ADAM BLAKE

evanghelia după IUDA

Tot ceea ce știam despre moartea lui Hristos este o minciună

3 FICTION CONNECTION

TREI

Adam Blake este pseudonimul unui foarte cunoscut autor din Marea Britanie, ale cărui cărți s-au vândut în milioane de exemplare. Nimeni nu a reușit să afle identitatea acestuia, deși s-au vehiculat câteva nume celebre. *Evanghelia după Iuda* este primul roman apărut sub acest pseudonim.

3
FICTION CONNECTION

Adam Blake

EVANGHELIA DUPĂ IUDA

V.1.0

V.1.0

Traducere din engleză şi note de Delia Ungureanu

Adam Blake
The Dead Sea Deception
Editura TREI
2011

Pentru Chris, tatăl meu
Şi pentru Chris, fratele meu
Şi pentru Chris, fratele meu de culoare
Şi pentru Sandra, sora mea – dar poate că ar trebui să-i spunem Chris, ca să evităm orice ambiguitate.

PROLOG

Când dispeceratul a sunat să îl anunţe pe şeriful Webster Gayle despre accidentul aviatic, acesta se afla la sala de bowling, pregătindu-se să cufunde o lingură într-un bol enorm cu îngheţată. Unul dintre gândurile care îi treceau prin minte în timp ce asculta veştile, alături de sentimentele de milă pentru cei morţi şi pentru rudele lor rămase în viaţă şi groaza la gândul rahatului în care avea să intre din cauza asta, era acela că îngheţata lui imensă la pahar, cu sirop şi frişcă pe deasupra, de şapte dolari, avea în mod sigur să se ducă pe apa sâmbetei.

— Aterizare forţată? întrebă el, asigurându-se că a înţeles.

Îşi făcu mâna căuş pe telefon ca să acopere zgomotul popicelor care erau doborâte şi apoi aşezate la loc pe pista alăturată.

— Nu, zise Connie pe un ton categoric. Nici nu a fost vorba de aterizare. Avionul s-a prăbuşit pur şi simplu din cer şi, la impactul cu solul, a dezlănţuit iadul. Nu ştiu cât de mare era sau de unde venea. Am sunat la cei de la controlul de trafic aerian din Phoenix şi Los Angeles. Te anunţ când primesc veşti de la ei.

— Şi eşti sigură că este pe teritoriul nostru? întrebă Gary, agăţându-se de o firavă speranţă. Am crezut că avea culoarul de zbor înspre vest, spre Arcona…

— S-a prăbuşit chiar lângă autostradă, Web. Pe cuvântul meu, văd şi fumul de aici de unde stau. Nu e chiar pe teritoriul nostru, dar e aşa de aproape, încât ai putea ajunge pe jos de la Gateway Mall. Deja i-am transmis şi lui Doc Beattie. Vrei să mai fac şi altceva?

Gayle medită o clipă.

— Da, zise el după un moment. Spune-i lui Anstruther să izoleze zona. Şi pe o rază cât mai mare, ca să nu avem de-a face cu gură-cască sau amatori de poze.

— Şi cu Moggs cum rămâne?

Se referea la Eileen Moggs, care reprezenta întregul personal angajat cu normă întreagă la *Peason Chronicler.* Moggs era o jurnalistă din vechea gardă, în sensul că îşi conducea singură

maşina şi stătea de vorbă cu oamenii înainte de a-şi scrie articolul, ba chiar îşi făcea singură fotografiile cu un aparat digital supradimensionat SLR, care îl făcea pe Gayle să se gândească la un dildo trap-on pe care îl văzuse odată într-un catalog cu jucării erotice şi de care încercase apoi să uite.

— Moggs are voie să cerceteze locul, făcu Gayle o concesie. Îi sunt dator.

— A, da? întrebă Connie, îndeajuns de prietenos încât Gayle să nu suspecteze nici o urmă de aluzie răutăcioasă.

Şeriful împinse bolul cu îngheţată la o parte, neconsolat. Era una dintre acele îngheţate şmechere cu nume lung şi care conţinea o listă şi mai lungă de ingrediente, printre care de bază erau ciocolata, bezeaua şi caramelul, în diferite combinaţii. Gayle era un adevărat dependent, însă făcuse pace cu slăbiciunea lui cu mult timp în urmă.

Bătea de departe alcoolul. Probabil că şi heroina şi cocaina, deşi nu le încercase nici pe una, nici pe alta.

— Vin imediat, zise el. Spune-i lui Anstruther să izoleze locul pe o rază de 400 de metri.

— Pe o rază de 400 de metri, şefu'?

Gayle îi făcu semn cu mâna chelneriţei să îi aducă nota.

— Connie, trebuie ca linia care delimitează locul accidentului să fie la cel puţin cinci minute de mers de locul catastrofei. O să vină oameni de peste tot cum vor prinde de veste şi, cu cât văd mai puţin, cu atât vor pleca mai repede acasă.

— OK, cinci minute să fie.

Gayle o auzea pe Connie cum scria. Ura cifrele, pretindea că nu le percepe, aşa cum unii oameni nu percep culorile.

— Asta e tot?

— Atât deocamdată. Mai încearcă la aeroporturi. Te sun imediat ce ajung acolo.

Gayle îşi luă pălăria de pe scaunul gol de alături şi şi-o puse pe cap. Chelneriţa, o indiancă brunetă atrăgătoare, pe al cărei ecuson era scris „MADHUKSARA”, îi aduse nota de plată pentru îngheţată, pentru un hotdog şi o porţie de cartofi prăjiţi pe care le luase mai devreme. Se arătă şocată când văzu că nu îşi luase desertul.

— Hm, n-ar fi fost rău să o pot lua la pachet, dacă ar fi posibil, zise el, făcând haz de necaz.

Ea se prinse de poantă, râse tare şi mai mult decât ar fi fost cazul. Când se ridică de pe scaun, şerifului îi pocniră oasele:

îmbătrânea şi mai suferea şi de reumatism chiar şi în zona asta climatică.

— Doamnă, mai spuse el, ducând două degete la pălărie şi pornind spre ieşire.

Gayle se lăsă furat de gânduri în timp ce traversa aerul de cuptor al parcării, îndreptându-se spre Chevroletul său Biscayne, albastru şi ponosit. Avea dreptul oricând să îşi achiziţioneze o nouă maşină din bugetul poliţiei, însă Biscayne-ul său era deja o marcă înregistrată. Oriunde ar fi parcat-o, era ca un semn care spunea: „Doctorul e în birou”.

Oare cum se pronunţa „Madhuksara”? De unde venea şi ce o adusese în Peason, Arizona? Acesta era oraşul lui Gayle, de care era legat prin fire puternice, subterane, însă nu îşi putea imagina că cineva ar fi putut veni până aici de foarte departe. Care să fi fost punctul de atracţie? Mallul? Cinematograful cu trei ecrane? Deşertul?

Dar, sigur, îşi aminti el, suntem în secolul XXI. Madhuksara nu era neapărat imigrantă: ar fi putut la fel de bine să fie născută aici, în partea de sud-vest a Arizonei. Nu avea pic de accent străin. Pe de altă parte, nici nu o mai văzuse pe aici înainte. Gayle nu era rasist, ceea ce, în anumite momente ale carierei sale de poliţist, i-a oferit un anumit simţ al diversităţii. Îi plăcea diversitatea, atât în ceea ce îi privea pe oameni, cât şi îngheţata. Însă instinctele sale erau cele ale unui poliţist şi obişnuia să reţină feţele noi, indiferent de culoare, pe o listă de aşteptare mentală, pornind de la ideea că nu se ştia niciodată care dintre ele ar fi putut crea probleme.

Autostrada 68 era liberă pe toată distanţa până la interstatală, însă, cu mult înainte de a ajunge la intersecţie, putea vedea coloana neagră de fum înălţându-se spre cer. „Ziua într-un stâlp de nor, iar noaptea într-un stâlp de foc”[1], se gândi Gayle fără nici o legătură. Mama sa fusese baptistă şi cita din Biblie aşa cum alţii vorbesc despre vreme. Cât despre Gayle, nu deschisese Biblia de treizeci de ani, însă o parte din toată povestea aceea îi rămăsese în minte.

Coti pe drumul asfaltat care înconjura Bassett’s Farm şi, tăind câmpia, ajunse pe un alt drum, neasfaltat de data aceasta, unde cândva, cu mulţi ani în urmă, se sărutase pentru prima oară, iar

---

[1] Citat din Biblie, cartea Exodului, 13: 18-22. Dumnezeu îşi însoţea poporul ales prin pustie sub forma unui stâlp de nor în timpul zilei şi sub forma unui stâlp de foc în timpul nopţii.

sărutul nu venise din partea unei femei mai în vârstă din familia sa.

A fost plăcut surprins să vadă că drumul era întrerupt de banda galben cu negru de restricţionare a accesului cu câteva sute de metri înainte de a ajunge la punctul zero ca să vadă grămada de metal îndoit din care ieşea fumul. Banda era întinsă între doi pari ai gardului, iar Spence, unul dintre cei mai taciturni şi mai calmi subalterni ai săi, stătea acolo pentru a se asigura că şoferii nu ocolesc această barieră, luând-o prin lanul de porumb.

În timp ce Spence dezlega banda pentru a-i face loc să treacă, Gayle lăsă în jos geamul maşinii.

— Unde e Anstruther? întrebă el.

Spence făcu un semn cu capul într-o parte.

— Acolo sus.

— Cine mai e?

— Lewscynski. Scuff. Şi Mizz Moggs.

Gayle aprobă cu o mişcare a capului şi merse mai departe.

La fel ca în cazul heroinei şi al cocainei, Gayle nu avea experienţă cu un accident aviatic de proporţii. În imaginaţia sa, avionul a căzut precum o săgeată şi s-a înfipt în sol, cu coada în sus. Realitatea însă nu era aşa de blândă. Pământul fusese ridicat pe o distanţă de 200 de metri într-un dâmb care măsura în lateral cam până la trei metri înălţime. Avionul se dezmembrase în timp ce săpa acea brazdă, lăsând în urmă bucăţi contorsionate din fuzelajul său, care semănau cu nişte coji imense de ouă. Ceea ce rămăsese din fuzelaj ardea în capătul îndepărtat şi – acum, că Gayle lăsase în jos geamul maşinii, observă şi el – umplea aerul cu un miros greu de ars. Dacă era plastic sau trupuri umane, Gayle nu îşi putea da seama. Şi nici nu ardea de nerăbdare să afle.

Îşi parcă Biscayne-ul său alături de cel alb cu negru al lui Anstruther şi se dădu jos din maşină. Se afla la câteva sute de metri de locul accidentului, însă căldura emanată de flăcări îl ţinu în loc, la fel ca o bară care blochează o uşă, în timp ce se îndrepta către un mic grup de oameni care stăteau pe brazda de pământ proaspăt săpată. Anstruther, adjunctul său, îşi ţinea palma streaşină la ochi, scrutând noul relief al ţinutului. Joel Scuff, un poliţist de doi bani care, la cei 27 de ani ai săi, făcea de râs poliţia mai ceva ca alţii care aveau de două ori vârsta lui, stătea alături de el, uitându-se în aceeaşi direcţie. Amândoi aveau chipurile întunecate şi perplexe, precum unii veniţi la

înmormântarea cuiva pe care nu îl cunoscuseră prea bine, temându-se să nu fie poftiţi să spună câteva cuvinte.

La picioarele lor, sub brazda ridicată, era Eileen Moggs. Aparatul ei falic atârna impotent în poală, în timp ce ea stătea cu capul plecat. Din unghiul în care se afla el era greu de spus, dar chipul ei şifonat părea să indice că plânsese.

Gayle era pe punctul de a-i spune ceva, însă, în acel moment, în timp ce urca greu panta recent formată şi ajunse în vârf, văzu şi el la ce se uitau cu toţii. Se opri locului, involuntar, fără să-şi poată controla picioarele din cauza priveliştii groaznice.

Şoseaua Bassett’s North 40 era presărată cu cadavre: bărbaţi, femei şi copii împrăştiaţi pe pământul răscolit, în timp ce hainele lor, revărsându-se din genţile distruse de suflul exploziei, se roteau în bătaia aerului fierbinte produs de incendiu, de parcă fantomele lor dansau în haine de gală, sărbătorind noua libertate astfel dobândită.

Gayle încercă să înjure, însă, brusc, avea gura prea uscată pentru a putea scoate vreun sunet. În căldura cumplită, lacrimile i se evaporară într-o clipă, înainte să le observe cineva.

PARTEA ÎNTÂI

Codicele Rotgut

1

Fotografia înfăţişa un bărbat mort, căzut la picioarele unor trepte. Deşi era perfect încadrată şi clară şi nimeni nu observase partea cea mai interesantă a acestei fotografii, asta tot nu o entuziasma câtuşi de puţin pe Heather Kennedy.

Închise dosarul şi îl împinse pe birou: oricum nu prea era mare lucru de văzut acolo.

— Nu vreau cazul ăsta, zise Heather.

Privind-o din cealaltă parte a biroului, Summerhill, şeful departamentului, ridică din umeri, de parcă ar fi spus că toată lumea se confruntă cu dificultăţi.

— Nu am cui să îl dau, Heather, îi zise el, pe tonul rezonabil al cuiva care îşi face doar datoria. Toţi ceilalţi colegi sunt ocupaţi cu alte cazuri. Tu eşti singura liberă.

Ar fi putut să mai adauge şi că „ştii bine de ce primeşti ciurucuri şi ce ar trebui să faci ca să nu mai fie aşa”.

— Bine, acceptă Kennedy. Sunt liberă. De ce nu mă pui să lucrez cu Ratner sau Denning? Nu-mi da o porcărie de caz care va rămâne deschis pentru totdeauna.

Summerhill nici nu se strădui să pară înţelegător.

— Dacă nu e vorba despre crimă, închide-l, zise el. O să te sprijin atâta vreme cât vei putea dovedi asta.

— Şi cum să fac asta dacă dovezile sunt lăsate acolo de trei săptămâni? ripostă acid Kennedy.

Era un caz pierdut pentru ea: Summerhill se hotărâse deja. Însă ea nu avea de gând să cedeze aşa uşor în faţa nenorocitului ăstuia.

— Nimeni nu s-a ocupat de locul crimei. Nimeni nu a cercetat cadavrul la faţa locului. Singurul lucru pe care îmi construiesc cazul sunt câteva poze făcute de poliţistul de serviciu de la cea mai apropiată secţie.

— Da, la care se adaugă şi autopsia, zise Summerhill pe un ton plictisit.

Împinse spre ea dosarul, ferm şi irevocabil.

— O găseşti în dosar. De fapt, ăsta e tot dosarul. A fost suficient cât să putem redeschide cazul, dar recunosc că nu prea mai ai şi altceva de la care să porneşti.

— Şi de ce s-a făcut autopsia dacă nu au existat suspiciuni

legate de cauza morţii? întrebă Kennedy, sincer uimită. Cum de-a ajuns povestea asta să fie de competenţa noastră de la bun început?

Summerhill îşi închise ochii şi îi masă cu două degete. Chipul său avea o expresie de plictiseală: tot ce îşi dorea era ca ea să ia naibii dosarul ăla şi să se care odată.

— Tipul ăsta avea o soră şi sora e cea care a insistat. Acum ea a obţinut ce a vrut, adică un verdict de redeschidere, ceea ce înseamnă o sumă infinită de posibilităţi miraculoase. Ca s-o zic pe şleau, nu prea avem de ales acum: am dat-o în bară închizând prea repede cazul ca fiind un simplu accident şi pentru că ne-am împotrivit autopsiei de la bun început. Aşa că trebuie să redeschidem cazul şi să ne agităm până când fie găsim o explicaţie reală pentru moartea tipului, fie ne lovim de un zid şi măcar putem spune că am încercat.

— Ceea ce ar putea dura o veşnicie, sublinie Kennedy.

Era o gaură neagră tipică: un caz care nu pornise de la adunarea dovezilor de la locul crimei, ceea ce însemna că trebuie să umbli tu cu limba scoasă după ele, de la dovezile legale până la strângerea declaraţiilor martorilor.

— Da, în mod sigur. Dar priveşte partea bună a lucrurilor, Heather. O să te şi alegi cu un partener din toată afacerea asta: un tânăr detectiv plin de elan, care s-a alăturat recent departamentului nostru şi care nu ştie nimic despre tine. Chris Harper. Proaspăt transferat de la St. John’s Wood, prin Academie. Te rog să fii amabilă cu el. Pe Newcourt Street sunt obişnuiţi cu maniere mai elegante.

Kennedy deschise din nou gura, vrând să-i spună ceva, dar o închise la loc. Nu avea sens. De fapt, pe de-o parte, trebuia să admiri cât de frumos şi curat o brodiseră de data asta. Cineva o dăduse în bară splendid – închisese prea repede cazul, pentru ca apoi să fie lovit în faţă de evidenţa situaţiei – aşa că acum toată mizeria era pusă în mâinile celui mai slab detectiv din departament şi a unei biete bucăţi de carne de tun paraşutate cu această ocazie dintr-un oraş învecinat. Nu s-ar face nici un rău şi nici nu ar ieşi nimeni pătat din povestea asta: sau, dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nu ar fi căzut în cârca nimănui important.

Se îndreptă spre uşă, înjurând printre dinţi. Lăsându-se în scaun, cu mâinile împreunate sub cap, Summerhill o privi cum se retrage.

— Adu-i vii, Heather, o sfătui el apatic.

Întoarsă în biroul ei, Kennedy găsi un nou cadou de la brigada de colegi care încercau să o pună pe fugă. Un şobolan mort într-o cursă de şoareci din oţel inoxidabil zăcea pe hârtiile de pe biroul ei. Şapte sau opt detectivi stăteau la pândă în bârlog, în grupuri aparent formate la întâmplare, toţi urmărind-o cu coada ochiului să vadă cum va reacţiona. Poate că puseseră şi pariuri pe asta, judecând după emoţia generală stăpânită din încăpere.

Kennedy suportase în tăcere provocări mai mici, însă în timp ce se uita la micul cadavru, care avea o dâră de sânge închegată în jurul gâtului, acolo unde fusese prins în capcană, îşi dădu seama imediat – deşi ştia asta cu o siguranţă de 90% – că lucrurile astea nu aveau să înceteze dacă ea va continua să îşi ducă crucea asta fără să se plângă.

Aşa că, ce opţiuni avea? Trecând mai multe în revistă, se opri la una care avea cel puţin avantajul că era imediată. Luă capcana în mână şi o deschise destul de greu, pentru că era înţepenită: şobolanul căzu pe biroul ei cu un bufnet surd. Apoi aruncă şi capcana, auzind-o cum zdrăngăne în spatele ei şi luă cadavrul nu delicat de coadă, ci strângându-l ferm în pumn. Era rece: mult mai rece decât temperatura camerei. Cineva îl ţinuse în frigider, aşteptând acest moment. Kennedy îşi făcu ochii roată în încăpere.

Josh Combes. Nu că ar fi fost el şeful bandei – campania nu era atât de bine orchestrată – însă, printre poliţiştii care simţeau nevoia să îi facă viaţa grea lui Kennedy, Combes avea gura cea mai mare şi avea asupra celorlalţi ascendentul numărului de ani petrecuţi în serviciu. Aşa că şi Combes era la fel de potrivit ca oricare altul, ba chiar ceva mai mult pentru ce voia ea să facă. Kennedy se îndreptă spre biroul lui şi îi aruncă şobolanul mort între picioare. Combes se sperie rău, dându-se în spate cu scaunul său rotativ de birou. Şobolanul căzu pe podea.

— La dracu'! urlă Combes.

— Ştii, începu Kennedy în tăcerea uşor scandalizată, băieţii mari nu le roagă pe mămicile lor să rezolve treburile astea, Josh. Trebuia să rămâi în uniformă până erai şi tu tare în coaie. Harper, lucrezi cu mine.

Nici nu era sigură că e şi el acolo. Habar n-avea cum arată. Dar în timp ce se îndepărta, văzu cu coada ochiului cum unul dintre bărbaţii care stăteau jos se ridică şi se desprinde de grup.

— Nenorocito! mârâi Combes în spatele ei.

Îi fierbea sângele în vine, însă râdea satisfăcută, destul de tare

cât să o audă cu toţii.

2

Harper conducea prin ploaia caldă de vară care apăruse din senin. Kennedy se uita peste dosar. Asta îi luă cam un minut.

— Ai apucat să arunci un ochi peste asta? îl întrebă pe Harper în timp ce coteau pe Victoria Street şi intrau în trafic.

Detectivul clipi rapid, însă nu spuse nimic pe moment. Chris Harper, 28 de ani, operaţiuni militare, Camden, St. John's Wood şi Academia de Poliţie a mult-lăudatului SCD[2]. Între momentul din biroul lui Summerhill şi bârlogul colegilor care stăteau la pândă, Kennedy găsise câteva momente libere în care să îl caute în baza de date a diviziei. Nu era nimic de văzut acolo, în afară de o menţiune pentru un act de curaj (într-un incendiu) şi o altercaţie cu un superior legată de o chestiune personală care nu era precizată: indiferent ce ar fi fost, se pare că se rezolvase fără alte proceduri ulterioare.

Harper avea părul deschis la culoare şi era numai piele şi os, cu o uşoară asimetrie a feţei, care îl făcea să pară că fie îl doare ceva, fie îţi face cu ochiul insinuant. Kennedy credea că îl mai văzuse pe undeva la un moment dat, însă, dacă era aşa, fusese ceva foarte fugitiv şi nu îi lăsase vreo impresie clară, bună sau rea.

— Nu l-am citit pe tot, recunoscu Harper în cele din urmă. Am aflat că mi s-a dat acest caz în urmă cu o oră. Tocmai mă uitam peste dosar, dar chiar atunci ai apărut tu şi ai dat spectacolul cu şobolanul mort, iar apoi am plecat.

Kennedy îi aruncă o privire printre gene, pe care el se prefăcu a nu o observa.

— Am citit rezumatul, zise el. M-am uitat peste raportul iniţial. Asta a fost tot.

— Însemnă că nu ai pierdut decât raportul autopsiei, mormăi Kennedy. A fost o treabă foarte prost făcută la locul crimei de către poliţie. Mai ştii tu ceva?

Harper scutură din cap.

— Nu mare lucru, recunoscu el.

Încetini. Dăduseră peste o coloană de maşini care părea să

[2] Specialist Crime Directorate – departamentul care se ocupă de crima organizată.

ocupe o jumătate din Parliament Street: lucrări de reabilitare, care reduceau strada la o singură bandă de circulaţie. Nu avea sens să folosească sirena, pentru că şoferii nu aveau unde să se dea la o parte din drum. Aşa că mergeau la pas, tot oprind şi pornind, într-un ritm mai lent decât dacă ar fi mers pe jos.

— Tipul mort era profesor, spuse Kennedy. Profesor universitar, de fapt, la Prince Regent's College. Stuart Barlow. 57 de ani. Biroul lui era în aripa de Istorie a colegiului de pe Fitzroy Street, unde a şi murit, căzând pe trepte şi rupându-şi gâtul.

— Aha, dădu din cap Harper, de parcă începea să îşi aducă aminte.

— Numai că autopsia arată că nu a fost un accident, continuă Kennedy. L-au găsit la picioarele scărilor, aşa că li s-a părut o explicaţie logică. Părea că s-a împiedicat şi a căzut rău: gâtul rupt, craniul lovit urât în partea stângă. Avea o servietă cu el. Era chiar lângă el desfăcută, aşa că şi în acest caz, presupunerea făcută a fost greşită. Îşi strânsese lucrurile ca să plece acasă, iar în capul scărilor s-a împiedicat şi a căzut. Cadavrul a fost găsit după 9 seara, cam la o oră după ce Barlow pleca în mod obişnuit.

— Pare să se lege, admise Harper.

Rămase tăcut câteva momente, înaintă câţiva metri şi apoi opri din nou.

— Dar ce? Nu gâtul rupt a fost cauza morţii?

— Ba da, spuse Kennedy. Problema e că nu într-un mod firesc. Poziţia muşchilor gâtului indica faptul că gâtul fusese sucit, nu rupt în urma căderii.

— Sucit. Ca şi când cineva ar fi făcut asta, nu?

— Exact. Ca şi când cineva i-ar fi sucit gâtul. Şi e nevoie de ceva efort ca să faci asta. Nu se întâmplă când cazi de pe scări. Sigur, e posibil ca o lovitură dintr-un anumit unghi să îţi sucească brusc gâtul, însă tot ar trebui ca ţesutul să fie afectat liniar – muşchiul afectat şi aspectul exterior al loviturii ar trebui să indice unghiul din care s-a produs lovitura.

Răsfoi paginile puţine şi neconcludente şi ajunse la cea care, după autopsie, era cea mai problematică.

— Şi mai e şi urmăritorul, spuse Harper, de parcă i-ar fi citit gândurile. Am văzut că mai era acolo un incident consemnat. Tipul era urmărit.

Kennedy dădu din cap în semn de aprobare.

— Foarte bine, domnule detectiv. Poate că „urmărit" e mult spus, dar ai dreptate. Barlow făcuse o reclamaţie că este urmărit.

Mai întâi la o conferinţă universitară, iar apoi acasă. Cel care a închis prima dată cazul fie nu ştia de asta, fie nu a considerat că are vreo importanţă. Cum nu s-a făcut legătura între cele două reclamaţii, tind să cred că e prima variantă. Însă în lumina rezultatului autopsiei, ne face să părem nişte dobitoci.

— Ferească Dumnezeu, murmură glumeţ Harper.

— Amin, îi ţinu isonul Kennedy.

Se lăsă tăcerea, aşa cum se întâmplă după ce spui o rugăciune.

Harper vorbi primul.

— Şi, ia zi, povestea aceea cu şobolanul. Intră în categoria lucrurilor banale dintr-o zi de lucru?

— În ultima vreme, aşa se pare. Cam intră. De ce? Ai alergie la aşa ceva?

Harper medită o clipă.

— Încă nu, zise el în cele din urmă.

În ciuda numelui său, aripa de Istorie de la Prince Regent's College avea o arhitectură agresiv modernă: un buncăr auster din beton şi sticlă, înghesuit pe o străduţă lăturalnică situată cam la 300 de metri de Gower Street, pe care era clădirea principală a colegiului. Acum era şi goală, din moment ce semestrul se încheiase cu o săptămână în urmă. Unul dintre pereţii foaierului era acoperit de un panou până-n tavan, plin cu afişe pentru concerte ale unor formaţii de care Kennedy nu auzise.

Ellis, directorul administrativ, iritat, veni să îi întâmpine. Faţa îi strălucea de transpiraţie, de parcă venea de la echivalentul birocratic al unei săli de aerobic şi părea să vadă vizita lor ca pe un atac la bunul renume al instituţiei.

— Ni s-a spus că ancheta s-a închis, zise el.

— Mă îndoiesc că vi s-a spus asta de către cineva care avea căderea să o facă, domnule Ellis, răspunse Harper impasibil.

În prezent, varianta oficială era că acest caz nu a fost închis niciodată: fusese vorba numai despre o neînţelegere.

Kennedy ura genul acesta de minciuni politice, iar în acel moment nu simţea că datorează ceva acelei secţii de poliţie.

— Au ieşit la iveală nişte lucruri ciudate în urma autopsiei, adăugă ea, fără să îl privească pe Harper, iar aceasta a schimbat felul în care ne raportăm la acest caz. Cel mai bine e să nu afle nimeni din facultate, însă va trebui să continuăm investigaţiile.

— Pot măcar să sper că toată povestea asta se va încheia

până la începerea şcolii de vară? întrebă directorul pe un ton pe jumătate belicos, pe jumătate tremurând de spaimă.

Kennedy îşi dorea asta din toată inima, însă credea că a le da oamenilor veşti care nu au trecut încă testul de rezistenţă nu făcea decât să le aducă mai târziu nemulţumiri.

— Nu, spuse ea fără menajamente. Vă rog să nu faceţi astfel de presupuneri.

Lui Ellis îi căzu faţa.

— Dar... studenţii, zise el, în ciuda evidentei absenţe a acestora. Astfel de lucruri nu ne fac deloc bine în perioada recrutărilor viitorilor studenţi şi nici profilului nostru academic în general.

Era evident că, la o asemenea afirmaţie, Kennedy nu ştia ce să răspundă. Se hotărî să tacă, lăsând, din nefericire, un timp mort, pe care directorul se simţi obligat să îl umple.

— E vorba despre un fel de contaminare prin asociere, zise el. Sunt convins că ştiţi la ce mă refer. S-a întâmplat şi în Alabama, după schimbul de focuri din Departamentul de Biologie. Acolo am înţeles că era vorba de un asistent universitar nemulţumit – o întâmplare sinistră, un caz la un milion, iar studenţii nu au fost implicaţi. Însă facultatea tot a înregistrat o scădere a numărului de aplicaţii în anul următor. E ca şi când oamenii cred că te poţi molipsi de crimă.

OK, asta era mai puţin evident, îşi zise Kennedy, însă mult mai cinic. Acest om tocmai îşi pierduse un coleg, în circumstanţe care acum se dovedeau a fi suspecte, iar primul lui gând era la felul în care avea să fie afectat numărul studenţilor care aplicau la acel colegiu. Era clar că Ellis e un nenorocit, aşa că avea să primească pachetul de maniere numărul 1: numai cele de bază, strict necesare.

— Trebuie să vedem locul în care a fost găsit cadavrul, spuse ea. Acum, vă rog.

Îi conduse pe coridoare goale, cu ecou. În aer era un miros care îi amintea lui Kennedy de ziarele vechi. Când era mică, a construit o căsuţă în şopronul din grădina părinţilor ei, unde erau pereţi întregi cu ziare depozitate, pe care tatăl ei le colecţiona din cine ştie ce motive misterioase (poate că încă de pe vremea aceea începuse să o ia razna). Era exact acel miros: trist, de hârtie veche, eşuată, înfrântă în efortul ei de a informa.

Au cotit pe un culoar, iar Ellis s-a oprit brusc. O clipă, Kennedy a crezut că vrea din nou să protesteze, însă el a ridicat palmele

cu un gest reţinut, indicându-le locul în care se aflau.

— Aici s-a întâmplat, spuse el, accentuând, pe jumătate prudent, pe jumătate pervers, caracterul impersonal al faptului.

Kennedy privi în jur, recunoscând holul îngust şi mic, precum şi scările din fotografie.

— Vă mulţumim, domnule Ellis, zise ea. Ne descurcăm singuri de-aici. Dar vom avea nevoie curând de dumneavoastră din nou pentru a ne deschide biroul domnului Barlow.

— Mă găsiţi la recepţie, spuse Ellis şi plecă târându-şi picioarele.

Aproape că puteai vedea un nor de ploaie deasupra capului său, ca la desene animate.

Kennedy se întoarse către Harper.

— OK, zise ea, haide să trecem în revistă povestea asta.

Îi întinse dosarul, deschis şi cu fotografiile deasupra.

Harper dădu din cap, vag precaut. Ţinea fotografiile în mână de parcă erau cărţi la un joc de poker, comparându-le cu realitatea. Kennedy nu îl grăbi: trebuia să-şi facă propria lui imagine, indiferent cât ar fi durat. Chiar dacă el o ştia sau nu, ea îi făcea o favoare, lăsându-l să recompună singur puzzle-ul, fără ca ea să îl influenţeze cu propria părere. Până la urmă, era proaspăt intrat în pâine: teoretic, ea trebuia să îl antreneze, nu să îl folosească pe post de suport pentru picioare.

— Era întins aici, spuse Harper, în cele din urmă, schiţând scena cu mâna rămasă liberă. Capul lui era… acolo, cam pe la a patra treaptă.

— Capul era chiar pe a patra treaptă, interveni Kennedy.

Nu îl contrazicea, ci reformula cu propriile ei cuvinte. Voia să o vadă, să transfere imaginea din mintea ei în spaţiul din faţă şi ştia din experienţă că e mai uşor dacă vorbeşti.

— Unde e servieta? Jos, lângă perete, nu-i aşa? Aici?

— Aici, zise Harper, arătând un loc la vreo doi metri de picioarele scărilor. E deschisă şi e aşezată pe-o parte. Împrejur sunt împrăştiate multe hârtii, pe o suprafaţă foarte mare, până la peretele mai îndepărtat. E la fel de posibil să fi căzut din mâna lui Barlow ca şi din servietă.

— Ce altceva? Nimic?

— Haina, arătă din nou Harper cu degetul.

Kennedy rămase surprinsă.

— Nu în poze.

— Nu, aprobă Harper, dar e trecut aici, în lista de probe. Au

mişcat-o pentru că obstrucţiona parţial cadavrul şi aveau nevoie să iasă cât mai clar în poze traumatismele. Probabil că Barlow a avut-o pe braţ sau aşa ceva. Sau poate că s-a împiedicat chiar când se îmbrăca. Sau, ştii, atunci când a fost atacat.

Kennedy medită la asta.

— Se asorta cu restul hainelor? întrebă ea.

— Poftim? aproape că izbucni în râs Harper, dar văzu că ea era serioasă.

— Are aceeaşi culoare cu haina şi pantalonii lui Barlow?

Harper răsfoi dosarul mult timp, fără să găsească vreo descriere sau vreo poză a hainei. În cele din urmă, observă că apărea într-o poză totuşi – una care fusese făcută chiar la începutul anchetei şi care ajunsese ultima din teanc.

— E o haină de ploaie neagră, zise Harper. Nici nu mă mir că n-o avea pe el. Probabil că era transpirat deja.

Kennedy începu să urce treptele, observându-le îndeaproape.

— Era şi sânge aici, strigă ea peste umăr către Harper. Unde era sângele, domnule detectiv?

— Numărând de jos, pe treptele a noua şi a treisprezecea.

— Da, da. Pata încă se vede pe lemnul de aici, uite, zise ea, încercuind cu degetul un anumit loc, iar apoi un al doilea şi trasând apoi un triunghi spre baza scărilor.

— Se loveşte, cu zgomot, apoi se rostogoleşte până jos.

Se întoarse din nou către Harper.

— În nici un caz jaf, spuse, mai mult pentru ea însăşi.

El se întoarse din nou la dosar. De data asta, la rezumatul verbal, nu la poze.

— Nici o indicaţie că s-ar fi furat ceva, aprobă el. Portofelul şi mobilul se află în buzunar.

— A lucrat aici timp de 11 ani, medită Kennedy. De ce ar cădea pe scări?

Harper răsfoi câteva pagini, apoi rămase tăcut o vreme. Când ridică privirea, îi arătă lui Kennedy un loc dincolo de capul scărilor.

— Biroul lui Barlow este în celălalt capăt al coridorului de la primul etaj, spuse el. Ăsta era singurul traseu pentru a ieşi din clădire, numai dacă nu s-ar fi întors la recepţie să lase nişte corespondenţă. Iar aici scrie că becul era stins, aşa că scara ar fi trebuit să fie cufundată în întuneric.

— Era stins? Adică înlăturat?

— Nu, ars. Becul cedase.

Kennedy urcă restul treptelor. Ultima era foarte îngustă. O singură uşă, dispusă central, ducea spre un alt coridor – din spusele lui Harper, coridorul care ducea spre biroul lui Barlow. De o parte şi de alta a uşii erau două ferestre din sticlă mată, care dădeau înspre coridor, mergând din tavan până la mijlocul peretelui. De sub ferestre, porneau nişte lambriuri din lemn alb.

— Aşadar, el iese în întuneric în capul scărilor, zise ea. Se opreşte să aprindă lumina, dar nu merge.

Pe peretele din stânga era un singur comutator.

— Şi cineva care aşteaptă aici, pe partea dreaptă, îl atacă în timp ce el e cu spatele.

— Sună logic, spuse Harper.

— Nu, zise Kennedy. Nu e logic. Nu ăsta e locul pentru un atac, nu? Oricine ar sta aici poate fi văzut atât de la picioarele scărilor, cât şi de pe coridorul de sus prin ferestrele astea. Deşi e sticlă mată, tot poţi vedea prin ea dacă e cineva aici.

— Cu lumina stinsă?

— E posibil ca lumina să fi fost stinsă la parter, dar trebuie să presupunem că era aprinsă pe coridorul de sus. Nu ai cum să nu vezi pe cineva care stă chiar aici în faţa ta, de partea cealaltă a geamului.

— OK, zise Harper.

Făcu o pauză, meditând la asta.

— Dar ăsta e un colegiu. Nu ţi s-ar părea ciudat să aştepte cineva aici, în capul scărilor.

Kennedy ridică din sprâncene şi apoi le coborî din nou.

— Criminalul ar şti că e ciudat, spuse ea. Aşa că n-ar alege un loc ca ăsta. Iar Barlow făcuse plângere că este urmărit, aşa că ar fi putut fi şi mai în alertă decât de obicei. Dar există un răspuns mai plauzibil pentru toate astea. Continuă.

— Un răspuns mai plauzibil?

— Îţi arăt imediat. Continuă.

— OK, spuse Harper. Acest cineva se învârte pe-aici o vreme, îl lasă pe Barlow să treacă de el şi îl atacă pe la spate, îi suceşte gâtul şi îl omoară, apoi îl împinge pe scări.

În timp ce spunea asta, Harper zâmbea. Îşi lua în derâdere propriul scenariu. Kennedy îl privi întrebătoare, iar el îi indică mai întâi capul, apoi picioarele scărilor.

— Ai dreptate, zise el. Nu are sens. Adică povestea asta cu excesul de zel. Tipul avea 57 de ani, pentru Dumnezeu! Căzătura l-ar fi ucis oricum. De ce nu l-ar fi împins pur şi simplu?

— Interesant punct de vedere, spuse Kennedy. Poate că acest cineva nu vrea să îşi asume riscuri. Şi să nu uităm nici că acest cineva ştie cum să sucească gâtul cuiva dintr-o singură mişcare. Poate că nu are ocazia des să îşi arate abilităţile, iar asta era noaptea în care şi le putea expune mândru.

Harper intră în joc.

— Sau poate că s-au luptat, iar sucirea gâtului nu a fost decât un accident. Şi asta şi căderea ar fi putut fi accidente, mai mult sau mai puţin. Chiar dacă îl găsim pe tip, e posibil să nu putem dovedi mobilul.

Kennedy coborâse din nou în timp ce el vorbea. Trecuse de el şi ajunsese din nou la picioarele scărilor. Balustrada se încheia acolo, curbându-se în jos într-o buclă groasă din lemn, ridicată. Căuta un anumit detaliu pe care ştia că trebuie să îl găsească. Balustrada se termina cam la o jumătate de metru de sol, pe exteriorul părţii superioare – în partea dinspre coridorul de jos, nu dinspre scări.

— OK, spuse Harper, arătând cu degetul. Uită-te la asta.

Coborî şi se aşeză pe vine lângă ea, văzând ce vedea şi ea.

— O crăpătură în lemn, spuse el. Crezi că a apărut în noaptea în care Barlow a murit?

— Nu, zise Kennedy. Înainte. Probabil cu multă vreme înainte. Dar era sigur acolo în acea noapte: apare în unele dintre poze. Uite.

Luă din nou pozele din mâna lui şi le răsfoi, scoase imaginea pe care o văzuse prima în acea zi, când era în biroul lui Summerhill şi acesta îi întinsese cupa cu otravă. I-o întinse lui Harper, care o privi mai întâi superficial, apoi cu multă atenţie.

— La naiba, zise el în cele din urmă.

— Mda, chiar că la naiba.

Ceea ce arăta poza era un mic petic de material maro-deschis, care se prinsese în crăpătura din lemn. Fotograful de la Criminalistică fusese foarte atent să focalizeze obiectivul asupra ei, probabil presupunând în acel moment că participa la investigaţia unei crime.

Micul petic de material fusese luat ca probă şi se afla acolo, într-o pungă cu etichetă, într-o cutie cu etichetă, pe unul dintre rafturile laboratorului. Dar se pare că nimeni nu s-a mai gândit de atunci la el: până la urmă, nu era greu să stabileşti prezenţa victimei la locul crimei.

Tot în poză, în fundal, mai mult sau mai puţin în aria de

focalizare, era Stuart Barlow însuşi, cu haina sa cafenie cu petice de piele în coate – clasica haină a universitarului burlac, cu excepţia faptului că avea gâtul sucit într-un unghi imposibil, iar pe chipul său era întipărită expresia lividă a morţii.

— M-am uitat prin teanc, dar chiar nu mi-a atras atenţia, recunoscu Harper. M-am uitat mai ales la cadavru.

— La fel şi poliţistul de la Investigaţii. Dar înţelegi ce înseamnă asta, nu?

Harper dădu din cap, însă chipul său arăta că încă se străduieşte să înţeleagă implicaţiile.

— Peticul e din haina lui Barlow, spuse el. Sau poate din pantaloni. Numai că… nu e acolo unde trebuie să fie.

— Fie că e din haină sau din pantaloni, Barlow nu ar trebui să se afle prin preajmă, aprobă Kennedy, bătând cu degetul în crăpătura din lemn. E la 2,5 metri în laterală faţă de locul în care el s-a oprit şi mai e şi pe exterior. În plus, crăpătura din lemn are unghiul în jos. În mod normal, ar trebui să te deplasezi în sus ca să îţi poţi agăţa hainele în ea şi asta dacă ai fi în punctul în care ne aflăm noi acum. E imposibil să se întâmple asta dacă ar fi căzut de sus.

— Poate că Barlow mai bâjbâie pe jos după ce ajunge la picioarele scărilor, specul Harper. Încă nu a murit. Încercând să se ridice să ceară ajutor sau…

Se opri brusc, clătinându-şi capul.

— Nu, e ridicol. Nenorocitul de el avea gâtul rupt.

— Exact. Dacă peticul ar fi fost din pardesiu, atunci poate ar fi plauzibil. Nu poţi calcula cu precizie unghiul din care poate fi sfâşiată o haină care atârnă liberă din mâna cuiva. Dar pardesiul e negru. Peticul ăsta e din hainele pe care le purta victima şi nu s-ar fi putut mişca în sus când corpul lui se mişca în jos şi nici nu puteau executa piruete elaborate în jurul unor obiecte solide. Nu, eu cred că Barlow şi-a întâlnit atacatorul aici, la picioarele scărilor. Tipul l-a aşteptat ascuns aici, probabil undeva în alcovul de sub scări, iar când a auzit zgomot de paşi care coboară, s-a aşezat în poziţia asta, a ieşit din ascunzătoare în momentul în care Barlow a trecut pe lângă el şi l-a atacat din spate.

— Iar apoi a aşezat cadavrul în aşa fel încât să pară că a căzut, continuă Harper raţionamentul. Asta ar explica agăţarea hainelor lui Barlow în crăpătură în timp ce îl târa pe scări.

Kennedy clătină din cap.

— Aminteşte-ţi pata de sânge de pe treptele de sus, Harper.

Cadavrul a căzut. Numai că eu cred că asta s-a întâmplat mai târziu. Atacatorul îl ucide pe Barlow aici, jos, pentru că e mai sigur. Nu sunt ferestre, deci mai puţine şanse ca Barlow să îl vadă când vine sau poate să îl recunoască, asta dacă s-au mai văzut şi înainte. Dar tipul e foarte atent, vrea să se asigure că toate dovezile necesare se află la locul lor. Aşa că, Barlow odată ucis, târăşte cadavrul până sus ca să îl poată arunca pe scări şi să dea acea aparenţă de autenticitate. În timp ce târăşte cadavrul, haina se agaţă de marginea din lemn şi o bucăţică din material se rupe.

— Dar aşa e prea complicat, protestă Harper. Era suficient să îl loveşti cu o cheie franceză pentru instalatori, nu? Toată lumea ar fi crezut că e vorba despre un jaf eşuat. Ai fi putut pleca de aici cu arma crimei ascunsă în haină şi nimeni nu ar fi ştiut nimic. Să târăşti cadavrul până sus, chiar şi seara târziu, când nu e nimeni prin preajmă, e un risc stupid de asumat.

— Poate că a preferat riscul ăsta decât să se expună riscului unei investigaţii, spuse Kennedy. Şi mai e şi becul.

— Becul?

— De la etajul superior. Dacă am dreptate, Barlow nu a fost ucis şi nici atacat sus. Însă becul a fost stricat special pentru ca ipoteza căderii să fie mai plauzibilă. Ar putea fi doar o coincidenţă ciudată, dar nu cred. Cred că ucigaşul nostru s-a ocupat şi de acest aspect. Deşurubează becul, îl agită până când filamentul cedează şi apoi îl pune la loc.

— După.

— Da, după. Ştiu că pare o nebunie. Dar dacă aşa s-a întâmplat, atunci poate că…

Începu din nou să urce scările, de data asta în patru labe şi cu capul plecat pentru a studia atent marginile treptelor. Harper însă a fost cel care a găsit-o, şapte trepte mai sus, după ce ea trecuse fără să o observe.

— Uite, aici, îi strigă el, indicându-i locul.

Kennedy se întoarse şi se uită cu multă atenţie.

Prinsă într-un cui care era uşor ieşit în afară mai era o bucăţică de material cafeniu. Rămăsese acolo fiindcă era prea aproape de perete pentru ca persoanele care urcau sau coborau să calce pe ea. Kennedy dădu din cap aprobator, aparent mulţumită.

— Bingo, spuse ea. Probe care se leagă. Cadavrul lui Barlow a fost târât până sus înainte de a cădea din capul scărilor, dar

probabil după ce a murit.

— Aşadar, rezumă Harper, avem un criminal care atacă din umbră, îi suceşte gâtul tipului, apoi îl târăşte pe nişte trepte pe care ar fi putut veni oricine şi zăboveşte un timp îndelungat, cât să planteze dovezile, să înscenеze un accident şi să prevină investigaţia unei crime. Ca să faci toate astea trebuie să ai mult sânge rece.

— Noaptea târziu, îi reaminti Kennedy, însă nu îl contrazise. Toată povestea asta indică o acţiune a unei persoane cu sânge rece şi cu foarte multă stăpânire de sine, nu o crimă pasională sau o bătaie care a scăpat de sub control.

Se ridică.

— Haide să aruncăm o privire şi în biroul lui Barlow, sugeră ea.

3

În visele lui Leo Tillman, soţia şi copiii săi erau şi vii şi morţi în acelaşi timp. În consecinţă, visele sale începeau banal – vreun detaliu insignifiant care producea asocierea greşită în subconştientul său lipsit de apărare – şi se transformau într-un coşmar. Erau puţine nopţile în care dormea fără întrerupere până dimineaţă. De multe ori, zorii zilei îl găseau treaz, stând pe marginea patului, demontând şi curăţând revolverul său Unica sau citind bazele de date online, în speranţa că va descoperi ceva.

Totuşi, în această dimineaţă nu era în pat. Se afla pe bancheta unui aparat de fitness foarte complicat, într-un dormitor străin, privind cum răsare soarele în Magas. Iar în mână nu ţinea o armă, ci o foaie A4 printată, pe care nu se distingeau foarte clar cuvintele. Pistolul Unica era prins la brâu, cu piedica trasă.

O fereastră imensă din faţa sa încadra palatul prezidenţial în celălalt capăt al unei alei înguste, flancate de un gard din fier forjat: arăta exact precum Casa Albă dacă ai fi aruncat o moschee în mijlocul ei. Dincolo de ea, Main Street şi, mai departe, desprinzându-se din şoseaua principală, Autostrada Caucasus. Tillman credea că numai în glumă poţi numi Magasul un oraş, la fel cum numai în glumă ai putea spune despre Inguşetia că e o ţară[3]. Nici un fel de armată. Nici un fel de infrastructură. Nici măcar o populaţie. Ultimul recensământ arăta că republica are o populaţie mai mică decât, să zicem, Birmingham.

Pentru Tillman, oamenii erau importanţi. Se putea ascunde într-o mulţime; la fel şi cel pe care îl căuta. Asta făcea ca Magasul să fie şi atrăgător şi periculos totodată. Dacă prada lui se afla aici, ceea ce era destul de puţin probabil, nu erau prea multe locurile în care să se poată ascunde. Dar asta era valabil şi pentru Leo însuşi, dacă lucrurile nu ar fi mers cum trebuie.

Dinspre patul din spatele său se auziră mişcările cuiva care tocmai de trezeşte. Era aproape timpul să înceapă ziua de lucru.

---

[3] Republică localizată în nordul Caucazului, înfiinţată pe data de 4 iunie 1992, în urma divizării Republicii Sovietice Socialiste Autonome Cecene-Inguşe.

Însă preţ de câteva clipe, continuă să privească răsăritul, prins, fără voia lui, într-o reverie. Rebecca stătea în soare, ca un înger din Apocalipsă. Iar braţele ei îi înconjurau pe Jud, Seth şi Grace. Aşa cum erau cu toţii în ultima zi când îi văzuse: nu erau schimbaţi deloc, timpul nu îşi lăsase urma pe chipul lor. Prezenţa lor era atât de reală, încât făcea ca Magasul să pară un oraş din carton: un decor prost de film.

Tillman se lăsa pradă acestor imagini pentru că îl ţineau în viaţă, îl făceau să meargă mai departe. Şi, în acelaşi timp, îi era teamă de ele, pentru că îl îmblânzeau, îl făceau să fie slab. Dragostea nu făcea parte din prezentul său, însă era reală şi vie în trecut, iar aceste amintiri funcţionau ca un fel de magie voodoo. Trezeau ceea ce era amorţit în el şi îi deschideau inima. Făceau ca teritorii aproape moarte să vadă din nou lumina. În general, pentru Tillman totul era foarte clar: amintirile îl făceau complex şi contradictoriu.

Dinspre pat se auzi un oftat şi un mormăit nedesluşit. Apoi, o mişcare mai bine coordonată. Fără nici o tragere de inimă, Tillman închise ochii. Apoi, când, peste câteva secunde, îi deschise din nou, soarele era doar un soare, care nu îi mai putea încălzi lumea: era doar o lumină proiectată din turnul de control de pe cer.

Se ridică şi se îndreptă spre pat. Kartoyev se trezise acum de-a binelea şi începea să îşi amintească de situaţia în care se afla. Trase pe rând de sforile care îl imobilizau, încercându-le strânsoarea: nu avea de gând să îşi irosească energia agitându-se zadarnic. Îl privi pe Tillman, arătându-şi dinţii în timp ce muşchii braţelor sale se încordară de efort.

— *Kto tyi, govn’uk?* întrebă el.

Vocea sa avea un hârâit ciudat.

— În engleză, rosti laconic Tillman. Şi nu te mai agita. E un sfat prietenesc.

Urmă un moment de tăcere. Kartoyev aruncă o privire spre uşă, ascultând şi făcându-şi calcule. Nu se auzeau paşi. De altfel, nu se auzea nimic în toată casa. Oare intrusul ăsta îi ucisese bodyguarzii sau doar îi înlăturase din cale? Era o diferenţă. În orice caz, cea mai bună opţiune a sa era să tragă de timp – însă perioada varia în fiecare dintre aceste două situaţii posibile.

— *Ya ne govoryu pa-Angliski, ti druchitel,* murmură el. *Izvini.*

— Hm, în mod evident nu e aşa, spuse calm Tillman. Te-am auzit aseară când vorbeai cu prietena ta.

Într-un târziu, Kartoyev se uită în stânga lui. Era singur în patul imens: nu era nici urmă de roşcata cu care îl împărţise noaptea trecută.

— Ea e jos, spuse Tillman, citind expresia de pe chipul rusului. La fel şi musculoşii tăi. Nu are sens să o supunem şi pe ea chinurilor prin care vom trece noi doi. Nu, nu te-a trădat. Alcoolul ţi-a venit de hac, nu fata.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o sticluţă care era aproape goală. Ceea ce rusului i s-ar fi părut o tortură nu era decât încercarea lui Tillman de a-i arăta cât de adânc e băgat în rahat.

— 1,4, spuse el. Butandiol. Când ajunge în stomac, se transformă într-un anestezic şi într-un drog pe care violatorul îl administrează victimei la o întâlnire, GHB, dar dacă îl bei cu alcool, acţionează mult mai lent. Ambele substanţe acţionează asupra aceleiaşi enzime digestive. Aşa că de aceea ai dormit atât de profund. Şi de aceea toţi oamenii tăi sunt legaţi în baie chiar acum ca un mănunchi de surcele.

— Tânărul de la bar, zise Kartoyev pe un ton sumbru, dând-o, în sfârşit, pe engleză. Jamaat. E un om mort. Ştiu cum îl cheamă, îi ştiu familia, ştiu unde stă. E un om mort. Îţi garantez.

Tillman scutură dezaprobator din cap. Nu se deranjă să nege implicarea tânărului cecen: băutura era numitorul comun, iar Kartoyev nu era prost deloc.

— Prea târziu pentru asta, îi spuse rusului. Puştiul a şters-o. I-am dat vreo două milioane de ruble din seiful tău. Nu e o avere, dar suficient cât să o ia de la capăt în Polonia sau Cehia. Undeva unde să nu îl găseşti tu.

— Îl pot găsi oriunde, zise rece Kartoyev. Cunosc toate zborurile dinspre Magas şi am prieteni la Ministerul de Interne. Dau de el şi îl fac bucăţi. Pe amândoi vă fac bucăţi.

— Posibil. Dar poate că îţi supraestimezi prietenii. După înmormântarea ta, vor fi cu toţii mult părea ocupaţi să îşi împartă între ei micul tău imperiu ca să le mai pese cine te-a eliminat.

Kartoyev îl privi lung şi intens pe Tillman, măsurându-l din cap până-n picioare. Văzuse el ceva acolo care putea trece drept slăbiciune.

— N-o să mă omori, *zhopa.* Ai tu pistolul îndesat sub curea, ca un gangster, dar n-ai sânge rece. Arăţi de parcă eşti gata să izbucneşti în plâns ca o fetişcană.

Tillman nu se deranj a să îl contrazică. Poate că i se umeziseră

puţin ochii când privise soarele, însă rusul n-avea decât să citească asta cum i-o plăcea.

— Ai dreptate, zise Tillman. În legătură cu arma cel puţin. Deocamdată rămâne pe loc. Am cam terminat cu tine. Numai că aş putea să te şi dezleg dacă îmi dai lucrul pentru care am venit.

— Ce? rânji batjocoritor Kartoyev. Te excit, americanule? Vrei să mi-o sugi?

— Sunt britanic, Yanush. Şi nu, mersi de ofertă.

Kartoyev se înfurie când se auzi chemat pe numele mic şi trase din nou de funiile care îl imobilizau.

— O să ţi-o iei urât, nenorocitule! Ai face bine să mă omori. Ai face bine să mă omori dracului odată, pentru că, dacă ajung eu să pun mâna pe tine…

Se opri brusc. Chiar în timp ce îşi spunea tirada, clicul s-a auzit foarte clar. Venise de sub pat. Chiar de dedesubtul lui.

— Ţi-am spus să stai nemişcat, zise Tillman. Ce, nu ai simţit umflătura din spate? Acum sigur o simţi. Şi probabil că ştii şi ce e, din moment ce e inclusă în catalogul tău. La secţia de oferte speciale.

Kartoyev făcu ochii mari şi încremeni.

— Ia uite, spuse Tillman încurajator. Te-ai prins din prima.

Kartoyev înjură prelung şi apăsat, dar avu mare grijă să nu se mişte.

Tillman ridică hârtia pe care o avea în mână şi citi cu voce tare.

— „Mina antipersonal SB-33, cu un conţinut minim de metal, este o muniţie de luptă foarte sofisticată, ce îmbină un mod de folosire simplu, flexibilitate în amplasare şi rezistenţă la mijloace de detectare şi dezarmare. Amplasată manual sau cu sistemul special de proiectare SY-AT” – pagina 92 – „forma neregulată a minei o face greu de localizat pe aproape toate tipurile de teren, în vreme ce construcţia sa milimetrică (numai 7 grame de metal feros în întreaga compoziţie) face inutile majoritatea sistemelor de detectare clasice.”

— *Yob tvoyu mat!* răcni Kartoyev. Eşti nebun! O să mori şi tu! O să murim amândoi!

Tillman scutură solemn din cap.

— Ştii, Yanush, nu prea cred asta. Aici scrie că explozia este exclusiv pe verticală: fix în sus, ca să-i facă praf coaiele şi maţele nenorocitului care calcă pe ea. Cred că eu sunt OK dacă stau aici. Dar m-ai oprit înainte să ajung la partea cea mai interesantă.

Dispozitivul SB-33 are o dublă suprafaţă de acţionare. Dacă te aşezi pe el cu putere, aşa cum ai făcut tu acum, nu se detonează, ci numai se blochează. Asta ca să nu o poţi activa de la distanţă, cu un dispozitiv de detonare a minelor. Următoarea mişcare pe care o faci o va debloca, iar tu vei intra într-o viaţă trăită ca un meci de fotbal – în două părţi adică.

Kartoyev înjură iar, la fel de straşnic ca mai devreme, însă îşi pierduse culoarea din obraji. Cunoştea foarte bine acest produs din inventarul său şi nu numai din spusele altora: pe vremea când fusese în armată, avusese probabil de nenumărate ori ocazia să vadă pe viu ce poate face o SB-33 unui corp uman care calcă pe ea. Probabil că tocmai cântărea în gând multele moduri în care mina aceea l-ar fi putut face praf. Cum suprafaţa de deasupra minei îi apăsa regiunea lombară, era sigur că îl va ucide: dar mai erau şi câteva scenarii alternative care te îmbolnăveau.

— Aşadar, continuă Tillman, căutam nişte informaţii despre unul dintre clienţii tăi. Nu vreau o poveste întreagă, ci doar ce mă interesează. Şi ştiu că a trecut recent pe la tine. Dar nu ştiu de care dintre multele tale produse şi servicii a fost interesat. Sau cum să dau de el. Şi ţin foarte mult să dau de el.

Privirea lui Kartoyev se mişcă brusc în sus, în jos, lateral şi înapoi la Tillman, ocolindu-l cât mai mult cu putinţă.

— Care client? întrebă el. Spune-mi numele.

Rusul era prea deştept şi prea calculat ca să lase să i se vadă ceva pe chip, însă Tillman citi totuşi, în privirea aceea neliniştită, semnul clar al unei socoteli complicate. Nu puteai să ai succesul unui asemenea om în atât de multe afaceri murdare – vânzări ilegale de arme, droguri, trafic de persoane, cumpărarea şi vânzarea influenţei politice – dacă îţi turnai clienţii. Orice ar fi spus trebuia să pară plauzibil şi să fie obligatoriu o minciună. Detaliile mici, insignifiante s-ar mai fi putut apropia de adevăr, în vreme ce detaliile-cheie legate de locul şi momentul tranzacţiei erau minciuni la o scară de-a dreptul spectaculoasă şi eroică. Kartoyev tocmai construia mental o adevărată piramidă de minciuni.

Tillman concedie întrebarea brusc:

— Numele îmi scapă acum, zise el. Nu-ţi face tu griji pentru asta. Mă duc să-mi iau o cafea şi poate ceva pentru micul dejun. Vorbim mai târziu.

Kartoyev făcu ochii mari.

— Stai un pic… începu el, dar Tillman deja se îndrepta către uşă.

Când ajunsese pe la jumătatea coridorului de deasupra, îl auzi pe rus spunând din nou „Stai!” pe un ton ceva mai alarmat.

Coborî scara în spirală, călcând apăsat pe treptele din lemn şi făcând să-i răsune puternic paşii.

Înainte de orice altceva, îi verifică şi pe ceilalţi prizonieri. Prietena lui Kartoyev şi mulţi dintre bodyguarzi nu erau în baie; i-ar fi luat prea mult să îl târască pe fiecare din locul în care căzuse pradă somnului provocat de drog. Tillman doar îi legase şi le pusese căluş la gură sau îi târâse în spatele unor corpuri de mobilă pentru a nu putea fi zăriţi din clădirile vecine. Majoritatea începuseră să se trezească, încă ameţiţi, aşa că Tillman merse pe la fiecare şi le administră etomidat cu o seringă: un Moş Crăciun al drogaţilor, cu daruri pentru toată lumea. Injectă drogul în vena cubitală din mâna stângă sau dreaptă a bărbaţilor şi a femeii – din cauză că erau imobilizaţi, aceasta era vizibilă, fiind puternic umflată. Curând adormeau din nou, chiar mai profund decât înainte.

Când era vorba de ucis, Tillman era precis şi profesionist, lucru care se putea observa din drogurile pe care le alegea. Diferenţa dintre o doză eficientă de etomidat şi una letală era cam de 30 la 1 pentru un adult sănătos. Aceşti oameni aveau să se trezească extrem de trişti şi slăbiţi, dar aveau să se trezească în mod sigur.

Odată încheiată această treabă, Tillman se aşeză la fereastră o vreme, urmărind orice mişcare de pe stradă. Casa era ascunsă privirilor, cu porţile ei înalte şi zidurile cu sârmă ghimpată. Musafirii nepoftiţi erau descurajaţi: dar ar fi putut apărea oricând unul poftit sau vreun coleg ori vreo cunoştinţă, ca să întrebe de ce Kartoyev nu a venit la cutare întâlnire. Odată ce s-ar întâmpla acest lucru, oraşul şi întreaga Republică Inguşetia ar putea deveni o adevărată cursă de şoareci pentru Tillman. Aşa că avea toate motivele să acţioneze cât mai repede.

Dar erau şi mai multe motive pentru care ar fi fost mai bine să aştepte, aşa că asta a făcut şi el. Şi pentru că era mult prea tensionat ca să mănânce sau să bea ceva, să citească sau să se odihnească, a aşteptat în linişte, privind pe fereastră gazonul întins şi pinii chilieni.

Tillman era mercenar de ani de zile. Niciodată nu făcuse muncă de interogatoriu – nu îi plăcea în mod deosebit şi, din experienţă proprie, cei care se specializau în aşa ceva rămâneau

cu sechele grave – dar văzuse cum se face şi ştia care e secretul: să îl laşi pe cel interogat să facă aproape totul în locul tău. Kartoyev era un nenorocit destul de dur, care se căţărase până în prezenta poziţie influentă folosindu-se de gâturile celor mai slabi din breaslă pe post de puncte de sprijin. Dar acum se afla pe o mină antipersonal, iar imaginaţia sa era preocupată numai de asta, funcţionând cu ferocitate la viteză maximă. Când un om puternic este neputincios, puterea devine slăbiciune.

Tillman îl lăsă două ore şi jumătate înainte de a se întoarce în dormitor. Din câte putea să observe, Kartoyev nu mişcase un muşchi. Avea chipul livid, ochii măriţi, buzele uşor depărtate, prin care puteai vedea dinţii încleştaţi.

— Cum îl chema? întrebă el, pe un ton jos şi clar. Despre cine vrei informaţii?

Tillman îşi atinse buzunarele.

— Îmi pare rău, zise. L-am notat pe undeva. Stai puţin să mă duc jos să îmi caut haina.

Când se întoarse spre uşă, Kartoyev scoase un sunet oribil, animalic, de parcă ar fi avut spini pe limbă.

— Nu, murmură el. Spune-mi!

Tillman făcu un întreg spectacol părând că deliberează. Se îndreptă către pat şi se aşeză pe margine, cu o grijă exagerată.

— La prima minciună, mă descotorosesc de tine, spuse el. Înţelegi? Mai am şi alţi inşi pe listă, alţi idioţi de care ăsta se foloseşte, aşa că mă pot oricând lipsi de tine – şi eu şi el. Dacă încerci să mă fraiereşti sau dacă măcar eziţi să îmi spui tot ce ştii, am plecat. Caz în care pe tine te aşteaptă o zi foarte lungă.

Kartoyev îşi coborî bărbia în piept, apoi o ridică din nou, în semn de acceptare.

— Michael Brand, zise Tillman.

— Brand? întrebă Kartoyev pe un ton ostenit, neînţelegând.

Evident, se aştepta să audă un alt nume.

— Brand e… un nimeni.

— Nu am spus că nu ar fi. Am spus doar că vreau să aflu ceva despre el. Şi, ia zi, Yanush, la tine pentru ce vine? Arme? Droguri? Femei?

Rusul trase obosit aer în piept.

— Pentru femei, nu. Niciodată. Arme, da. Droguri, da. Sau cel puţin… pentru lucruri din care se pot obţine droguri.

— Despre ce cantitate e vorba?

Tillman avu grijă să vorbească pe acelaşi ton. Să nu lase să se

întrevadă nerăbdarea, pentru că puterea trebuia să se afle numai de partea sa. Orice fisură, cât de mică, în armura sa de fier l-ar fi făcut pe rus să refuze să vorbească.

— În cazul armelor, murmură Kartoyev, nu e atât de mare. Oricum, nu sunt suficiente pentru o armată, dar destule, dacă vorbim de un terorist, pentru a face un jihad de proporţii medii. Armele: câteva sute, nu mii. Muniţie. Grenade, vreo două. Dar nu explozibil. Nu e prea pasionat de bombe.

— Şi drogurile?

— Efedrină pură. Amoniac anhidru. Litiu.

Tillman se încruntă.

— Deci produce metamfetamină?

— Eu produc metamfetamină, rosti Kartoyev indignat. I-am spus odată, dacă asta vrei, domnule Brand, de ce să iei toate materialele astea neprelucrate şi care îţi dau bătaie de cap? Pentru o mică sumă în plus, îţi pot da eu sub formă de cristal sau pudră în orice cantitate doreşti.

— Şi el ce a răspuns?

— Mi-a spus să îi onorez comanda. Şi că nu are nevoie de nimic altceva din ce i-aş putea oferi.

— Dar cantităţile? plusă Tillman. Îndeajuns cât să servească unor scopuri comerciale?

Kartoyev scutură din cap, crispându-se: rămăsese nemişcat, în aceeaşi poziţie, de ore bune deja, iar muşchii erau dureros de amorţiţi.

— Nu chiar, mormăi el. Deşi, recent, la ultima comandă, a luat mult mai mult decât de obicei. De o mie de ori mai mult.

— Şi mereu e Brand cel care vine să ridice comanda şi să plătească?

Din nou, aceeaşi privire. „De ce m-o fi întrebând asta?”

— Da. Întotdeauna… cel care plăteşte foloseşte numele ăsta. Brand.

— Pe cine reprezintă?

— Habar n-am. Nu mi s-a părut important să întreb.

Tillman îl privi ameninţător. Se ridică brusc, mişcând patul puţin şi făcându-l pe Kartoyev să scoată un sunet jalnic, spart, care anunţa chinul ce urma. Dar nu se produse nici o explozie.

— Rahat, zise Tillman, aplecându-se peste prizonierul său. Un om ca tine nu îşi asumă riscuri. Nici măcar la tranzacţiile mici. Sigur ai aflat tot ce se putea despre Brand. Te-am avertizat să nu minţi, nenorocitule! Cred că tocmai mi-ai spulberat ultima urmă

de bunăvoinţă.

— Nu! strigă Kartoyev pe un ton absolut sincer. Sigur că am încercat să aflu. Dar nu am găsit nimic. Nu era nimic care să ducă la el sau dinspre el.

Tillman medită la asta, păstrându-şi expresia feţei neschimbată. Până aici, exact asta i se întâmplase şi lui.

— Şi atunci, cum îl contactezi?

— Nu îl contactez. Brand îmi spune de ce are nevoie, apoi apare. Plata se face cash. Îşi aranjează singur transportul. De obicei cu maşini. Odată a folosit un camion. Întotdeauna e vorba despre maşini închiriate pe nume false. Când se întorc, maşinile sunt perfect curate, nici o urmă.

— Cum te contactează Brand?

— Prin telefon. De obicei, pe mobil. Întotdeauna le aruncă după. Se identifică printr-un cuvânt.

Tillman se agăţă de acest detaliu. Părea puţin probabil să fie adevărat. Inutil şi de amator.

— Nu are încredere că îl recunoşti după voce?

— Habar n-am. Se identifică printr-un cuvânt. Diatheke.

— Ce înseamnă?

Kartoyev nu putu să ridice din umeri. Clătină capul uşor, o singură dată, cu multă grijă.

— Nu ştiu ce înseamnă pentru el. Pentru mine înseamnă „Brand”. Asta e tot.

Tillman îşi privi ceasul. Era aproape sigur că rusul nu mai are nimic de spus, însă timpul era împotriva lui. Probabil că venise momentul să înceapă să îşi strângă jucăriile. Numai că acest Kartoyev fusese cea mai bună sursă pe care o avusese în ultimii trei ani şi era greu să plece aşa, fără să-i fi stors şi ultima informaţie.

— Tot nu pot să cred că l-ai lăsa să scape aşa ieftin, zise el, privindu-l pe cel întins pe pat, imobilizat şi transpirat. Nu pot să cred că ai făcut afaceri cu el ani de zile şi nu ai încercat să afli ce urmăreşte.

Kartoyev oftă.

— Ţi-am spus, am încercat. Brand vine pe rute diferite, de la aeroporturi diferite şi apoi pleacă, la fel, în tot soiul de direcţii: uneori, cu avionul, alteori, cu maşina. Plăteşte în tot soiul de valute: dolari, euro, uneori chiar şi ruble. Are nişte nevoi… eclectice. Nu doar lucrurile pe care le-ai amintit tu, dar uneori şi tehnologie legală obţinută prin mijloace ilegale. Generatoare.

Echipament medical. Odată a cerut un camion de spionaj, dintre cele folosite de Serviciile Secrete Ruseşti. Evident, Brand e un intermediar. Luptă pentru foarte multe interese diferite. Face rost de ce i se cere pentru oricine este dispus să plătească.

Un fior îl străbătu pe Tillman, pe care acesta nu şi-l putu stăpâni, iar rusul îl observă.

— Da, aprobă el. Aşa face. Dar ai spus că nu i-ai vândut persoane niciodată.

— Nu.

Kartoyev avea vocea gâtuită. Putea să citească emoţia pe chipul lui Tillman şi în mod clar, era curios ce anume generase pierderea aceea a controlului.

— Nu persoane. Nu pentru mână de lucru, nici pentru sex. Poate că are alte surse pentru asta.

— *Pentru asta?*

— Pentru genul ăsta de bunuri.

Tillman clătină din cap. Acum avea un chip lipsit de orice expresie, precum un călău.

— Nu e suficient de clar.

— Sunt un om de afaceri, murmură cu greutate Kartoyev, diabolic până şi în ultimele clipe. Trebuie să mă ierţi.

— Nu, zise Tillman. Nu scrie nicăieri că trebuie să fac asta.

Se lăsă din nou deasupra lui şi umblă sub corpul lui Kartoyev. Rusul ţipă din nou, disperat şi furibund, strângându-şi tot corpul într-un rictus, în timp ce se pregătea pentru explozie.

Tillman scoase o cutie mică din plastic de sub el, arătându-i rusului afişajul digital gol, precum şi cuvintele „ALARMĂ”, „ORĂ”, „SETĂRI”, „DESCHIS-ÎNCHIS”, tipărite cu alb pe faţa neagră a cutiei. Din dispozitiv atârnau un cablu de alimentare şi un ştecăr, pe care era scris în relief numele producătorului, „Philip’s”. Ceasul deşteptător era din anii ’80: Tillman îl cumpărase sub Podul Zyazikov de la un turc, care îşi vindea puţinele mărfuri pe soclul statuii Preşedintelui.

Râsetul neîncrezător al lui Kartoyev sună ca un hohotit.

— Ticălosule! mormăi el.

— Unde a plecat acum Brand? întrebă Tillman, repede şi energic. Atunci când a plecat de la tine?

— Anglia, zise Kartoyev. S-a dus la Londra.

Tillman îşi scoase revolverul Unica de la brâu, trase piedica în acelaşi moment şi îl împuşcă pe Kartoyev în tâmpla stângă, ţintind către cea dreaptă. Glonţul se înfipse în saltea, care

amortiză şi sunetul, dar Tillman nu se îngrijora pentru zgomot: ferestrele casei aveau trei straturi, iar pereţii erau solizi.

Îşi strânse lucrurile repede şi metodic: ceasul, arma, foaia xeroxată şi banii din seif. Deja ştersese amprentele din cameră, dar repetă operaţiunea. Apoi dădu din cap triumfător către bărbatul ucis, coborî şi ieşi.

Londra. Se gândise la acel tărâm mort, îl păstrase în inimă. Fusese plecat multă vreme, iar asta nu fusese o întâmplare. Dar poate că totuşi exista un Dumnezeu, iar această Providenţă a sa avea o formă simetrică.

Forma unui cerc.

4

Biroul lui Stuart Barlow fusese deja cercetat de către poliţia locală, dar nu exista nici un fel de dovezi la dosar în acest sens şi nici o probă de la faţa locului nu fusese colectată. Investigaţia avea să fie o activitate descurajantă: fiecare colţişor era ticsit cu cărţi şi hârtii. Teancurile de dosare şi hârtii scoase la imprimantă de pe birou erau răspândite peste tot, colonizând suprafeţe întinse ale podelei, de-o parte şi de alta a biroului, ceea ce măcar mai acoperea peticele de covor de un verde care semăna cu găinaţul gâştelor. Gravuri cu statui greceşti şi cariatide egiptene, scorojite în ramele lor din sticlă de anotimpurile umede britanice şi de sistemul prost de încălzire centrală, priveau acest teatru de măcel cu chipuri severe şi neiertătoare.

Micul spaţiu dezordonat era claustrai şi trist într-un mod nedefinit. Kennedy se întrebă dacă lui Barlow i-ar fi fost ruşine să îşi expună în mod public haosul lui personal sau dacă fortificaţiile lui înalte alcătuite din însemnări şi foi imprimate erau un semn distinctiv de mândrie profesională.

— Domnul Barlow lucra la Facultatea de Istorie, observă ea, întorcându-se către ofiţerul de serviciu.

Aşa cum promisese, Ellis se întorsese pentru a le deschide biroul, iar acum stătea lângă ei cu cheia în mână, ca şi când se aştepta ca detectivii să îşi recunoască înfrângerea la vederea dezordinii de nedescris în care erau lucrurile victimei.

— Ce însemna exact asta? Era profesor cu normă întreagă?

— Punctul opt, spuse Ellis fără nici o ezitare. Era scutit de cinci ore din normă pentru chestiuni administrative.

— Care în ce constau?

— Era al doilea în ordine ierarhică din Departament. Tot el coordona şi „Further Input”, programul nostru de succes.

— Era un bun profesionist? întrebă direct Kennedy.

Ellis clipi.

— Foarte. Întregul nostru personal didactic este bine pregătit, dar… hm. Da. Stuart era foarte pasionat de subiectul de care se ocupa. Pentru el, era atât un hobby, cât şi o profesie. Apăruse la TV de vreo trei-patru ori, la emisiuni de istorie sau de arheologie. Iar site-ul lui pentru recapitulări era foarte popular în rândul studenţilor.

Făcu o pauză.

— Cu toţii îi vom simţi lipsa.

Kennedy îşi spuse că asta însemna că Barlow aducea clienţi.

Harper luă în mână o carte. *Rusia împotriva lui Napoleon* de Dominic Lieven.

— Asta era specialitatea lui? întrebă el.

— Nu, răspunse Ellis din nou pe un ton categoric. Era specializat în paleografie – cele mai vechi texte scrise. Nu prea vorbea despre asta la ore pentru că această disciplină reprezintă o mică parte din programa universitară, dar a scris mult pe acest subiect.

— Cărţi? întrebă Kennedy.

— Articole. Majoritatea axate pe o analiză detaliată a Manuscriselor de la Marea Moartă şi a Manuscriselor Rylands. Dar lucra la o carte – despre sectele gnostice, cred.

Kennedy nu ştia ce sunt sectele gnostice, dar nu întrebă. Nu lua în considerare posibilitatea ca profesorul Barlow să fi fost ucis de un rival universitar.

— Cunoaşteţi câte ceva despre viaţa sa personală? întrebă ea în schimb. Ştim că nu era căsătorit, dar avea vreo relaţie cu cineva?

Directorul administrativ păru surprins de această întrebare, de parcă celibatul era un efect secundar obligatoriu al vieţii universitare.

— Nu cred, spuse el. E posibil, evident, dar nu a vorbit nimănui despre asta. Iar când venea la universitate, era mereu singur.

Se părea că asta îi excludea pe soţii înşelaţi sau fostele iubite geloase. Şansele să găsească un suspect se împuţinau, dar Kennedy nu avusese niciodată speranţe prea mari. Din experienţa ei, aproape toate elementele importante care duceau la rezolvarea unui caz apăreau în primele două ore. Nu te puteai întoarce la un caz de acum trei săptămâni şi să te aştepţi să sari prăpastia asta temporală dintr-o singură încercare.

În tot acest timp, Harper se lupta cu mormanul de cărţi şi hârtii – făcea un efort considerabil, dar poate pentru că nu îi ieşise povestea cu Napoleon, simţea că nu are nimic de pierdut dacă mai aruncă o privire. De data asta, ţinea în mână ceva ce părea a fi o fotografie, dar care se dovedi a fi un decupaj din ziar, lipit pe carton şi apoi înrămat. Era sprijinit de unul dintre picioarele biroului. Titlul era „Frauda de la Nag Hammadi: doi arestaţi”. Bărbatul din fotografia alăturată arăta ca Stuart Barlow

la tinereţe. Pe chip avea un zâmbet ciudat şi rece.

— Omul nostru avea antecedente penale? întrebă Harper.

Ellis râse sincer.

— A, nu, zise el. Acela este triumful său: în urmă cu vreo 15 ani, poate mai mult. Stuart a fost chemat în calitate de expert să depună mărturie în acel caz, datorită vastelor sale cunoştinţe despre biblioteca din Nag Hammadi[4].

— În ce a constat acel caz? întrebă Kennedy. Şi dacă tot suntem aici, ce e Nag Hammadi?

— Nag Hammadi a fost cea mai importantă descoperire paleografică a secolului XX, inspectore, îi spuse Ellis.

Nu se deranja să îl corecteze referitor la poziţia ocupată de ea în poliţie, deşi observă cu coada ochiului că Harper îşi dădea ochii peste cap cu subînţeles.

— În Egiptul de Sus, imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, lângă oraşul Nag Hammadi, doi fraţi săpau într-o carieră de calcar. Căutau guano – excremente de liliac – pe care să îl folosească pe post de îngrăşământ pentru recoltă. Au găsit însă un vas închis, care conţinea 12 codice legate.

— Ce anume erau legate? întrebă Harper.

— Codicele. Un codice e un număr de pagini cusute sau legate împreună. În mare măsură, e vorba de primele cărţi. Au început să fie folosite la începuturile erei creştine, în vreme ce, până atunci, se obişnuia să se scrie pe suluri din papirus sau pe foi de pergament, nelegate însă. Codicele găsite la Nag Hammadi s-au dovedit a fi texte din secolele I şi II ale erei noastre: evanghelii, scrisori, genul acesta de texte. Ba chiar şi o traducere masiv rescrisă a Republicii lui Platon. O comoară nepreţuită, datând chiar din perioada ce a urmat morţii lui Christos, când biserica creştină încă se lupta să îşi definească identitatea.

— Şi cum a ajuns povestea asta de competenţa justiţiei? întrebă Harper, întrerupând prelegerea directorului tocmai când acesta trăgea aer în piept pentru a mai livra un alt set de informaţii.

Fiind întrerupt, avea un aer indignat şi părea că se simte pus în dificultate.

— Cazul acesta a ajuns în atenţia justiţiei mulţi mai târziu. Era

---

[4] Numele unei colecţii de 13 codice, care conţin 50 de texte gnostice, majoritatea de la începuturile creştinismului, descoperite în 1945 la Nag Hammadi, în Egiptul de Sus. Printre ele se numără Evanghelia după Toma, Evanghelia după Filip şi Evanghelia Adevărului.

vorba despre apariţia unor falsuri după documentele de la Nag Hammadi, care erau vândute online unor anticari. Stuart a fost citat în calitate de martor pentru acuzare. Cred că rolul lui a constat în a identifica diferenţele dintre documentele originale şi cele falsificate. Cunoştea fiecare cută şi fiecare pată de cerneală de pe acele pagini.

Harper lăsă articolul din mână şi continuă să răscolească. Pe chipul lui Ellis apăru o expresie chinuită.

— Domnule detectiv, dacă doriţi să investigaţi locul, aş putea să mă întorc la treabă şi să revin mai târziu?

Harper o privi întrebător pe Kennedy, care încă se gândea la proces..

— Care a fost verdictul? îl întrebă ea pe ofiţer.

— Echivoc, răspunse ursuz Ellis. Dealerii – un soţ şi o soţie, cred – au fost găsiţi vinovaţi pentru comercializarea unor obiecte falsificate, precum şi pentru încălcarea unor reguli tehnice, cum ar fi lipsa documentaţiei necesare care să ateste autenticitatea documentelor, dar nevinovaţi în ce priveşte acuzaţia de fraudă, care era de fapt primul cap de acuzare. Au trebuit să plătească o amendă şi o parte dintre cheltuielile de judecată.

— Ca urmare a mărturiei depuse de profesorul Barlow?

Ellis afişă o expresie care arăta că, în sfârşit, se prinsese unde bate ea.

— Rolul lui Stuart în acest caz nu a fost atât de important, spuse el, cu un aer de îndoială. Ca să fiu sincer, toată lumea a găsit puţin amuzant că s-a implicat atât de mult. Cred că cele mai importante dovezi au venit din partea celor care cumpăraseră documentele falsificate. Şi, aşa cum am mai spus, totul s-a soldat numai cu o amendă. Chiar nu cred că…

Nici Kennedy nu credea, dar păstră această ipoteză pentru mai târziu. Poate că ar fi fost o posibilă pistă dacă toate celelalte variante ar fi picat. Nu că ar fi avut până acum prea multe piste.

— De ce sora lui Barlow nu a venit să strângă toate documentele astea? întrebă ea. E singura lui rudă în viaţă, nu-i aşa?

— Rosalind. Rosalind Barlow. Ea e singura rudă care figurează în dosarul nostru, aprobă Ellis. Şi am luat legătura cu ea. A spus că nu o interesează lucrurile lui Stuart. Cuvintele ei exacte au fost: „Luaţi ce aveţi nevoie pentru biblioteca colegiului, iar restul daţi-le de pomană”. Probabil că asta vom şi face, în cele din urmă, numai că e nevoie de ceva timp să triem lucrurile astea.

— De ceva mai mult timp, observă Harper, adăugând apoi: E totul în regulă aici, inspectore?

Kennedy îi aruncă o privire de avertisment, dar expresia lui Harper era blândă şi moale precum o cremă lichidă.

— Totul e în regulă, domnule detectiv. Haideţi să mergem.

Se îndreptă spre uşă în timp ce spunea asta, dar avu o mică ezitare. Ochiul său înregistrase o imagine fără ca ea să conştientizeze şi care acum îi reclama atenţia. Kennedy ştia că nu trebuie să piardă nici un indiciu. Se opri locului şi mai aruncă o privire în jur.

Aproape că prinsese un fir, când Ellis îşi zdrăngăni cheile şi rupse firul subţire al gândurilor ei încă nerostite. Îl ţintui cu privirea, iar bărbatul şovăi puţin.

— Mai am şi alte treburi pe ziua de azi... spuse el, deloc convingător.

Kennedy răsuflă adânc.

— Vă mulţumim pentru ajutor, domnule Ellis, zise ea. E posibil să trebuiască să vă mai punem şi alte întrebări, însă astăzi nu vă vom mai răpi nici o clipă din preţiosul dumneavoastră timp.

Se îndreptau spre maşină, în timp ce Kennedy tot răsucea în minte puţinele informaţii pe care le deţineau despre această poveste şi-aşa destul de subţire. Trebuia să stea de vorbă cu sora victimei: asta era prioritatea numărul unu. Poate că Barlow chiar avea un duşman în arena paleografiei; sau vreo studentă pe care o lăsase însărcinată, ori vreun frate mai mic pe care îl marginalizase şi care încă îi purta pică. Era mult mai simplu să dai de un criminal dacă îi ştiai din start numele, decât să îi găseşti identitatea punând cap la cap nişte indicii. Şi nici indiciile nu le aveau. Nu aveau nici măcar unul.

Ba aveau. Urmăritorul: tipul despre care Barlow spusese că îl urmăreşte. Asta era a doua pistă. Harper avea să o urască, dar ea era hotărâtă să stea de vorbă cu sora victimei, aşa că el urma să facă toată munca de jos.

În maşină, Kennedy îi comunică foarte clar ce avea de făcut.

— Când Barlow a spus că e urmărit, zise ea, citind din notiţele incluse în dosar, era la un fel de conferinţă universitară.

— Era la London Historical Forum, replică Harper, care, în timpul vizitei lor, tot răsfoise dosarul, lucru ce se dovedise folositor. Mda. A spus că tipul se tot învârtea prin hol şi că l-a văzut apoi din nou în parcare.

— Mă întreb dacă l-a mai văzut cineva. Barlow nu ne-a dat cine ştie ce detalii despre cum arăta, dar poate că putem afla noi mai multe. Poate că cineva chiar îl cunoştea pe tip. La conferinţa aceea trebuie să fi fost zeci de oameni. Poate sute. Organizatorii ar trebui să aibă o listă a participanţilor. Telefoane. Adrese de e-mail.

Harper o privi prudent.

— Împărţim vizitele astea inopinate, nu?

— Sigur că da. Dar eu vreau mai întâi să o vizitez pe sora lui Barlow. Va trebui să începi căutările de unul singur până mă întorc eu.

Harper nu părea încântat, dar dădu din cap aprobator.

— OK, zise el. Altceva?

Kennedy era uşor impresionată. El îi citise foarte bine expresia şi ştia că asta nu era tot.

— Să ştii că va trebui să înghiţi multe rahaturi pentru că lucrezi cu mine, spuse ea. Aşa stau lucrurile acum.

— Şi?

— Şi poţi scăpa de povestea asta relativ uşor. Du-te la Summerhill şi spune-i că nu ne înţelegem.

Urmă o pauză.

— A, da? întrebă Harper.

— Nici nu te cunosc, Harper. Îţi fac o favoare. Poate că îmi fac şi mie una, pentru că, dacă eşti din tabăra maimuţoilor ălora, aş prefera să fii în afara teritoriului meu – şi, crede-mă şi tu ai prefera să fii acolo, pentru că poţi fi sigur că şi tu vei avea de suferit când voi avea eu.

Harper bătu uşor cu degetul mare în volanul maşinii, umflându-şi pe rând obrajii.

— Asta e primul meu caz în calitate de detectiv, spuse el.

— Şi?

— Nici n-au trecut două ore şi tu deja încerci să mă dai la o parte.

— Doar îţi spun ce opţiuni ai.

Harper roti cheia în contact, iar motorul anticei Astra mieună hotărât, precum o pisică jigărită care vrea să treacă drept tigru.

— O să ţin cont de asta, spuse el.

5

Aşa cum plănuise, Tillman merse cu maşina închiriată până la periferia Erzurum-ului, unde o lăsă în afara şoselei, camuflând-o cu nişte crengi de copaci şi tufişuri. Maşina fusese închiriată pe un nume fals, care era diferit de numele fals de pe paşaportul folosit de Tillman când trecuse graniţa în Georgia şi Turcia.

Dintr-un bar de pe bulevardul Sultanul Mehmet dădu un telefon – imposibil de localizat din punctul de vedere al poliţei locale – la Poliţia din Magas, asigurându-se că au aflat de crimă. Gardienii legaţi cobză urmau să fie găsiţi, dacă nu fuseseră deja şi nimeni nu va fi murit, cu excepţia lui Kartoyev. Nu era vorba despre milă, evident: era doar un obicei al său pe care îl punea pe seama priceperii sale sau a mândriei profesionale.

Nu avea de gând să rămână prea mult prin preajmă, dar mai trebuia să dea vreo două telefoane înainte să dispară din nou. Primul era către Benard Vermeulens – un poliţist, dar unul care, la fel ca Tillman, prestase şi servicii militare legale şi de mercenariat, înainte să se întoarcă la viaţa de civil. Acum lucra la misiunea ONU din Sudan şi avea acces la tot felul de informaţii greu de aflat altfel, dar mereu de actualitate, pe care uneori le împărtăşea şi altora.

— *Hoe gaat het met jou, Benny?* întrebă Leo, folosind singura frază în flamandă pe care reuşise să o înveţe de la Vermeulens.

— Pe toţi dracii! Escrocule! zise Vermeulens cu o voce răguşită şi puternică, făcând receptorul din mâna lui Tillman să vibreze. *Met mij is alles goed!* Dar tu, Leo? Ce pot face pentru tine? Şi nu spune că nimic.

— Nimic, recunoscu Tillman. Ca de obicei doar.

— Michael Brand.

— Michael Brand. Mi s-a spus că e în Londra mai nou. Ar putea fi tot acolo. Poţi să verifici ca de obicei şi să cercetezi aceleaşi lucruri? Vreau să ştiu dacă îi apare numele pe ceva oficial. De fapt, mă interesează orice despre el.

— *Joak.* O să fac asta, Leo.

— Şi celălalt lucru obişnuit?

— Hm, aici am veşti proaste.

— Mă caută cineva?

— O, da. Cineva te caută intens. De două săptămâni deja.

Multe cercetări, multe întrebări. De obicei la mine ajunge la mâna a treia sau a patra, aşa că e greu să descopăr cine e. Dar se pare că acel cineva chiar îşi doreşte să te găsească.

— OK, mersi, omule. Îţi rămân dator.

— Asta e în numele prieteniei. Dacă îmi rămâi dator, înseamnă că nu suntem prieteni.

— Atunci nu îţi datorez nimic.

— Aşa e mai bine.

Leo închise şi sună la prietena lui de la Asigurări. Dar aceasta râse când îi auzi vocea:

— Leo, nu eşti un risc pe care cineva ar vrea să şi-l mai asume, îi zise ea, pe un ton care trăda o afecţiune sinceră.

— A, nu? De ce, Suzie? întrebă Tillman.

Nu strica să îi amintească faptul că el era unul dintre cei trei-patru oameni care o ştiau de pe vremea când avea un nume real.

— Dacă omori pe cineva pe o stradă lăturalnică, dragule, într-o fundătură din spatele unei fundături într-un loc uitat de lume, asta e una. Dar să omori pe cineva într-o intersecţie mare, într-un oraş mare, unde locuim cu toţii, asta e altceva.

Tillman nu îi spuse nimic, dar acoperi un moment receptorul cu palma, de teamă să nu înjure sau să nu se audă că îşi ţine respiraţia. Ore. Doar câteva ore. Cum e posibil să se fi aflat deja? Cum era posibil să-i şi fi legat cineva numele de o crimă care de-abia fusese descoperită?

— Am crezut că lumea e un sat, se mulţumi el să spună.

— Ai vrea tu. Într-un sat, n-ar trebui să îţi faci probleme decât pentru fratele mai mare al lui MacTeale. Aşa cum stau lucrurile însă, ar trebui să îţi faci probleme pentru toată lumea din Rolodex-ul lui.

— MacTeale?

Tillman avu dificultăţi pe moment în a lega numele acesta de un anumit loc, iar apoi îşi aminti de scoţianul mare şi furios care condusese compania lui în ultimul an petrecut de el la Xe.

— Cineva l-a ucis pe MacTeale?

— Da. Se pare că tu. Cel puţin aşa se zice pe-aici.

— OK. Dar exprimarea e greşită, Suzie.

— Zici tu.

— Eu nu l-am ucis pe MacTeale. Eu am ucis un intermediar rus lipsit de importanţă, care credea că are prieteni sus-puşi, dar mă tem că erau genul de prieteni pe care îi închiriezi pe termen

scurt. Ascultă, am nevoie numai de un nou paşaport, în caz că cel pe care îl am acum se pătează. Pot plăti în avans dacă asta uşurează situaţia.

— Leo, tu poţi să uşurezi situaţia cât vrei, nimeni nu îţi mai vinde nimic, nimeni nu te mai angajează şi nimeni nu îţi mai dă nici un fel de informaţii. Comunitatea şi-a închis uşile pentru tine.

— Asta te include şi pe tine?

— Leo, eu întruchipez şi sunt cel mai bun exemplu al nobilei tradiţii a crimei plătite. Sigur că asta mă include şi pe mine. Dacă jignesc sensibilitatea clienţilor mei, o să am o bătrâneţe singură şi săracă. Şi chiar şi aşa voi fi mai bine decât tine, scumpule, pentru că, din câte aud, ţie deja ţi-a ajuns funia la par. Nu te supăra.

— Hm, poate puţin, zise Tillman.

— Baftă, spuse ea, pe un ton care părea sincer, dar închise înainte ca el să poată răspunde.

Tillman trânti receptorul şi puse telefonul deoparte, îi făcu semn barmanului cu capul, iar acesta îi mai aduse un whisky cu apă. Cineva se străduise să îi închidă toate ieşirile şi, indiferent cine ar fi fost acela, făcuse minuni într-o perioadă foarte scurtă. Ridică paharul cu whisky, toastând cu adversarul lui imaginar. Prima greşeală a ta, domnule Brand, a fost că m-ai lăsat să îţi aflu numele. Şi acum iată-ne, treisprezece ani mai târziu, ai dat-o în bară din nou.

Mi-ai confirmat că sunt pe calea cea bună.

Tillman era un nimeni. El era primul care recunoştea asta: mai ales că şi îmbătrânise, pe măsură ce se îndepărta de singurul moment din viaţa sa când totul fusese clar şi, pe scurt, căpătase un sens.

Era misterul de care era legat în prezent. Vânătoarea era cea care îi dădea o formă şi un sens existenţei sale. Era definit de o absenţă: de patru absenţe, de fapt. Singurele lucruri reale pentru el erau cele care lipseau. Trecuse atât de mult timp de atunci: atât de mult sânge cursese şi urma să mai curgă, pentru că singura opţiune era să înceteze căutările. Dacă ar fi făcut asta, Tillman nu ar mai fi fost doar un nimeni: ar fi fost un nimic nicăieri. Mai bine să moară decât să accepte că nu avea să o mai vadă pe Rebecca sau pe copii vreodată: că nu avea să se mai întoarcă acasă, cum spunea el. Să accepte că lumea era pustie.

Când era tânăr, lucrurile stăteau altfel. A fi nimeni era cea mai

uşoară variantă pe-atunci. Născut în Preston, Lancashire, unde a trăit până la şaisprezece ani, s-a dovedit a avea firea şi înzestrarea unui rătăcitor, prea leneş pentru a fi periculos sau chiar eficient. Începea şi încheia diverse activităţi la întâmplare, fără să îi pese de nimic.

La şcoală, Tillman fusese bun la aproape toate disciplinele şi la cele teoretice şi la cele practice, la fel şi la sport, dar era mult prea delăsător pentru a persevera în vreuna. Se descurca bine fără să se străduiască prea mult şi asta era îndeajuns. În consecinţă, a abandonat şcoala la şaisprezece ani, în ciuda unor intervenţii de bună-credinţă din partea profesorilor şi s-a angajat la un service auto unde câştiga suficient cât să ducă o viaţă cu viciile obişnuite – băutură, femei, uneori jocuri de noroc – în care se complăcea fără prea multă convingere.

Însă, inevitabil, în cele din urmă, a ieşit din orbita sa obişnuită. S-a mutat din nordul în sudul Angliei, când a avut loc un adevărat exod al generaţiei sale, pentru că acolo viaţa părea mai activă. Nici măcar nu fusese o decizie în adevăratul sens al cuvântului: declinul spectaculos al manufacturilor, al mineritului şi al comerţului maritim care a afectat zona de nord după Primul Război Mondial a generat migraţia unor oameni cu o mult mai clară orientare decât a lui Tillman.

În Londra, făcuse multe lucruri, dar nu îl ambiţionase nici unul: un om puternic, care nu îşi cunoştea îndeajuns propriile forţe. Mecanic auto, tencuitor, tinichigiu, paznic, tâmplar: slujbe care cereau anumite abilităţi, pe care Tillman le dobândea imediat. Ceea ce însă nu făcea era să se ţină de o anumită treabă îndeajuns de mult, cât să îşi dea seama cine era el, dincolo de toate acele camuflări zilnice.

Poate că, retrospectiv vorbind, ar fi trebuit să fie evident că un astfel de bărbat avea să îşi găsească echilibrul printr-o femeie, din moment ce nimic altceva nu îl legase. Când a cunoscut-o pe Rebecca la o petrecere în cerc restrâns, după ora închiderii, dată de unul dintre foştii lui şefi într-un pub din estul Londrei, avea 24 de ani, iar ea era cu un an mai tânără. Părea nelalocul ei pe fundalul tapetului roz-închis, dar era atât de deosebită încât ar fi părut nelalocul ei oriunde.

Nu era machiată şi nici nu ar fi avut nevoie: ochii ei căprui aveau toate culorile, iar pielea ei palidă îi făcea buzele mai roşii decât le-ar fi făcut orice ruj. Avea părul precum cel al Sulamitei din *Cântarea Cântărilor* a lui Solomon, pe care Tillman şi-o

amintea vag de la orele de religie: ca un ciorchine de struguri negri. Stătea nemişcată, precum o balerină care aşteaptă să înceapă uvertura.

Tillman nu mai văzuse o frumuseţe perfectă şi nici nu mai simţise o pasiune atât de intensă ca atunci. De asemenea, nici nu mai cunoscuse o virgină, aşa că prima seară în care au făcut dragoste a fost neaşteptat de traumatizantă pentru amândoi. Rebecca plânsese în mijlocul aşternuturilor pătate cu sânge, cu capul îngropat în braţele încrucişate, iar Leo fusese îngrozit că o rănise într-un mod profund şi iremediabil. Apoi, ea l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat cu furie şi au încercat din nou, cu mai mult succes.

Trei săptămâni mai târziu, erau logodiţi, iar peste o lună s-au căsătorit într-un birou al Stării Civile din Enfield. Fotografiile din acea perioadă îl înfăţişau pe Tillman ţinându-şi protector soţia pe după talie, cu un zâmbet care trăda solemnitatea cuiva care are în mână ceva preţios şi fragil.

Munca nu fusese niciodată ceva prea serios pentru el: prospera fără să depună prea mare efort şi se strecura uşor, fără a fi legat de ceva. Deşi dragostea era cât se poate de serioasă: căsătoria era foarte serioasă. Viaţa lui Tillman se împletise cu a altcuiva, ajungând pe tărâmuri până atunci neexplorate.

Nu îşi dorise niciodată să fie fericit, pentru că trăise cu impresia că era. Acum însă cunoştea diferenţa şi accepta miracolul real al dragostei Rebeccăi cu neîncetată mirare. Nu puteai face nimic pentru a merita acea dragoste, aşa că, într-un fel, mereu te aşteptai ca acel dar minunat să îţi fie luat înapoi.

În schimb, au apărut copiii, iar miracolul a devenit şi mai mare. Jud. Seth. Grace. Toate numele aveau rezonanţă biblică. Tillman nu citise niciodată Biblia, dar ştia că era vorba despre o grădină minunată acolo, înainte ca diavolul să apară şi să strice distracţia. Se simţea de parcă locuia în acel spaţiu. S-a simţit aşa timp de şase ani.

Fericirea îl învăţase să-şi folosească abilităţile şi intelectul într-un anumit scop. Îşi deschisese propria firmă, care comercializa sisteme de încălzire centrală şi îi mergea binişor – îndeajuns cât să închirieze un depozit cu un mic birou alături şi să îşi angajeze o secretară. Lucra şase zile pe săptămână, dar niciodată nu întârzia decât dacă era vreo urgenţă. Voia mereu să fie acasă să o ajute pe Rebecca să culce copiii, deşi ea nu îl lăsa niciodată să le citească poveşti la culcare. Era singurul lucru pe care nu îl înţelegea la ea: avea oroare de poveşti, ea însăşi nu citea

niciodată literatură şi îl întrerupea imediat dacă Tillman începea ceva cu „A fost odată ca niciodată”.

Rebecca era un mister pentru el, era nevoit să recunoască asta. Încercase să îi explice în câteva propoziţii şi fără ajutorul unor diagrame, însă Rebecca era reticentă în privinţa trecutului ei, cu atât mai mult în privinţa familiei sale. Îi spusese numai că fuseseră foarte apropiaţi şi interiorizaţi: „Eram totul unii pentru ceilalţi”. Rămânea tăcută după ce îi spunea lucrurile astea, iar Tillman bănuia că trecuse printr-o tragedie şi îi era mult prea teamă să o testeze în acest sens.

Se însurase cu o fotografie? O faţadă? Ştia atât de puţine despre ea. Dar nu era nevoie să cunoşti legea gravitaţiei ca să rămâi cu picioarele pe pământ. El rămânea legat de ea şi de copii la fel de puternic. Blânda şi puternica Jud. Lăudărosul şi crudul Seth. Furioasa şi iubitoarea Grace. Rebecca, de care adjectivele nu se lipeau pentru că era indescriptibilă. Dacă el voia să afle mai multe, trebuia doar s-o întrebe, spunea ea. Şi chiar dacă ea îi spunea sau nu, legea gravitaţională acţiona oricum.

Într-o seară de septembrie, când vara dispăruse cu viteza luminii, iar copacii deveniseră roşcaţi şi aurii, Tillman se întoarse acasă la ora şase, nici un minut mai târziu decât de obicei şi găsi casa goală. Complet goală. Jud avea cinci ani şi abia începuse şcoala, aşa că se gândi că poate încurcase el zilele şi azi era şedinţă cu părinţii. Simţindu-se vinovat, verifică în calendar. Nimic.

Apoi se uită prin dormitoare, iar sentimentul de vinovăţie făcu loc celui de groază cumplită. Partea de şifonier a Rebeccăi era goală. În baie, dulapul cu oglindă era complet gol, iar periuţa lui de dinţi rămăsese singură în paharul violet cu dinozaurul Barney. Camerele copiilor fuseseră complet golite: hainele şi jucăriile, aşternuturile şi cuverturile, posterele, autocolantele şi desenele de la grădiniţă, care erau prinse în piuneze, totul dispăruse.

Aproape tot. Una dintre jucăriile lui Grace – domnul Zăpadă, un unicorn care mirosea a esenţă de vanilie – căzuse după canapea şi fusese uitat acolo.

Şi mai era şi un bilet, cu scrisul Rebeccăi, pe care erau trei cuvinte.

„Nu ne căuta.”

Nici măcar nu se semnase.

Tillman se simţi de parcă îşi pierduse un braţ într-un accident

în uzină şi trebuia să rămână conştient pentru a căuta nişte bandaje şi a-şi pune un garou pe rana cumplită. Anunţă poliţia, care îi spuse că trebuie să aştepte. Nu erai automat dat dispărut dacă doar ieşeai din casă. Trebuia să treacă un anumit timp ca să poţi primi acest statut. Poate că Tillman ar fi trebuit să dea nişte telefoane pe la prieteni şi rude, îi sugerase ofiţerul de serviciu şi să verifice dacă nu e pe la nişte cunoscuţi. Dacă a doua zi copiii nu apăreau la şcoală, atunci Tillman trebuia să mai sune o dată: până atunci, era foarte probabil că toată familia era în siguranţă pe undeva prin apropiere şi nu că fusese răpită în masă, mai ales din moment ce lăsaseră şi un bilet.

Rebecca nu avea prieteni de care Tillman să ştie şi nici nu ştia unde locuia familia ei, asta dacă mai avea una. Toate aceste opţiuni nu existau pentru el. Tot ce putu face a fost să cutreiere străzile până spre miezul nopţii, cu slaba speranţă că ar fi întâlnit-o. Umblă pe străzi aiurea, deşi ştia că era în zadar. Rebecca şi copiii erau deja departe la ora aceea. Scopul biletului fusese să se asigure că el nu-i va căuta sau să îl convingă – de parcă asta ar fi fost posibil – că plecaseră de bunăvoie.

Evident că nu era aşa. Ăsta era punctul de plecare. În timp ce rătăcea pe străzile din Kilburn pe pilot automat, îşi derulă în minte evenimentele acelei zile de nenumărate ori: cum copiii l-au sărutat la plecare, la fel de spontan şi afectuos ca de obicei; cum Rebecca i-a spus că maşina va fi la service pentru revizia anuală, aşa că probabil nu va putea să îl ia de la serviciu, ca de obicei (sunase la service şi verificase: Rebecca dusese maşina la prânz, îi rugase să schimbe şi cauciucul de rezervă şi aranjase să ia maşina a doua zi dimineaţa, dacă nu erau probleme la revizie). Chiar şi conţinutul frigiderului era o dovadă grăitoare: făcuse provizii pentru toată săptămâna, probabil înainte de a lăsa maşina la service.

Aşa că biletul fusese scris probabil sub ameninţare – un gând pe care îl goni imediat, pentru că furia periculoasă pe care i-o trezea risca să ia forme nebuneşti dacă i-ar da ascultare.

Nici poliţia nu îl ajută mai mult a doua zi dimineaţa. Biletul, îi explicară ei, spunea foarte clar că doamna Tillman îl părăsise intenţionat şi că îi luase copiii fiindcă nu credea că se află în siguranţă în preajma lui.

— Aţi avut vreo ceartă conjugală în noaptea precedentă? îl întrebase agenta.

În ochii ei se citea dezaprobarea: sigur că avusese loc o

ceartă, spunea privirea ei. Femeile îşi părăsesc soţii mereu, dar nu îşi iau şi cei trei copii decât dacă e vorba despre ceva grav.

N-a fost nimic, tot spunea Tillman, însă aceeaşi întrebare continua să apară, la fel ca refuzul absolut de a o putea înregistra pe Rebecca drept persoană dispărută. Copiii, da: şcolarii şi preşcolarii nu pot să dispară pur şi simplu. Li s-au luat semnalmentele şi li s-au făcut portretele-robot. Lui Tillman i s-a spus că doar copiii pot fi daţi dispăruţi: dar că, odată găsiţi, nu vor fi luaţi de lângă mamă, iar poliţia nu se va implica în a-i pune din nou în legătură pe Tillman şi pe soţia sa. Asta avea să depindă de ce avea să declare ea şi de dorinţele ei.

La un moment dat, în tot acest cerc vicios de indiferenţă condescendentă şi suspiciune neîntemeiată, Tillman a pierdut controlul. A petrecut o noapte la răcoare, după ce fusese despărţit cu forţa de un poliţist nepermis de tânăr pe care tăbărâse, urlându-i cuvinte obscene când dobitocul îl întrebase dacă Rebecca avea vreo relaţie cu cineva. Avusese noroc că nu ajunsese la gâtul tinerelului, deşi fusese pe punctul de-a o face.

Din câte observase el, niciodată nu se desfăşurase vreo investigaţie reală. La intervale neregulate, primea câte un raport despre evoluţia anchetei. Piste care, conform aceloraşi rapoarte, se dovedeau de fiecare dată a fi alarme false. Articole sporadice din ziare, care, la un moment dat, ţesuseră un soi de teorie conspiraţionistă cum că îşi ucisese soţia şi copiii sau că îşi ucisese soţia şi îşi vânduse copiii pedofililor belgieni. Dar genul acesta de ştiri au nevoie să fie permanent alimentate şi, cum nu a apărut nimic nou, s-au evaporat înainte de a lua dimensiuni îngrijorătoare.

Tillman medită asupra dezastrului absolut din viaţa sa. Ar fi putut să se întoarcă la muncă, să încerce să uite, dar niciodată nu s-a gândit la asta ca la o alternativă viabilă. A uita ar fi însemnat să îi lase pe Rebecca şi pe copii în mâinile unor străini despre care n-avea nici cea mai vagă idee cu ce se ocupă. Dacă nu plecaseră de bunăvoie şi în mod sigur nu fusese aşa, atunci însemna că fuseseră răpiţi şi acum aşteptau să fie salvaţi. Îl aşteptau pe el.

Tillman era îndeajuns de inteligent ca să-şi dea seama care era problema: el nu era nici pe departe omul de care familia sa avea acum nevoie – cel care să îi poată găsi şi salva din mâinile răpitorilor. Nici măcar nu ştia de unde să înceapă.

Stând în bucătăria casei sale, la o săptămână după ce

dispăruseră, analiză întreaga poveste cu luciditate şi cruzime. Ceea ce trebuia făcut nu putea fi făcut de el, dar nici nu putea fi încredinţat altcuiva.

Trebuia să se schimbe. Trebuia să se transforme în cel care să poată lua urma, să lupte, să elibereze şi să facă tot ceea ce era necesar pentru a restabili echilibrul în lume. Singurele lui resurse erau 1 400 de lire din economii şi o minte care încă nu îşi cunoştea limitele.

Scoase biletul Rebeccăi din buzunar. „Nu ne căuta.” Citi aceste cuvinte a mia oară, atât la suprafaţă, cât şi în subtext. Poate că spaţiul dintre primul cuvânt şi restul era puţin mai mare: dorul Rebeccăi pentru el fusese proiectat în acel spaţiu gol, implorându-l să îi ghicească sentimentele dincolo de ceea ce mâna ei scrisese.

„Nu ne căuta.”

Vin, îi răspunse el în gând, cu pumnul strâns. Nu va fi prea curând, dar vin. Iar cei care v-au luat de lângă mine vor plăti cu sângele lor, vor arde şi vor muri.

A doua zi se înscrise în armată – regimentul al 45-lea, Artileria Regală – şi începu, foarte metodic, să îşi reconstruiască identitatea.

6

În bârlogul de la secţie, colegii lui Harper îl interogau despre ziua petrecută cu văduva neagră. Au fost însă dezamăgiţi când au văzut că nu are nimic interesant de spus.

— Am fost singuri în maşină vreo zece minute, sublime el. Restul timpului l-am petrecut încercând să aflăm informaţii de la locul crimei şi asta după două săptămâni. De-abia dacă am schimbat două vorbe. Nu e ca şi când am fi ieşit la o întâlnire.

— Dacă aţi fi ieşit, preciză Combes, ar fi zis în stânga şi-n dreapta că ţi-ai dat drumul prea repede.

La auzul acestei afirmaţii, se auziră râsete din toate părţile, deşi nu era decât o altă variaţie pe tema glumelor făcute pe seama lui Kennedy în ultimele şase luni. Acestea apăreau sub forma unor e-mailuri anonime, a unor graffiti în toalete şi în discuţiile dezlânate de la barul Old Star. „De ce şi-a părăsit Kennedy prietenul?”, „Ce i-a spus Kennedy consilierului pe probleme conjugale?”, „De ce Kennedy nu are niciodată orgasm?”

I-au spus povestea şi lui Harper: deja o ştia în toate detaliile intime, la fel ca orice alt agent de poliţie, dar detectivii repovesteau legenda mai mult pentru propriul amuzament decât pentru el. Kennedy făcuse parte dintr-o unitate de intervenţie armată. O urgenţă – la faţa locului a fost trimisă o echipă formată din trei oameni. Un tip pe terasa unei clădiri din Harlesden, ora 2 dimineaţa, ţipând şi fluturând o armă. Vecinii au auzit zgomot de ferestre sparte. Cineva a spus că a auzit şi o împuşcătură.

Kennedy s-a aşezat în poziţia cea mai riscantă, de atac frontal, în vreme ce Gates şi Leaky, ceilalţi doi colegi ai ei, s-au apropiat prin spatele maşinilor parcate, ca să îl flancheze. Tipul în chestiune, un anume Marcus Dell, în vârstă de 30 de ani, trăsese la greu pe nas, iar obiectul pe care îl flutura în mâna dreaptă părea a fi o armă. Dar mâna stângă îi sângera abundent şi, conform declaraţiei lui Kennedy, părea că mai curând se rănise spărgând geamul cu pumnul şi nu împuşcându-se.

Aşa că s-a apropiat şi mai mult, continuând să-i vorbească, iar când era la o distanţă de aproape trei metri, a observat că ceea ce Dell avea în mână era un telefon mobil cu clapetă rupt, astfel încât partea de sus se proiecta vizibil în afară.

Dădu semnalul că totul e în regulă, iar ceilalţi doi agenţi ieşiră din ascunzătoare, plini de acel amestec de adrenalină, uşurare, furie şi un zumzet uşor suprarealist care se produce atunci când te afli mult prea aproape de o decizie de viaţă şi de moarte şi brusc ţi se dă comanda pe loc repaus.

Dell aruncă telefonul spre Leakey, lovindu-l drept în ochi. Apoi şi Gates şi Leakey s-au dat dezlănţuit şi au tras 11 gloanţe în şase secunde. Patru l-au lovit: braţ, picior şi două în tors.

În mod surprinzător însă, Dell nu s-a prăbuşit. S-a repezit în schimb la Kennedy şi, cum aceasta se afla la numai vreo doi metri de el, într-o clipă a şi fost cu mâinile pe gâtul ei.

În consecinţă, Kennedy a fost cea care a tras prima şi l-a pus la pământ: l-a împuşcat în ventriculul stâng, de la o distanţă descrisă laconic în dosar drept „distanţă zero”. I-a făcut inima praf, iar apoi a rămas acolo, acoperită din cap până-n picioare de sângele lui, până când Gates şi Leakey au confirmat decesul.

Aceasta era povestea spusă din punctul de vedere al soţiei victimei, singurul martor ocular care a fost dispus să facă o depoziţie. Se pare că Dell încerca să pătrundă în propria casă, ca urmare a unei certe conjugale provocate de faptul că el consuma droguri şi refuza să recunoască. Lorina Dell a fost foarte clară în privinţa desfăşurării evenimentelor şi a rolului jucat de către fiecare poliţist în parte.

Versiunea lui Gates şi a lui Leakey era puţin diferită: au susţinut că au tras înainte ca el să arunce telefonul şi pentru că au crezut că are o armă în mână.

Aici lucrurile se împotmoleau puţin. Leakey a adus drept dovadă şi o armă adevărată, un pistol rusesc ieftin GSh-18, cu încărcătorul plin, pe care a pretins că l-a găsit la spate, sub cureaua lui Dell. Gates a confirmat că acela era locul în care a fost găsit pistolul şi şi-a menţinut declaraţia chiar şi atunci când s-a dovedit că nu era nici o amprentă de-a lui Dell pe el.

Dar mărturia care avea să îi înfunde când, în cele din urmă, s-a ajuns la proces, nu a fost a soţiei victimei dependente de droguri, ci a lui Kennedy. Ea a negat că pistolul GSh-18 a fost găsit la locul crimei (în ultima vreme, un număr mare de arme intraseră în dulapurile metalice ale poliţiei ca urmare a unui raid la bordul unui vas comercial, care transporta arme de contrabandă, haşiş şi, în mod neaşteptat, pastile Viagra contrafăcute): şi-a acuzat colegii că au tras în Dell, deşi era clar că acesta nu reprezenta o ameninţare.

Hotărârea lui Kennedy de a repeta sacrificiul lui George Washington i-a luat pe toţi prin surprindere: însemna că propria ei autorizaţie de a lucra într-o unitate de intervenţie armată avea să fie suspendată, la fel şi cea a lui Gates şi a lui Leakey; de asemenea, însemna şi că începea o luptă împotriva întregului departament pe care, în cele din urmă, nu a putut să o câştige. Tipul murise strângând de gât un agent de poliţie: nici măcar nu trebuiau să ajungă la tribunal dacă ar fi căzut de acord în privinţa declaraţiilor făcute.

În cadrul unor interogatorii repetate, Kennedy a fost pusă să îşi spună propria versiune de cel puţin douăsprezece ori, fără a se consemna nici măcar un cuvânt. Poliţiştii plini de tact care o interogau au invitat-o să se gândească bine la ordinea în care s-au petrecut evenimentele, precum şi la gravitatea pericolului în care ea însăşi a fost pusă de atacul domnului Dell. Astfel de sesiuni de analiză retrospectivă mai fuseseră folosite şi în alte cazuri controversate, cu rezultate pozitive pentru toţi agenţii de poliţie implicaţi. Dar puteai face aşa ceva numai pentru un poliţist lipsit complet de instinctul de autoapărare. Kennedy a continuat să susţină că ea, Gates şi Leakey au folosit forţa împotriva unui dependent de droguri care nici nu se putea ţine bine pe picioare. L-a invitat pe procuror să o pună sub acuzare.

Lucru care nu s-a întâmplat. Cazul se transformase într-o dispută între Poliţia Metropolitană, Serviciul pentru Crimă Organizată şi Comisia pentru Plângeri în Poliţie. O anchetă completă a fost demarată, care trebuia finalizată înainte de a formula orice de acuzaţii. Până atunci, Gates şi Leakey au fost suspendaţi fără a li se tăia salariul, în vreme ce Kennedy a rămas în secţie, fără permis de armă, dar liberă să-şi facă meseria.

Numai că nimic nu a revenit la normal pentru nici una dintre persoanele implicate. Kennedy era marginalizată: un paria în bârlogul Secţiei, o ţintă mobilă pentru orice rahat pe care i-l arunca şeful şi, poate, se gândea Harper, era afectată într-un mod mai profund – se scufunda încet. Când îl avertizase că ar fi mai bine să plece, Harper a simţit că era din pur pragmatism şi nu dintr-o generozitate donquijotescă: la fel cum făcuseră ofiţerii navali de pe Titanic atunci când i-au sfătuit, în cele din urmă, pe cei din bărcile de salvare să se îndepărteze cât mai repede ca să nu fie prinşi în curentul stârnit de navă când avea să se scufunde.

Harper observă că încă era privit de Combes, care aştepta o

reacţie la povestea menită să îl pună în gardă.

— Nu pare cea mai comodă persoană cu care să lucrezi, zise Harper, aruncând momeala Cerberului.

— Că bine zici, aprobă cineva, poate Stanwick.

— Dar cred că a fost tare pornită împotriva tipilor ăstora care au împiedicat arestarea.

Atmosfera din încăpere deveni vag ostilă.

— Dar la ce se aştepta nenorocitul? întrebă Stanwick. A atacat un poliţist, aşa că a fost omorât. Să-i fie de bine!

— OK, aprobă Harper. Şi probabil că pe asta se bazează toţi. Prin urmare, Kennedy nu face rău nimănui dacă îşi menţine declaraţia.

— Îţi încerci şi tu norocul, nu? întrebă Combes tăios. Arată beton, nu?

Privind lucrurile obiectiv, Kennedy avea tot ce trebuie ca să poată fi descrisă aşa: o siluetă cu formele bine conturate, părul blond-cenuşiu, pe care îl purta strâns în coadă într-un mod ce părea să sugereze că ar putea să-l desfacă şi să-l scuture într-un preludiu la o partidă de sex şi că ar fi o scenă ce ar merita văzută şi un chip care – deşi poate că avea nasul şi bărbia cam proeminente – avea totuşi o expresie pătrunzătoare pe care nu puteai să nu o numeşti sexy.

Dar era cu zece ani mai mare decât prietena lui Harper, Tessa, iar această relaţie era suficient de recentă cât să-i deformeze judecata în privinţa altor femei. Ridică din umeri indiferent.

— Îşi încearcă norocul, îi anunţă Combes pe ceilalţi din încăpere. Mai bine o laşi baltă, băiete. E lesbiană.

— Serios? se arătă Harper interesat, dar numai în calitate de detectiv. De unde ştii?

— Când am avut întrecerea aceea din martie, îi spuse Stanwick, de parcă îi vorbea unui cretin, a adus cu ea o gagică.

— Păi şi nu asta faceţi jumătate dintre voi? întrebă Harper pe un ton nevinovat.

Tonul său era relaxat şi prietenos, dar atmosfera din încăpere devenise şi mai ostilă. Dintr-un anumit punct de vedere, povestea asta era şi un test, iar el nu prea se descurca.

— Oricum, ai face bine să îţi încerci norocul cât poţi, amice, conchise unul dintre detectivi. Nu o să mai rămână mult pe-aici.

— Nu, probabil că nu, răspunse Harper.

Apoi începură să vorbească despre altceva, fără să-l mai bage în seamă. Pe Harper nu-l deranja. Avea multe telefoane de dat,

aşa că n-ar fi fost rău să se apuce de treabă în timp ce Kennedy era plecată să discute cu sora lui Barlow.

London Historical Forum era un eveniment bianual organizat de universitate. Reuşi să găsească biroul cu pricina, care era în Birkbeck, iar după ce parcurse lista de telefoane cu o tonă de recepţioneri şi asistenţi, reuşi să ceară un tabel cu participanţii de la ultima conferinţă. O primi ca ataşament la un e-mail o jumătate de oră mai târziu, numai că, în loc de un document Word, au trimis mai multe jpeg-uri. Fiecare pagină fusese scanată, în unele cazuri foarte prost, astfel încât primele litere ale prenumelor din stânga paginii nu se vedeau şi nici ultimele două-trei rânduri de pe pagină.

Harper le scrise un e-mail, întrebându-i dacă nu există şi un document Word cu lista participanţilor pe undeva prin computerele Universităţii, apoi printă foile scanate. Se putea descurca şi cu ceea ce primise până acum.

Mergând pe coridor către imprimantă, Harper se gândi la conversaţia pe care o avusese. De ce îi luase partea lui Kennedy sau cel puţin de ce refuzase să se alăture condamnării generale? Ea nu era nici pe departe genul simpatic şi îi arătase cât se poate de clar că era mai mult decât fericită să se ocupe singură de caz.

Dar ăsta era totuşi primul caz al lui Harper şi o anumită parte atavică a lui se revolta la gândul că ar da înapoi: îngerul care proteja munca poliţiştilor probabil că nu îi vedea bine pe cei care stăteau deoparte de teamă să nu strice bunul mers al lucrurilor. Iar Kennedy părea să aibă instincte bune: nu sclipitoare, dar metodice şi atente. Harper mai văzuse oameni cu sclipiri, însă îi prefera pe cei care îşi foloseau toate abilităţile simultan, aplicându-le inteligent. Indiferent de cât de sărită de pe fix era din cauza uciderii lui Dell, a cazului juridic nesoluţionat încă şi a faptului că trebuia să lucreze izolată de restul departamentului, ea încă încerca să îşi facă meseria.

Aşa că avea de gând să lucreze cu Kennedy şi să îi acorde prezumţia de nevinovăţie, cel puţin deocamdată. Dacă îl călca prea tare pe bătături sau dacă se dovedea şi mai instabilă decât crezuse el, putea oricând să iasă din joc, invocând că nu se pot înţelege, aşa cum îi sugerase ea.

Între timp, gândindu-se la nişte personaje precum Combes şi Stanwick – care se dovediseră deja nişte nenorociţi profitori – să fii în tabăra adversă era îmbucurător.

Se îndreptă cu printurile către birou şi începu activitatea

anevoioasă şi neplăcută de a căuta vreun martor ocular care era foarte probabil nici să nu existe.

Era de-abia la al şaptelea nume de pe listă când dădu peste un al doilea mort.

7

Adresa lui Rosalind Barlow era aceeaşi cu a lui Stuart Barlow. Fratele şi sora locuiau împreună – *locuiseră* împreună – într-un bungalow, chiar în apropierea autostrăzii M25, în ceea ce probabil că fusese cândva un sat, Merstham. La fel ca William şi Caroline Herschel, sau fraţii Wordsworth, sau Emily, Anne şi Charlotte, care locuiseră cu Bramwell. Şi Kennedy avea un frate, aşa că se îndoia cu privire la aceste combinaţii domestice. Să locuieşti cu iubitul era şi-aşa destul de rău, dar să ai un frate prin preajmă era o garanţie clară a blocării oricărei dezvoltări şi a dependenţei nevrotice reciproce.

La numai zece minute după ce începuseră să stea de vorbă, îşi schimbă radical acest punct de vedere. Ros Barlow era o femeie dură şi stăpână pe sine, înaltă şi cu o constituţie solidă, cu părul castaniu, genul care e făcut să fie purtat într-o coafură somptuoasă şi mare. Probabil că i se spunea adesea că e frumoasă. Era cu 15 ani mai tânără decât fratele său, iar casa era a ei, moştenită de la părinţi. Stuart Barlow locuise acolo fără să plătească nici un fel chirie ani de zile, Ros având o slujbă la departamentul de securitate al unei bănci newyorkeze: de-abia de curând se mutase din nou în Londra, pentru că primise o slujbă mai bună în City, aşa că a ajuns să împartă casa pentru câteva luni cu fratele ei, până când acesta avea să găsească o variantă. Totuşi, acum şi ea îşi căuta o altă locuinţă, i-a spus lui Kennedy.

— Am o prietenă la care pot rămâne câteva zile. După aceea, o să încerc să găsesc undeva mai aproape de centru. Dacă nu găsesc nimic, deocamdată o să închiriez casa asta. Cu siguranţă, nu rămân aici.

— De ce nu? întrebă Kennedy, surprinsă de vehemenţa ei.

— De ce nu? Pentru că e casa lui Stu. Fiecare lucruşor de aici e al lui şi i-a luat ani de zile ca să o facă aşa cum a vrut el. Mai bine o vând altcuiva căruia îi place stilul ăsta decât să îmi petrec următorii doi ani schimbând fiecare detaliu ca să fie pe gustul meu. Mă simt ca şi când… – căută ea o comparaţie – ca şi când nu mi-ar da drumul, iar eu i-aş desprinde degetele cu care se agaţă de mine unul câte unul. Ar fi groaznic.

Ros trecuse foarte repede peste vestea că se redeschisese

ancheta în cazul fratelui ei. Zisese numai:

— Foarte bine.

Stăteau în sufragerie, unde erau caricaturi din secolul al XIX-lea expuse pe pereţi şi un dulăpior pentru băuturi transformat dintr-un scrin victorian. O scară interioară cu design modern, fără stâlpi de susţinere, despărţea camera în două – nu era o construcţie pe care te-ai fi aşteptat să o găseşti într-un bungalow: probabil că Barlow modificase mansarda şi o transformase într-o cameră.

— Ai solicitat autopsia, spuse Kennedy, aşezând pe măsuţă ceaşca de cafea – un espresso mic, dar tare pe care i-l oferise Ros. Ai făcut asta cumva deoarece bănuiai deja că moartea fratelui tău nu a fost un accident?

Ros strânse din dinţi nerăbdătoare.

— Ştiam că nu fusese, zise ea. Şi i-am şi spus de ce poliţistului care a fost pe-aici. Dar cum am văzut că nu mă ascultă, am solicitat şi o autopsie. Am lucrat îndeajuns de mult cu oameni care se suprasolicită la serviciu cât să cunosc semnele. Trebuie să te agiţi destul de mult ca să te faci remarcat, altfel ţi se spune imediat că nu îţi faci treaba şi toată munca ta e trecută cu vederea.

Kennedy era de aceeaşi părere, dar nu spuse asta. Nu era acolo ca să se lamenteze.

— Presupun că cel care a venit era de la poliţia locală, nu? zise ea. În uniformă?

— Da, în uniformă, spuse Ros, încruntându-se în încercarea de a-şi aminti. M-am adresat cu „domnule poliţist”, dar nu l-am întrebat ce rang are. Avea înscrise un număr şi nişte litere pe umăr, dar fără altceva care să marcheze rangul. Am locuit în străinătate mulţi ani, însă presupun că era poliţist, asta dacă nu s-au schimbat între timp uniformele.

— Da, zise Kennedy, aşa e.

Îi plăcea că Ros îşi putea aminti asemenea detalii după două săptămâni. Însemna că îşi putea aminti şi alte lucruri la fel de clar.

— Şi ce crezi că i s-a întâmplat de fapt lui Stuart? întrebă ea.

Ros se încruntă.

— A fost ucis.

— OK. Dar ce te face să afirmi asta?

— Mi-a spus el.

Probabil că obişnuita mască implacabilă a lui Kennedy căzuse,

lăsând să se vadă surpriza, pentru că Ros continuă emfatic, de parcă fusese contrazisă:

— Da, mi-a spus. Cu trei zile înainte să fie ucis.

— Ţi-a spus că cineva îl va omorî?

— Mi-a spus că s-ar putea să fie atacat. Că se simţea ameninţat şi că nu ştia ce să facă.

Expresia de pe chipul lui Ros devenea tot mai dură. Văzând asta, Kennedy se mai înmuie.

— Cred că v-a fost foarte greu amândurora. De ce nu aţi anunţat poliţia?

— Stu făcuse deja asta, când şi-a dat seama că este urmărit.

— La conferinţă.

— Da, atunci.

— Dar dacă a fost într-adevăr ameninţat..., continuă Kennedy, testând-o.

Observase că femeii nu îi plăcea să fie interogată, că era gata să interpreteze orice întrebare ca pe o provocare, dacă nu era formulată cât mai neutru.

— Ţi-a explicat atunci de ce? întrebă ea. Vreau să spun, atunci când a anunţat poliţia şi le-a spus că e urmărit. Sau mai era şi altceva? Ceva ce nu le-a spus? Te întreb pentru că am citit dosarul şi nu e precizată nici un fel de ameninţare.

Ros clătină din cap, încruntându-se.

— Am spus că se simţea ameninţat, nu că *fusese* ameninţat. Le-a spus celor de la poliţie tot ce le putea spune, tot ce era verificabil. Restul erau cred... simple impresii. Sergent Kennedy, fratele meu nu era deloc un om care să judece lucrurile raţional. În copilărie, el era mereu cel care se entuziasma brusc: mania de a colecţiona lucruri, dependenţa de benzi desenate sau obsesia unor emisiuni TV, chestii de genul ăsta. Aşa că am avut toate motivele să cred că exagerează, că face din ţânţar armăsar. Numai că lucrurile nu au stat aşa. De data asta, a fost altfel.

— În ce sens?

— Cineva a intrat aici prin efracţie într-o noapte şi a umblat prin lucrurile lui Stuart. Asta nu a fost o închipuire.

Kennedy zise imediat:

— De ce nu ai anunţat autorităţile? Vreau să spun, există vreo dovadă? E vreun document care să ateste asta?

— Sigur că am anunţat. Altfel nu puteam folosi asigurarea.

— Deci au fost furate lucruri?

— Nu, nimic din câte am observat. Dar a trebuit să schimbăm

yalele şi să reparăm uşa din spate. Pe acolo a intrat.

— Asta s-a întâmplat înainte sau după ce profesorul Barlow a observat că e urmărit?

— După. Şi atunci am început să iau povestea asta în serios. Nu însă şi voi.

Asta pentru că nimeni nu a corelat cazurile, nici măcar după moartea lui Barlow, se gândi Kennedy. Faptul că Barlow anunţase că este urmărit a fost amintit de-abia după ce au venit rezultatele autopsiei şi probabil că dosarul în care era menţionată această spargere era rătăcit pe undeva. Toată povestea asta era ridicolă. Registrul de centralizare a crimelor nu era nici nou, nici complicat. Acum ar fi trebuit să opereze automat, iar programul care relaţiona cazurile vechi cu cele noi fusese instalat în baza de date a secţiei. Dacă ai fi completat corect câmpurile de la bun început, datele dosarelor mai vechi ar fi trebuit să fie afişate automat.

Nu şi de data asta.

— De data asta se pare că am fost lenţi din start, recunoscu Kennedy – încerca să preîntâmpine atitudinea ostilă a lui Ros Barlow, aruncându-i un fel de scuză. Dar dacă ai dreptate, atunci de ce agresorul nu l-a atacat pe fratele tău aici, după ce a intrat prin efracţie? A fost prins asupra faptului sau de ce? L-aţi auzit când a intrat?

Ros scutură din cap.

— Nu, nu l-am auzit, zise ea. Am aflat că cineva intrase în casă abia dimineaţa, când am coborât.

Aşa că, dacă lucrurile astea erau, într-adevăr, legate, însemna că motivul era mai mult decât simpla ucidere a lui Barlow. Putea la fel de bine să fie ucis aici sau la colegiu. Ba şi mai uşor, dacă dormea.

Kennedy medită din nou la dezordinea din biroul lui Barlow. Poate că acea dezordine nu era una firească: poate că cineva intrase şi acolo prin efracţie. Privi raza de lumină care pătrundea prin crăpătura dintre draperii. Firişoarele de praf dansau în atmosfera calmă. Cuvântul „ucis” suna puţin ireal în încăperea asta, iar scenariul pe care şi-l imaginase ea, cu cadavrul lui Barlow care era târât pe scări pentru a fi aruncat, ridicol şi melodramatic. Dar, spre deosebire de Stuart Barlow, ea nu acţiona după cum simţea: ea acţiona în funcţie de dovezile pe care le avea, iar dovezile indicau ceva urât şi complicat. O crimă precedată de o intrare prin efracţie indica existenţa unui plan

sau a unui motiv mai puternic decât lichidarea cuiva.

— Ai discutat cu fratele tău despre ce ar fi putut căuta hoţul? întrebă ea. Dacă profesorului Barlow îi era teamă, era pentru că era în posesia a ceva anume? Ceva de preţ, pe care şi alţii îl căutau?

Ros ezită de data asta, însă, în cele din urmă, clătină din nou din cap, în semn că nu ştie.

— E posibil, dar Stu nu discuta niciodată cu mine despre munca lui pentru că ştia că mă plictiseşte de moarte. În ultima vreme vorbise foarte mult cu cei de la Ravellers[5]. Asta înseamnă că studia ceva vechi. Dar, în general, lucrează cu fotografii sau transcrieri, nu cu originale. Nu avea nici un motiv să ţină artefacte valoroase în casă.

— Revellers[6]?

— Nu Revellers. Ravellers. E o comunitate virtuală pentru paleografi – oameni care lucrează cu manuscrise vechi şi cu incunabule.

— Deci erau cercetători profesionişti, la fel ca fratele tău?

— Şi neprofesionişti, pentru care e un hobby. Mulţi dintre ei o fac numai ca să se distreze.

— Cum aş putea lua legătura cu ei?

Ros ridică din umeri.

— Îmi pare rău, nu ştiu. Eu folosesc calculatorul numai pentru tabeluri şi pentru e-mail. Au un… forum? Site? Habar n-am. Ar trebui să îl întrebi pe unul dintre colegii lui Stu. Dar cred că de aici ar trebui să începi. Nu văd ce altceva din viaţa lui Stuart ar fi putut face pe cineva să îl urmărească sau să îl atace.

Kennedy îşi aminti de ceva ce spusese Ellis.

— Lucra la o carte. Oare conţinea ceva senzaţional sau controversat? Vreo teorie nouă sau contestarea vreuneia? Ceva care ar fi putut ataca reputaţia cuiva?

Ros se întristă brusc. Nu răspunse imediat, iar când vorbi, avea un tremur în voce.

— Stu lucra la nenorocita aia de carte de zece ani. Spunea că probabil va scrie mulţumirile pe patul de moarte.

Se opri puţin, iar apoi adăugă pe un ton mai rece şi mai neutru:

— Nu a fost de folos nici faptul că nu se putea hotărî clar în

---

5 De la raveller, „cel care desface”, „cel care destramă”. Aici, cel care descifrează texte vechi.

6 De la reveller, „beţiv”, „desfrânat”.

privinţa nenorocitului de subiect. La început a fost despre primele secte creştine: gnostici, arieni şi nestorieni. Apoi a fost despre Episcopul Irineu. Şi, în cele din urmă, a fost despre Rotgut. Cel puţin aşa mi-a spus ultima dată când am vorbit cu el despre asta. Rotgut. Urma să fie o nouă interpretare a Codicelui Rotgut.

Kennedy îi făcu semn să continue, fără să se mai obosească să recunoască verbal că habar n-are despre ce vorbeşte femeia asta. Bănuise că nu era vorba despre vreo poşircă[7].

— Codicele Rotgut, îi explică Ros. Este o traducere medievală a unei versiuni pierdute a Evangheliei după Ioan. Cât se poate de încifrată, doar dacă nu ai ca obiect de cercetare semnele de punctuaţie. Nu cred că studiul lui leza reputaţia cuiva. Nici măcar pe a lui Stu. Unele universităţi îţi cer să publici ca să îţi păstrezi poziţia universitară. Dar Stu avea postul lui, aşa că putea să o lungească oricât.

Kennedy îi mai puse câteva întrebări, majoritatea despre colegii lui Barlow de la Prince Regent College şi despre prietenii pe care şi-i făcuse prin internet. Ros răspunse vag: era clar că nu se prea implicase în viaţa. Socială a fratelui ei sau în micile sale distracţii personale.

Când Kennedy se pregătea să plece, lui Ros îi veni o idee.

— Michael Brand, zise ea, de parcă ar fi fost răspunsul la o întrebare pusă de Kennedy.

— Cine e?

— Unul dintre cei de la Ravellers. E singurul al cărui nume îl ştiu de la Stu. Acum lucrează în Londra sau cel puţin aşa era acum câteva săptămâni. Stu s-a văzut cu el chiar cu o seară înainte să moară.

— O simplă vizită de curtoazie sau…?

Ros îşi desfăcu braţele a neputinţă.

— Habar n-am. Dar a stat la un hotel din West End, chiar lângă colegiu. Destul de aproape cât Stu să poată merge pe jos de la serviciu. Poate au vorbit despre asta. Poate că ăsta era şi motivul vizitei lui Brand.

Se îndreptară împreună către uşă, iar Ros încă încerca să-şi aducă aminte.

— Nu a stat la Bloomsbury, murmură ea. Şi nici la Great Russell. Era pe aici, pe undeva şi era compus din două cuvinte. Două cuvinte scurte.

---

[7] În engleză, „rotgut” înseamnă şi „poşircă”.

Deschise uşa. Kennedy ieşi, apoi se întoarse către ea din nou.

— Pride Court, spuse Ros. Hotelul Pride Court.

— Mi-ai fost de mare ajutor, domnişoară Barlow, spuse Kennedy. Mulţumesc.

— N-ai de ce, zise Ros. Nu am făcut decât să îţi întorc favoarea.

Telefonul lui Kennedy sună când ajunse la maşină. Recunoscu numărul ca fiind unul dintre telefoanele de la secţie şi în prima clipă se gândi să nu răspundă, dar era posibil să fie Summerhill care o verifica. Îl deschise cu o singură mână, în timp ce cotrobăia după chei cu cealaltă.

— Kennedy.

— Bună, sunt Chris Harper.

— Cum merge?

— Merge grozav. Serios, sergent, rata productivităţii mele a trecut de mult de limita de sus.

Kennedy apăsă butonul telecomenzii şi maşina se deblocă, dar nu făcu nici un gest de a deschide uşa.

— Poftim? Ce vrei să spui?

Râsul lui Harper avea în el un tremur de nerăbdare, dar reuşi să rostească pe un ton plictisit, bravând:

— Când m-am apucat de treabă, aveam un singur mort. Acum avem trei.

8

Primele poveşti cu zombi au început să apară la două zile după catastrofa aviatică, dar de-abia în a patra zi au luat proporţii periculoase. E întotdeauna nevoie să treacă un anumit timp ca lucrurile astea să se ivească, dar, odată ivite, e imposibil să le opreşti, îşi zise şeriful Webster Gayle.

În ziua a doua, a apărut o singură poveste – o singură apariţie reală, dacă vrei s-o numeşti aşa, deşi, în realitate, numai asta nu era. Sylvia Gallos, văduva unuia dintre cei care muriseră în zborul 124 al lui Coastal Airlines, se trezise în timpul nopţii, auzind zgomote la parter. Deşi era tulburată de durere, a avut prezenţa de spirit să scotocească în sertarul noptierei sale şi să scoată micul revolver de calibru 22 pe care i-l cumpărase soţul ei, Jack. Meseria îl făcea să stea multă vreme departe de casă, aşa că îşi făcea griji pentru siguranţa soţiei sale.

Cu ambele mâini tremurând pe revolver, doamna Gallos s-a strecurat pe scări şi a găsit casa goală, iar uşa de la intrare încuiată. Dar televizorul era pornit, un pahar cu whisky şi apă băut pe jumătate era pe măsuţa de cafea, iar în aer se simţea aroma coloniei preferate a soţului ei, Bulgari Black.

Asta a fost în ziua a doua, dar a avut mare priză şi a ocupat un spaţiu generos de transmisie în programele televiziunilor, cam o dată la 10-12 minute după discuţii mai serioase şi mai grave. Autorităţile încă meditau pe cine să dea vina pentru accidentul aviatic: cutia neagră încă nu fusese găsită, deşi o armată de oameni o căutau, iar părerile referitoare la ce s-a întâmplat de fapt erau împărţite. Fusese oare un atac terorist? Sau poate un efect întârziat al cenuşii vulcanice rămase în straturile atmosferice superioare după erupţiile acelea repetate din Islanda din urmă cu un an şi ceva? Sau şi mai rău, din punctul de vedere al industriei producătoare, o eroare de proiectare care însemna că toate avioanele din acea serie (era un Embraer E-195, fabricat în urmă cu numai patru ani) urmau să fie ţinute la sol în viitorul apropiat.

Până în ziua a treia, conform ştirilor de la TV, au avut şi un răspuns parţial la povestea asta. Cutia neagră tot nu fusese găsită încă, însă cei de la asigurări şi de la Administraţia Aviaţiei Federale cercetaseră aproape în totalitate rămăşiţele

accidentului, care spuneau, în mare parte, povestea catastrofei aviatice. Una dintre uşi se deschisese în timpul zborului, ceea ce a provocat depresurizarea. Apoi, totul a căzut precum piesele de domino: peretele etanş de presiune s-a curbat, făcând să cedeze cablurile hidraulice, iar câteva secunde mai târziu, stabilizatorii verticali au cedat şi ei. Motoarele s-au oprit, fluxul de aer a pătruns înăuntru, iar avionul, care gol cântărea 32 de tone, a mai fost aerodinamic precum un munte de roţi din fier. Forţa gravitaţională şi-a jucat şi ea rolul, primind zborul 124 în îmbrăţişarea sa distrugătoare.

În Peason, localnicii erau încă şocaţi şi îndureraţi de soarta necunoscuţilor care se prăbuşiseră din cer, dar pentru naţiune, în general, totul căpătase un aer mai puţin interesant, acum că apăruse şi o explicaţie. În consecinţă, în cea de-a treia zi, poveştile de interes uman le-au înlocuit pe cele strict legate de accident. Acum, în prim-plan se afla povestea femeii care se îndrepta spre New York ca să se întâlnească cu sora ei, după ce fuseseră certate timp de 20 de ani; povestea tipului care se ducea să îşi ceară în căsătorie iubita din copilărie; povestea celor trei pasageri care, deşi călătoriseră independent unul de celălalt şi nici nu se cunoşteau, fuseseră în aceeaşi promoţie a Liceului Northridge Community.

Şi, printre toate telenovelele astea tragice vândute cu ţârâita, au mai apărut şi morţii înviaţi. În cea de-a patra zi, au apărut în forţă.

Un funcţionar de la Departamentul de Lucrări Publice din New York, care fusese în zborul 124 întorcându-se de la o chermeză în Mexico City, a dat buzna în biroul lui, a trimis vreo două e-mailuri, s-a uitat puţin pe nişte site-uri porno şi apoi, fără să părăsească biroul sau să fie văzut de cei de la pază sau de la recepţie, a dispărut fără urmă. În momentul acela se afla la morgă în Peason, dar, evident, rutina zilnică are o putere extrem de mare.

O femeie din New Jersey, tot o victimă a zborului 124 şi-a scos maşina din garaj şi a condus până la supermarketul din apropiere, unde a lăsat un cec în valoare de 50 de dolari şi a cumpărat o jucărie pentru pisici cu un peştişor auriu şi o conservă de anşoa care au fost găsite spre seară în portbagajul maşinii, când, la închiderea magazinului, maşina era încă în parcare. Prietenul victimei a declarat că aceasta întotdeauna îi aducea motanului ei birmanez, Felix, câte un cadou-surpriză,

atunci când se întorcea dintr-o călătorie.

Şi, poate cea mai sinistră dintre toate poveştile era aceea în care un alt pasager, doamna Angelica Saville şi-a sunat fratele în Schenectady să se plângă de faptul că avionul se învârteşte de ore bune într-o ceaţă aşa de groasă, încât nu se vede nimic pe fereastră. Telefonul fusese dat la exact 61 de ore după prăbuşirea zborului 124.

— Ai citit astea? o întrebă Webster Gayle pe Eileen Moggs în timpul obişnuitului lor prânz din mijlocul săptămânii de la Cafeneaua Kingman Best of the West, situată la trei kilometri de oraş, pe autostrada 93.

Îi arătă povestea despre femeia din New Jersey, iar ea se strâmbă, de parcă ar fi simţit un junghi de durere.

— Chestia asta se scoate de la naftalină o dată la zece ani, zise Moggs.

Avea o expresie amărâtă, iar lui Gayle îi păru rău că adusese vorba despre asta: observă că avea un chip cu trăsături ferme, bine conturate şi un păr roşu ca flacăra, un chip minunat, pe care îţi făcea plăcere să îl contempli.

— Aşteaptă cât să uite lumea şi apoi afurisiţii o fac din nou. E o veche tradiţie. Datează încă de la dezastrul cu melasă din Boston.

Gayle crezu că nu înţelesese bine.

— Ce anume?

— Dezastrul cu melasă din Boston din 1919. Încetează cu rânjetul ăla, Web. A fost un adevărat dezastru, douăsprezece persoane au murit. A explodat un rezervor imens. S-au înecat în melasă, ceea ce cred că e un mod groaznic de a muri.

Gayle se linişti şi dădu aprobator din cap, în semn că ea avea dreptate. Moggs continuă să îşi susţină punctul de vedere.

— Săptămâni întregi după aceea, ziarele continuau să publice poveşti despre cum bărbaţii şi femeile care îşi pierduseră viaţa în acel accident încă veneau la muncă. Sau, mă rog, fantomele lor. Şi îi citau ca surse pe supravieţuitori, colegi şi rude, pentru tot felul de detalii. „Da, aceea e cămaşa lui John”, „Mary stătea întotdeauna pe scaunul acela” şi aşa mai departe. Numai că ei nu făcuseră asemenea declaraţii. Sau poate unul-doi or fi făcut. Dincolo de asta, totul era o invenţie a scribilor din presă, susţinută de cei disperaţi să nu îşi piardă slujba şi de impostori. Aşa e întotdeauna.

Şeriful Gayle îi spuse că o crede pe cuvânt, aşa cum făcea în

general în legătură cu tot ceea ce depăşea experienţa lui limitată, adică graniţele ţinutului Coconino. Dar asta era oarecum o minciună: pe undeva, se simţea atras de poveştile astea ciudate cu morţi înviaţi. Au murit mulţi oameni în accidentul acela, într-un mod brutal şi traumatizant. Oare era chiar aşa de deplasat să te gândeşti că unii dintre ei s-ar putea întoarce? Că poate spiritele lor au trecut aşa de repede în lumea de dincolo, încât nici nu au apucat să îşi dea seama că au murit, aşa că au continuat să îşi ducă viaţa în virtutea inerţiei, până când au aflat şi ei ştirile şi de-abia atunci au dispărut? Era o imagine care îl bântuia. Nu îi spuse şi lui Moggs la ce se gândea, dar continua să răsucească imaginea în minte pe toate feţele.

În cea de-a cincea zi, poveştile cu morţii înviaţi au primit un spaţiu de emisie relativ restrâns, însă le puteai găsi cu miliardele pe internet. Cu ajutorul lui Connie, care era mult mai puţin sceptică decât Moggs, a plecat în căutarea lor şi a început să facă şi o listă. Nu îl deranja că poveştile nu aveau întotdeauna o sursă clară sau că detalii nesemnificative, precum numele sau vârsta se schimbau de la o relatare la alta. Nu există fum fără foc, îşi zise el: şi, din moment ce această metaforă îi amintea chiar de oribilul accident imposibil de uitat, aproape că părea să aibă şi un sâmbure adevăr în ea. Cerul şi pământul ascund mult mai multe lucruri decât ne putem noi imagina. Numai că nu ai de unde să ştii asta până când nu ţi se întâmplă şi ţie.

În acest timp, întregul departament condus de şerif era implicat în investigarea accidentului, în măsura în care asta însemna să faciliteze anumite acţiuni. În prima zi, au ţinut mulţimea de gură-cască departe de locul accidentului şi au coordonat accesul ambulanţelor şi al echipelor de paramedici. Ziariştii au fost şi ei ţinuţi la distanţă, cu excepţia lui Moggs, care avea voie să umble pe oriunde, atâta vreme cât nu făcea mare caz din asta. Nimeni nu îi purta pică pentru acest privilegiu: şeriful Gayle era foarte stimat, iar majoritatea ajutorilor de şerif şi a poliţiştilor simţeau şi ei că se încălzesc puţin când se află în preajma aurei lui.

Apoi, când au apărut experţii aviatici, experţii de la Administraţia Aviaţiei Federale şi cei de la companiile de asigurări, Gayle şi oamenii lui au preluat conducerea în căutarea cutiei negre, s-ar fi transformat într-o căutare a acului în carul cu fân dacă ar fi fost lăsată în seama unor străini. Asta trimitea un semnal, iar detectorii erau nişte foarte iscusiţi luptători de turnir,

prizonieri ai acelei lungimi de undă, atât de sensibili încât aproape că îi simţeai cum te trag de mânecă precum un câine de vânătoare. Totuşi, tot trebuia să ştii împrejurimile ca să poţi scoate ceva de la ei. Dacă ai fi mers tot înainte, la un moment dat, după vreo trei kilometri, ai fi dat peste o stâncă sau o albie secată şi ar fi trebuit să faci cale întoarsă. Şi apoi te-ai fi rătăcit şi ai fi luat-o într-o cu totul altă direcţie, te-ai fi izbit cu maşina într-un parapet de protecţie al unui canion şi aşa mai departe. Aşa că secţia de Poliţie condusă de şerif avea patru oameni implicaţi în ghidarea grupurilor care veniseră pentru cercetări, ajutându-i să se descurce prin acele locuri.

Tot ei se ocupau oficial de orice era adus sau luat de la locul accidentului, înregistrând cu sârg descrierea dovezilor şi apoi locul de unde fuseseră ridicate. Nu era tocmai cea mai fascinantă treabă pentru un poliţist – puţine dintre lucrurile care intrau în sfera de activitate a lui Gayle ar fi putut fi numite aşa – dar, în felul acesta, prăbuşirea avionului îi rămânea proaspătă în minte şi, astfel, era zilnic în legătură cu cei care se ocupau de investigaţii.

Profită de ocazie pentru a vorbi despre apariţiile fantomelor celor morţi oricui ar fi fost dispus să îl asculte. Majoritatea găseau subiectul amuzant sau morbid şi, indiferent de caz, o prostie. Totuşi, unul dintre angajaţii Administraţiei Aviaţiei Federale s-a dovedit mai receptiv. Era o femeie înaltă şi agitată, pe nume Sandra Lestrier, membră a Bisericii Spiritualiste. Însă asta nu însemna că e credulă, se străduise ea să sublinieze: „spiritualist” nu era sinonim cu „fraier”, ci însemna „cineva care crede în şi este în legătură cu o altă dimensiune a nesfârşitei pluralităţi care este viaţa”. Dar avea şi ea o teorie proprie despre fantome şi, deşi la început a refuzat, a consimţit apoi să o împărtăşească şi şerifului. Cu statura sa impunătoare şi cu aerul său neglijent, Gayle a avut dintotdeauna un anumit farmec în ochii femeilor, de care totuşi nu a abuzat: la vârsta de 50 de ani, cu părul grizonant, dar la fel de des ca întotdeauna, farmecul său se preschimbase – spre nefericirea lui – în aerul blând şi protector al unui unchiaş. Femeilor le făcea plăcerea să stea de vorbă cu el. Însă numai Moggs părea dispusă să facă acel pas în plus către conversaţia de dormitor.

— Fantomele sunt rănile lumii, îi spuse Sandra Lestrier lui Gayle. Suntem obişnuiţi să vedem lumea ca pe un lucru concret şi mare, însă asta reprezintă numai o mică parte din ceea ce

este. Lumea e vie, de aceea poate da viaţă. Iar ceva atât de mare, dacă e viu, ar fi normal să aibă şi un suflet mare, nu? Când lumea sângerează, ceea ce curge din ea este spirit. Asta sunt fantomele.

Gayle se cutremură. Familia sa nu făcuse niciodată mare caz de religie, dar ştia ce e şi ştia că poate avea trei manifestări: cele obişnuite, care mergeau; iudaice, care şi ele mergeau, pentru că Domnul li se arătase evreilor şi le dăduse „OK"-ul; şi cele musulmane, care erau oaia neagră. Până acum nu îşi dăduse seama că şi în religie exista progres, la fel ca pretutindeni – mode care apăreau şi dispăreau.

O rugă pe domnişoara Lestrier să îi spună mai multe despre rănile lumii, dar, când intră în detalii, acestea se dovediră cam confuze şi neinteresante. Era ceva legat de continuarea vieţii în Valea Plângerii şi de mai multe tipuri de suflet uman, fiecare având un nume şi un anumit loc într-o ierarhie. Pe măsură ce povestea asta devenea mai tehnică, Gayle pierdu firul. În cele din urmă, rămase numai cu metafora şi cu mai nimic altceva: dar îi plăcea metafora.

Între timp, lucrurile o luaseră deja razna: cutia neagră a zborului 124 tot nu fusese găsită, iar asta era deja jenant pentru agenţii federali. Se pare că semnalul începuse să se piardă, iar acum era greu să îl repereze, deşi aduseseră un soi de satelit care să coordoneze misiunea de căutare. Cei de la Administraţia Aviaţiei Federală ţineau să pună o parte din vină pe seama lipsei de sprijin arătată de secţia de poliţie condusă de şerif, iar Gayle a avut un schimb de replici tăioase cu unul dintre grangurii care au venit la secţie să facă pe grozavii.

Povestea asta începea să devină cam urâtă şi să ia o turnură politică. Gayle ura politica şi ţinea morţiş să se găsească cutia neagră înainte să se implice şi cei din cabinetul guvernatorului. Aşa că preluă el conducerea căutărilor, ceea ce însemna şi că avea ocazia să asigure protecţia domnişoarei Lestrier şi astfel să mai audă câte ceva despre ultimul răcnet în materie de religie.

Se afla singur în maşină atunci când i-a întâlnit pe cei doi cu pielea foarte albă. Mergea de-a lungul unui râu cu foarte mulţi afluenţi – terenul accidentat fusese deja cercetat de către agenţii federali. Era târziu după-amiaza, însă la fel de cald: genul acela de zi fără nori, când umbrele sunt negru-tăciune, iar soarele e înălţat pe cer ca un fruct pe care aproape că îl poţi atinge cu mâna. Gayle rămase în maşina cu aer condiţionat cât putu de

mult, însă trebuia să se dea jos ori de câte ori malul era prea înalt şi îi bloca vederea. Nu că ar fi avut un debit prea mare în acea perioadă a anului: câteva ochiuri de apă ici şi colo în albie, fiecare înconjurat de şopârle, care păreau o gardă de onoare.

Nu era ţipenie de om în jur. Nimeni nu ar fi avut ce căuta aici pe arşiţa asta. De vreo şase ori, Gayle se dădu jos din maşină, coborî până la râu, scormoni pietrişul ca dovadă că trecuse pe-acolo şi urcă din nou la şosea.

Într-una din aceste dăţi alunecă pe malul abrupt şi se trezi în faţa a doi străini. Aceştia nu se ascundeau: nu i-au sărit în faţă din vreo ascunzătoare. Mai curând el era adâncit în gânduri şi când, în sfârşit, le percepu prezenţa, văzu că se aflau chiar sub nasul lui, privindu-l lung.

Erau un bărbat şi o femeie. Amândoi tineri – poate pe la vreo 25 de ani – înalţi şi subţiri, ca şi când ar fi petrecut mult timp într-o sală de forţă sau pe o pistă de atletism. Aveau pielea incredibil de albă, aproape ca albinoşii, dar obrajii bărbatului erau stacojii, de parcă ar fi stat prea mult la soare. Aveau părul negru strălucitor: al lui, lung şi lăsat pe spate, al ei, strâns într-un coc de mărimea unui pumn. Şi ochii păreau tot negri, dar probabil că erau căprui-închis.

Dar ceea ce Gayle a observat mai întâi a fost simetria: tricouri identice de culoarea nisipului, pantaloni lejeri cafenii, pantofi cafenii, de parcă ar fi vrut să se topească în deşertul din jur; priviri intense identice pe chipuri identice, ca şi când ar fi văzut aceeaşi persoană în dublu exemplar, deşi erau de sexe diferite şi fizic nu semănau deloc. Se gândi la stereoscopul lui din copilărie şi la felul în care fiecare imagine pe care o vedea era compusă, de fapt, din două imagini, aşezate în poziţii diametral opuse pe disc. Exact asta era senzaţia – şi, pentru o clipă, aproape că i-a fost teamă să le vorbească, în caz că i-ar fi răspuns într-un mod straniu la unison.

Dar nu a fost aşa. Ca răspuns la întârziatul său „Sal'tare!”, femeia a dat din cap, iar bărbatul a spus, într-un mod ciudat de formal, „Bună ziua!” Apoi au continuat să îl privească lung: nici unul dintre ei nu se mişcase un centimetru.

— Caut cutia neagră a avionului care s-a prăbuşit, le explică inutil Gayle. E cam aşa de mare, gesticulă el cu mâinile, îndepărtându-şi-le de centura unde avea pistolul său de calibru 45, în tocul din piele.

Îşi dădu seama de asta imediat şi îşi lăsă mâinile în jos, însă

nici unul dintre străini nu se mişcase de pe loc. Gayle nu înţelegea de ce se simţea aşa de inconfortabil.

— Nu am văzut nimic de genul ăsta pe aici, răspunse bărbatul.

Avea o voce profundă, cu ceva straniu în ea, pe care Gayle nu putu să îl depisteze. Nu era vorba despre faptul că avea accent străin, deşi era şi asta, dar imperceptibil; era vorba de tempo, care era cântat, ca şi când ar fi citit dintr-o carte: ceva mai rar decât în vorbirea obişnuită, însă cu o greutate de care o asemenea remarcă banală nu avea nevoie. Bărbatul accentuase vag, dar distinct, cuvântul „aici”, lucru pe care Gayle îl observă şi i se păru ciudat.

— Orice indiciu e bun, zise el. Aţi văzut-o cumva în altă parte?

Bărbatul se încruntă, părând deranjat sau iritat pe moment, apoi contracară cu o întrebare:

— De ce o căutaţi? E importantă?

— Mda, ar putea fi. Are înregistrate toate informaţiile de la bordul aeronavei legate de felul în care s-a prăbuşit. Sunt foarte mulţi oameni pe aici care o caută.

Femeia aprobă printr-o mişcare a capului, tipul însă nu avu nici o reacţie.

— În orice caz, fiţi cu ochii în patru, zise Gayle, de dragul de a sparge tăcerea.

— Ne vom strădui, promise femeia.

Din nou, ca şi în cazul partenerului său, tonul ei avea aceeaşi măsură şi aceeaşi greutate, de parcă ar fi citit cuvintele de undeva; şi, din nou, nu îi putea localiza accentul, dar sigur nu era din zonă. Gayle, pentru care „din zonă” era măsura tuturor lucrurilor benigne, simţi acea stranietate ca un vag disconfort.

Tânărul ridică o mână pentru a se freca la ochi, ca şi când i-ar fi intrat un fir de praf. Când îşi coborî din nou mâna, pe faţă avea o pată roşie, chiar sub ochi. Asta îl sperie puţin pe Gayle. Fără a mai ţine cont de politeţe, arătă cu degetul în direcţia sa.

— Ai acolo ceva, zise el prosteşte, acolo, pe obraz…

— Plâng pentru că am fost martor, spuse bărbatul, sau cel puţin aşa i se păru şerifului.

— Martor la ce? repetă Gayle. Arăţi de parcă… te-ai tăiat cumva? Cred că sângerezi.

— Aţi putea căuta acolo, interveni femeia, prefăcându-se că nu auzise remarca amabilă a lui Gayle. Pe prundiş. Dacă într-adevăr cutia neagră a căzut acolo, probabil că a alunecat între trestii, pe malul râului. Nu aţi putea să o vedeţi decât de foarte

aproape.

Acum, tonul măsurat al vocii ei o făcea să semene cu un avocat într-un tribunal, alegându-şi cuvintele în aşa fel încât să poată ieşi dintr-o dispută referitoare la un lucru pe care nu voia să îl recunoască. Gayle se întrebă dacă nu cumva cei doi ştiau mai multe decât spuneau. Şi totuşi, nu avea absolut nici un pretext ca să-i reţină, iar prezenţa lor încă îi dădea fiori pe şira spinării. Nu îşi dorea decât ca această întâlnire să se sfârşească şi tocmai era pe punctul de a da aprobator din cap şi a le mulţumi amabil, pentru ca apoi să o ia din loc.

Cei care s-au mişcat mai întâi au fost străinii, amândoi în acelaşi timp şi fără să-şi fi făcut vreun semn. Şi pe cât de lent vorbeau, pe atât de repede s-au mişcat, de parcă ar fi fost picături de apă care se scurg pe suprafaţa unsă cu grăsime a unei tăvi. Au trecut pe lângă Gayle într-o clipă, fiecare de câte-o parte. Încurcat, cu mişcări încete, s-a întors după ei să îi privească: i-a văzut cum trec de maşina sa şi o iau pe drum, repede şi întins, în acelaşi pas, ca la armată.

Cea mai apropiată construcţie – o benzinărie – se afla la opt kilometri distanţă şi nu era o plimbare pe care să o faci de plăcere în miezul zilei. Şi totuşi, se părea că exact asta era intenţia celor doi străini. Oare tot aşa ajunseseră şi în acel loc? Pe jos? Cum de făcuseră asta fără să aibă pielea de pe mâini şi de pe faţă arsă până la os?

Gayle deschise gura să îi strige. Puteai suferi de un atac de cord de la căldura aceea, dacă umblai aşa, fără o pălărie măcar. Dar, nu se ştie de ce, gândul său nu se materializă în cuvinte. Privi cele două siluete cum dispar din raza lui de vedere, odată cu drumul care cobora.

Făcând un efort, Gayle îşi reaminti scopul pentru care se afla acolo.

Mica albie a râului era, de asemenea, goală, dar existau multe semne care indicau că cei doi ciudaţi se învârtiseră pe-aici o vreme: pe nisip şi pe nămolul din albie erau urme de paşi care arătau că alunecase cineva pe acolo, iar salvia fusese culcată la pământ, semn că se trecuse prin ea. Părea că şi ei făcuseră acelaşi lucru ca şi Gayle: coborâseră de pe drum, merseseră în lungul albiei cât putuseră, apoi se opriseră şi o luaseră înapoi când dăduseră peste o râpă imposibil de trecut.

Poate că era doar o plimbare de după-amiază. Sau vreo tranzacţie de droguri. Ori poate se plătea pentru vreun serviciu

în chestiuni de politică. Sau era vreo întâlnire amoroasă. A, nu, ultima variantă în nici un caz: cei doi aveau ceva care îl făcea pe Gayle să creadă că sunt rude apropiate – chiar foarte apropiate – iar imaginaţia sa alungă repede viziunea înspăimântătoare care îi veni brusc în minte, cu cei doi masturbându-se simultan. O goni într-o clipă şi încercă să uite de duetul înfricoşător. În fond, nu făcuseră nimic nelalocul lui; fuseseră extrem de politicoşi şi săritori şi nu aveau de ce să dea seamă în faţa legii mai mult decât oricine altcineva pentru că se plimbau într-o zi toridă prin albia secată a unui râu.

Urcă povârnişul, dându-şi brusc seama că transpira ca un porc. În timp ce se îndrepta către maşină, auzi vocea lui Connie prin staţie, care îl ruga să răspundă dacă era acolo.

Întinse mâna prin geamul deschis al maşinii după aparatul de emisie-recepţie şi apăsă pe butonul de emisie.

— Te aud, Connie, zise el. Sunt pe Highwash, la 5 kilometri de Autostrada 66. Tocmai reveneam la şosea. Ai nevoie de mine?

— Hei, Web, răspunse Connie.

Se auzea cu întreruperi. Pierdea semnalul din cauza munţilor înalţi din jur.

— Poţi să te întorci. Am terminat cu povestea asta a cutiei negre.

Gayle digeră informaţia cu un soi de resemnare tristă. Pierduse multe ore cu asta.

— OK, zise el. Unde au găsit-o?

— Păi, n-au găsit-o.

— Ce?

Gayle îşi vârî capul prin geamul lăsat al maşinii ca să nu mai audă vântul, care se pornise să sufle chiar în acel moment.

— Ce-ai spus?

— Nu au găsit-o. Au pierdut semnalul radio şi atunci au renunţat. Dar tipa de la Administraţia Aviaţiei Federală, cea cu care ai tot vorbit tu, a spus că au obţinut toate datele necesare din rămăşiţele avionului. Tot circul şi-a strâns jucăriile şi a plecat acasă. Mi-a zis să te salut din partea ei. Terminat.

Gayle aşeză aparatul de emisie-recepţie la loc, fiind mai mult perplex decât mâhnit – deşi, dacă ar fi fost să recunoască, era mai curând mâhnit. Cum adică au renunţat pur şi simplu? Acum e o chestie crucială, iar în clipa următoare nu mai contează deloc?

Gayle era un bărbat încăpăţânat, iar povestea asta nu prea îi

convenea.

Nu se termina decât atunci când zicea el.

9

Unul dintre avantajele meseriei de poliţist era faptul că puteai să nu ţii cont de restricţiile de circulaţie, de cele de parcare din centrul Londrei şi de limita de viteză. Kennedy conducea înapoi spre Londra pe Autostrada 23 cu geamurile coborâte – nu chiar mâncând pământul, dar destul de repede cât să îşi răcorească imaginaţia înfierbântată.

Trei istorici morţi la aceeaşi conferinţă. În cuvintele lui Oscar Wilde, asta părea să întreacă în mod considerabil media declarată normală în statisticile care serveau drept standard. Poate că nu era nimic: probabil chiar nu era nimic. Chiar şi acum, o coincidenţă scandaloasă părea mai posibilă decât ipoteza unui criminal incredibil de eficient, urmărindu-i şi ucigându-i pe cei care erau bine informaţi cu privire la Codicele Rotgut sau la sectele creştine foarte vechi.

Dar moartea lui Stuart Barlow nu fusese un accident. Asta era evident, atât în urma autopsiei, cât şi din dovezile materiale. Kennedy nu avea totală încredere în autopsii: uneori erau legate mai mult de politică decât de adevăr, iar politica este arta posibilului. Cât despre dovezile materiale, se încredea în instinctul ei – şi regretă din nou faptul că, în noaptea în care Barlow a tot fost mutat pe casa scării, nimeni nu s-a deranjat să cheme medicii legişti. Ar fi avut la mână probe ADN, fibre, amprente, orice fel de nenorocite de dovezi care să o ajute, în loc să bâjbâie prin întuneric în căutarea unei piste.

Poate că, dintr-un anumit punct de vedere, îşi dorea să nu fi apărut cazul ăsta. Din noaptea în care Marcus Dell fusese împuşcat, trăise într-un fel de timp suspendat. Sau mai curând din noaptea în care ea trăsese glonţul care l-a doborât pe Dell. Era important să marcheze corect funcţiile sintactice. Heather, subiect care face acţiunea, ca în propoziţia „Heather a apăsat pe trăgaci"; Dell, obiect direct care suportă acţiunea, ca în propoziţia „Glonţul l-a nimerit pe Dell în inimă şi a trecut prin ea".

Când îţi luai autorizaţia pentru a lucra într-o unitate de intervenţie armată, te supuneau la tot felul de teste, dintre care majoritatea verificau stabilitatea mentală. O numeau în fel şi chip: capacitatea de a rezista la stres, inteligenţă emoţională,

managementul stresului, integrarea psihologică şi aşa mai departe. Dar totul se reducea la un singur lucru: ţi-ai pierde controlul dacă ar trebui să împuşti pe cineva sau dacă te-ar împuşca altcineva?

Iar răspunsul, ca s-o zicem pe şleau, era că nimeni habar n-avea. Kennedy obţinuse punctaje maxime la toate acele teste. Scosese arma de trei ori şi de două ori o şi folosise, într-unul dintre cazuri într-un schimb de focuri cu un suspect înarmat – un tip pe nume Ed Styler, care jefuia o bancă şi pe care îl doborâse cu un glonţ în umăr. Supravieţuise bine acelui eveniment şi nu avusese niciodată insomnii din cauza asta.

Cu Dell însă, lucrurile stăteau altfel. Şi ştia şi de ce, dar încă nu voia să se gândească la asta. Era o adevărată cutie a Pandorei care, odată deschisă, era foarte posibil să nu mai poată fi închisă vreodată. Aşa că merse mai departe fără dreptul de portarmă; de fapt, uşurată că nu mai e în posesia ei pentru moment, cel puţin până când se lumina puţin toată mizeria asta. Şi totuşi, problema – problema de fond, care făcea ca acuzaţia încă neformulată să se rezume la o simplă perspectivă greşită asupra situaţiei – era faptul că era posibil să fi pierdut şi altceva odată cu arma şi dreptul de portarmă: credinţa de fier în propria ei judecată, care a ajutat-o de la bun început să poată deţine o armă.

Îl găsi pe Harper la cantină şi îl trase într-una dintre camerele de interogatoriu. Nu voia în ruptul capului să poarte conversaţia asta în auzul celorlalţi din secţie. Închise uşa şi se sprijini de ea. Harper se aşeză pe birou, având încă în mâna dreaptă o jumătate de sendviş cu pui şi o cutie de Fanta în mâna stângă. Era patru după-amiaza şi îşi lua şi el, în sfârşit, prânzul. Privindu-i expresia, Kennedy îşi dădu seama cât era de încântat de felul în care evolua cazul. Sauna în care se aflau mirosea a urină şi a mucegai, dar pe Harper nu părea să îl deranjeze.

— Ia-o de la început, zise Kennedy.

Harper, care molfăia de zor, se înclină cu un aer ironic, de parcă ar fi fost un arab care spune „Salaam”, dar nu zise nimic. Deşi era nerăbdătoare, Kennedy trebui să-l aştepte să termine de mestecat şi să bea o gură de suc.

— Am făcut lista şi am început să caut, zise el, în cele din urmă. Nu am dat nicăieri de urmăritor. Nimeni nu l-a văzut. Nimeni nu îşi amintea nici măcar ca Barlow să fi vorbit despre el.

— Spune-mi despre morţi, îl întrerupse Kennedy.

— Păi, aici lucrurile devin interesante. Catherine Hurt şi Samir Devani. Amândoi au fost la conferinţa de istorie şi amândoi au murit apoi. Uimitor, nu? Şi ştii ce e şi mai tare? Hurt a murit în aceeaşi noapte ca şi Barlow, iar Devani a doua zi.

Kennedy nu spuse nimic în timp ce medita la asta: era o perioadă mult prea scurtă, oricine ar fi observat. Brusc, îşi aminti o frântură dintr-o replică din Hamlet: cineva care întreba Moartea care era marele eveniment din lumea de dincolo care o făcuse să ia cu sine atâţia prinţi într-o singură noapte.

— Cum au murit? întrebă ea.

— Accidente în ambele cazuri. Sau cel puţin au fost înregistrate ca accidente. Dar la fel s-a întâmplat şi în cazul lui Barlow, nu?

Harper îşi ridică mâna stângă, numărând pe degete, în timp ce recita scurta litanie:

— Catherine Hurt, lovită de un şofer care a fugit de la locul accidentului. Devani, electrocutat din cauza unui computer conectat la o priză cu împământare prost făcută.

— Te-ai uitat peste dosarele lor?

— Numai Hurt are dosar. E la mine pe birou, dar, serios, nu găseşti absolut nimic acolo. Nu există martori, nu există înregistrări ale camerelor de supraveghere video, absolut nimic.

Kennedy medită la veştile proaste. Auzise într-un documentar BBC că Marea Britanie deţine 20% din totalul camerelor de supraveghere video din lume, dar era o realitate tristă a poliţiei secolului XXI că niciodată nu erau amplasate acolo unde trebuie sau nu funcţionau când trebuie.

— Şi e vorba doar despre ăştia doi sau mai ai de sunat persoane de pe listă? îl întrebă ea pe Harper.

— Am terminat cam două treimi din listă. Deşi încă aştept să fiu sunat înapoi de mulţi dintre ei – ceea ce înseamnă că am vorbit efectiv cu mai puţin de jumătate. A şi înainte să întrebi, am încercat să găsesc o legătură între cele trei victime, dar până acum nimic. Mă rog, în afara conferinţei. Nici măcar nu erau toţi istorici. Devani avea altă profesie – era conferenţiar de Limbi Moderne la un colegiu din Bradford. Hurt era asistent universitar la Leicester De Montfort. Numele lor nu apar împreună în nici un document de pe internet.

Kennedy se arătă surprinsă. Din experienţa ei, dacă tastai orice combinaţie de nume pe Google, obţineai un milion de rezultate. Poate că tocmai lipsa unei astfel de legături între cei

doi era un motiv de suspiciune şi un lucru ciudat.

— Poţi să lucrezi tu în continuare la povestea asta cu lista? îl întrebă Kennedy.

Pe chipul lui apăru o umbră de supărare.

— Avem deja două victime, sublinie el. N-ar fi cazul să cercetăm puţin locul crimelor?

— Avem două *posibile* victime. Iar locurile acelea sunt la fel de expirate ca şi locul în care a fost ucis Barlow. Mâine mergem puţin în recunoaştere. Dar mai întâi, haide să ne asigurăm că nu am scăpat pe nimeni din vedere.

— Dar tu ce ai de gând să faci? o întrebă Harper, pe un ton bănuitor.

— Eu mă întorc la Prince Regent's să mai dau o raită prin biroul lui Barlow. În casa în care locuia, s-a intrat prin efracţie. Şi mă întreb dacă nu cumva cineva i-a umblat şi prin lucrurile din biroul lui de la colegiu.

— Şi ce-ar dovedi asta?

Kennedy se lăsa condusă de instinct – senzaţia vagă a faptului că îi scăpase ceva prima dată când fusese acolo – dar nu voia să recunoască asta: era prea greu să îşi justifice un asemenea argument.

— Pentru început, spuse ea în schimb, ar dovedi existenţa urmăritorului. Şi ne-ar putea deschide o pistă către un posibil motiv. Artefacte vechi, manuscrise, lucruri de genul ăsta. Poate făcea contrabandă cu ele, poate le fabrica, poate le fura. Habar n-am. Barlow credea că e urmărit şi e posibil să fi ştiut şi de ce. Pot întreba şi de ăştia doi totodată – să vedem dacă cineva de la Prince Regent's ştie dacă există vreo legătură între ei şi Barlow.

Se opri câteva clipe.

— Mai poţi face şi altceva pentru mine?

— Da, sigur. Oricum eu o să stau aici cu braţele încrucişate tot timpul ăsta.

— Sună la un hotel – la Pride Court, din partea de vest. Undeva pe lângă Bloomsbury. Cere datele de contact ale unui individ care a stat recent acolo. Michael Brand.

— Mda, OK. Cine e tipul?

— Făcea parte dintr-un fel de comunitate virtuală împreună cu Barlow. Se numesc Ravellers. De fapt, ar fi grozav dacă ai putea face rost de o listă a membrilor. În cazul în care vreunul dintre cei doi morţi făcea parte din comunitatea asta, s-ar putea să avem ceva.

Harper o rugă să îi spună pe litere cum se numea comunitatea asta virtuală.

— Când te mai duci la Summerhill? o întrebă el, în timp ce mergeau împreună pe coridor.

— Când vom şti care sunt datele problemei. Deocamdată, nu. Şeful ne-a aruncat asta pentru că nu vrea să fie deloc implicat. Dacă îi arătăm ce avem până acum, o să creadă că vrem să ne batem joc de el. Avem nevoie de un caz.

— Trei istorici morţi nu constituie un caz?

— Numai dacă au fost ucişi. Ceea ce încă nu ştim.

— Fii sigură că au fost ucişi, zise Harper pe un ton aproape vesel. Felicită-mă, Kennedy.

— Pentru ce?

— Este primul meu caz în divizia voastră. Şi am dat de un criminal în serie de la primul meu caz.

Kennedy nu îi împărtăşea entuziasmul. Tiparul ăsta repetat al aşa-ziselor accidente îi dădea multă bătaie de cap. Să fi fost un singur criminal, care îşi alegea victimele din aceeaşi listă? Puţin probabil. De fapt, deloc. Ar fi trebuit să fii extrem de norocos ori să fi comis crima perfectă pentru a putea omorî trei inşi în două zile şi nimeni să nu bănuiască nimic. Criminalii în serie erau nişte obsedaţi şi se pricepeau foarte bine să îşi găsească victima care se potrivea nevoilor psihozei lor, dar, în general, considerau fiecare crimă un proiect distinct. Iar criminalilor le venea cheful dintr-odată, într-un moment şi un loc alese special dinainte. Dacă ea şi Harper aveau de-a face cu un criminal, era unul care nu intra în nici una dintre aceste categorii.

Mai trebuiau să cotească de vreo două ori până la bârlog când Kennedy se opri şi, cruţându-i reputaţia lui Harper, se întoarse către el. Poliţistul o privea aşteptând. Îi făcu semn cu o mână întinsă, încercând să o convingă.

— Bine. Felicitări, Harper.

— Prefă-te că şi crezi ce spui.

Ea îl lovi uşor cu pumnul în umăr.

— Bună treabă, Chris. Eşti tare, ce mai! Şi la mai mare!

— Mersi. Compensează ziua petrecută dând telefoane.

— Mâine va fi altfel.

Kennedy îşi aminti mai târziu de promisiunea făcută şi se întrebă dacă el o crezuse.

10

Solomon Kuutma era un mister, chiar şi pentru sine însuşi. Un om care venera cinstea şi transparenţa, dar care se îndeletnicea cu tot felul de treburi secrete şi ascundea cele mai grave adevăruri în cele mai adânci fântâni. Deşi considera viaţa ca fiind sacră, ucidea fără scrupule şi dădea ordine altora să ucidă.

Dacă era vreun lucru care îl deranja la propria persoană, era gândul că aceste contradicţii, văzute din afară, ar fi putut părea o simplă dovadă de ipocrizie. Poate că alţii nu şi-ar bate capul să vadă dincolo de aceste paradoxuri adevărul simplu din spate: ar putea să îl judece şi să îl judece nedrept şi, deşi judecata bărbaţilor avea pentru el greutatea pufului (iar cea a femeilor, infinit mai puţin), nedreptatea – desigur, pur ipotetică – i se părea extrem de supărătoare.

Aşa că se gândise să îşi scrie memoriile pentru a fi lăsate posterităţii, după moartea sa. Desigur, toate numele, toate detaliile compromiţătoare aveau să fie trecute sub tăcere, dar esenţialul şi anume că un om bun a trebuit să îşi calce pe conştiinţă pentru a se strecura prin urechea acului, va fi clar explicat şi prin urmare înţeles de către toţi aceia cu ochii, mintea şi inima deschise.

Sigur că asta era o nebunie: nu îşi va putea scrie niciodată memoriile, iar această explicaţie nu ar putea ajunge la public. Chiar şi în absenţa numelor, adevărul ar fi doar aparent, iar toată munca sa de ani de zile ar deveni dintr-odată absolut nesemnificativă. Superiorii săi ar fi îngroziţi să afle că, fie şi pentru o clipă, Kuutma a cochetat cu o asemenea idee. Ar fi putut chiar să îl cheme acasă – o întoarcere fără onoare şi, din acest motiv, insuportabilă: cea mai mare bucurie ar fi fost transformată în cea mai cruntă durere.

Cu toate acestea, Kuutma îşi construia, la adăpostul propriilor gânduri, o explicaţie pentru acţiunile sale. Şi-o tot recita, nu ca pe o rugăciune, ci ca pe o măsură preventivă – un mijloc de apărare împotriva răului, pentru că oricine ar fi făcut lucrurile pe care Kuutma le făcea risca să cadă pradă răului fără a-şi da seama. Stând pe terasa unei cafenele din Montmartre, cu Parisul întinzându-se jucăuş la picioarele sale ca o amantă supusă, medita la situaţia în care se afla din cauza acţiunilor lui Leo

Tillman şi îşi spunea sieşi şi poate lui Dumnezeu, ce avea de gând să facă pentru a rezolva situaţia.

„Cea mai mare calitate a mea”, medita el „cel mai mare dar al meu este, probabil, iubirea. Nu poţi învinge un duşman fără a-l cunoaşte şi nu îl poţi cunoaşte fără a-l iubi: fără a-ţi lăsa gândurile să armonizeze în tăcere cu gândurile lui. Odată făcută această muncă herculeană, mereu te vei afla cu un pas înaintea lui, fără vreun efort suplimentar, stând la pândă pe toate cărările vieţii lui”.

Dar Kuutma nu îl putea iubi pe Tillman: şi probabil că, din acest motiv, Tillman era încă în viaţă.

Kuutma luase urma fostului mercenar încă din Turcia, încercând să se hotărască ce abordare ar fi fost mai potrivită, având în vedere că acum Tillman îl omorâse pe Kiril Kartoyev şi, foarte probabil că, înainte de a-l ucide, vorbise cu el.

Era o chestiune de dinamică, structurată pe patru dimensiuni, odată cu deplasările lui Tillman în lungul şi-n latul continentului. Tillman se mişca foarte repede, dar asta în sine nu constituia o sursă de probleme: mult mai supărător era faptul că se mişca într-un fel deliberat aleatoriu, complicând urmărirea şi făcându-l pe Kuutma să îşi retragă şi să îşi redirecţioneze echipele extrem de des. Lua un taxi şi apoi mergea pe jos, îşi cumpăra un bilet de tren şi apoi fura o maşină: şi ca şi când ar fi aflat de dezastrul din America, lucru imposibil la acea oră, nu lua avionul absolut niciodată.

Tillman stătuse în Erzurum doar câteva ore, timp insuficient pentru Kuutma să pună o echipă pe urmele lui: de fapt, de-abia apucase să îşi schimbe hainele, să se bărbierească şi poate să verifice reţelele pe care le folosea pentru a afla dacă, în urma raidului de la domiciliul lui Kartoyev din Inguşetia, ar fi putut fi afectat în vreun fel.

Moartea lui Kartoyev nu îi convenea lui Kuutma. Rusul nu era decât un furnizor şi un mizerabil care nu ar fi trebuit atins, pentru că lucrurile furnizate de el satisfăceau cele mai josnice impulsuri ale oamenilor. Totuşi, fusese eficient şi folositor şi învăţase cu multă vreme în urmă să stea la locul său în această ordine prestabilită a lucrurilor. Kartoyev nu punea întrebări, făcea rost repede de orice şi fără să lase urme, iar lăcomia sa nu depăşea cotele acceptabile.

Acum, va trebui să îşi găsească un alt Kartoyev, iar asta numai din vina lui Tillman. Sau poate că vina era a lui Kuutma însuşi,

pentru că nu se ocupase mai devreme de problema specială pe care o reprezenta Leo Tillman.

„M-am abţinut să nu te ucid fiindcă voiam să fiu sigur că trebuie să o fac: pentru ca nu cumva propria mea judecată să fie viciată. A fost vorba despre scrupule, nu despre laşitate. Asta nu îmi pătează în nici un fel conştiinţa.”

Totuşi, în Erzurum, Kuutma a mai stat puţin în expectativă. Chiar dacă cele mai rele presimţiri ale sale s-au adeverit, avea timp; timp pentru a ajunge calm la sinteza de perspective care constituia nucleul misterului său; timp pentru a înţelege totul şi a ierta totul, iar apoi pentru a acţiona.

Din Erzurum, Tillman s-a dus la Bucureşti, pesemne prin Ankara. Cel mai probabil luase trenul sau mai multe trenuri, întorcându-se pe jos prin munţii de la nord de Bursa. Era acolo un loc unde două linii de cale ferată treceau la 11 kilometri distanţă una de cealaltă, înainte de a o coti brusc spre nord, respectiv spre vest. Linia dinspre vest era mai ales pentru trenurile de marfă: i-ar fi fost relativ uşor lui Tillman să sară într-un vagon de pe un loc în pantă şi apoi să se strecoare pe sub vagoane sau să forţeze uşa unuia şi astfel să parcurgă o distanţă de 500 de kilometri zgâlţâit de roţile trenului, lăsând în urmă două graniţe prost păzite şi ajungând în capitala României.

Totuşi, în Bucureşti îşi folosise propriul paşaport – unul dintre multele lui paşapoarte, dar unul pe care îl mai folosise şi pe care îl găsi la îndemână – pentru a-şi lua o cameră la Hotelul Calea Victoriei. Kuutma îşi cântări opţiunile foarte atent. Încă nu îi era deloc clar ce anume ştia Tillman sau ce urmărea, iar în aceste cazuri rare şi ambigue, crezul Mesagerului avea chipul dublu al lui Ianus: „Nu face nimic fără aprobare. Fă tot ceea ce este necesar”.

Uciderea lui Kartoyev, se gândea Kuutma, îl făcuse pe Tillman să treacă firava şi invizibila graniţă dintre aceste două categorii, incluzându-l în cea din urmă. Trebuia eliminat şi, în cazul ideal, interogat mai întâi. Kuutma însuşi avea să se ocupe de interogatoriu. I-a contactat pe Mesagerii locali şi o echipă de patru a fost trimisă la Hotelul Calea Victoriei pentru a-l reţine pe Tillman îndeajuns cât să ajungă şi Kuutma şi a-l prelua.

Dar deşi Tillman îşi luase cameră la hotel, plătind pentru trei nopţi în avans, se părea că era una dintre pistele false pe care îi plăcea să le lase în urmă peste tot unde mergea. Când Mesagerii intrară în cameră, găsiră patul gol şi totul în perfectă ordine, mai

puţin un bilet, care ajunse în scurt timp la Kuutma.

Pe bilet scria: „Dublu tăiş”[8].

Kuutma era sigur că biletul nu îi putea fi adresat lui personal, deşi e drept că părea un joc de cuvinte pornind de la numele său. Era imposibil ca Tillman să îi ştie numele. O singură persoană i l-ar fi putut spune, iar acea persoană era de maximă încredere, dincolo de orice îndoială rezonabilă sau nu. Nu, biletul era o simplă bătaie de joc şi, prin urmare, un gest pueril şi necugetat din partea lui Tillman. Voia doar să spună că atât Kuutma, cât şi puterile pe care el le reprezenta nu puteau face vreo mişcare fără ca Tillman să ştie şi, astfel, să îi uşureze căutările.

Din Bucureşti, Tillman se duse în Munchen, iar din Munchen, în Paris, prin mijloace complicate şi ilogice – printre care folosise şi o maşină furată. Fie evita controlul de graniţă, fie folosea un paşaport fals pe care sursele lui Kuutma încă nu îl cunoşteau: nu existau documente oficiale ale călătoriei sale şi nici urme, ca şi când Kuutma însuşi ar fi fost cel care făcea acel pelerinaj.

Deja trimisese o echipă în Paris, întrucât Kuutma bănuia deja încotro se îndreptau căutările sale. Cei trei Mesageri de acolo – aleşi şi trimişi de către Kuutma în conformitate cu natura sarcinii şi a scopului – luară urma lui Tillman pe bulevardul Montparnasse şi se mişcară repede. Presupuseră că Tillman se îndreaptă deja către staţia de metrou şi se şi hotărâseră să îl ucidă acolo. În schimb, Tillman intră în parcarea subterană de la Tour Maine: dar când echipa se apropie pentru a-l lichida, dispăruse. În urma unei cercetări amănunţite a locului, nu descoperiră nici o urmă.

În acest moment, echipa s-a abătut într-un mod nepermis de la procedurile obişnuite. La comanda liderului lor, s-au despărţit, aşa cum trebuiau să facă în astfel de cazuri, întorcându-se la adăpost pe trei rute diferite. Dar au uitat să folosească sistemul de autoverificare instituit de Kuutma, pentru a se asigura că nimeni nu îi urmăreşte.

Data următoare când au ieşit din ascunzătoarea lor din Paris, locul a fost cercetat în amănunt. Tillman i-a plătit lui Kuutma cu aceeaşi monedă şi a făcut-o cu o anumită graţie. Din fericire, nici un document nu era păstrat în ascunzătoare. De ce fel de documente ar fi putut avea nevoie Mesagerii? Tillman scăpase, dar scăpase cu mâinile goale.

Kuutma simţea că învaţă din aceste greşeli. Tillman lucrase ca

---

[8] În orig., *Cuts both ways.*

mercenar în ultimii nouă ani, iar experienţa o acumulase în general din acţiunile desfăşurate în zona urbană. Se simţea bine în oraşe, ştia cum să se piardă în mulţime sau cum să găsească o ieşire acolo unde era o fundătură. Prin urmare, era evident că, data viitoare când aveau de gând să-l prindă în laţ, trebuiau să o facă într-un loc unde abilităţile sale nu aveau să-i fie de nici un folos.

Magas. Erzurum. Bucureşti. Munchen. Paris. Era clar acum că drumul lui Tillman se îndrepta către vest şi aproape inevitabil către singurul loc unde ar fi fost cel mai puţin bine să se afle. Kuutma era şi paranoic. Folosi toate mijloacele de care dispunea – poate că nu erau multe, dar cu siguranţă erau adecvate – pentru a supraveghea principalele gări la nord de Paris şi de la Quimper la Hook, în Olanda.

Între timp, trecu în revistă ce ştia despre bărbatul care devenise cel mai revoltător de fascinant subiect din viaţa sa, care era departe de a fi liniştită. Nu încăpea nici o îndoială că partea care i se părea cea mai interesantă din viaţa lui Tillman era cea care începuse odată cu ziua când, întorcându-se acasă, îşi găsise casa rece şi goală, iar familia dispărută.

Tillman ar fi putut foarte uşor să se întoarcă la cel care era înainte – un somnambul, a cărui docilitate provenea mai întâi din propria-i lene, apoi dintr-o autosuficienţă bovină. Ar fi putut să îşi găsească o altă femeie şi să fie la fel de fericit cu ea, din moment ce, pentru orice bărbat adevărat, toate femeile erau la fel. El însă nu a făcut asta. S-a dus într-o direcţie complet opusă şi a dobândit cu totul alte abilităţi. Văzut în acest context, era un răspuns extrem, nu şi surprinzător, în faţa mâhnirii şi a pierderii suferite: să devină un soldat, un bărbat care ucide cu sânge rece, din moment ce nimic din viaţa lui nu părea să îi mai reclame vreun sentiment. Un răspuns extrem, desigur: dar acum, privind retrospectiv, puteai citi decizia asta şi într-un alt mod.

Doisprezece ani petrecuţi ca soldat, mai întâi în armată, apoi ca mercenar. Pentru prima dată, Tillman păruse complet absorbit, complet devotat acţiunii pe care o făcea. Fusese promovat la rangul de caporal, apoi de sergent. Îi fusese oferită poziţia de ofiţer, dar pe-atunci era deja mercenar, iar rangurile într-o astfel de organizare erau, în cel mai bun caz, o simplă acoperire. Tillman alesese să rămână sergent pentru a putea continua pe câmpul de luptă, iar angajatorii săi fuseseră încântaţi să îi facă pe plac, pentru că, pe câmpul de luptă, era

neîntrecut. Soldaţii care erau în subordinea sa îl venerau tacit şi îl porecliseră „Descurcăreţul” – un tribut adus capacităţii sale de a-şi scăpa pielea sa şi pe a celor pe care îi scotea, în mod miraculos, din orice situaţie.

Părea că Tillman îşi găsise un alt nucleu al vieţii sale, o altă familie. În lumina noilor dovezi, Kuutma bănui că asta fusese întotdeauna doar o iluzie. Tillman nu avea nici un interes să îşi întemeieze o altă familie: singurul său scop neclintit era să şi-o găsească pe cea pierdută. În toţi aceşti ani, se antrenase pentru un singur lucru: să dobândească anumite abilităţi care i-ar fi extrem de necesare atunci când avea să iasă din armată ca să se lanseze singur, brusc şi fără nici un avertisment, în actuala sa căutare.

Kuutma îşi aminti o conversaţie cu o exactitate tulburătoare. Ultima dată… nu. Nu ultima dată. Mai fusese încă o dată, după aceea. Dar foarte aproape de groaznicul sfârşit, imposibil de uitat:

— Crezi că el te va uita?

— O, Doamne! De ce îţi pasă?

— Crezi că el te va uita?

— Niciodată.

— Atunci e un prost.

— Da.

Punctul de plecare al lui Tillman era un nume: Michael Brand. Rebecca Tillman se întâlnise cu Michael Brand în ziua în care dispăruse, lucru stabilit de dinainte. Din nefericire, lăsase un bilet cu numele, ora şi locul întâlnirii pe un carneţel de lângă telefonul din bucătărie, de unde vorbise şi, deşi rupsese foaia şi o luase cu ea, Tillman reuşise să citească informaţiile din ceea ce se imprimase pe foaia următoare.

Numele însă nu dusese nicăieri, desigur. Hotelul unde Rebecca Tillman aranjase să se vadă cu Brand nu fusese scena unor acţiuni carnale sau criminale, iar o investigaţie a poliţiei nu avea să descopere nimic acolo. Fusese doar locul în care i se spusese ceea ce trebuia, astfel încât aranjamentele necesare să fie făcute. Ba chiar era cam târziu, ar fi trebuit să i se spună mai devreme, iar întârzierea era întotdeauna regretabilă în astfel de cazuri. Poate dacă Brand ar fi avut mai multă grijă să îşi facă datoria… dar Brand era, în mod necesar, un instrument necioplit şi nesigur.

Totuşi, era o fundătură. Asta ar fi trebuit să fie sfârşitul, dar şi

începutul căutărilor lui Tillman. Avea un nume, dar nu îl putea lega de nimic. Avea certitudinea că avusese loc o întâlnire, dar nici o ipoteză care să dea vreun sens acelei întâlniri. Ar fi trebuit să renunţe.

Treisprezece ani mai târziu, tot nu renunţase. Din balta roşie a câmpurilor de luptă ale lumii, ieşise un bărbat care se închinase violenţei şi morţii, pentru a continua, cu o forţă incredibilă, o căutare pe care, din câte se părea, nu o abandonase niciodată. Îşi căuta soţia, care, după o absenţă atât de îndelungată, ar fi putut nici să nu mai fie în viaţă; îşi căuta copiii, pe care nici nu i-ar fi recunoscut dacă i-ar fi văzut. Încerca să reconstruiască prin forţă unicul moment de fericire al vieţii sale.

Pentru Kuutma, ca şi pentru cei care îl angajaseră şi care îşi puseseră încrederea în el, era de maximă importanţă ca Tillman să dea greş. De asemenea, dar într-un sens diferit, era de maximă importanţă şi pentru soarta a douăzeci de milioane de oameni.

Dacă vreodată Tillman s-ar apropia de adevăr, aşa ar muri douăzeci de milioane de oameni.

11

Directorul administrativ al colegiului, Ellis, nu era de găsit când Kennedy s-a întors la Prince Regent's: de fapt, nimeni nu era de găsit. Aripa unde se afla Catedra de Istorie părea complet părăsită, cu excepţia unui bărbat cu o expresie tristă de la recepţie, în spatele căruia se afla un panou cu nenumăratele formaţii care concertaseră aici anul trecut: Dresden Dolls, Tunng, The Earlies. Îl întrebă pe recepţioner dacă nu i-ar putea deschide el biroul, dar asta nu intra în atribuţiile sale. Şi nu mai era nimeni prin zonă? Nimeni. Dar în clădirea principală? Nici clădirea principală nu intra în atribuţiile sale.

Îi flutură insigna pe la nas.

— Cheamă acum pe cineva, îi ordonă ea. Nu am venit aici pentru teme suplimentare – investighez moartea cuiva.

Omuleţul trist înşfăcă telefonul şi vorbi cu cineva pe un ton destul de panicat. Două minute mai târziu, Ellis dădu buzna pe uşă, enervat şi agitat.

— Inspector Kennedy, zise el. Nu mă aşteptam să vă revăd aşa curând.

Expresia lui spunea mult mai multe, însă nimic flatant.

— Aş vrea să mai arunc o privire prin biroul lui Barlow, domnule Ellis. Se poate?

— Acum? întrebă directorul, lipsit evident de orice urmă de entuziasm.

— Ideal aşa ar fi. Acum.

— Problema e că mâine avem o ceremonie de decernare a unui titlu onorific şi sunt multe aranjamente de făcut în holul principal ca să fim gata la timp. Ar fi mult mai bine dacă v-aţi întoarce săptămâna viitoare.

Kennedy nu se deranja să mai pună o dată placa eternă cu investigarea unei morţi.

— Pot lua eu cheia şi mă descurc singură, îi zise ea. Ştiu că sunteţi un om extrem de ocupat. Dar, desigur, dacă acum e prea târziu, aş putea reveni mâine-dimineaţă. În timpul nenorocitei de ceremonii.

Directorul administrativ cedă într-o clipă. Îl puse pe omuleţul trist de la recepţie să scoată cheia personalului de serviciu dintr-un dulăpior încuiat, aflat pe peretele din spatele lui.

— Toate uşile de pe acel coridor se deschid cu asta, îi spuse Ellis. Dar fireşte că trebuie să ştiu dacă intenţionaţi să intraţi şi în alte săli. Ar fi o încălcare a intimităţii altor persoane neimplicate.

— Mă interesează exclusiv acea încăpere, zise Kennedy. Mulţumesc.

Ellis se întoarse să plece, dar Kennedy îl reţinu, atingându-i uşor braţul. Se răsuci către ea, cu o expresie jignită.

— Domnule Ellis, mai era un lucru despre care voiam să vă întreb înainte să plecaţi. Profesorul Barlow făcea parte dintr-un soi de comunitate virtuală. The Ravellers. Ştiţi ceva despre asta?

— Puţin, recunoscu Ellis în silă. Nu e domeniul meu, desigur, dar am auzit de ea. Ştiu cu ce se ocupă.

— Şi anume...?

— Traduc documente. Documente foarte vechi şi complicate. Codice foarte deteriorate, fragmente desprinse din context, genul ăsta de lucruri. Unii dintre ei, cum era şi Stuart, sunt profesionişti, dar cred că din acel grup fac parte multe persoane care sunt interesate de activitatea asta doar ca hobby. E un loc unde fac schimb de idei, formulează ipoteze şi primesc feedback. Stuart făcuse o glumă pe tema asta, spunând că dacă CIA ar afla ce buni sunt, ori i-ar recruta pe toţi, ori i-ar asasina pe toţi.

Kennedy nu se prinse de poantă. Văzând că nu are nici o reacţie, Ellis continuă:

— E vorba despre spargerea unor coduri. Unele dintre cele mai vechi codice sunt aşa de deteriorate, încât trebuie să intuieşti întregul conţinut pornind de la doar o treime din caractere. Trebuie să foloseşti laserul, analize de fibre, genul ăsta de lucruri, ca să intuieşti textul lipsă.

— De la ce vine numele? întrebă Kennedy. The Ravellers?

Acum era rândul lui Ellis să nu aibă nici o reacţie.

— Habar n-am. „Ravel” nu e un verb, nu? E doar o contragere a lui „unravel”, nu? A împleti mai multe lucruri diferite? A combina fragmente mici astfel încât să formeze un sens? Sau poate că e un termen tehnic, nu ştiu.

— Aveţi idee cine mai face parte din grupul ăsta sau cum aş putea lua legătura cu ei?

Ellis, care oricum începuse discuţia asta fără tragere de inimă, părea acum complet plictisit.

— Presupun că ar trebui să luaţi legătura cu cel care se ocupă de forum, spuse el. Nu cred că e prea greu.

Brusc, îi veni o idee şi ridică din sprâncene.

— Sigur, dacă serverul şi moderatorii forumului se află aici, în Marea Britanie, medită el. Ar fi mai complicat dacă ar fi în SUA sau pe undeva prin Europa. Ar interveni probleme de jurisdicţie, nu?

— Posibil. Vă mulţumesc, domnule Ellis, mi-aţi fost de mare ajutor.

Luă cheia şi se îndreptă către scări. În spatele ei, auzi clar cum omuleţul trist se văita pe un ton scăzut, dar furios. În mod evident, Ellis considera că toată povestea s-ar fi putut rezolva şi fără intervenţia sa personală.

Biroul lui Barlow era la fel cum îl lăsaseră mai devreme, cu excepţia faptului că ziua se apropia de sfârşit, iar soarele pătrundea prin jaluzele într-un unghi mai blând. Rămase în uşă, încercând să îşi amintească ce anume văzuse mai devreme; ce anume îi sărise în ochi din ce era în jur şi se înregistrase la nivel subconştient. Era vorba despre o linie, îşi dădu ea seama; o linie care ieşea din decor, la un nivel mai jos decât al ochilor. Acum nu se mai afla acolo, dar poate era din cauza faptului că lumina cădea altfel.

Ridică articolul înrămat, înclinând partea acoperită cu sticlă. Prinzând lumina care pătrundea prin fereastră, o reflectă pe obiectele din încăpere: un cerc de lumină care semăna cu lumina de dimineaţă.

Îi luă ceva vreme, dar, în cele din urmă, o găsi. Una dintre plăcile de gresie de pe pardoseală era ieşită în afară, aruncând o umbră de la una din margini. Părea că fusese scoasă şi pusă înapoi, numai că nu se prinsese cum trebuie la loc.

Kennedy îngenunche. Strecurându-şi unghiile sub placă, o ridică uşor. Sub ea, direct pe podeaua prăfuită, se afla un dreptunghi de carton, cu suprafaţa uşor lucioasă şi care semăna cu o carte de vizită. În partea de sus era scris un singur cuvânt: „Acolo?”. Pix albastru, mâzgălit, subliniat de două ori. Şi apoi, în colţul din dreapta, jos, mai multe litere şi cifre, scrise mult mai îngrijit şi atent, cu liner negru, subţire.

P52

P75

NHII-1, III-1, IV-1

Eg2

B66, 75

C45

Pe partea cealaltă a cartonului era o fotografie, înfăţişa o

clădire, văzută de la distanţă: o fabrică sau mai curând un fel de depozit. Era imens. Un perete gri de beton se ridica pe lungimea a şase etaje de la asfaltul crăpat al unei parcări năpădite de buruieni. Avea numai câteva ferestre la ultimul etaj, în rest, nimic. Într-unul dintre colţurile fotografiei se vedea o mică porţiune dintr-un drum. Mai era un gard de sârmă care părea intact, însă destule semne arătau că locul era lăsat în paragină: gunoiul adunat lângă gard, buruienile care creşteau printre plăcile de beton, iar într-o altă margine a fotografiei, caroseria unei maşini abandonate, fără pneuri, cu roţile direct pe jantă. Toată imaginea era înceţoşată, iar unghiul era cam prost: o poză făcută foarte neglijent sau foarte repede, dintr-o maşină sau dintr-un tren. Părea că e una dintre acele poze de testare a filmului foto, pe care le faci, de obicei, ca să treci de la poziţia 0 la poziţia 1. Dar cine mai folosea filme foto în ziua de astăzi?

Kennedy întoarse din nou cartonul ca să se uite mai atent la literele şi cifrele înscrise pe spate. O fi fost vreun fel de cod? Dacă da, nu era un mesaj prea lung. Asta dacă nu era vorba despre pasajele din vreo carte, vreun fel de cod prestabilit sau ceva asemănător. Sau ar fi putut fi combinaţia de la vreo yală cu cifru sau parola pentru vreun fişier. Nu avea cum să afle dacă nu mai găsea şi alt indiciu care să o îndrepte în direcţia corectă.

Introduse fotografia într-o pungă cu şină şi îi puse o etichetă, apoi scrijeli în carneţelul ei locul în care o găsise. Ridică şi plăcile de gresie din jur pentru a se asigura că nu mai e nimic acolo. Într-adevăr, era gol.

Nu intenţionase să cerceteze amănunţit încăperea, ci doar să mai arunce o privire, dar, în acelaşi timp, se trezi căutând în alte ascunzători similare: în spatele tablourilor de pe perete, pe fundul sertarelor de la birou, pe părţile ascunse ale mobilelor. Nu mai găsi nimic, iar volumul copleşitor al hârtiilor şi al cărţilor o învinse. Lucrurile acelea trebuiau privite cu ochiul unui profesionist, iar acel profesionist nu era ea.

Totuşi, paranoia sa era acum la cote maxime, iar în lumina spargerii căsuţei lui Barlow, se gândi să arunce o privire şi la uşă. Yala era una obişnuită, încastrată în mânerul rotativ: erau zgârieturi superficiale, dar foarte clare, în jurul găurii cheii, iar broasca juca prea mult. Cineva o forţase mai întâi cu nişte cleşti speciali, iar apoi rotise butucul cu o pilă cu arc, reuşind să intre.

Asta avea o parte bună şi una proastă. În primul rând, cine pătrunsese aici prin efracţie nu descoperise fotografia.

În al doilea rând, nu se putea şti ce anume *luaseră.*

12

Chris Harper detesta rutina şi acţiunile repetate şi detesta şi mai mult faptul că se pricepea foarte bine la astfel de acţiuni. După ce i-a sunat pe toţi din lista London Historical Forum şi nu a mai găsit nici un cadavru, a început să se ocupe de celelalte două sarcini pe care i le dăduse Kennedy.

Michael Brand nu mai stătea la Pride Court, îl informase cu regret recepţionerul: plecase în urmă cu câteva săptămâni, predând camera pe 30 iunie. Asta era cu trei zile după moartea lui Barlow şi a lui Hurt şi cu două zile după moartea lui Devani. Însemna că sora lui Barlow avusese dreptate: Brand fusese în Londra în tot acel timp, în vreme ce amicii lui de la Ravellers mureau pe capete, în moduri dubioase şi incerte. Iar apoi aşteptase câteva zile înainte de a pleca din nou spre zări albastre. Poate că venise să îl avertizeze pe Barlow. Poate că îl cunoştea pe criminal. Poate că el era criminalul. Cumva însă, nici una dintre aceste ipoteze nu se potrivea cu faptul că rămăsese cazat la un hotel ieftin din Londra încă două zile după ce lucrurile o luaseră razna.

— A lăsat cumva vreo adresă de domiciliu stabil pe fişa de cazare? întrebă el.

Recepţionerul ezită, însă numai până când află că Harper investighează un caz. Apoi îi puse imediat la dispoziţie o adresă din Gijon, Spania şi un număr de telefon.

Harper îi mulţumi, închise şi apoi formă numărul. Auzi vocea monotonă care îl anunţa că nu se putea face legătura, urmată de un clic şi apoi o voce enervant de aristocratică spuse: „Ne pare rău, dar numărul dumneavoastră nu a fost recunoscut. Ne pare rău, dar numărul…”

Harper consultă listele electorale din Spania prin intermediul bazei de date a Interpolului şi introduse adresa din Gijon: Campo del Jardin, numărul 12. Apărură trei nume: Jorge Ignacio Argiz, Rosa Isabella Argiz şi Marta Pacheco. Dar nici urmă de Michael Brand, iar numărul de telefon care apărea era diferit de cel lăsat de Brand la hotel. Harper sună la acel număr, iar Jorge Argiz îi răspunse din prima încercare. Îl cunoştea Jorge pe un anume Michael Brand? Jorge vorbea engleza destul de bine cât să îl asigure pe detectiv că nu.

Harper îl lăsă pe Brand deoparte şi se apucă să adune informaţii despre Ravellers.

Primul lucru care apărea la căutarea pe internet era forumul lor online, Ravellers.org, a cărui primă pagină respectabilă şi glossy ascundea sute de pagini scrise în jargonul lor, despre diferite interpretări şi atribuiri disputate. Interpretări şi atribuiri a ce? Nu îţi puteai da seama în nici un fel. Articolele de legătură de pe forum aveau titluri precum „Varianta 1-100 de asociere pe baza pigmentului", „papirusul NH 2.2.1 – 3.4.6", „PH 1071 prin spectru de infraroşu, cu filtru de 1 000 de nanometri!", „Existenţa literei Zayin[9] în DSS 9P1, rândul 14, poziţia 12". Harper ar fi putut la fel de bine să citească în sanscrită. Unele dintre articolele postate conţineau cu siguranţă şi cuvinte în sanscrită şi nici măcar nu se scuzau pentru asta.

Bara de meniu a paginii conţinea şi opţiunea „Contactaţi-ne", dar adresa de e-mail care era afişată trimitea la domeniul închis Freeserve, ceea ce probabil însemna că nu fusese reactualizată de mult şi că serverul nu mai era activ. Harper trimise totuşi un mesaj, dar fără speranţa că va ajunge la cineva – iar pe forum nu putea posta nimic dacă nu era membru, ceea ce ar fi presupus cam multă bătaie de cap.

Se întoarse la rezultatele căutării şi restricţionă parametrii de căutare pentru un document în care să apară şi „Ravellers" şi „Barlow". Primele două afişări erau rezultate generate automat. „Citiţi articole despre Ravellers Barlow şi vizionaţi poze şi videoclipuri cu Ravellers Barlow!" A treia afişare însă era o postare scurtă într-un alt forum, care anunţa decernarea unui premiu unei anume doctor Sarah Opie pentru servicii aduse în domeniul cercetării. Printre mesajele de răspuns la această postare era şi unul de la Stuart Barlow, care spunea „îl meriţi, Sarah!" Postarea era din urmă cu un an şi jumătate. Pagina apăruse printre rezultatele căutării lui Harper pentru că, printre domeniile de interes şi titulaturile pe care le avea doctor Opie, se afla şi calitatea de membru al Ravellers, iar doctor Opie făcea parte din personalul didactic al Universităţii Bedfordshire, dar nu din Facultatea de Istorie (care se pare că nici nu exista), ci din Facultatea de Tehnologia şi Ştiinţa Informaţiei.

Harper formă numărul de telefon de la centrala universităţii şi ceru cu doctor Opie. Când recepţionera îl rugă să lase un mesaj, îi spuse cine este şi că era vorba despre o investigaţie a unei

[9] A şaptea literă a alfabetului ebraic.

crime. O clipă mai târziu, o auzi pe dr. Opie în receptor:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, începu el, dar fac parte din echipa care se ocupă de cazul morţii profesorului Stuart Barlow. Înţeleg că şi dumneavoastră faceţi parte dintr-o organizaţie al cărei membru era şi el. O organizaţie numită Ravellers.

La celălalt capăt al firului urmă o lungă tăcere. Harper era pe punctul de a vorbi din nou, când, în cele din urmă, doctor Opie îi răspunse, punându-i o întrebare:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Vocea ei, care indica o persoană mai tânără decât se aşteptase, suna tensionat şi neîncrezător.

Deşi de-abia îi spusese asta, repetă informaţia.

— Numele meu este Christopher Harper. Sunt detectiv în cadrul Departamentului de Crimă Organizată al Poliţiei londoneze…

— Şi cum pot verifica asta? întrebă ea brusc, înainte ca el să fi terminat propoziţia.

— Puteţi închide ca să verificaţi, îi sugeră Harper.

Având în vedere numărul tot mai mare de cadavre implicate în acel caz, reacţia ei paranoică era firească.

— Sunaţi la Scotland Yard, cereţi să vi se facă legătura la Serviciul de relaţii cu publicul, apoi la Secţia de Criminalistică. Spuneţi numele meu şi că eu v-am cerut să sunaţi. Eu voi fi aici ca să putem sta de vorbă.

Aştepta să se audă tonul, lucru care însă nu se întâmplă. În telefon se puteau auzi sunetele înfundate ale cuiva care se mişcă, respiră şi e încă acolo.

— Aţi spus că e vorba de Stuart.

— Nu doar despre el. Mai sunt şi altele.

— Ce anume exact?

Harper ezită. „Fac o listă cu istoricii morţi. Cunoşti pe cineva care ar trebui inclus?” Asta îi suna chiar şi lui a întrebare-capcană.

— Uitaţi, zise el, de ce nu închideţi ca să mă sunaţi dumneavoastră? Cred că o să vă simţiţi mai relaxată să vorbiţi despre asta dacă ştiţi că nu e o capcană.

— Vreau să ştiu despre ce e vorba, zise vocea de la celălalt capăt al firului, pe un ton ceva mai tensionat.

Harper trase adânc aer în piept. Câtă vreme purtase uniformă, adică până exact acum un an, îi invidiase pe detectivi pentru amprenta lor specifică, pentru autoritatea pe care o inspirau în

mod firesc şi fără efort. Dar poate că era un truc pe care trebuia să-l înveţi.

— E vorba despre mai multe morţi similare suspecte, spuse el, iar apoi adăugă o precizare: potenţial. Doar potenţial suspecte.

Se auzi un sunet înfundat, de parcă îi căzuse telefonul din mână şi se izbise de podea sau de parcă se lovise de ceva din greşeală.

— Alo? spuse Harper. Mai sunteţi?

— Ce morţi? Spuneţi-mi. Ce morţi?

— Stuart Barlow. Catherine Hurt. Samir Devani.

Doctorul Opie scoase un sunet care semăna cu un geamăt reprimat.

— O, Doamne! Vreţi să spuneţi că nu… au fost accidente?

— Staţi puţin, zise Harper. Îi cunoşteaţi pe toţi? Doctorul Opie, este extrem de important. Cum i-aţi cunoscut?

Singurul sunet pe care îl auzi a fost al receptorului pus în furcă, urmat de ton. Aşteptă nehotărât timp de un minut şi jumătate. Dacă ar suna din nou la centrală, telefonul lui ar fi ocupat până să i se facă din nou legătura cu ea. Dacă ar suna-o el din nou în loc să îi aştepte apelul, atunci i-ar închide în nas.

Chiar când renunţase şi se pregătea să o apeleze, sună telefonul. Ridică.

— Telefon extern pentru dumneavoastră, zise centralista. O anume doctor Opie.

— OK, spuse Harper, fă-mi legătura.

Zgomotul din centrală lăsă loc tăcerii.

— Doctor Opie?

— Da.

— Cum i-aţi cunoscut pe cei trei?

Ştia care va fi răspunsul, ceea ce explica într-un fel sentimentul de deja-vu pe care îl avusese când o auzise.

— Erau toţi Ravellers. Făceau parte din acelaşi grup. Şi…

Aşteptă. Nici un răspuns.

— Şi?

— Şi lucrau cu toţii la aceeaşi traducere.

13

Tillman apăru în Calais, unde îşi luă un bilet pe un feribot spre Dover, care traversa Canalul Mânecii. Fireşte că alesese ruta asta: cel mai scurt drum pe mare, cea mai mică fereastră în care avea să fie bine izolat şi vulnerabil. Totuşi, Kuutma nu lăsa nimic la întâmplare. Îşi plasase oamenii-cheie în toate porturile de-a lungul coastei de Nord, iar agenţii săi care lucrau sub acoperire în birourile Societăţii Naţionale a Căilor Ferate erau în alertă maximă. Toate acestea până când avea să vadă cu ochii săi că Tillman s-a îmbarcat pe feribot.

Chiar şi atunci se mişca metodic şi meticulos. Era ultimul feribot din ziua aceea, cu plecare la ora 11:40 p.m., dar terminalul din Calais era în continuare foarte aglomerat. Mesagerii – din nou în număr de trei, ca în Bucureşti şi Paris – se îmbarcară ultimii şi rămaseră lângă ieşire, care continuă să fie supravegheată până când porţile de îmbarcare se închiseră şi feribotul porni.

Kuutma rămăsese pe chei, privind. Oare Tillman avea să apară pe punte în ultima clipă, susţinând că a uitat ceva şi că trebuie să debarce? Oare acesta avea să fie un alt dublu sau triplu bluf?

Se părea că nu. Nimeni nu a tras semnalul de alarmă în ultimul moment, nu au apărut diversiuni sub forma unor încăierări sau mulţimi cuprinse de panică. Feribotul plecă fără vreun incident, cu Tillman la bord. Cu Tillman şi cu cei trei oameni ai săi care trebuiau să îl omoare. Kuutma făcu semnul ştreangului spre feribotul care se îndepărta, invocând binecuvântarea spânzuratului asupra Mesagerilor săi.

Deşi era tardiv, îşi dorea cu înfocare să fie cu ei. Din nou, se trezi că se gândeşte la lucruri fără importanţă: găsea erori în propriile raţionamente, lucru lipsit de sens şi chiar periculos. Nu-l ajuta să îşi pună la îndoială deciziile în felul ăsta. Era pregătit să recunoască – acum, că totul era ca şi gata – faptul că îl ura pe Tillman şi că aşteptase prea mult să acţioneze împotriva lui pentru că se îndoise de puritatea propriilor motive. Dar nu va repeta acea greşeală.

Pentru că nu mai era nimeni care să îi dea ocazia să o facă.

Tillman privea cum feribotul se îndepărta de coasta Franţei, cu

inima îndoită.

Kartoyev îi confirmase multe dintre lucrurile pe care deja le ştia, îi oferise câteva indicii noi şi îi fixase următoarea destinaţie. Pentru prima dată, simţea că se apropie de Michael Brand: numele pe care îl urmărise la început şi care devenise apoi fantomă, se transformase acum într-un om, pe care aproape că îl vedea cum aleargă în faţa lui.

Pe de altă parte, apăruseră noi anomalii pe care trebuia să le ia în calcul. Drogurile, de exemplu: până acum nu găsise vreo legătură între numele lui Brand şi traficul de droguri. Condusese operaţiuni sub acoperire în Columbia şi ştia, la modul general, cum se făcea comerţul acela. Mişcările lui Brand de-a lungul globului nu păreau să fie ale unui comerciant care vinde sau cumpără: poate ale unui intermediar în afaceri murdare, dar ce anume intermedia? Şi, dacă se ocupa cu traficul de droguri, de ce ar călători aşa de departe ca să obţină materii prime disponibile în mai toate ţările? Fosta Uniune Sovietică nu era baza lui Brand, Tillman era sigur de asta: stătea prea puţin acolo de fiecare dată şi lua legătura numai cu cele câteva contacte pe care le avea.

Înseamnă că era numai un paravan atunci. Aducea chimicalele în Inguşetia pentru că nu voia să lase vreo urmă care să ducă direct la adevărata bază a operaţiunilor. Şi probabil că refuzase oferta lui Kartoyev de metamfetamină rafinată pentru că voia să o obţină singur. Şi voia să producă o cantitate de zece ori mai mare decât cea obişnuită.

Dar la asta avea să se gândească mai târziu. Acum erau altele mai presante de care trebuia să se ocupe.

În călătoria sa către vestul Europei, Tillman simţise mai acut ca niciodată că era şi vânat, nu doar vânător. În Bucureşti numai norocul chior îl scăpase. Mergând pe Mătăsari, o stradă unde toată lumea e cu ochii în patru, citise din reacţia cuiva pe lângă care trecuse că era posibil să fie urmărit. Nu se uită înapoi, dar făcu un test luând-o printr-o piaţă aglomerată, unde urmăritorii săi fură nevoiţi să se strângă la un loc. Merse de la o tarabă la alta la întâmplare, întipărindu-şi în minte chipurile celor din jur şi după o jumătate de oră reuşi să îl identifice pe unul dintre urmăritori, iar în privinţa a altor doi nu era sigur. Odată ce a fost sigur că e urmărit, a trebuit numai să îşi găsească momentul prielnic în care să îi piardă. Dar habar n-avea nici cine erau, nici ce voiau.

În Paris, îi aştepta. Aştepta să fie găsit, fiind cu ochii în patru la orice fel de semn care ar fi putut indica faptul că e urmărit sau supravegheat; reuşi să întoarcă situaţia în favoarea lui şi să îl urmărească pe unul dintre ei până la ascunzătoare. Dar acolo nu găsi mare lucru. Casa pe care o foloseau pe post de ascunzătoare era la periferie şi nu avea nici un fel de mobilă, cu excepţia a trei saltele din izopren aşezate una lângă alta, direct pe podea. Oamenii ăştia erau asceţi, în mod evident: erau precum sfinţii de la începuturile creştinismului, care trăiau ani de zile în sălbăticie, mortificându-şi trupul. Lui Tillman nu îi plăcea că urmăritorii săi erau capabili de un asemenea devotament încrâncenat şi auster. (Nu îi plăcea nici faptul că erau atât de mulţi. Nu putea înţelege de ce o organizaţie atât de mare şi de disciplinată ar răpi femei şi copii de pe străzile Londrei).

Dar poate că „urmărit” era un cuvânt prea puternic. Poate că doar voiau să ştie cât de departe ajunsese Tillman: dacă se îndrepta, în sfârşit, în direcţia bună, sau dacă se învârtea în continuare în cerc. Acum, când era prea târziu, îşi dorea să o fi luat prin Belgia şi Olanda şi să se fi străduit mai mult să îi ducă pe o pistă falsă. Dar, în cele din urmă, erau atât de multe modalităţi de a ajunge în Anglia din Europa, în afară de avion. Chiar cu eforturi moderate, ar fi putut să îi supravegheze pe toţi.

Şi trebuia să meargă în Anglia. Stătuse suficient în Paris cât să îi contacteze pe unii dintre foştii prieteni şi cunoştinţe din serviciile secrete. Mulţi dintre ei încă activau în acea lume semilegală, cameleonică şi îi dăduseră unele informaţii foarte interesante şi de actualitate despre Michael Brand. Timp de treisprezece ani se ţinuse nenorocitul la fund, dar acum ieşise la suprafaţă, iar Tillman trebuia să fie pe fază. Pur şi simplu, nu avea de ales.

Tillman se îndepărtă de balustradă şi îşi făcu loc printre pasagerii de pe punte, spre uşile duble care duceau înăuntru. Şi când intră, se uită la ceas. Traversarea dura numai nouăzeci de minute şi observă că douăzeci deja se scurseseră.

Salonul era şi mai plin decât puntea. Familiile erau grupate în cercuri închise, marcându-şi teritoriul cu genţi de mână şi rucsacuri. În general, arătau înneguraţi şi obosiţi, dar, pe pereţii din spatele lor, erau fotografii imense cu familii mai fericite, aşa că echilibrul karmic se păstra. Cum locuri libere pe scaune nu erau, unii stăteau sprijiniţi cu spatele de un perete despărţitor, iar alţii stăteau în picioare la barul care se întindea pe toată

partea dreaptă a salonului. Un singur barman servea Stella Artois la halbă de la un singur dozator: pe dozatorul de alături, pentru berea Guiness, scria „Defect”. Ceva mai încolo, era o tejghea unde se stătea la coadă pentru sandvişuri-baghetă şi cartofi prăjiţi. În aer plutea un vag miros de bere răsuflată şi de ulei rânced.

Lui Tillman nu îi era foarte foame şi prefera un whisky unei beri slabe. În spatele barului erau aliniate sticle de Bell’s, Grant’s şi Johnny Walker, toate cu robinete-dozator şi numai bune de băut. Dar în armată băuse numai când voise să uite şi trecuse ceva vreme de când îşi permisese un asemenea lux. Timp de o secundă-două se simţi tentat, încetini pasul, dar renunţă şi merse mai departe. Mai târziu, când va ajunge în Londra, poate va găsi un bar şi îşi va reaminti mângâierea temporară a chimicalelor: deocamdată, prefera să rămână treaz şi în alertă.

Căuta un loc care să îndeplinească toate criteriile sale obişnuite: un loc de unde să poată vedea toate ieşirile, un perete în spate şi ceva în apropiere, un perete sau o tejghea, după care să se poată ascunde la nevoie. Însă în această încăpere înghesuită, era evident că asta nu putea fi posibil. Şi mai era şi ridicol să aplici criteriile astea într-un loc de genul ăsta, unde orice atac ieşea din discuţie, fiindcă ar fi generat imediat panică şi unde un asasin nu se putea ascunde, nici dacă i-ar fi reuşit acţiunea, iar Tillman ştia asta. Nu exista nici un motiv pentru care să creadă că cei care l-au urmărit în Bucureşti şi Paris voiau să îi facă rău: în ambele cazuri, se mulţumiseră să îi ia urma.

Şi atunci, oare era paranoic? Oare împinsese obişnuita sa precauţie dincolo de limita normală, ajungând la manie şi psihoză? Sau oare acţiona abia acum în virtutea unui presentiment pe care, până în acel moment, nici măcar nu îl conştientizase? În mod obişnuit, se încredea în instinctele sale, dar deja îşi forţa limitele de prea multă vreme. Se simţea împovărat de un puternic dezgust, care îl cuprinse atât de brusc, încât era o senzaţie aproape fizică. Şi asta împreună cu o silă faţă de toţi oamenii din jur – murmurul vocilor îi părea o exteriorizare a unei anumite confuzii şi lupte care se dădea în el.

Tillman merse mai departe, până spre capătul îndepărtat al salonului, ajungând într-o zonă mult mai mică, unde erau jocuri mecanice de-o parte a încăperii şi toalete de cealaltă. Căută în geanta de mână unul dintre multele portofele cu bancnote pe care le avea – unul care să aibă şi nişte monede euro. Dădu de

domnul Snow, unicornul, care era chiar la suprafaţă, îl scoase şi îndesă unul dintre picioarele din faţă ale drăgălăşeniei pufoase, care stătea degeaba acolo, în buzunarul de la blugi: se bălăngănea acolo, o mascotă inutilă, în timp ce Tillman introduse 40-50 de euro în aparatul de escrocat cu o singură manetă; trăgea de manetă şi apăsa la întâmplare pe butoane, fără să fie deloc atent la ce făcea, având astfel ocazia să îi analizeze pe cei care treceau pe lângă el şi pe cei care se învârteau prin jur. Treceau şi se învârteau foarte convingător: nu era nimic în neregulă, nimic care să îl alarmeze. Dar, pe de altă parte, nici în Bucureşti nu fusese ceva în neregulă. Nu avea să ducă la bun sfârşit acţiunea dacă îşi subestima duşmanii.

Când, în cele din urmă, Tillman rămase fără monede, se uită la ceas. După calculele lui, trecuseră deja de jumătatea drumului. Se întoarse în salon, stătu la coadă o vreme şi îşi cumpără o cafea, dar, pentru a doua oară, se simţi copleşit de zgomot şi de senzaţia de claustrofobie. O şterse înainte de a apuca să ia două guri din porcăria aia fără gust.

Nu prea mai erau multe locuri pe unde să piardă vremea. Se hotărî să îşi petreacă ultima jumătate de oră afară pe punte, dar oboseala începea să îl cuprindă: în absenţa cofeinei, putea cel puţin să îşi stropească faţa cu apă rece. Ieşi pe uşa pe care era desenată o siluetă stilizată, ale cărei braţe erau depărtate de corp ca ale unui gangster care se pregăteşte de un duel.

Toaleta era o încăpere pătrată şi fără ferestre, cu pisoare de-o parte şi chiuvete de cealaltă şi trei cabine în spate. Podeaua era inundată, iar apa provenea de la o chiuvetă a cărei scurgere, în loc să fie astupată cu un dop, fusese umplută cu hârtie igienică. Un singur tub de neon pâlpâia, luminând deprimantul peisaj.

Cu haina aruncată peste automatul de prezervative, iar geanta de mână aşezată la picioare, lăsă robinetul de apă rece deschis multă vreme, pentru ca, în final, să accepte că nu curgea apă rece. Călduţă cum era, se stropi cu ea pe faţă, apoi atinse uscătorul de mâini şi se aplecă, astfel încât jetul de aer să îi vină în faţă. Uşa din spatele lui se deschise şi apoi se închise cu un fâşâit.

Când se îndreptă de spate, erau acolo. Erau doi, unul lângă altul şi veniră către el. Doi bărbaţi, incredibil de frumoşi, îngrijiţi şi cu un aer serios, îmbrăcaţi în costume: genul de oameni care ţi-ar bate la uşă ca să te întrebe dacă l-ai primit pe Iisus în inima ta sau dacă pot conta pe votul tău pentru candidatul Partidului

Conservator. Tillman avu timp numai să observe strania sincronizare a mişcărilor lor – genul de mişcare învăţat în urma unei instrucţii militare continue sub acelaşi antrenor sau comandant. Apoi şi-au ridicat mâinile, iar cuţitele fulgerară pe rând, pe măsură ce erau scoase din lăcaşurile lor, în lumina tubului de neon de deasupra.

Tillman înşfăcă haina de pe automatul de prezervative cu stânga şi o roti deasupra capului, în timp ce se retrăgea în spaţiul de trei metri al încăperii. La adăpostul acestui paravan, îşi scoase revolverul semiautomat Mateba de unde îl ţinea de obicei, băgat la spate, sub curea şi trase piedica în aceeaşi clipă.

Sperase că haina îi va distrage, dar cei doi i-o luară înainte. În clipa în care ridică pistolul, unul dintre ei se întoarse dintr-o parte şi îi aplică o lovitură de karate perfectă, cu piciorul în lateral, o *yoko geri.* Tillman anticipă asta, dar mişcările bărbatului erau atât de inuman de rapide, încât anticiparea nu îl ajută deloc. Lovitura îl dezarmă pe Tillman, pistolul aterizând direct pe podea. Până în acea clipă, el fusese în avantaj: acum însă, erau cuţitele celor doi.

Ambele cuţite se îndreptară către el, unul spre inimă, al doilea spre faţă. Luat prin surprindere, Tillman se prefăcu a se întoarce spre dreapta şi, în acelaşi timp, aruncă haina spre stânga, înfăşurând încheietura unuia dintre ei şi blocându-i lovitura. Cuţitul celui de-al doilea pătrunse adânc în braţul său, însă el nu îi dădu atenţie durerii. Trăgând scurt de haină, îl avu pe cel prins în apropierea mâinii sale drepte. Tillman îl lovi cu capul în faţă şi apoi, văzând că nu cade, se dădu în spatele lui, ca să-l folosească pe post de scut.

Încă o dată, cei doi se mişcară de parcă ar fi fost un singur om. Cel care era prins în laţul hainei se lăsă în genunchi, iar celălalt încercă un nou atac, aplecându-se peste el. Tillman se lăsă pe spate ca la un concurs de limbo, cuţitul trecând razant la un centimetru de pieptul său.

Atacatorul sări peste partenerul său îngenuncheat şi înaintă din nou, fulgerând cu cuţitul înainte şi înapoi în dreptul stomacului lui Tillman. Instinctiv, Tillman coborî braţul ca să nu fie spintecat: fu la un pas de moarte din cauza asta. Cuţitul îl prinse cu garda jos, putându-se mişca în voie de-a lungul torsului său, de parcă ar fi stat cu mâinile pe lângă corp: dându-se într-o parte, simţi şi auzi fâşâitul aerului când cuţitul trecu razant pe lângă faţa sa.

Celălalt bărbat se ridicase iar în picioare şi se apropia şi el, iar situaţia era pe cale să se înrăutăţească şi mai mult. Tillman îşi cântări opţiunile. Faptul că ştiau karate nu îl impresiona prea mult: amândoi aveau o constituţie mai puţin solidă decât a sa, iar cuţitele nu prea erau de folos în spaţiul îngust al toaletei. Dar ceea ce făcea ca situaţia să fie imposibilă era raportul de doi la unu şi viteza uimitoare a celor doi. Lucrurile stând astfel, probabil că avea să fie ucis în următoarele zece secunde.

Unica speranţă a lui Tillman era să schimbe raportul de forţe. Ridică rapid pumnul deasupra capului şi zdrobi unicul tub de neon.

Cum nu era nici un fel de geamuri, tubul de neon era singura sursă de iluminat din încăpere. Când Tillman zdrobi sticla cu pumnul, toaleta se cufundă complet în întuneric.

Tillman se aruncă la podea şi se rostogoli. Bâjbâi după pistol, având clar în minte locul în care se afla. Nimic.

Zgomotul tălpilor în apa scursă pe jos. Ceva mişcându-se în dreapta lui. Lovi şi se rostogoli din nou. De data asta, atinse cu palma metalul rece şi familiar al pistolului Unica. Îl apucă de mâner şi îl înălţă, ridicându-se în picioare, în timp ce trăgea cu pistolul un arc mare de cerc: unu, doi, trei, câte un glonţ în fiecare colţ al încăperii.

Era un risc calculat. A trage focuri de armă în întuneric îi deconspira locul în care se afla: nimic nu era mai simplu decât să loveşti cu unul dintre cuţitele acelea ascuţite în direcţia flashului armei. Dar pistolul era încărcat cu gloanţe Kasull 454, care depăşeau chiar şi puterea devastatoare a unui cartuş magnum. Chiar dacă ambii atacatori ar fi purtat veste antiglonţ pe dedesubtul acelor costume elegante, la distanţa asta nu ar fi avut nici un efect. Un singur glonţ i-ar fi scos din joc.

Cu pistolul ridicat la înălţimea capului, mişcându-se în zigzag, Tillman se îndreptă cu spatele spre uşă. Memoria sa aproape fotografică îl ajută din nou şi după numai trei paşi, simţi mânerul uşii împungându-l în spate.

Încă o mişcare, de data asta în stânga sa. Tillman trase în acea direcţie, rămânând cu un singur glonţ în revolver şi dădu un picior uşii din spatele său, care se deschise. O rază de lumină pătrunse în încăpere, împreună cu clinchetul înfundat şi nedefinit al jocurilor mecanice din intrândul de vizavi. Cei doi bărbaţi ieşiseră din întuneric în spatele lui Tillman: unul se ţinea de braţ, semn că ultimul glonţ îl atinsese. Celălalt se năpusti asupra lui

Tillman, cu o lovitură scurtă de cuţit.

Dacă nu ar fi fost unda aceea de lumină, Tillman ar fi primit lovitura în plin, direct în gât. Observând în ultima clipă, datorită antrenamentului *krav maga*[10], o artă pe care o învăţase pe când lucra ca mercenar de la un ticălos bătrân pe nume Vincent Less, reacţionă imediat. Când cei doi se prăbuşiră pe coridor, Tillman, cu dreapta încă încleştată pe revolver, se feri din calea lor, apoi îl prinse de încheietură pe unul dintre ei cu cealaltă mână şi i-o suci, făcându-l să scape cuţitul. Apoi, cu mâna în care ţinea revolverul, îl lovi direct în faţă cu mânerul armei Unica, dându-i lovitura de graţie. Se clătină când bărbatul se prăbuşi, apoi se îndreptă de spate, încă nesigur pe picioare, se întoarse şi fugi. Unul dintre adversari fusese doborât, celălalt era cel puţin rănit, dar mai avea doar un singur glonţ şi, fie că pierduse sau câştigase, nu îşi putea permite să rămână prin preajmă dacă s-ar fi făcut vreo anchetă.

Tillman se îndepărtă de salon. Probabil că împuşcăturile se auziseră, iar prin mulţimea panicată era imposibil să treci. Încetinind pasul şi limitându-se la un mers mai rapid, care era mai puţin incriminant decât fuga, coti pe coridor şi imediat dădu peste o altă mulţime care se năpustea afară dintr-un duty-free. În mod sigur zgomotul focurilor de armă se auzise şi acolo, dar nu era deloc clar de unde se trăsese, aşa că lumea încă nu ştia încotro s-o ia. Tillman îşi făcu loc cât de repede putu prin mulţimea viermuitoare. În acest moment, cel mai mare pericol pentru cei din jur era să se afle în preajma lui.

Găsi nişte trepte, le urcă şi ieşi pe puntea superioară. Când ieşi pe punte, nu era nimeni, dar imediat apăru o femeie în celălalt capăt al punţii. Se opri când îl văzu şi îl privi lung, cu un aer perplex sau îngrijorat.

— Du-te imediat înăuntru! îi strigă el.

Se îndreptă spre balustradă şi privi în depărtare. Deşi traversarea trecuse acum de jumătate, feribotul nu mai era un loc sigur, aşa că nu prea avea de ales. Dacă ar fi rămas, ar fi fost interogat, iar dacă ar fi fost interogat, ar fi fost arestat – măcar pentru port ilegal de armă, dacă nu şi pentru altceva.

Majoritatea actelor pe care le avea la el erau în haina pe care o lăsase în toaletă. Iar asta avea să îi creeze probleme, din moment ce acum călătorea cu numele lui adevărat: dar erau

---

[10] Arte marţiale de autoapărare, dezvoltate pentru forţele armate din Israel.

probleme care puteau fi amânate. Îşi scoase pantofii şi îi aruncă.

Durerea care îl săgetă în şold îl luă prin surprindere: un şoc violent, care se transformă pe loc într-un chin cumplit. Se întoarse şi o văzu pe femeie îndreptându-se către el, scoţând un al doilea cuţit de la şold şi cântărindu-l în mână. Mânerul primului ei cuţit îi ieşea acum din coapsă, unde pătrunsese cu totul.

Femeia era foarte frumoasă şi cu trăsături extrem de asemănătoare cu cele ale bărbaţilor cu care se luptase în toaletă: pielea albă, ochi şi păr de culoare închisă, cu un aer solemn precum al unui copil ridicat în picioare într-o sală de clasă şi pus să recite.

Nu putea face nimic pentru a se feri din calea celei de-a doua lovituri. Femeia era deja pe punctul de a arunca al doilea cuţit, iar când el ridică revolverul, ştiu că nu avea timp să ţintească şi să apese pe trăgaci. Ochi totuşi braţul ei şi apăsă pe trăgaci în clipa în care ea azvârli cuţitul. Nici nu văzu cuţitul, atât de rapidă fusese aruncarea, cu excepţia unui moment în care traiectoria lui se intersectă cu lumina de la o lampă de siguranţă.

Se auzi un scurt zăngănit când glonţul atinse lama şi cuţitul şuieră pe deasupra capului său. Fusese noroc chior şi nu rezultatul vreunui raţionament, iar Tillman ştia că nu ar fi putut face asta încă o dată nici într-un milion de ani, chiar dacă arma lui ar mai fi avut un glonţ.

Încălecă balustrada şi sări. Un al treilea cuţit zbură peste umărul său, razant şi îl însoţi în plonjonul său nebun. Puntea principală era ieşită în afară cu patru metri faţă de cea superioară. Cuţitul căzu în mare la o distanţă confortabilă faţă de punte, în vreme ce Tillman trecu la doar câţiva centimetri. Apa rece îl primi în braţele sale, în timp ce el continua să cadă într-un mediu dens, rece şi ostil. După o cădere de vreo zece metri, încetini, se opri şi începu să înoate spre suprafaţă.

Destul de greu, pentru că piciorul începuse să-i înţepenească, făcu o tumbă în apă şi se lăsă din nou la fund. În bezna apei, nu avea nici un mijloc de orientare, aşa că nu ştia unde se află faţă de feribot: a rămâne la fund cât de mult putea era calea cea mai sigură să se îndepărteze de el.

Când nu îşi mai putu ţine respiraţia, încetă să mai înoate şi se lăsă ridicat la suprafaţă. În acel moment, când plămânii săi tânjeau după o gură de aer, văzu cum ceva cade în adâncuri, unde el nu se mai putea întoarce: ceva foarte alb, care prinse o clipă licăritul vag şi plăpând al lămpii de la prora feribotului şi

fulgeră ca aripa unei păsări.

Era domnul Snow.

Tillman înota la mare distanţă în spatele feribotului. Nu văzu pe nimeni pe punte care să se uite înapoi sau să îl observe. Noaptea îl va ascunde acum, iar asasinii săi probabil că nu aveau să spună că se aruncase. Probabil că nimeni nu îl va căuta. Apa incredibil de rece avea să domolească sângerarea rănilor şi nu avea cum să rateze coasta de sud-est a Angliei, având în vedere că se întindea pe o asemenea lungime.

Avea, în sfârşit şi un răspuns la întrebarea sa de mai devreme: cei care îl urmăreau chiar voiau să îl omoare. Poate că asta însemna că lui Michael Brand îi era frică de el, sau cel puţin aşa spera.

Însă nu mai spera să îl poată găsi pe domnul Snow în adâncurile întunecate şi tăioase. Avea nevoie de toată puterea rămasă pentru a supravieţui până la mal.

— Îmi pare rău, şopti Tillman, în vreme ce valurile îl legănau şi îl mângâiau.

Nu i se adresa jucăriei, ci fetiţei pe care o pierduse cu atâţia ani în urmă. Se simţea de parcă ar fi trădat-o pe Grace şi de parcă ar fi pierdut o legătură pe care nu ar fi trebuit să o piardă în ruptul capului.

Supravieţuirea. Numai asta conta acum. Se orientă după lumina de veghe a feribotului ca să repereze nordul şi ţărmul, care se întindea în faţă la 16 kilometri distanţă.

14

Când Kennedy sună de la Prince Regent's să vadă cum a mai avansat Harper, acesta îi spuse, cu o îngâmfare scuzabilă, că a găsit o legătură între cei trei cercetători. Sigur că era o veste grozavă, dar succesul lui se diminua văzând cu ochii când Kennedy începu să enumere o suită de întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună lui Sarah Opie când vorbise cu ea la telefon: cei trei membri morţi ai Ravellers se cunoscuseră prin internet sau se ştiau din altă parte? De câtă vreme lucrau la acelaşi proiect şi cine mai ştia de el? Mai colaborau şi cu altcineva care nu făcea parte din London Historical Forum? Nu era vorba că îi căuta nod în papură, dar ăsta era felul în care gândea ea, lucru pe care el ar fi trebuit să îl ştie deja din scurtul timp petrecut împreună: corela lucrurile, gândindu-se ce anume ştiau şi ce ar mai fi trebuit să afle.

— M-am gândit că lucrurile astea le-am putea afla văzându-ne cu ea, zise Harper supărat. Adică am reuşit să spargem gheaţa, nu? Avem elementul de legătură. Şi dacă avem elementul de legătură, atunci înseamnă că în curând vom afla şi motivul. Dar ştiam că vom avea nevoie să îi luăm o declaraţie completă şi nu am vrut să intre la idei deja.

— Ai făcut foarte bine, Harper. Dar spune-mi exact ce anume traduceau.

— Codicele Rotgut, spuse Harper. E un soi de glumă care circulă printre arheologi. Majoritatea cred că e un fals. Dar doctor Opie a spus că Barlow găsise o altă pistă – ceva legat de cercetările lui asupra începuturilor creştinismului. Acrosticii.

— Gnosticii vrei să spui.

— Mda, cum zici tu. Deci totul porneşte de la Barlow. El a început să traducă Rotgut-ul ăsta şi i-a racolat ulterior şi pe ceilalţi doi.

— Numai pe ceilalţi doi? Adică nu mai era absolut nimeni implicat? Nimeni care ar trebui avertizat că s-ar putea să fie ucis?

Aici Harper se afla pe un teren mai sigur.

— Nu mai erau şi alţi colaboratori. Barlow l-a mai abordat pe un tip care e expert în documentele astea vechi, îl cheamă Emil Gassan – lucrează pe undeva prin Scoţia. Dar a refuzat din prima

orice fel de colaborare cu Barlow. I-a cam zis să facă paşi.

— Dar Opie? Ea cum de ştie toate astea?

— Din postările de pe forum? sugeră Harper. OK, recunosc că e doar o presupunere. Am întrebat-o direct de două ori, dar de fiecare dată a reuşit să se fofileze. Era prietenă cu Barlow, mă rog, cel puţin o ştia, postase pe forum un mesaj în care o felicita pentru nu ştiu ce fel de premiu. Dar a spus clar că ea nu era implicată în asta. Categoric. Nu avea nici o legătură cu proiectul. A spus asta de două ori.

— Şi totuşi ştia cu ce se ocupă proiectul lui Barlow? întrebă Kennedy.

Harper începu să simtă ce insinua: că era un prost şi că habar n-avea cum să interogheze un suspect.

— Nu e ca şi când ar fi fost nu ştiu ce mare secret, îi aminti el lui Kennedy, încercând să nu pară că se atacase. Femeia asta activează pe site-ul Raveller, aşa că nu m-am gândit că e ciudat să ştie. În fine, poţi să o întrebi chiar tu. Să fixez o întâlnire, da?

Se uită la ceas când îi spuse asta. Era trecut de şase, ceea ce însemna că probabil nu o mai puteau prinde în campus pe doctor Opie. Harper trebuia să facă rost de telefonul ei de acasă sau de mobilul ei şi să dea de ea cât mai repede. Doctor Opie nu avea să se bucure prea tare. În timpul micului interogatoriu al lui Harper, se posomorâse: îi era teamă, era puternic impresionată, aşa cum ar fi fost oricine care ar fi aflat că trei dintre cunoştinţele sale apropiate au fost victimele aceluiaşi ucigaş. Răspunsurile ei deveneau tot mai lapidare şi monosilabice şi nu pentru că refuza să coopereze, bănuia Harper, ci pentru că îi era greu să vorbească despre asta. Traumele fizice conduc la şocuri clinice: traumele psihologice blochează funcţionarea firească a gândirii. Ăsta era adevăratul motiv pentru care nu o forţase pe doctor Opie să îi dea prea multe detalii: îi era teamă să nu îi producă vreo criză mentală din care nu ar putea, pe termen lung, să o mai scoată.

— Nu în seara asta, zise Kennedy, spre uşurarea lui. Cred că următorul pas e să vorbim din nou cu şeful. Când ne-a dat cazul ăsta, s-a gândit că o să ne înfunde: trebuie să ştie în ce s-a transformat toată povestea ca să ia o decizie în privinţa oamenilor pe care îi va folosi.

Harper era de-a dreptul scandalizat.

— Vrei să spui, să dea cazul unei alte echipe? Ha, s-o crezi tu, sergent! Ăsta e criminalul meu în serie. Mă rog, al nostru. Am şi

un nume cu care să îl lansăm în media.
— Harper, nici nu am de gând să...
— Istoricul. Trebuie să te gândeşti la lucrurile astea, Kennedy. Dacă vrei titluri impresionante, trebuie să dai mediei ceva suculent. De-abia aştept prima conferinţă de presă.
— Foarte drăguţ, Harper. Dar dacă va avea loc o conferinţă de presă, e foarte probabil că nu noi vom participa.
— Ba eu voi participa, chiar de-ar fi să mor pentru asta.
În telefon se auzi oftatul ei – oftatul unei mame cu un copil năzdrăvan.
— Probabil că nu vor vrea surle şi trâmbiţe în jurul poveştii ăsteia din cauza rateului dat cu prima investigaţie a cazului lui Barlow. Dar dacă vor organiza un festival mediatic, poţi să faci pariu că cel care va fi la microfon va fi Summerhill. Poate că nouă or să ne dea voie să stăm prin preajmă, având un aer solemn. Ai notat toate datele pe care le-am adunat?
— Cam da, minţi Harper.
Nu avea decât mâzgăleala aceea indescifrabilă pe care o scrijelise pe parcurs. Nu scrisese nimic la calculator şi nici nu făcuse un dosar.
— Lasă-le la mine pe birou. O să adaug şi datele culese de mine şi apoi îi arunc osul lui Summerhill diseară. Dimineaţă îi facem o vizită şi îl presăm să ia o decizie. Dacă avem pe ţeavă un interviu cu un martor-cheie, asta o să-i forţeze mâna: n-o să vrea să tărăgăneze lucrurile în moduri în care ar putea apărea în dosar. Dă-mi totuşi numărul celuilalt individ din Scoţia, cel care l-a refuzat pe Barlow. O să-l sun acum, ca să punem punctul pe „i”.
— OK, zise Harper şi îi recită numărul lui Emil Gassan, iar Kennedy şi-l notă.
Era neliniştit.
— Doar nu crezi că Summerhill o să ne ia cazul, nu?
— Poate nu ţie, dar în mod sigur va numi un alt ofiţer care să conducă investigaţiile.
— Pentru că...?
— Pentru că dacă nu mai e doar o frecare de mentă, încetează să mai fie proprietatea mea. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi lăsa notiţele tale pe birou. Trimite-mi dosarul şi o să printez eu totul la sfârşit.
Kennedy nu preciză de ce, dar el ştiu că se gândea la Combes şi la gaşca lui. Nu ar avea nici un fel de scrupule să îşi bage nasul

în hârtiile de pe biroul lui Kennedy, fie din răutate, fie din pură curiozitate. Dacă ar vedea ceva ce îşi doresc, s-ar servi singuri şi brusc, el şi Kennedy ar fi strânşi din două părţi. Cel puţin aşa vedea Harper lucrurile: de parcă această triplă crimă (mai curând triplă măcelărire) era un măr copt care îi căzuse în poală, dovedind legea universală care, într-o bună zi, avea să îi poarte numele şi care spunea că marii detectivi atrăgeau ca prin farmec numai cazurile demne de calităţile lor nemaiîntâlnite.

După ce Kennedy închise telefonul, îşi dădu seama că uitase să îi spună că Michael Brand dăduse la hotel un nume şi o adresă false: dezvăluirile pe care i le făcuse doctor Opie îi şterseseră din minte acea informaţie. Poate Kennedy ar fi fost mai impresionată dacă el i-ar fi spus că aveau deja un suspect. Ei bine, o să îşi dea seama singură de asta când va citi notiţele şi poate că o să-i şi spună ce întrebări ar fi trebuit să-i pună spaniolului când a vorbit cu el la telefon.

Transcrise notiţele în calculator – o altă treabă plictisitoare la care din nou îi era ruşine că se pricepea destul de bine – şi începu să îşi adune catrafusele ca să plece. Dar nu închisese calculatorul. Stanwick se îndreptă agale spre el şi începu să citească fişierul deschis peste umărul lui. Harper întoarse monitorul ca să-l împiedice să citească.

— La naiba, aruncam doar o privire, bombăni Stanwick. Oricum, credeam că tot cazul ăsta e un căcat din care n-ai ce scoate. Doar de-asta ţi l-a dat ţie şi Xenei, prinţesa războinică. Aşa că de unde toată secretomania asta?

— Criminalul e cineva din secţia asta, zise Harper. Ar putea fi şeful. Ai putea fi chiar tu.

Stanwick rămase mut de uimire.

— Vrei să spui ceva cu asta?

— Da, zise Harper.

Se aplecă şi scoase din priză calculatorul, deşi fişierul era încă deschis.

— Vreau să spun să îţi vezi dracului de treburile tale.

Se îndepărtă, aşteptând să simtă o mână pe umăr; aşteptând ca uriaşul să îl întoarcă din drum şi să îi dea una în faţă. Dar Stanwick se mulţumi să fluiere: acel sunet care mai întâi coboară şi apoi urcă, în semn de surpriză. Harper nu făcuse o impresie bună mai devreme, când refuzase să se alăture bătăii de joc generale la adresa reputaţiei lui Kennedy; acum, se băgase singur într-o categorie pe care toţi ceilalţi din secţie o foloseau

pe post de pisoar, iar fluieratul acela spunea clar asta.

Însă lui Harper nu-i păsa deloc. Era ambiţios la modul general, dar mai curând în ceea ce privea experienţele şi nu distincţiile oficiale. Voia să vadă şi să facă lucruri extraordinare. Secţia poliţiştilor în uniformă se dovedise neîncăpătoare pentru el şi poate că şi cea a detectivilor avea să se dovedească la fel. Tot ce îşi dorea era să trăiască la maximum orice experienţă.

După ce Harper plecă, mai trecură câţiva curenţi de seară care îi mai măturară pe cei din bârlogul secţiei, dar erau mai mult un reflux. Inspectorii şi sergenţii se retraseră, unul câte unul sau în grupuri mici, iar până la ora 8 p.m. Când Kennedy se întoarse, sala mare era goală. Asta nu o deranja câtuşi de puţin.

Îi luă ceva vreme să noteze tot ceea ce aflase în cursul zilei. Asta însă nu însemna că acoperise multe aspecte ale cazului: descoperirile, indiferent cât de senzaţionale, ar fi putut fi condensate în câteva paragrafe explozive. Nu făcea decât să îşi ia măsuri de precauţie. Chiar dacă greşelile făcute în acest caz nu îi aparţineau, asta nu îi garanta nici un fel de protecţie dacă ar fi trebuit să cadă un cap, iar cu cele trei crime trecute cu vederea, nu una, o decapitare în numele moralei părea din ce în ce mai posibilă.

Aşa că se asigură că notiţele sunt imaculate. Ea şi Harper respectaseră minuţios toate normele şi procedurile standard, se arătaseră fără excepţie curtenitori şi extrem de grijulii faţă de martori şi se opriseră din înaintarea lor lentă, harnică şi ca la carte numai pentru a nota simultan amândoi tot ceea ce făcuseră. Pe scurt, erau adevăraţi sfinţi în ceea ce privea activitatea poliţienească.

Uitându-se peste notiţele lui Harper, descoperi bomba cu Michael Brand şi înjură cu voce tare. O adresă falsă? Un număr de telefon inventat? La dracu'! Oare de ce nu a întrebat-o Harper pe Opie despre asta şi despre ce a avut de spus Brand în apărarea lui pe forumul Ravellers? Mai posta acolo? Moderatorii site-ului aveau datele lui de contact? Dacă Brand minţea în privinţa adresei sale, nu puteai şti în ce alte privinţe mai minţea – iar Rosalind Barlow spusese că fratele ei s-a întâlnit cu Brand cu o seară înainte de a muri. Ăsta ar putea fi personajul-cheie sau un potenţial martor-cheie, iar el deja le-o luase înainte cu trei săptămâni.

Şi-atunci ce îi rămânea? Scoţianul ăla. Emil Gassan. Îl sună pe

numărul pe care i-l dăduse Harper, dar descoperi că era numărul centralei universităţii la care lucra. I se spuse că doctor Gassan a plecat deja şi reuşi să obţină de la recepţioner, după tot tam-tam-ul obişnuit al legitimării, numerele de telefon ale profesorului. Încercă să îl sune pe fix, dar nu îi răspunse nimeni, iar mobilul era închis. Nemaiavând altceva de făcut, îşi lăsă datele de contact în mesageria vocală, împreună cu un mesaj care spunea că îşi doreşte foarte mult să îi vorbească în legătură cu o investigaţie în desfăşurare. Îşi spuse că va mai încerca şi mai târziu să îl sune pe fix şi pe mobil.

Neliniştită şi îngrijorată, printă notiţele lui Harper şi le puse alături de ale sale. O enerva jocul ăsta stupid de a recupera timpul pierdut – gândul că era ţinută în loc din cauza lipsei de profesionalism a altora. Orice-ar fi făcut, erau cu trei săptămâni în întârziere pe toată linia, îi trimise şi lui Summerhill un e-mail cu notiţele lor în ataşament, iar apoi se îndreptă spre biroul secretarei lui şi îi lăsă prinţul, împreună cu restul dosarului, deasupra teancului de foi pe care avea să le primească a doua zi dimineaţă.

Gata. Acum nimic nu o mai împiedica să se ducă acasă: nu mai avea de ce să amâne.

Îşi luă haina, observând că dispăruse capcana pentru şoareci din coşul de gunoi. Indiferent cine o fi fost cel care voise s-o intimideze şi-o luase înapoi. Sau poate că era în fişet ori în dulapul din vestiar.

Prin comparaţie cu ce o aştepta acum, toate provocările astea păreau nişte fleacuri.

15

Era trecut de zece când Kennedy ajunse la apartamentul ei din zona săracă a cartierului Pimlico, chiar la ţanc ca să o audă pe Izzy, pentru a patra oară la rând, vorbind murdar în faţa tatălui ei. Asta însemna că trebuia să îi ceară scuze lui Izzy, deşi era furioasă pe ea: era exact genul de cocteil dulce-amar care o înfuria peste poate.

Izzy locuia în apartamentul de deasupra şi putea să combine supravegherea tatălui lui Kennedy – şi a copiilor vecinului de la parter – cu slujba ei obişnuită: dar slujba ei obişnuită era să răspundă la o linie erotică, iar schimbul ei începea la ora 9 seara în general. Aşa că, atunci când Kennedy întârzia, Izzy îşi trăgea telefonul şi începea lucrul, iar Peter auzea o sută şi ceva de variaţii pe tema „Vrei, iubitule, vrei să ţi-o bagi în mine?”

Izzy părea să facă faţă acestui lucru mult mai bine decât Kennedy: pe ea nu o inhiba deloc faptul că bătrânul se afla lângă ea şi o auzea cum se produce. Ba chiar spunea că o ţine în priză faptul că se străduia să obţină o reacţie cât de firavă din partea lui Peter. Ştia că uneori şeful ei monitorizează apelurile, asigurându-se că fetele îşi fac treaba, iar clienţii pe-a lor: nu voia să fie certată pentru falsitatea perversităţii din vocea ei, iar o reacţie cât de mică pe fundalul obişnuitului calm zen al lui Peter era un test foarte util.

Pe Kennedy o deranja asta din multe puncte de vedere, iar lucrurile se complicau şi mai mult pentru că i se părea că Izzy e înnebunitor de atrăgătoare. Era o brunetă minionă cu o talie minusculă şi un fund imens, ceea ce era foarte aproape de idealul feminin al lui Kennedy: dar pentru că trebuia să stea în timpul zilei cu tatăl ei şi pentru că Izzy era cu zece ani mai tânără ca ea, niciodată nu putuse să îi facă avansuri.

În consecinţă, ori de câte ori o auzea pe Izzy vorbind cu onanişti singuratici la linia erotică, o cuprindea un sentiment dulce-amar de excitare şi frustrare.

Dar nu avea de ales. Adevărul era că supravegherea intermitentă de care tatăl ei avusese mereu nevoie devenea acum o nevoie permanentă. Kennedy se scuză exagerat de mult în faţa vecinei ei: Izzy îi făcu semn că nu trebuie, având încă telefonul lipit de ureche, deşi acum era într-o scurtă pauză.

— A mâncat deja, zise ea, în timp ce îndesa în buzunar teancul de bancnote pe care i-l dăduse Kennedy. Spaghete Bolognese, că tot am gătit asta pentru micii monştri de la parter. Numai că nu i-am dat şi spaghete, că nu le poate mânca. Aşa că a mâncat numai sosul de carne. Poate n-ar fi rău să vezi dacă mai vrea nişte pâine prăjită sau ceva uşor pentru cină.

Kennedy o conduse pe Izzy la uşă, ascultând numai pe jumătate raportul: ce a mâncat şi a băut Peter în ziua respectivă, cum s-a simţit, de câte ori au trebuit schimbate scutecele pentru adulţi. Izzy credea că raportul pe care îl dădea făcea parte din contract: prin urmare, Kennedy trebuia să îl asculte sau cel puţin să stea drepţi când Izzy i-l recita.

În cele din urmă, Izzy plecă, iar Kennedy se duse să vadă ce face Peter. Era cu lumina stinsă şi se uita la televizor – la un documentar pe Canal 4 despre cea mai recentă panică a imunizării – stând foarte aproape şi părând a-l urmări, deşi privirea lui cam rătăcea pe pereţi şi podea. Era îmbrăcat cu pantaloni şi cămaşă, dar asta numai din cauza fobiei lui Kennedy de a vedea bătrâni bântuind în pijamale: ar fi fost în stare să îi aleagă ea însăşi hainele şi să îl ajute să se îmbrace. Părul alb al lui Peter era în dezordine, pe chipul său trecând umbrele mişcătoare ale luminii pâlpâitoare a televizorului, ca nişte nori care trec repede peste un munte.

— Bună, tată! spuse Kennedy.

Peter privi în direcţia ei şi dădu din cap.

— Bine ai venit acasă! zise el cu o voce pierită.

Îi spunea foarte rar pe nume, iar când o făcea, de obicei i-l pocea: îi spunea la fel de des „Heather”, „Janet” (numele mamei ei), „Chrissie” (sora ei) sau „Jeannine” (nepoata ei). Uneori îi spunea „Steve” (fratele ei mai mare), deşi nimeni din familie nu îl mai văzuse pe Steve de la 18 ani, când plecase în lumea largă.

Kennedy aprinse lumina, iar Peter clipi de două ori, deranjat.

— Vrei nişte pâine prăjită, tată? îl întrebă ea. O cană cu ceai? Sau poate un biscuit?

— Aştept să luăm cina, zise Peter şi îşi îndreptă din nou atenţia spre televizor.

Îi făcu oricum nişte pâine prăjită de secară şi i-o aduse. Nu îşi va aminti că refuzase şi ceva carbohidraţi nu îi puteau strica, mai ales dacă mâncase numai un bol cu sos de spaghete. Îi puse pâinea în faţă pe o tavă, împreună cu o ceaşcă de cafea instant şi se retrase în dormitorul ei, unde avea un televizor şi un birou:

ai fi zis că întregul apartament e al bunicii şi numai această cameră era teritoriul ei. Era mai mică decât unele dintre camerele în care locuise în timpul studenţiei, dar avea tot ce îi trebuia – ceea ce, în acel moment din viaţa ei, suna mai mult a acuzaţie decât a laudă.

Dar se simţea prost că îl lasă singur pe Peter, după ce fusese plecată toată seara. Ştia că e ridicol. Fantoma surorii sale îi şoptea la ureche o predică la fel de fantomatică: „După câte ne-a făcut nenorocitul ăsta...” Aici nu avea nimic de spus în apărarea lui: era adevărat. Peter fusese un soţ şi un tată de doi lei, infinit mai suportabil în prezenta stare, care luase locul unei stări de eternă absenţă din viaţa de familie. Lipsa sa de sensibilitate şi eşecurile lui o formaseră pe ea într-un anume fel, dar la fel de importante fuseseră şi exemplul său negativ şi aşteptările sale. Dar, pe termen lung, nimic nu mai conta. Totul se reducea la a te întreba dacă poţi să îl părăseşti aşa, iar ea, în mod evident, nu putea.

Aşa că îşi luă cafeaua şi se întoarse în sufragerie, rămânând cu tatăl ei până la sfârşitul emisiunii. Când începură reclamele, închise televizorul.

— Şi, cum ţi-a mers azi? îl întrebă ea.

— Binişor, spuse el. Binişor.

Niciodată nu răspundea altceva.

Kennedy îi povesti destul de amănunţit despre crima pe care o investiga acum. Peter ascultă în tăcere, dând din cap sau murmurând câte un „Oh” din când în când, dar când ea se opri, nu făcu nici un fel de comentarii şi nici nu puse vreo întrebare. Doar se uita ţintă la ea, aşteptând să vadă dacă mai spune ceva. Mă rog, nu se aşteptase la vreo reacţie din partea lui: pur şi simplu, simţea acest impuls – care nu era constant şi mergea numai până la un punct – de a-l trata ca pe o fiinţă umană, din moment ce nimeni altcineva din jur nu mai era dispus să facă asta.

Se îndreptă spre combina muzicală şi puse nişte muzică: legendarii Gypsy Queens şi Gypsy Kings cântând „Sounds from a Bygone Age”. Mama lui Kennedy, Janet, ale cărei rădăcini ţigăneşti Peter le-a considerat întotdeauna o fantasmagorie, nu ascultase decât Fanfara Ciocârlia în ultimul an al bolii ei mortale. Peter îşi bătuse joc de asta câtă vreme ea trăise, la fel cum îşi bătuse joc de mai tot ce făcea soţia sa, precum şi de motivele din spatele lucrurilor pe care le făcea. Dar când a murit, el a

plâns pentru a doua oară în viaţă, din câte îşi amintea Kennedy. Iar apoi a început să îşi pună singur albumul cu muzică, seara târziu sau dimineaţa devreme, într-o tăcere hipnotică: şi aşa a început să cumpere în cantităţi industriale muzică ţigănească balcanică. Heather nu ştia dacă îi plăcea sau nu: deşi bănuia că, uneori, dacă le asculta în locul şi la momentul potrivit, acele albume puteau să i-o aducă înapoi lui Peter pe soţia sa care murise. Muzica avea puterea de a-l schimba, chiar dacă nu de fiecare dată, măcar atunci când o asculta, cât şi scurtă vreme după.

În seara aceea părea să funcţioneze. Privirea lui Peter deveni brusc concentrată, în timp ce sunetele ascuţite ale viorii şi cele bombastice ale acordeonului îşi disputau supremaţia. Lăsă doar trei melodii pentru că luciditatea era o sabie cu două tăişuri pentru tatăl ei: dacă îşi amintea că Janet e moartă, se posomora dintr-odată şi devenea imprevizibil şi probabil că avea să facă noapte albă.

— Arăţi obosită, Heather, îi spuse Peter lui Kennedy, în vreme ce ultimele acorduri ale Sârbei încă pluteau în aer. Munceşti prea mult. Ar trebui să fii puţin mai egoistă. Să ai mai multă grijă de tine.

— Aşa cum ai făcut tu mereu, ripostă ea.

Fusese voit zeflemitoare: se întrista mai mult decât se bucura auzindu-l că vorbeşte din nou ca pe vremuri, îi era dor de el, dar o făcea să îl şi urască, pe măsură ce el redevenea cel de altădată – îl ducea înapoi într-un timp când era o persoană responsabilă pentru acţiunile sale şi putea fi urât pentru asta.

— Eu am muncit pentru voi. Pentru tine şi pentru copii. Dar tu pentru ce munceşti?

Era o întrebare bună, chiar dacă formularea arăta că o confunda cu mama sa. Răspunse ipocrit:

— Pentru binele societăţii.

Peter pufni în râs.

— Mda, sigur, vezi să nu. Societatea îţi va mulţumi aşa cum a făcut-o întotdeauna, scumpa mea. Aşa cum mi-a mulţumit şi mie.

Se bătu uşor în piept la cuvântul „mie”: acesta fusese gestul său definitoriu cândva, de parcă unele cuvinte, precum „eu” sau „mie” ar fi avut nevoie de ceva în plus atunci când se refereau la Peter Kennedy.

— Faci ceea ce ştii să faci, zise ea.

Un răspuns mai bun, iar Peter îl acceptă cu o înclinare a

capului, râzând. Privirea i se schimbă din nou, lumina din ochi dispărându-i treptat, în timp ce mintea sa părăsea mica insulă de luciditate şi se cufunda în marea pufoasă şi statică în care plutea de obicei.

Involuntar, Kennedy ridică mâna şi îi făcu semn de „la revedere”.

— Of, mai lasă-mă, tată, spuse ea blând, clipind repede, de vreo şase ori la rând, hotărâtă să nu lase lacrima să cadă.

Mai târziu, din camera ei, Kennedy încercă din nou la Emil Gassan. De data asta avu noroc: cineva răspunse pe numărul de acasă. Avea un ton înţepat şi ridicat, iar accentul său era mai mult al unui vorbitor de engleză britanică standard decât al unui scoţian.

— Emil Gassan, spuse el.

— Doctor Gassan, numele meu e Kennedy. Sunt sergent detectiv la Poliţia Metropolitană din Londra.

— Poliţia? făcu Gassan, părând alarmat şi indignat în acelaşi timp. Nu înţeleg.

— Investighez moartea unui coleg de-al dumneavoastră, profesorul Stuart Barlow.

— Tot nu înţeleg.

— E posibil ca moartea sa să nu fie o întâmplare. Mai ales în lumina coincidenţei cu alte morţi ale altor cercetători, cu care lucra profesorul Barlow.

— Dumnezeule mare! Sugeraţi că Barlow a fost ucis? Credeam că a căzut pe scări!

— Nu sugerez nimic în acest moment, doctor Gassan. Doar adun informaţii. Mă întrebam dacă aveţi puţin timp să vorbim despre proiectul de traducere la care lucra profesorul Barlow.

— Barlow? Proiectul lui Barlow? Dumnezeule, doar nu vă referiţi la Rotgut?

— Ba da, la Rotgut.

— Hm, mă rog, nu aş numi idioţenia aceea de propunere „proiect”, sergent…? aşteptă el răspunsul ei.

— Kennedy.

— Şi dacă tot veni vorba, nu l-aş numi pe Stuart Barlow „coleg”. De-abia dacă a publicat câte ceva în ultimii douăzeci de ani, ştiaţi asta? Se pierde în tot felul de ipoteze pe care le aruncă pe acel… cum îi spune? Forum Ravellers, dar câteva e-mailuri ici şi colo nu pot trece drept cercetare academică serioasă. Şi gândul că ar mai putea exista ceva nedescoperit încă la Codicele

Rotgut la ora asta...! Ei bine, minţi mai luminate decât a lui Barlow au eşuat pe stânca aceea.

Ultima afirmaţie fu însoţită de un râs răutăcios şi dispreţuitor.

— Aşadar, atunci când v-a abordat, spuse Kennedy şi v-a întrebat dacă vreţi să faceţi parte din echipa lui...

— Am spus nu. Apăsat. Nu aveam vreme de pierdut.

Kennedy încercă marea cu degetul. Întregul caz părea să se bazeze pe lucruri care depăşeau cunoştinţele ei, iar aroganţa tipului ăstuia trebuia să se bazeze pe ceva cunoştinţe.

— Aveţi timp să mă lămuriţi ce anume înseamnă exact Codicele Rotgut, doctor Gassan? Am auzit mai multe variante, dar încă nu îmi e clar.

— Atunci citiţi-mi cartea, *Texte paleografice. Substanţă şi substrat,* Leeds University Press, 2004. O găsiţi şi pe Amazon. Vă pot trimite ISBN-ul dacă doriţi.

— Nu sunt vreo expertă, doctor Gassan. Mă tem că m-aş pierde în detalii. Şi dacă tot v-am captat atenţia, ca să spun aşa...

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere uşor apăsătoare.

— Ce anume doriţi să ştiţi? întrebă Gassan, în cele din urmă. Nu am vreme să vă fac o introducere amănunţită în paleografie, sergent Kennedy. Şi oricum nu vă pot lua de la zero. Şi chiar şi pentru o introducere, în mod normal sunt plătit.

— Aş vrea să îmi pot permite să o fac, spuse Kennedy zeflemitor. Dar, sincer, nu mă interesează prea multe. Vreau doar să ştiu ce anume încerca profesorul Barlow să facă şi de ce asta ar fi interesat pe altcineva din domeniul dumneavoastră. Evident, din punctul dumneavoastră de vedere, făcea nişte greşeli elementare. Aş vrea doar să cunosc contextul pentru a înţelege unde anume greşea, pentru că, în acest moment, sunt în beznă totală.

O altă ezitare. Oare exagerase cu linguşeala? Probabil că Gassan nu era prost deloc, deşi se comporta ca atare.

Prost sau nu, muşcă momeala.

— Pentru a vă explica despre Codicele Rotgut, ar trebui să vă explic câteva lucruri despre exegeza biblică.

— Orice e nevoie.

— Atunci trecem repede în revistă toată povestea asta. Pentru că sincer, am alte lucruri de care trebuie să mă ocup.

— O trecere rapidă în revistă ar fi perfect. E OK dacă vă înregistrez? Aş vrea ca şi colegii mei să beneficieze de aceste

informaţii.

— Atâta vreme cât sunt citat, da, spuse Gassan precaut.

— Absolut!

— Perfect, sergent. Cam ce ştiţi despre Biblie?

16

TRANSCRIEREA DECLARAŢIEI LUATE DOCTORULUI EMIL GASSAN, 23 IULIE, ÎNREGISTRARE ÎNCEPUTĂ LA 10:53 P.M.

EMIL GASSAN: Perfect, sergent. Cam ce ştiţi despre Biblie?

DS KENNEDY: Cred că nu prea multe. Ştiu că sunt două testamente.

EG: Aşa e. Şi presupun că ştiţi că Noul Testament a fost scris mult mai târziu.

DSK: Sigur.

EG: Cât de târziu?

DSK: Hm, presupun că la o distanţă de cel pu ţin o mie de ani, nu? Noul Testament e scris după evenimentele pe care le descrie – adică după moartea lui Iisus. Restul… presupun că pe vremea faraonilor.

EG: O parte, da. Dar a durat mult până au fost adunate la un loc toate textele Bibliei sub forma pe care noi o cunoaştem astăzi. O parte dintre texte datează din secolul al XIII-lea înainte de Hristos, aşa că aveţi dreptate: sunt foarte, foarte vechi. Dinainte ca Roma să existe. Dinainte ca Atena să existe. Aproape şi înainte ca Micene să existe. Dar alte părţi ale lui au fost scrise o mie de ani mai târziu. Manuscrisele de la Marea Moartă, care sunt cele mai vechi copii pe care le avem ale unor secţiuni-cheie din Vechiul Testament sunt datate doar cu un secol înainte de Hristos. Şi asta continuă să se schimbe. Ceea ce era inclus – ceea ce era considerat a fi cuvântul lui Dumnezeu – diferă de la o generaţie la alta.

DSK: Are vreo relevanţă faptul ăsta pentru Codicele Rotgut?

EG: A, de-abia am început, sergent Kennedy.

Aşadar, Vechiul Testament s-a tot scris pe parcursul a o mie de ani. Noul Testament era similar în anumite privinţe, dar diferit în altele. A trebuit să treacă ceva timp ca să se ajungă la forma pe care noi o cunoaştem astăzi, dar scrierea sa propriu-zisă s-a produs relativ repede. Majoritatea textelor-cheie sunt deja scrise până la sfârşitul secolului al II-lea: cel puţin, asta e teoria cea mai răspândită. Acum, ia să vedem, câte evanghelii sunt?

DSK: Patru?

EG: Mulţumim pentru participare. Răspunsul corect este în jur de 60.

DSK: Păi, ăăă… Matei, Marcu, Luca, Ioan…

EG: Toma, Nicodim, Iosif, Maria, Filip, Matei, Bartolomeu… şi asta ca să le citez numai pe cele care se autointitulează „evanghelii”. La urma urmei, cuvântul ăsta nu înseamnă cine ştie ce. Pentru un ofiţer de poliţie, cred că ar echivala cu, să zicem, o declaraţie a unui martor. O declaraţie a unui martor care a văzut lucruri extraordinare.

DSK: Interesantă analogie.

EG: Mulţumesc. Poate o să o mai folosesc. Astea fiind spuse, sunt aproape o sută de alte scrieri care au fost incluse la un moment dat sau de anumite biserici în Biblie, dar care nu mai fac acum parte din ea. Unii continuă să le includă, în alte ramuri ale creştinismului. De exemplu, ortodoxismul grec şi slavon au o Biblie foarte diferită de aceea a Bisericii Catolice. Cuprinde mult mai multe texte.

DSK: Vă referiţi la scrierile apocrife. La cărţile apocrife.

EG: Păi, da. Da, aşa e. Parţial. Dar vreau să mai şi spun că ceea ce trece pentru cineva drept text apocrif este pentru altcineva dreapta credinţă. Disputa privind ce anume este Cuvântul Domnului şi ce nu s-a continuat până târziu în Evul Mediu. Şi e greu de spus cine a câştigat. Bisericile şi-au ales fiecare propriile texte, fiecare susţinând că le are pe cele autentice. Scrierile numite de obicei „apocrife” sunt cele pe care nu le-a revendicat nimeni. Dar chiar şi aceste texte erau uneori reconsiderate şi invers, texte considerate parte din Biblie au fost scoase. Aşa a fost cazul Păstorului lui Hermas. Sfinţii Părinţi îl induseseră chiar după *Faptele Apostolilor.* Acum aproape nimeni nu mai ştie nimic de el.

DSK: Deci şi Codicele Rotgut este o astfel de carte apocrifă? Ceva care a fost eliminat din Biblie?

EG: Vreţi neapărat să ajungeţi unde vă doare, nu-i aşa, sergent Kennedy? Vreţi să scăpaţi. Dar mă tem că încă nu am ajuns în acel punct. Pentru creştinismul timpuriu, toată această problemă – a originii divine sau umane – era literalmente o chestiune de viaţă şi de moarte. S-au luptat din cauza asta. S-au ucis între ei ca să dovedească cine deţine adevărul adevărat: mă refer la crime, dar şi la execuţii şi martirizări. Arius din Alexandria a fost otrăvit şi a murit în chinuri, pentru că a contestat doctrina Sfintei Treimi. Şi multe dintre textele religioase păstrate din acele timpuri sunt adevărate polemici. Toţi spun: „Să nu crezi asta, crede celălalt lucru” şi „Ţine-te departe de cei care spun

aşa şi pe dincolo”. Aţi auzit de Irineu?

DSK: Nu, mă tem că nu. A, staţi puţin. Sora lui Stuart Barlow… ea zicea că Barlow l-a studiat la un moment dat.

EG: Barlow a studiat pe toată lumea la un moment dat. Episcopul Irineu de Lugdunum şi mai târziu, evident, Sfântul Irineu. A trăit undeva spre sfârşitul secolului al II-lea după Hristos în ceea ce pe-atunci încă se mai numea Galia. Şi a scris un text foarte influent, numit *Adversus Haereses.* În esenţă, era un atac împotriva ereticilor – o listă a ceea ce aveau şi ce nu aveau voie creştinii să citească. Majoritatea textelor puse la index s-au constituit în ceea ce noi cunoaştem astăzi sub numele de tradiţia gnostică.

DSK: Încă unul dintre subiectele dragi ale lui Stuart Barlow.

EG: Exact cum vă spuneam.

DSK: Şi vreţi să spuneţi că şi Codicele Rotgut se leagă într-un fel de tradiţia asta?

EG: Evident.

DSK: Vă rog să continuaţi, doctor Gassan.

EG: Textul *Adversus Haereses* al lui Irineu e un fel de anunţ al creştinismului timpuriu privind siguranţa publică. Îi spune credinciosului de ce anume trebuie să se ferească. Vorbeşte despre tot soiul de idei care circulau în acea vreme şi care, din punctul de vedere al bunului episcop, erau bombe cu explozie întârziată: aşa-zişi sfinţi care erau de fapt străini amăgitori, cu intenţii rele. Ţinea mai ales să atace mişcările gnostice, care erau ca un fel de societăţi secrete în interiorul creştinismului – religii misterioase, care transmiteau taine despre viaţa lui Hristos şi despre învăţăturile Sale. Taine care, uneori, contraveneau flagrant cu învăţăturile bisericilor ortodoxe.

DSK: Deci Rotgut este unul dintre textele atacate de Irineu?

EG: [râde] Nu chiar.

DSK: OK, e clar că ceva îmi scapă.

EG: Codicele Rotgut datează din secolul al XV-lea, sergent. Se numeşte aşa pentru că un căpitan portughez de vas l-a obţinut în schimbul unui butoi cu rom. Este o traducere, în engleză, a unei evanghelii.

DSK: O evanghelie apocrifă?

EG: Nici pe departe. E Evanghelia după Ioan. Întregul text al Evangheliei după Ioan, nu foarte bine tradus, dar destul de aproape de varianta pe care o cunoaştem şi noi. Dar, la sfârşit şi asta face textul ăsta atât de fascinant şi de controversat, mai e

ceva. Câteva versete dintr-o altă evanghelie. Şi de data asta e vorba de una extrem de apocrifă, pentru că nu s-a găsit textul până acum. Nu apare citată nicăieri altundeva. Şapte versete dintr-o altă evanghelie, care începe cu nişte afirmaţii extrem de ciudate. Ştiţi ce anume este un codice, sergent?

DSK: Am aflat abia de curând. Primele cărţi, nu-i aşa?

EG: Exact. Dar aveau în comun cu cărţile nu mai faptul că adunau la un loc pagini care fuseseră îndoite şi cusute împreună. Dar, spre deosebire de cărţi, amestecau adesea mai multe texte care nu aveau nici un fel e legătură unul cu celălalt. Pe-atunci, nu exista conceptul nostru de carte, anume acela de text unic, prins între două coperte. Nici măcar nu aveau coperte. Era vorba numai de nişte pagini legate la un loc. Şi dacă terminai de scris textul, dar mai aveai încă loc pe pagină, atunci ai fi scris în continuare un alt text.

DSK: Iar ăsta e şi cazul Codicelui Rotgut.

EG: Iar ăsta e exact cazul Codicelui Rotgut. Cele câteva versete de la sfârşit nu sunt din Evanghelia după Ioan. Nu sunt din nici una dintre evangheliile cunoscute. Dar Iuda Iscariotul este foarte prezent în ele, iar Irineu vorbeşte despre o Evanghelie după Iuda care circula în vremea sa – o evanghelie despre care credea că propovăduieşte învăţături foarte otrăvitoare.

DSK: Deci, vreţi să spuneţi că, după Evanghelia după Ioan, există în Codicele Rotgut o mică mostră din această altă evanghelie? Evanghelia după Iuda?

EG: Da, e posibil. E posibil să fie Evanghelia după Iuda. În orice caz, e vorba despre o evanghelie în care Iisus vorbeşte cu Iuda singur şi în secret.

DSK: Aşadar, Rotgut…

EG: Ei bine, nu se ştie. Nu se ştie. Manuscrisul Rotgut cel puţin pare să fie o traducere a unui codice – o carte în care Evanghelia după Ioan e urmată de Evanghelia după Iuda. Dar dacă aşa e, atunci originalul – adevăratul codice, scris în aramaică, după care a fost făcută şi această traducere parţială în engleză, a dispărut – nu a fost găsit sau cel puţin nu a fost identificat cu certitudine.

DSK: Asta sună a dezamăgire.

EG: Nu-i aşa? Căpitanul De Veroese mai bine şi-ar fi păstrat romul. Ce-a cumpărat el era mai curând un fel de „pe-afară-i vopsit gardul şi-năuntru-i leopardul”.

DSK: Staţi puţin. Poate că de fapt nu am înţeles bine, doctor

Gassan. Am crezut că Barlow se ocupa de o nouă traducere a Codicelui Rotgut.

EG: Nu, imposibil. Rotgut e deja tradus. E scris în engleză. Sigur, o engleză precară, dar rămâne engleză.

DSK: Şi-atunci ce avea de gând Barlow să facă?

EG: Mă tem că asta trebuie să îl întrebaţi pe el.

DSK: Nu v-a spus exact ce intenţii are? Atunci când v-a vorbit despre asta?

EG: A spus că a găsit o nouă interpretare. Că e posibil ca acest Codice Rotgut să conţină mai multe lucruri decât s-a crezut iniţial. Dar nu voia să îmi spună mai multe dacă nu mă alăturam lui, ceea ce nu intenţionam să fac.

DSK: Aţi putea specula totuşi?

EG: Sigur. Pot să mă aventurez şi să vă spun că, indiferent ce ar fi fost, era o pierdere de vreme. Dacă mi-ar fi spus că vrea să privească dintr-o altă perspectivă viaţa şi lucrările lui Hristos, pornind de la analizarea versurilor musicalul *Jesus Christ Superstar,* probabil că aş fi fost ceva mai interesat. Vă mai pot ajuta şi cu altceva, sergent Kennedy?

DSK: Aţi făcut mai mult decât suficient.

EG: Cu multă plăcere. Noapte bună.

17

Kennedy adormi şi îl visă pe Iuda. Nu era prea fericit. Stătea pe un câmp, sub un copac fără frunze, din care atârna un laţ de spânzurătoare, aşa că ştia în ce moment se află: cel de dinaintea sinuciderii sale. Părea totuşi preocupat să îşi numere arginţii din palmă.

La un moment dat, îi observă prezenţa. Se uită în sus, îi întâlni privirea cu ochii săi trişti şi întunecaţi şi îi arătă monedele. Treizeci de arginţi.

— Ştiu, spuse Kennedy. Ştiu că e grav.

Era un vers dintr-un cântec al formaţiei Smith şi parcă viu să îşi ceară scuze pentru asta. Dar Iuda era spânzurat de copac acum, legănându-se încet, înainte şi înapoi, de parcă ar fi fost cei mai urâţi clopoţei de vânt din lume.

Clipa aceea trecuse.

18

Lui Tillman îi luă multă vreme să îşi revină şi să o ia din nou din loc după ce reuşise să se târască până pe plaja din Folkestone. Ud până la piele, îngheţat şi epuizat fiindcă pierduse mult sânge, ştia că nu îşi putea permite luxul de a trece pe la un spital. Trebuia să continue să se mişte dacă voia să rămână în viaţă: altfel avea să moară de hipotermie.

Avusese noroc dintr-un anumit punct de vedere: la ora 3 dimineaţa, Folkestone era un oraş în care era relativ uşor să faci cumpărături. Dădu o spargere la o farmacie de unde luă bandaje şi sulfamidă şi făcu razie prin pungile din plastic lăsate la intrarea unui magazin pentru săraci în căutarea unor haine de schimb. O toaletă pentru bărbaţi din apropierea unei parcări pentru rulote îi servi drept cabină pentru schimbul de haine, precum şi drept teatru de operaţiuni.

Rănile din umăr şi coastă îi sângerau rău, iar sulfamida nici măcar nu încetini sângerarea. Tillman se gândi că apa foarte rece, care îi contractase arterele, îi salvase viaţa: ceva urât – ceva care fusese pe lama cuţitului probabil – nu îi lăsa sângele să se coaguleze. Mai dădu o spargere la o mică tutungerie, unde căută fără succes brichete Bic şi se mulţumi, în cele din urmă, cu o cutie de chibrituri Swan Vestas, care se aprindeau în orice condiţii. Folosi câteva chibrituri ca să dea foc unei crengi rupte dintr-un gard viu de conifere. Apoi muşcă tricoul făcut ghem în timp ce îşi cauteriză rănile tăiate frumos şi drept. Mirosul puternic al răşinii se amesteca greţos cu cel al cărnii arse. Când termină, mai aplică o cantitate mare de dezinfectant cu mâini tremurânde şi pansă rănile cât putu de bine.

Să ajungă la Londra era următoarea încercare. Cel puţin mai avea portofelul, care fusese în buzunarul pantalonilor şi nu în cel al hainei pe care o lăsase pe feribot. Tillman se ferea de gări, ştiind că arăta destul de rău cât să se aştepte, dacă ar fi încercat să cumpere un bilet, să fie chemată poliţia. O cursă de noapte părea o soluţie mai bună: era aproape sigur că era o autogară în Folkestone, iar centrul oraşului era aşa de mic încât nu a avut nici o problemă să o găsească. Prima cursă era în zori. Cumpără un bilet de la un ghişeu mic de lângă o parcare imensă, aşteptă în întuneric să se urce şoferul şi se aşeză la coadă chiar în ultimul

moment. Nimeni nu spuse nimic, doar i se aruncară nişte priviri prudente. Arăta ca un beţiv ciudat de bine făcut şi probabil mirosea ca un incendiu într-o farmacie. Grozav. Nimeni nu va vrea să îi întâlnească privirea, cu atât mai puţin să îi vorbească. Putea dormi, numai de i-ar permite rănile.

La Gara Victoria, merse mai bine. Comandă un mic dejun imens cu multă prăjeală la o cafenea de pe Buckingham Palace Road, al cărei proprietar era obişnuit cu vagabonzii de la hostelurile din apropiere şi nu îi păsa cum arăta sau mirosea Tillman. Mâncarea îl puse pe picioare, iar durerea înţepătoare provocată de rănile de cuţit începu să îl mai lase. Suficient ca să îl facă să funcţioneze şi să gândească limpede.

Trebuia să aibă un punct de plecare înainte de a primi veşti de la Vermeulens. Trebuia să afle ce căutase Michael Brand în Londra şi dacă mai era acolo. Trebuia să fie gata să o ia din loc şi încă repede, dacă exista cineva sau ceva care să plece.

Tillman mai avea casa din Kilburn unde trăise cu Rebecca şi îşi întemeiaseră o familie, dar nici nu luă în calcul faptul că s-ar putea duce acolo. Cine încercase să îl omoare pe feribot ştia sigur ce opţiuni avea, iar acestea erau complexe şi tainice. Era evident şi că îi cunoşteau perfect trecutul, care era transparent şi clar.

Aşa că, după ce trecu pe la depozitul de la Gara St. Pancras, una dintre ascunzătorile sale de urgenţă, ieşi de la metrou la Queen’s Park. Acolo îşi închirie o cameră cu micul dejun inclus. Plăti cu bani gheaţă şi se legitimă cu un paşaport fals pe numele de Crowther – unul dintre multele cumpărate de la Asigurări înainte ca ea să îi pună interdicţie. Se întrebă dacă paşaportul era o acoperire bună. Poate că nu, în caz că i-ar fi fost verificate datele: înainte să zboare din nou cu avionul, n-ar fi fost rău să îşi mai cumpere câteva identităţi false.

Scoţându-şi cele câteva lucruri pe care le mai avea şi făcând un inventar cu ce trebuia să-şi facă rost şi ce să înlocuiască în următoarele zile, îşi aminti de domnul Snow. În minte îi veni imaginea unui pescar de a cărui undiţă era prins un rechin mare şi alb. Tillman se agăţă de ea, simţi tensiunea şi, disperat, îşi mută gândul.

Se dezbrăcă şi îşi scoase bandajele, apoi făcu un duş rece: nu voia să rişte ca apa fierbinte sau caldă să atingă rănile sale arse, de-abia închise. Îl sună pe Vermeulens, îi lăsă un mesaj în mesageria vocală, în care îi spunea noul său număr de mobil. Era

o dimineaţă însorită şi frumoasă, dar draperiile erau destul de groase cât să blocheze lumina. Se întinse pe pat – pe burtă, care părea ceva mai bine decât rana de la umăr – şi dormi optsprezece ore neîntrerupt.

Îl trezi telefonul. Bâjbâi după el, încercând să se adune şi să-şi amintească unde se află.

— Hei, cârâi el în telefon, făcând o pauză pentru a-şi da seama cine naiba îl sună.

— *Hoe gaat het met jou,* Leo?

— Benny.

— Da, eu sunt. Ai dispărut o vreme, te-am sunat pe numărul tău ca de obicei, dar nu am recunoscut vocea care a răspuns. Zice că e un prieten. Eu nu l-am crezut.

Telefonul îi rămăsese în buzunarul hainei. Probabil că tipii cu cuţitele şi amica lor, Vineri, o luaseră. Probabil că i-au căutat agenda sau o listă de numere reţinute în telefon, însă Tillman nu avea aşa ceva. Iar acum ţineau telefonul deschis, în speranţa că prietenii sau contactele lui Leo îl vor căuta. Era o strategie amatoristică şi oportunistă şi nu avea să îi ducă prea departe: doar şase persoane aveau acest număr şi nimeni afară de Vermeulens nu l-ar fi sunat pe Tillman fără să fi stabilit înainte.

— Nu era prieten cu mine, confirmă Tillman.

— Şi totuşi, voia neapărat să ştie dacă eşti bine. Sau cel puţin, dacă nu eşti bine, să ştie unde să te viziteze.

Tillman râse.

— Mda. M-ar fi întâmpinat cu flori. Probabil cu crini albi.

— Superi oamenii, Leo. Ştiu asta pentru că circulă zvonuri despre tine şi ştiu sigur că nu sunt adevărate.

— MacTeale.

— MacTeale, da. Şi alte lucruri. Acum se pare că faci trafic de droguri, dar chiar şi partenerii tăi din afacerile astea au fost arestaţi până acum în operaţiuni sub acoperire. Numai tu scapi, de fiecare dată. Aşa că e clar că ţi-ai dat seama că a-ţi turna partenerii are şi beneficii.

— Nu vând droguri, Benny. Şi nici nu trag pe nas.

— Nu, sigur că nu. Niciodată nu ai avut vreo etică profesională. Dar asemenea zvonuri costă bani, Leo. Cineva vrea să îţi închidă sursa de aprovizionare şi confort. Şi contactul cu prietenii.

— Şi oxigenul. Tocmai am scăpat de pe un feribot unde au încercat să mă tranşeze ca pe un curcan. Treabă profesionistă.

— Profesionistă, aprobă Vermeulens. Foarte. De fapt, asta era şi ideea. Faptul că sunt profesionişti şi au contacte foarte bune, au acces la bani şi canale de comunicare. Ar trebui să ai grijă.

— De-asta ai sunat?

— Nu, Leo. Nu de asta. În general, deşi suntem prieteni, nu îţi port atât de mult de grijă, încât să te sun să îţi spun să porţi un fular la gât în serile reci de iarnă. Şi, oricum, probabil că acolo unde eşti e vară.

— De unde ştii unde sunt, Benny?

Îşi surprinse paranoia din voce, teama fără obiect din spatele agresivităţii. Ceva se schimbase în felul de a gândi al lui Tillman şi în viaţa lui. O simţea ca pe o înclinare a suprafeţei pe care stătea, de parcă podeaua era o pantă pe care trebuia mereu să îşi păstreze echilibrul.

— Telefonul tău, Leo. Mă suni de pe un număr din Anglia. Asta înseamnă că te-ai întors în Marea Britanie, dar observi că nu te întreb nimic. Între timp şi dă-mi voie să ajung la subiect, e vorba despre Michael Brand.

Tillman se ridică.

— Ce e cu Michael Brand?

— A fost indiscret. Foarte.

— Ce vrei să spui?

— E acuzat de crimă, Leo. De multe crime. Cred că norocul tocmai ţi-a surâs.

19

În dimineaţa următoare, au aşteptat în faţa biroului lui Summerhill timp de 45 de minute, dar nici urmă de acesta. Poliţista care era de serviciu le-a spus că va întârzia puţin: apoi, câteva minute mai târziu, s-a corectat.

— Şi-a schimbat traseul. A trebuit să se ducă mai întâi la Westminster, să discute cu nu ştiu ce comitet select: fonduri şi alocaţii, ceva de genul ăsta. Lipseşte cel puţin o oră.

Kennedy şi Harper meditară o clipă şi începură să discute. Motivul pentru care o lăsaseră deocamdată pe Opie în aer, pentru a-i face cunoscută situaţia gravă şefului, era încă valabil. Era foarte probabil să nu le ia cazul dacă tocmai se confruntau cu ceva care nu suferea amânare. Pe de altă parte, Opie trebuia să fie interogată ca la carte, indiferent de caz. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ai luat micul dejun? o întrebă Harper pe Kennedy.

— Nu, recunoscu ea.

Micul dejun nu prea făcea parte din obiceiurile ei zilnice.

— Atunci hai să luăm ceva. Şi, în timp ce mâncăm, ne gândim ce întrebări să îi punem şi revenim într-o jumătate de oră. Dacă nu s-a întors, o luăm din loc.

Kennedy a fost de acord, deşi nu îi convenea prea mult. Ziua ei de lucru era un sprint continuu. Mâncatul, ca şi celelalte treburi zilnice, era lăsat undeva la categoria „lucruri opţionale”.

Dar, recent, se redeschisese Centrul de Afaceri şi Cafeneaua Queen Anne pe colţ cu Broadway, un mic moft pentru care Kennedy îşi făcuse mereu timp. Aşa că a fost de acord şi au plecat.

Localul era mult mai aglomerat decât se aşteptase, iar a vorbi despre detaliile cazului în faţa tuturor acelor gură-cască părea ciudat. Au încercat să vorbească puţin codificat, dar „crimă” nu sună altfel decât „crimă”, indiferent cât de voalat te-ai fi exprimat. Renunţară chiar când li se puseră pe masă micul dejun prăjit al lui Harper şi pâinea prăjită cu unt a lui Kennedy.

— Ştii că micul dejun e cea mai importantă masă din zi, nu? zise Harper, cu ochii la farfuria austeră a lui Kennedy.

— Pentru mine, cina e, răspunse ea.

— A şi la cină mănânci o felie în plus? O brioşă? Gem de

căpşune?

Kennedy se gândi să îi spună că nu era treaba lui ce mânca ea, dar îi privi chipul şi îşi dădu seama că era doar o glumă menită să destindă atmosfera. Încă nu ştia cum să i se adreseze ori pe ce se baza relaţia lor de serviciu. Trecuseră mai puţin de 24 de ore de când îl sfătuise să o şteargă.

— Marmeladă, zise ea. Cu bucăţele de fructe.

Harper fluieră.

— Mamă, cu bucăţele, aşa mai zic şi eu.

El mâncă repede şi deja consumase o bună parte din cârnat, omletă şi bacon, în vreme ce Kennedy încă ungea pâinea cu unt.

— Şi, dintotdeauna ai vrut să fii detectiv? o întrebă el, între două înghiţituri.

— Mda, zise Kennedy. Dintotdeauna.

Nu era chiar adevărul gol-goluţ, dar era pe-aproape. Întotdeauna dorise să facă ceva care să îl mulţumească pe tatăl ei: aşa se ţinea departe de dispreţul lui otrăvitor şi periculos.

— Dar tu? întrebă ea, scoţând mingea din terenul ei.

— Ce anume?

— Când te-ai hotărât că vrei să faci asta?

— În anul al şaptelea, zise Harper, fără ezitare.

Sistemul de împărţire a anilor de studiu se schimbase de când fusese Kennedy la şcoală. Trebui să facă un calcul în cap.

— Adică în clasa a şasea, zise ea. Deci la 12 ani.

Harper îşi mesteca ultima bucată de cârnat, pe care o folosise ca să şteargă farfuria de gălbenuşul oului prăjit. Asta îi captă complet atenţia o vreme, deşi părea să şi mediteze la explicaţia pe care trebuia să o dea.

— Eram un puşti slăbănog, zise el în cele din urmă. Şi cam visător. Unul dintre cei tăcuţi. Eram cam bleg, sincer. Când voia să fie răutăcioasă, mama mea spunea că ai fi putut trage la ţintă folosindu-mi spatele drept suport. S-au cam luat de mine în şcoala primară, dar niciodată prea grav. Profesorii trebuiau numai să aibă grijă să nu scape situaţia de sub control, iar eu mă ascundeam sub fustele lor. Nu aveam pic de ruşine.

Împinse la o parte farfuria goală.

— Apoi m-am mutat la Burnt Hill, o şcoală de cartier. Şi totul s-a dus naibii. Băieţelul mamei, aruncat în mijlocul vâltorii!

Îi zâmbi lui Kennedy, încurajând-o să râdă de imaginea asta.

— Prima dată când am văzut o luptă în care s-au scos cuţitele, mi s-au deschis ochii. A fost ca şi când… totul era bine şi, brusc,

n-a mai fost. Puştii din jur care voiau să-mi facă rău – şi aveau şi mijloacele necesare – crescuseră cu n%, unde n es*t*e o cifră a naibii de mare. Dar sistemul de control nu s-a schimbat radical. Tot eram ameninţaţi cu detenţia, retrogradarea şi pierderea privilegiilor. Tot felul de Al Capone în miniatură, ticăloşi mici cu minţi de nevăstuici şi arme serioase, cărora li se spunea că, dacă nu îşi bagă minţile în cap vor rămâne după ore. Atunci şi acolo mi-am dat seama la ce servesc poliţiştii şi am început să visez să devin şi eu unul.

Îi zâmbi din nou.

— Şi, opt ani mai târziu, visul mi s-a îndeplinit. Nu-ţi plac la nebunie poveştile cu final fericit?

Kennedy dădu aprobator din cap cu un aer solemn.

— OK, zise ea. Mersi. Acum te înţeleg mai bine, Harper. O persoană cu o disciplină strictă, ţinându-i în frâu pe şcolarii obraznici. Şi uniforma nu intră în fantezia asta?

— De-abia ce am scăpat de ea, îi aminti Harper. Uniformele nu mi se par sexy. Haine obişnuite, doar atât, Kennedy.

— Sigur.

O privea cercetător: îi susţinu privirea, uşor iritată.

— Ce? La ce te gândeşti?

— La tine. Am o nedumerire legată de ceva şi aş vrea să mi-o lămureşti. Pari destul de concentrată asupra muncii tale – şi pari să te şi pricepi. Nu te cunosc decât de ieri şi deja te-am etichetat drept poliţistul cu vocaţie. Vreau să-ţi spun că nu e deloc întâmplător asta pentru tine. Niciodată nu te-ai referi la meseria ta doar ca la o meserie. Greşesc?

— Are vreo relevanţă?

— Hm, poate că nu. Te întreb numai pentru că e bine de ştiut. Vreau să spun, din moment ce lucrăm împreună.

— Nu e doar o meserie. Şi ce?

Harper îşi desfăcu mâinile a nedumerire.

— Şi cum de eşti într-o situaţie aşa de nenorocită? E ca şi cum te-ai izolat intenţionat şi ai vrut să fii urâtă de toţi. Vreau să spun că ai preferat să faci după cum ştii tu în loc să îţi susţii colegii de secţie. Să depui mărturie împotriva celorlalţi ofiţeri, într-o anchetă oficială. E o alegere clară, nu?

Kennedy se gândi la mai multe variante de răspuns: majoritatea presupuneau să îi spună lui Harper să îşi bage undeva întrebarea şi să o îndese bine. În cele din urmă, zise:

— Restul colegilor mei au tras patru focuri de armă într-un om

neînarmat.

— Dar nu asta e ideea, nu? Adică nu chiar asta. Cred că nu asta e explicaţia.

— De ce nu? Crezi că Marcus Dell nu conta pentru că era negru şi drogat?

— Doamne! se cutremură brusc Harper, de parcă vorbele îi rămăseseră pe umeri şi voia să le scuture.

Abordă un ton serios.

— Uite, m-am înscris într-o unitate de intervenţie armată imediat ce am obţinut transferul într-o secţie de detectivi. Timpul de aşteptare pe lista scurtă e de trei ani, ştiam asta. Dar nici măcar pe lista scurtă n-am intrat, din cauza testelor psihologice care sunt atât de exacte – vreau să spun că ţi se face părul măciucă de cât de exacte sunt. Nu am obţinut un punctaj prea mare la stăpânirea impulsurilor. Şi mi s-a părut evident că cei care aveau să poarte o armă trebuiau să demonstreze că sunt capabili să o facă. Înţelegi ce spun, Kennedy? Intraseşi într-un grup de elită. Foarte selectiv. Prima din clasă. Aşa că, odată ce ajungi acolo, cred că echipa este cea mai importantă. Nu contează dacă tipul acela, Dell, avea sau nu armă. Părea că are şi atacase un ofiţer. Doar nu stai pe gânduri şi îl laşi pe ticălos să acţioneze, nu? Aşa că ce anume îmi scapă?

Harper tăcu, aşteptând ca ea să răspundă. Ar fi putut sta acolo la infinit: Kennedy nu simţea că îi datorează vreo explicaţie şi nici nu-i prea păsa ce crede despre ea. Dar îi păsa că judeca greşit. Ştia unde bate.

— Vrei să ştii câte crime are la activ Poliţia londoneză, Harper? îl întrebă ea. În total. Din 1829, când au desfiinţat Bow Street Runners[11] şi au înfiinţat varianta modernă a Poliţiei?

Harper plescăi din buze în semn că nu.

— Nu. Şi nici tu.

— Exact. Ai dreptate. Dar pot să îţi spun câte ascundem în medie anual. Câte crime, vreau să spun. Nu accidente: ci ofiţeri care trag cu intenţia de a ucide.

Harper medită la asta, în timp ce mesteca o bucată de pâine prăjită.

— Aş putea ghici, dar ştiu sigur că e mult mai puţin decât…

— Una singură.

Harper ridică din sprâncene. Nu spuse nimic.

---

[11] Prima forţă de Poliţie londoneză profesionistă, înfiinţată de scriitorul Henry Fielding în 1749.

— Mda, zise Kennedy. În unii ani, sunt două, alteori, Doamne fereşte, ajung la trei, dar sunt şi ani în care nu există nici una: aşa că media e una.

Nu adăugă şi că „Anul trecut, singura crimă mi-a aparţinut”. Nu era necesar.

Harper dădu din cap, înregistrând cifra, aşteptând ca ea să pună degetul pe rană.

— În restul ţării şi aici mă gândesc şi la Ţara Galilor şi Scoţia, cel mai prost an al secolului a fost 2005. A fost foarte urât: ruşine şi scandal. De trei ori mai multe cadavre decât în anul precedent. Erau şase. Şase crime într-un an. În ţară. Pricepi, Harper? Dar să ştii că putem coborî puţin ştacheta. Toate vieţile care se pierd în urma contactului dintre civili şi poliţie – bătăile din închisoare, tehnici de constrângere cam riscante, urmăriri la viteză maximă care scapă de sub control. La cât se ridică acum? Ai vreo idee?

— Nu, zise Harper, lăsându-şi pe masă cuţitul şi furculiţa. N-am nici o idee, Kennedy. Dar sunt convins că tu ai.

— Mai puţin de o sută anual. Mult mai puţin. În general, cam 60. În America, există oraşe unde crimele comise în arest – şi nici măcar nu vorbim de marile oraşe – depăşesc numărul din întreaga noastră insulă. Şi o să îţi spun şi de ce. Pentru că majoritatea poliţiştilor nu sunt acolo ca să adune puncte sau să poarte războaie, ci pentru că asta le e datoria. O datorie dificilă. Numai sânge, transpiraţie şi lacrimi.

— OK.

Tonul lui Kennedy era atât de tranşant, încât ar fi trebuit să ai mult curaj să o contrazici. Dar Harper nu voia nici pe departe să facă asta.

— Cam asta credeam şi eu înaintea ta. Că e o meserie dură şi, dacă o practici de ceva vreme, poate că meriţi puţină dragoste şi înţelegere. Tu, evident, tragi o altă concluzie.

— Nu doar o altă concluzie, Harper. Ci chiar o concluzie opusă. Dacă tu eşti mândru de cifrele astea sau dacă măcar crezi că ele spun ceva, atunci înseamnă că trebuie să serveşti divizia după standarde superioare, nu inferioare. Pentru că cel mai rău lucru pe care îl poate face cineva este să lase lucrurile să treacă aşa, aprobându-le automat. Noi trei, echipa mea – colegii mei înarmaţi şi cu mine – am ucis un om atunci când nu aveam nici un motiv. Dacă tu crezi că trebuie să scăpăm nepedepsiţi, atunci n-ai decât să stai deoparte şi să te uiţi cum cresc procentele alea. Stai şi uită-te cum cresc procentele în timp ce nişte cowboy

fără minte ca Gates şi Leakey se întorc în secţie şi se bat pe spate de parcă au fost nişte eroi ai echipei!

Când termină de vorbit, avea un ton cam ridicat şi câţiva oameni de la alte mese îi aruncau priviri speriate.

— Bine, zise Harper, bine, Kennedy. Punct lovit. Cred că asta aşteptai să auzi. Cred că acum am înţeles.

— Ba nu, îl asigură ea cu o expresie cruntă.

Pentru că omisese să îi spună amănuntul-cheie al poveştii. Nu intenţionase să facă asta: pur şi simplu şi-a dat seama, când se apropia cu povestirea de acel punct, că îi venea foarte greu să îl verbalizeze.

Dar Harper încă se uita la ea, aşteptând poanta. Aşa că i-a zis-o, fără să ştie exact de ce.

Înainte să existe Kennedy, H., detectiv sergent 4031, existase Kennedy, P., detectiv sergent 1117. Acesta servise 12 ani în uniformă, apoi 28 în divizie. Şi-a obţinut dreptul de a face parte dintr-o unitate de intervenţie armată în ’93, deşi pe-atunci nu se numea aşa, ci „Port de armă în spaţii publice”, pentru că era o sintagmă americană care aducea ceva bani şi suna al naibii de mişto.

Pe 27 februarie 1997, purtând arma în spaţii publice, sergentul detectiv Peter Kennedy a luat urma unui bărbat înarmat, Johnny McElvoy, care tocmai părăsea locul unei încăierări între bande. Urmărirea l-a adus pe o stradă lăturalnică, unde, în întuneric şi gândindu-se – greşit, după cum s-a dovedit – că intra într-o ambuscadă, a tras trei focuri de armă într-o femeie însărcinată de la o distanţă de şapte metri.

Surprinzător, femeia nu a murit. Dar glonţul care a trecut prin uter şi i-a ucis conţinutul a trecut şi prin şira spinării, lăsând-o paraplegică.

Peter Kennedy a fost distrus. Totuşi, prietenii lui l-au susţinut mult şi au construit un scenariu care a scutit şi Poliţia şi pe el, de o grămadă de probleme şi situaţii jenante. Au spus că McElroy luase o poziţie defensivă şi începuse să tragă în ei. Kennedy a ripostat, deschizând focul, iar femeia, speriată, a intrat în raza de bătaie a glonţului.

Când ajunse în acest punct, Kennedy se opri. Harper o privea, aşteptând evident să afle mai multe, dar aici lucrurile se complicau şi deveneau mai urâte, fiind greu de explicat.

— L-au acoperit, rezumă ea.

— M-am prins, zise Harper. Dar a fost un accident, nu? Doar

un accident al naibii de stupid.

— Harper, a fost un accident care a distrus o viaţă şi a ucis alta.

— Aşa; şi?

Harper avea o privire goală.

Kennedy era disperată că el pricepea.

— Aşa că să pactizezi cu colegii nu e soluţia ideală într-o astfel de situaţie. Dacă era o greşeală de înţeles, atunci adevărul ar fi fost îndeajuns. Dar dacă era totul dat naibii, atunci adevărul trebuia să fie spus şi poliţistul să îşi piardă permisul de portarmă, pe care de la bun început nu ar fi trebuit să îl primească.

Harper se aşeză mai bine în scaun, privind-o pătrunzător.

— OK, zise el şi ce anume nu-mi spui?

— Nu mai e nimic, răspunse Kennedy.

— Aiurea. Până aici, sunt de acord cu tine: ce a făcut tatăl tău a fost oribil. *Chiar* a fost oribil. Şi înţeleg de ce te-a afectat atât de profund. Dar asta nu te-a împiedicat să te alături unei astfel de unităţi sau să te faci detectiv, ori să aplici pentru a fi inclusă într-o unitate de intervenţie armată. Aşa că unde e problema, Kennedy? Ce anume te-a rănit?

Kennedy nu răspunse. Lăsă o bancnotă de zece dolari pentru micul dejun, care includea şi bacşişul şi ieşiră din nou în curte. Nu spuse nimic în timp ce mergeau şi nici Harper: părea să aibă talentul unui anchetator care te presa prin tăcere, până când tu simţeai nevoia să spui ceva care să umple acea tăcere.

— OK, zise Kennedy, în cele din urmă.

Şi îi mărturisi ceea ce pentru ea era cel mai grav lucru: faptul că, după tot acest timp, încă nu putea spune povestea asta pe un ton egal. Cum Peter Kennedy i-a chemat pe soţia şi pe copiii săi şi i-a instruit în amănunt despre această minciună, în caz că cineva – un prieten de la şcoală, un ziarist, cineva pe care l-au cunoscut la Sainsbury’s – i-ar fi întrebat vreodată. Doamne fereşte să fie vreo fisură îndeajuns de mare în povestea asta în care un străin să bage o rangă şi să întoarcă piatra sub care el se ascunsese. Heather, Steve şi micuţa Chrissie, împreună cu mama lor au trebuit să îi recite sergentului Peter Kennedy succesiunea exactă a evenimentelor, în ordinea corectă, de nenumărate ori, iar când încurcau vreun detaliu, ţipa la ei cu o furie care venea direct din panica pe care o purta în suflet, iar ori de câte ori spuneau bine, îi îmbrăţişa pătimaş.

— A cam distrus familia noastră, conchise Kennedy.

După ce trecuse de ce era mai greu, putea cel puţin să spună povestea destul de la rece.

— Am trăit cu minciuna asta tot timpul ăsta nenorocit. Cum nu puteai vorbi despre asta, nu mai vorbeai deloc. Şi ce anume s-a salvat cu asta, Harper? Niciodată nu a fost avansat de la gradul de sergent, pentru că, indiferent ce ar fi zis dosarul, toată lumea ştia ce se întâmplase: toată lumea ştia ce acoperă. A început să bea ca un nebun şi cred că asta a condus la apariţia prematură a Alzheimer-ului. Stresul, da, probabil că nu i-a provocat mamei cancerul, dar a făcut-o să se dea bătută mult mai devreme. Şi între noi nu mai există nici un fel de sentimente. Pe fratele meu, Steve, nu l-am văzut de zece ani. Pe Chrissie o văd din an în Paşti. Am dat-o dracului – am încetat să colaborăm şi totul s-a prăbuşit. Joc terminat.

— Iar tatăl tău a murit?

Kennedy se gândi la paşii târşâiţi care se auzeau în apartamentul ei.

— Da, tatăl meu a murit, răspunse ea.

— Aşa şi tu ai devenit lesbiană ca să te răzbuni pe el?

Kennedy încremeni, se opri, se întoarse cu faţa către Harper, gata să îi jupoaie câteva fâşii subţiri de pe faţa lui glumeaţă. Dar Harper rânjea şi îşi desfăcu mâinile în semn de predare.

— Încercam să mai înmoi tonul, zise el.

— Idiotul naibii.

— Nu chiar, Sigmund Freud spunea că…

— La un moment dat, Harper, o să îmi iau înapoi permisul de portarmă. Ţine minte asta.

El dădu din cap, încă având rânjetul pe chip şi nu mai prelungi poanta.

Summerhill tot nu apăruse. Rawl le spuse că nici măcar nu intrase în sala de şedinţe.

Kennedy dădu semnalul. Plecaseră spre Luton acum şi aveau să se întoarcă până la prânz. Probabil că aveau să se întoarcă înainte ca Summerhill să apară. Merse să recupereze dosarul cazului pentru a putea adăuga şi declaraţia lui Opie, dacă avea să spună ceva relevant şi îi lăsă un bilet lui Summerhill în care îi explica ce făceau; între timp, îi ceru lui Harper să îl caute pe Michael Brand prin Interpol: niciodată nu ştiai de unde sare iepurele.

Maşina pe care o folosiseră ieri nu mai era disponibilă, aşa că

mai pierdură ceva vreme până reuşiră să obţină o altă maşină din proprietatea poliţiei şi o recuperară din service-ul de pe Caxton Street: un Volvo S60 verde-închis, în stare bună, cu excepţia faptului că scaunul şoferului era tăiat în lung, acolo unde cineva încercase să îi facă de petrecanie. Când au deschis uşile, a ieşit o miasmă de fum stătut, făcându-l pe Harper să înjure, iar Kennedy să se dea un pas înapoi – dar nu merita să se întoarcă înăuntru şi să o ia de la capăt cu completarea altor formulare.

Până când au intrat ei pe Ml, ora de vârf trecuse, dar traficul era tot lent. Harper voia să pună girofarul şi să pornească sirena. Însă din moment ce pierduseră şi-aşa aproape toată dimineaţa, Kennedy nu văzu rostul.

Spre deosebire de Prince Regent’s College, Park Square roia de studenţi, în ciuda acestei perioade din an, iar parcarea era aproape plină. Au dat de două ori ocol parcării, având în spate o dubă Bedford, care căuta acelaşi lucru, până când Harper opri pe un loc rezervat pentru profesori, pe care cuvântul „REZERVAT” era scris cu litere galbene mari. Duba trecu pe lângă ei razant, iar Heather îl zări o clipă pe şofer: un bărbat de vârstă mijlocie, izbitor de frumos, într-un mod auster şi patrician. Părul său negru era tuns scurt şi lucea, de parcă ar fi fost uns cu ulei. Chipul însă îi era palid ca al unei statui greceşti, iar privirea sa, atunci când Heather i-a întâlnit-o pentru o secundă, i-a provocat un fior straniu de recunoaştere. Semăna cu privirea tatălui ei atunci când se cufunda pe tărâmurile demenţei: o privire care nu ajungea în lumea de-afară sau pur şi simplu trecea prin ea. Tulburată, se uită în altă parte.

20

De la poarta principală, au fost direcţionaţi către Facultatea de Informatică, care se afla în partea îndepărtată a unei pajişti neîngrijite şi arse, iar apoi către un laborator de la etajul al treilea, unde o sută de studenţi lucrau în linişte la o sută de calculatoare noi, strălucitoare. Nu, „în linişte” nu era expresia potrivită: încăperea era plină de zumzetul degetelor care atingeau tastaturile ergonomice – suna precum ciripitul păsărelelor în desiş. Sarah Opie stătea la o masă care nu se deosebea prin nimic de ale celorlalţi, cu excepţia faptului că era aşezată cu faţa la ei şi era conectată printr-un cablu care atârna dintr-un monitor LED de deasupra capului său. Monitorul era închis.

Doctor Opie era mai tânără decât se aşteptase Harper: mult mai tânără şi mai atrăgătoare. Avea cam douăzeci şi ceva de ani, părul blond-roşcat, lung până la jumătatea umerilor şi apoi ciufulit. Probabil că abia recent dobândise titlul de doctor – era suficient de tânără pentru ca studenţii din încăpere, cărora le preda sau pe care poate îi supraveghea, să pară de-o vârstă cu ea şi nu mai tineri. Încercase să se distingă de ei printr-un look mai formal, dar costumul bleumarin, cu dunguliţe pe care îl purta părea mai mult o ţinută elegantă: aceea a unei stripteuze deghizate în femeie de afaceri.

Opie îi aştepta. Se ridică şi intră, fără să spună o vorbă, într-un birou al cărui perete din sticlă era comun cu partea din spate a laboratorului. Aşteptă cu mâna pe mânerul rotund ca ei să o ajungă din urmă, iar apoi închise uşa. Unii studenţi îşi ridicaseră privirea de la ecranele computerelor când intraseră detectivii şi continuau să tragă cu ochiul. Doctor Opie se întoarse cu spatele la ei şi îi privi pe cei doi ofiţeri, ţinându-şi braţele strâns încrucişate.

Mai întâi îl privi pe Harper:

— V-am spus deja tot ce ştiu, zise ea încet.

— Ea este sergent detectiv Kennedy, spuse Harper. Se ocupă de caz şi ar vrea şi ea să vă audă povestea. Şi aş mai avea şi eu nişte întrebări legat de ce am discutat ieri. Sper că e OK.

Chipul femeii arăta clar că nu era, dar aceasta aprobă scurt din cap şi, o clipă mai târziu, se aşeză pe unul dintre cele două

scaune din birou. Kennedy se aşeză pe celălalt, lăsându-l pe Harper să se sprijine prudent de unul dintre paravanele de aluminiu, care tăiau peretele din sticlă.

— Avem trei morţi, spuse Kennedy după ce îşi porni reportofonul, cu permisiunea lui doctorului Opie. Stuart Barlow. Catherine Hurt. Samir Devani. Cu toţii sunt interesaţi de istorie – sau cel puţin de documente vechi – şi erau membri ai aceluiaşi grup ca şi dumneavoastră, grup care discuta despre asemenea subiecte. Spuneaţi că lucrau cu toţii la acelaşi proiect?

Doctor Opie se încruntă, nerăbdătoare. Avea senzaţia că deja discutase despre asta şi că nu mai avea nimic de spus.

— Da, fu tot ce rosti.

— Şi discutaseră despre proiect pe forumul online? continuă Kennedy.

— Da.

— Adică un forum despre istorie. Dar dumneavoastră evident că nu sunteţi istoric.

— Nu.

De data asta, Kennedy aşteptă, uitându-se la doctor Opie în tăcere. Harper ştia ce încerca ea să facă şi era atent să nu cadă în capcană. Întrebările cu răspuns închis erau bune, dar, dacă nu erai atent, iar dacă martorul nu era unul locvace, ai fi putut cădea în capcana întrebare închisă/ răspuns monosilabic şi să te învârţi în jurul cozii. Tăcerea se prelungi pentru câteva secunde, dar, în cele din urmă, avu efectul scontat.

— E un hobby al meu, zise doctor Opie. Am studiat limbile clasice în şcoală şi sunt destul de bună la greacă veche. Unii cred că e dubios pentru un specialist IT, dar îmi plac mult limbile străine. Şi mă şi pricep. Am avut un iubit evreu care m-a învăţat ceva ebraică şi, de acolo, am continuat cu aramaică. Ştiţi, ceea ce mi se pare fascinant la aramaică şi la greaca veche este că toate caracterele au rămas aproape neschimbate în limbile moderne, dar uneori s-a produs o modificare fonetică, astfel încât acelaşi semn poate marca sunete foarte diferite. Sigur, în unele cazuri nici măcar nu ştim cum suna limba respectivă. Diferenţa dintre pronunţia nazalizată a lui „p” şi „1” şi cea fără nazalizare – ştiţi de unde vine asta? Există texte vechi şi vorbitori moderni şi nu e uşor să…

— Ne puteţi povesti despre proiectul la care lucra Stuart Barlow? o întrerupse Kennedy.

Harper aproape că pufni în râs. După ce o făcuse pe Opie să

treacă de la răspunsurile monosilabice la cele ample, Kennedy trebuia să o aducă din nou pe calea cea bună. Era numai la extreme.

— Profesorul Barlow a venit la noi căutând colaboratori, le spuse Opie. Aşa a început totul. Spunea că vrea să interpreteze manuscrisul Rotgut dintr-o perspectivă cu totul nouă şi a întrebat cine ar avea chef de aşa ceva. Aşa se numea mesajul lui de pe forum: „Are cineva chef să interpreteze manuscrisul Rotgut dintr-o perspectivă complet nouă?”

— Şi asta când a fost?

Doctor Opie scutură din cap, dar răspunse totuşi.

— Acum cel puţin doi ani. Poate trei. Ar trebui să caut în arhivă mesajele respective. Cred că mai sunt postate pe site.

— Şi cine a postat? întrebă Harper.

Vocea doctorului Opie tremură când rosti numele.

— Cath. Catherine Hurt. Sam Devani. Stuart l-a abordat şi pe Emil Gassan, pentru că este un specialist în aramaică, limba în care e scris Noul Testament, dar Gassan nu a fost interesat.

— De ce?

— Credea că Stuart nu are referinţele academice necesare. De fapt, întreaga echipă. Nu voia să-i fie asociat numele cu ei.

— Deci echipa a fost formată numai din cei trei, zise Kennedy. Barlow. Hurt. Devani.

— Da, numai ei trei.

— Nimeni altcineva?

Doctor Opie nu îşi ascunse iritarea.

— Nu, nimeni.

— Dar Michael Brand?

— Michael Brand…

Femeia repetă numele fără să-l accentueze în nici un fel.

— Nu, el nu era în echipă.

— Dar îl cunoaşteţi?

— Nu tocmai. Cred că i-am văzut numele de vreo două ori pe site. Nu a luat parte la nici una dintre discuţiile în care eram implicată şi eu. Eu eram în echipa mare, nu am participat la simpozion. Nu sunt istoric, evident, aşa că nu am putut primi finanţare să particip la o conferinţă de istorie, iar din salariul meu nu mi-am permis.

— Asta e ciudat, nu? continuă Kennedy. Că puteaţi face parte din aceeaşi comunitate virtuală fără să vă cunoaşteţi între voi.

Doctor Opie ridică din umeri.

— Nu chiar. Câţi membri înregistraţi sunt în grupul Ravellers? Ultima dată când am verificat, erau peste două sute. Pe pagina de start apare numărul de membri, aşa că poţi vedea când se înregistrează cineva nou – şi există şi discuţii pe forum unde se prezintă. Nu postează toţi în mod regulat. Eu una, nu. Nu dacă nu am în lucru un anumit proiect. Aş putea spune că pe vreo 20-30 îi cunosc bine şi v-aş mai putea spune şi numele a încă vreo 20. Vreau să zic id-urile lor.

— Spuneţi că „numai atunci când aveţi un proiect în lucru”, începu Harper, dar pe Kennedy nu o interesa ca doctor Opie să vorbească despre ea.

Voia să afle despre grupul lui Stuart Barlow şi despre proiectul la care lucrau. Ignoră întrebarea lui Harper, ceea ce îl enervă puţin pe acesta – dar ea era superiorul, aşa că avea dreptul să conducă interogatoriul.

— Profesorul Barlow v-a vorbit vreodată despre ce anume voia exact să facă? întrebă. Ce însemna această nouă interpretare?

— Păi, da, zise doctor Opie, puţin nedumerită. Sigur că mi-a spus.

— De ce sigur?

— Eu şi Stuart eram prieteni destul de apropiaţi. Am spus că nu particip la conferinţe şi aşa e, dar când conferinţele aveau loc la Londra, uneori mergeam cu trenul să mă văd cu unii dintre cunoscuţii mei după ce se terminau comunicările vineri şi sâmbătă. Ieşeam să bem ceva, poate să luăm cina. Aşa i-am cunoscut şi pe Cathy şi pe Stuart. Era un tip foarte amuzant – ca o caricatură a unui distrat dintr-o emisiune TV. Dar era unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Cred că de asta nu reuşea să publice. Îi era greu să se limiteze la un singur domeniu. Putea să aibă o idee grozavă, dar în timp ce o urmărea într-un proiect, îi venea o altă idee grozavă şi abandona proiectul iniţial. Şi la fel era şi când vorbea.

Zâmbi, probabil amintindu-şi o anumită conversaţie, dar brusc deveni serioasă.

— Aşa că era imposibil să nu îmi vorbească despre aşa ceva. Probabil că mie mi-a spus prima.

— Deci ne puteţi rezuma şi nouă proiectul, zise Kennedy, conducând din nou discuţia în direcţia în care voia ea. Cred că ne-ar ajuta în momentul acesta.

Doctor Opie aruncă o privire poate uşor nostalgică pe geam, către studenţi. Unii încă trăgeau cu ochiul în direcţia biroului, dar

majoritatea lucrau în linişte. Nu se simţea nici un fel de agitaţie – puteau la fel de bine să fie pe site-uri porno sau să joace „Minesweeper”, dar dacă aşa era, o făceau în linişte.

— OK, acceptă Opie, resemnată. Stuart zicea că vrea să folosească o abordare brutală.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu dacă îi era foarte clar ce voia să spună cu asta, dar când a fost vorba să o pună în aplicare, a însemnat să zdrobească toate calculele posibile. Să digitalizeze manuscrisul Rotgut şi apoi să îl analizeze cu ajutorul unui soft de ultimă oră care, practic, ar fi trebuit să rescrie textul folosindu-se de crâmpeiele existente. De aceea Stuart a ţinut să aibă suport IT. Credea că cea mai bună modalitate de a găsi documentul-sursă pentru manuscrisul Rotgut era să…

— Staţi un pic, interveni Harper. Mai spuneţi o dată. Voia să…?

Opie clipi de câteva ori, surprinsă.

— Voia suport IT. Pentru că ceea ce intenţiona să facă i-ar fi luat sute de ore…

— De la dumneavoastră? întrebă Harper, întrerupând-o din nou. Dumneavoastră i-aţi fi oferit suport IT?

— Sigur că eu. Eu am creat software-ul şi l-am instalat. Cum altfel aş fi putut şti despre asta?

— Dar aţi spus că nu făceaţi parte din echipă! exclamă Kennedy, ridicându-se brusc.

Doctor Opie părea în continuare confuză, dar în acelaşi timp speriată şi defensivă.

— Nu făceam, zise ea, cu un gest involuntar împingându-şi scaunul în spate din calea lui Kennedy, care era chiar deasupra ei, puţin cam aproape. Nu am făcut decât să le ofer nişte programe de căutare şi de filtrare. Suport tehnic. Stuart, Cath şi Sam formau echipa. Ei erau cei care urmau să scrie monografia, asta dacă aveau să o poată publica vreodată. Adică dacă aveau să găsească ceea ce sperau. Stuart mi-a cerut numai suport tehnic, iar eu am acceptat. Asta nu mă face…

— Ba vă face o ţintă, izbucni Kennedy, întrerupând-o pe Opie. Dacă cineva a vrut să omoare tot grupul, de ce ar face diferenţă între ei şi dumneavoastră? Spuneaţi că doar i-aţi ajutat – dar vorbeaţi cu ei, lucraţi cu ei. Din afară, nu pare că şi dumneavoastră făceaţi parte din echipă?

Doctor Opie scutură din cap, la început ferm, dar convingerea o părăsi în trei etape.

Spre stânga – eşti într-un stadiu avansat de nebunie.

Spre dreapta – dar deja au murit mulţi.

Spre stânga – iar tu spuneai că… o, Doamne.

Râse nevenindu-i să creadă, dar pe un ton chinuit. Lui Harper îi păru rău pentru ea: neîncrederea părea un răspuns rezonabil. Dacă trăiai în aerul rarefiat al teoriilor ezoterice şi al subterfugiilor academice, probabil că ajungeai să crezi că între tine şi lumea roşie şi sângerândă există cel puţin un turn de fildeş sau două. Dar acum Istoricul apăruse în oraş şi totul începuse să se prăbuşească. Pentru o clipă, se simţi vinovat că o parte din el se bucura de toată povestea asta.

— Nu, spuse din nou dr. Opie. Nu fac parte din echipă.

Dar acum era un protest slab: un apel adresat unei curţi inexistente de justiţie a vieţii.

— Suport tehnic, spuse Kennedy, repetându-i cuvintele. Profesorul Barlow a vrut să îl ajutaţi. Cine ar mai şti asta? Aţi vorbit despre asta cu cei din grup?

— Sigur că da!

Doctor Opie se ridicase şi ea în picioare, înfruntând-o pe Kennedy cu pumnii care ba se strângeau, ba se desfăceau, din pricina emoţiei fără obiect, dar foarte puternică.

— Sigur că da! Nu era nici un secret. Nu am făcut decât să configurez nişte programe. Nici măcar nu am citit printurile. Nu însemnau nimic pentru mine.

Kennedy deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi o închise la loc. Se întoarse către Harper, privindu-l întrebătoare. El dădu din cap: detaliile nu contau. Ceea ce îl întreba era dacă nu cumva trebuiau să facă o schimbare de plan, iar răspunsul era afirmativ. Poate că se înşelaseră în privinţa tuturor celorlalte lucruri: accidentele care au condus la moartea lui Hurt şi Devani ar fi putut fi doar accidente, iar spargerile de la locuinţa lui Barlow şi de la Prince Regent’s coincidenţe uimitoare. Dispariţia lui Michael Brand – brusc şi-a amintit că încă nu îi spusese asta lui Kennedy – ar fi putut fi complet întâmplătoare; poate că era un tip ameţit, care îşi încurcase adresa. Nu conta. Aici exista o singură prioritate şi o singură abordare. Aveau motive să creadă că un martor e în pericol imediat şi fizic. Trebuiau să o aducă la secţie.

— Să aduc maşina în faţă? o întrebă pe Kennedy.

— Da, zise Kennedy. Îţi mulţumesc, Chris. Fă asta, te rog.

Apoi îi întinse mâna să o ajute să se ridice, se opri şi se

întoarse spre doctor Opie:

— Mai e o intrare şi în spate? întrebă ea.

— Poftim? făcu doctor Opie.

Nu părea să înţeleagă ce se întâmplă.

— În clădirea asta. Mai e şi altă ieşire?

— Numai cea de incendiu.

Şi apoi către Harper:

— Pe acolo mergem şi mergem împreună. Doctor Opie, te luăm în custodia poliţiei. Te rog să-ţi aduni lucrurile care crezi că-ţi sunt necesare acum. Evident că vom trimite pe cineva la tine acasă mai târziu să îţi aducă ce mai ai nevoie. Dar s-ar putea să treacă o vreme până te vei putea întoarce singură acolo.

— Dar sunt în mijlocul orei, sublinie dr. Opie, de parcă asta mai conta acum.

— Dă-le drumul, spuse Kennedy. Sau spune-le să lucreze în continuare nesupravegheaţi. Presupun că se poate avea încredere în ei, nu?

— Da, dar…

— Le vom explica noi superiorilor de la facultate, celor din conducere, că nu ai avut ce face. A fost decizia noastră. Şi sunt sigură că vor găsi pe cineva care să te înlocuiască o vreme.

Doctor Opie tot era nemulţumită şi continuă să îşi susţină punctul de vedere până când Kennedy îi înşfăcă geanta şi i-o trânti în braţe. Asta o trezi şi, totodată, o aduse la tăcere. Îşi strânse câte ceva de pe birou – un stick de memorie, o poşetă şi câteva markere groase pentru scris pe tablă – şi le aruncă în geantă. Apoi îi adresă lui Kennedy o privire plină de reproş, uimită, care îi era probabil adresată lui Dumnezeu sau Sorţii şi păşi spre uşă. Aproape imediat scânci de parcă ar fi înţepat-o ceva şi se întoarse repede la birou. Se uită pe spatele câtorva hârtii, scotoci într-o pungă roşie şi, în sfârşit, scoase o foaie de hârtie galbenă, îndoită.

— Parola, le spuse ea lui Harper şi lui Kennedy. Pentru fişierele mele. O schimb săptămânal.

— Îţi notezi parola? întrebă Harper, uşor scandalizat.

— Sigur că nu, sări Opie, înţepată la auzul dezaprobării sale implicite. Dar îmi fac un semn ca să mi-o amintesc.

Ieşi în sala de clasă. Harper şi Kennedy o urmară.

Studenţii ridicară privirea de la ce lucrau, ştiind că ceva ieşit din comun se petrecea şi erau curioşi ce anume.

— Astăzi încheiem lecţia mai devreme, le spuse doctor Opie.

Cei care vor să rămână să lucreze, pot face asta până la 12:30. Iar data la care trebuie să predaţi tema legată de baza de date rămâne neschimbată, aşa că vă rog să folosiţi cum trebuie timpul pe care îl aveţi la dispoziţie. Ne vedem săptămâna viitoare.

Studenţii se întoarseră la monitoarele lor, dar, după mişcările grăbite şi după felul în care începuseră să îşi adune lucrurile, era clar că majoritatea vor pleca. Kennedy o împinse pe doctor Opie pe uşă, dorind să iasă înaintea exodului. Harper blocă culoarul dintre bănci, silindu-i să stea în şir indian. Călcau peste genţi şi cărţi pe care studenţii le lăsaseră pe culoarul de trecere, aşa că au avansat foarte lent.

Brusc, Kennedy se opri. Se întoarse privind spre Harper sau poate în spatele lui, iar pe chip avea o expresie de încruntare nedumerită.

— Stai, zise ea. Oamenii ăia din parcare arătau…

Se auzi un scaun împins în spate: ceva se mişcă lângă cotul lui Harper. Se întoarse şi văzu un bărbat poate cu vreo zece ani mai în vârstă decât el, cu părul negru şi faţa palidă, care purta o cămaşă uşoară albă şi un costum bej, al cărui material de calitate cam proastă părea lucrat manual. Bărbatul stătea în picioare, de-abia se ridicase: pe chip avea o expresie stranie, de calm detaşat, dar pupilele ochilor erau enorme. Harper se gândi la droguri: trebuie să fi consumat ceva.

Puse o mână pe umărul bărbatului pentru a-l calma şi a-l face să se aşeze. Bărbatul prinse încheietura lui Harper, cu inflexibilitatea unei cătuşe şi brusc, i-o suci. Harper icni şi se prăbuşi în genunchi de durerea care îi cuprinsese umărul.

O auzi pe Kennedy strigând, dar nu distinse cuvintele. Îşi lovi atacatorul, greoi, cu mâna stângă, dar pumnul ajunse în umărul acestuia şi nu în faţă. Bărbatul nu îi dădu drumul la încheietură şi îl mai lovi o dată, direct în stomac, iar aerul îi ieşi din plămâni cu un sunet gutural.

Nu putu să respire ca să compenseze lipsa de aer. Bărbatul îi eliberă încheietura şi, spre surprinderea sa, Harper căzu pe spate, dărâmând un computer de pe birou. Se auziră ţipete şi înţelese de ce. Bărbatul care îl lovise plângea, iar lacrimile sale erau roşu-închis.

Şi mai multe ţipete. Harper încercă să se ridice, dar picioarele îi erau de cârpă şi nu îl ascultau deloc. Bărbatul cu ochii plini de sânge, cu şiroaiele roşii pe obraji, îl mai privi o clipă – cu un dispreţ profund – şi apoi se întoarse.

Peste toate acele ţipete, Harper nu ar fi putut auzi cum îi picură sângele pe podea, între picioare. Probabil că a văzut când a căzut o picătură. Îşi atinse abdomenul şi simţi umezeala lipicioasă, insinuantă şi teribilă. Îşi privi degetele roşii şi începu să râdă, nevenindu-i să creadă.

Universul se cufunda în acel roşu intens. Era fierbinte ca iadul şi avea gust de fier.

21

Primul şi unicul semn fusese pentru Kennedy sentimentul de deja-vu, trăit de două ori.

Trecuse pe lângă acel bărbat cu un vag sentiment că îl ştie: apoi mai trecuse pe lângă el o dată şi făcuse legătura. Era bărbatul pe care îl văzuse în parcarea subterană, în duba albă Bedford. Dar acum erau doi ca el.

Se opri, forţându-l şi pe Harper să se oprească şi se întoarse. Aproape instantaneu şi-a dat seama că prima ei impresie fusese greşită. Între cei doi bărbaţi existau diferenţe fizice, unul fiind mai înalt şi un pic mai solid decât celălalt. O diferenţă şi de vârstă – probabil vreo zece ani – şi în înfăţişare sau cel puţin în ceea ce priveşte expresia feţei: ceea ce părea un calm indus de narcotice la bărbatul mai subţire se transformase pe chipul celuilalt, cu trăsături mai puternice, într-o lipsă de expresie robotizată şi înfricoşătoare. Semănau bine la ten şi la culoarea părului, precum şi în privinţa comportamentului straniu: ochii imenşi care păreau să cuprindă lumea întreagă, fără ca măcar să o observe.

Harper o privi întrebător, iar ea deschise gura pentru a spune ceva, însă ezită, încercând să formuleze un avertisment împotriva unei ameninţări de care nici măcar nu era sigură că există.

Al doilea bărbat, cel care era mai aproape de ei, îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică, zgomotul scaunului pe parchet făcându-l pe Harper să se întoarcă. Apoi, imaginile s-au derulat atât de repede, încât părea că te afli într-un stroboscop, Kennedy reţinând-o pe fiecare în parte.

Harper îl atingea pe umăr pe bărbat.

Mâna bărbatului se întinse, lovind în stomacul lui Harper.

Metalul a lucit, apoi s-a stins pentru că a fost împlântat: împlântat în carne.

Harper s-a lovit de o bancă.

La un moment dat, în derularea acestor imagini, Kennedy le strigă tuturor celor din sală: „La pământ! Toată lumea la pământ!” şi se grăbi să îl ajute pe Harper, care căzuse pe podea. Îi aplică bărbatului cea mai simplă lovitură de karate, adică singura pe care o exersase vreodată: palma sus, încheieturile

degetelor arătător şi mijlociu scoase în faţă, luându-şi avânt dinspre şold şi lovindu-l totodată cu acelaşi picior.

Nici măcar nu a reuşit să-l atingă. Bărbatul s-a ferit şi s-a apropiat de ea, mişcându-se cu o viteză teribilă, aproape imposibilă, deşi nu părea să se grăbească undeva. O clipă, Kennedy îl privi şi observă că plânsese: lacrimi roşii, ca sângele, îi curgeau pe faţă. Stomacul i se strânse, iar această repulsie a salvat-o. Se dădu în spate, ca dintr-o teamă atavică de contaminare. Cuţitul pe care bărbatul îl folosise asupra lui Harper, cu lama scurtă, înroşită pervers şi împrăştiind stropi de sânge, despică aerul din faţa ei şi, când descrise un arc de cerc, se opri în umărul ei. Cuţitul era atât de ascuţit, încât materialul bluzei şi jachetei ei, carnea şi muşchii nici măcar nu au părut că opun rezistenţă.

Urletele deveniră insuportabile, de parcă o vedetă rock intrase într-o încăpere plină de fani adolescenţi înflăcăraţi. O clipă, bărbatul îşi pierdu echilibrul, iar Kennedy lovi din direcţia în care el se deplasa deja, prinzându-l pe picior greşit. Se clătină, centrul său de greutate fiind instabil, iar ea îl lovi cu pumnul în faţă, punându-l la pământ.

Geamănul lui – care nu semăna deloc cu el şi totuşi semănau atât de mult într-un mod atât de straniu – era în spatele lui şi cam la aceeaşi distanţă de Kennedy: efectul a fost asemănător curăţării unei cepe, atunci când, sub o foaie, găseşti o structură identică, aceeaşi textură repetându-se şi dedesubt. Dar al doilea bărbat avea braţul perfect întins, îndreptând ceva spre ea: nu cu un deget acuzator, ci cu un pistol cu ţeava lungă. Ochii lui, privind-o ţintă peste ţeava din metal, erau albastru-deschis, punctaţi cu roşu.

Kennedy nu mai îngheţase înainte la vederea unei arme. Armele îi erau cunoscute: instrumente periculoase, dar folositoare şi care se supuneau voinţei ei. În mâinile altor oameni, erau de temut, dar ea ştia cum să citească limbajul corporal al unui individ cu arma în mână şi cum să se ferească la timp. Nu mai puteai să te retragi din calea glonţului odată ce era tras, dar, până atunci, aveai o şansă rezonabilă. O jumătate de secundă între momentul apăsării pe trăgaci şi lovirea ţintei: la începutul acelei jumătăţi de secundă, cel care trăgea lua hotărârea. Şi în acest răstimp, era loc pentru negociere.

De data asta însă, era diferit. Văzând arma, Kennedy simţi brusc cum o părăsesc voinţa şi gândurile. Rămase nemişcată, nu

pentru că încremenise locului, ci pentru că nu se putea hotărî să se mişte.

— *Da b'koshta*, spuse bărbatul.

Trase de trei ori, atât de repede, încât cele trei focuri au părut unul. Kennedy se înfioră şi îngheţă, aşteptând să moară, aşteptând ca glonţul să treacă prin ea precum vântul prin lan.

Sarah Opie se clătină scurt şi violent când toate gloanţele o nimeriră şi căzu de-abia la al treilea.

Sunetul veni după, furişându-se pe scenă, precum un tunet leneş care vine după ce fulgerul a trecut de mult. Prea târziu, mult prea târziu, Kennedy se aruncă în faţă. Arma se îndrepta cu o mişcare rapidă către capul ei, dar, de data asta, pumnul ei a venit mai repede şi a fost mai bine ţintit, lovind dintr-o parte. Apropiindu-se de bărbat, încercă să îi blocheze piciorul cu stângul, dar spaţiul înghesuit îi fu împotrivă: se lovi de marginea unei bănci şi se împiedică. Ceva îi atinse tâmpla şi o aruncă pe jos. Se lovi tare şi văzu stele verzi.

Încercă să se mişte, să se ridice de pe podea. Când îi reveni vederea, văzând îngrozitor de prost unghiurile şi culorile, se trezi uitându-se în ochii lui doctorului Opie. Buzele femeii, la fel de albe ca faţa, se mişcau fără a scoate vreun sunet, iar degetele îi tremurau în timp ce zgâriau gresia.

Ţipetele încetară, iar Kennedy auzi, cu o claritate ca de vis, un mic fragment din ce spunea doctor Opie:

— Un porumbel... un porumbel a...

Umbra care apăru o avertiză pe Kennedy şi o făcu să-şi ridice privirea. Bărbatul înarmat era chiar deasupra ei. Durerea se răspândi din cutia toracică precum un foc de artificii. Lovitura o aruncă în sus, apoi se prăbuşi din nou. I se tăie respiraţia şi conştientiză din frânturi durerea ca pe un obiect voluminos şi solid.

Fără grabă şi cu mişcări precise, criminalul – asasinul, pentru că exact asta era – îşi ajută colegul căzut să se ridice. Cei doi călcară peste Kennedy, ieşiră din raza vederii ei şi ea le auzi paşii îndepărtându-se. Sau poate că le simţi numai vibraţiile prin obraz, în timp ce stătea prăbuşită pe podea. Ţipetele începuseră din nou, la fel de puternice, aşa că nici un alt sunet nu mai putea străbate aerul saturat: şi poate că, dacă ar mai fi putut să tragă aer în piept, să învăluie ghemul de agonie de acolo, s-ar fi alăturat şi ea acestui cor.

Se rostogoli pe spate şi apoi – cu greu, luptându-se cu greaţa

şi cu senzaţia de leşin – se strădui să se ridice. Trăgea aer în piept în porţii mici şi aerul o durea de parcă ar fi înghiţit sârmă ghimpată pe jumătate mestecată.

Câţiva studenţi, care nu reuşiseră să ajungă la uşă, se înghesuiseră prin colţurile încăperii, îngroziţi, pe durata acestei pantomime.

— Chemaţi poliţia, le spuse Kennedy: cuvintele nu îi ieşiră cum trebuie sau poate că ea le auzea prost.

Îşi simţea limba mult prea umflată, iar corpul se clătina de parcă nu îşi putea regăsi poziţia verticală.

Începu să fugă. Criminalii probabil că se îndreptau acum spre duba albă: încă mai avea timp să îi oprească sau măcar să reţină numărul de înmatriculare.

Aproape că se răsturnă pe scări, mişcându-se prea repede pentru a nu se dezechilibra. Oricum, echilibrul ei era pierdut. Timpul se scurgea într-un ritm pizzicato, clipele agăţându-se de firele întinse ale bătăilor neregulate ale inimii ei. Sângele îi umpluse mâneca, atât de închis la culoare, încât părea mai mult negru decât roşu. În foaier, studenţii se dădeau alarmaţi din calea acestei femei nebune şi bete, cu un chip însângerat şi umflat. Kennedy dădu în lături uşile duble şi, cu greu, răzbi în lumina de afară.

A văzut duba imediat: era cu vreun metru mai înaltă decât restul maşinilor din parcare. Unul dintre bărbaţi se urca la volan: celălalt deschidea uşa din dreptul pasagerului, probabil vrând să se urce, nu înainte însă de a se întoarce spre un paznic care, îşi închipui Kennedy, probabil că îi dăduse ceva de furcă. Mâna bărbatului se îndreptă spre haină. Paznicul avea un chip furibund, era gras, inconştient şi pe punctul să moară.

— Poliţia! ţipă Kennedy.

Sau un cuvânt destul de asemănător.

— Sunteţi arestaţi!

Asasinul se întoarse să o privească în timp ce se îndrepta prin parcare, printre maşini, spre un culoar foarte îngust, unde nu mai erau decât ea şi el. O privi lung pe Kennedy, de parcă ar fi avut nevoie de un anumit context în care să o plaseze pentru a o putea înţelege. Paznicul a fost dat uitării pe moment, ceea ce tot era ceva. Kennedy se grăbi spre asasin, în vreme ce el duse la capăt mişcarea începută, scoţând din haină ce avea la îndemână. Se aşteptase din nou să apară arma, însă era cuţitul. Uşurarea o copleşi: cuţitul ar fi putut să o ucidă, dar cel puţin nu

avea să o facă să dispară precum crucea pe un vampir. Nici măcar nu arăta prea grozav, deşi văzuse ce putea face: avea o formă ciudată, asimetrică, rotunjită într-o parte. Continuă să meargă, auzindu-l pe paznic, în timp ce acesta se dădu înapoi, murmurând un „La naiba!”

Braţul asasinului se întinse cu o mişcare abstractă şi perfectă. Cuţitul era exact în dreptul ochilor ei, astfel încât lama foarte subţire deveni invizibilă.

— Eşti arestat, spuse Kennedy din nou, cu ceva mai multă convingere de data asta, deşi îi era din ce în ce mai greu să vorbească. Şi lasă naibii arma aia jos, că altfel jur că ţi-o iau şi te tai cu ea.

— *Da b’koshta,* spuse bărbatul, folosind exact aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi mai devreme, în clădire.

Îşi întinse braţul pentru a ţinti, iar Kennedy, tensionată ca un portar la 11 metri, deja se uita în ce parte să sară. Dacă rata, ar fi avut o secundă la dispoziţie, în care să o folosească. Se auzi o explozie surdă venind din toate direcţiile deodată. Cuţitul explodase în mâna asasinului ca o petardă.

Bărbatul nu strigă: de fapt, nu scoase nici un sunet, îşi duse mâna la inimă, cu degetele crispate ciudat şi se uită în stânga lui Kennedy. A doua împuşcătură lovi surd pieptul, vizibilă pentru că materialul deschis la culoare al hainei sale s-a colorat brusc într-un cerc roşu.

Bărbatul înarmat se arătă din direcţia porţii, alergând şi trăgând în acelaşi timp. Un glonţ nimeri geamul din spate al dubei, iar un altul nu se ştie unde, Kennedy nu îl văzuse.

Asasinul se mişcă rapid, sărind – sau poate căzând – în maşină prin uşa deschisă a pasagerului. Motorul hurui, apoi porni şi din nou hurui.

Nou-venitul – un bărbat mare, mult mai solid şi mai bine făcut decât cel mai puternic dintre cei doi ucigaşi – era la câţiva metri de maşină, care dădu cu spatele, forţându-l să sară într-o parte. Ţâşni prin culoarul îngust dintre maşini, lovi în spate o maşină parcată, apoi întoarse la 180 de grade, cu o mişcare nebună şi se îndreptă către poartă.

Nou-venitul ţinti atent şi mai trase două focuri. Primul nimeri în gol. Al doilea ţinti amortizorul din spate al dubei, dar nu nimeri cauciucul. Duba trecu prin bariera lăsată, paznicul trăgându-se înapoi şi ferindu-se din calea bucăţilor în care se rupse bariera şi dispăru.

Bărbatul cu arma – probabil un revolver – lăsă mâna în jos şi se întoarse spre Kennedy.

Cu părul blond-închis şi cu trăsături dure, având mult peste 1,80, cu umerii laţi şi mâinile îndesate, era făcut pentru bătăi în baruri şi muncă dură: avea o înfăţişare care nu se potrivea deloc cu felul foarte precis în care ţintise.

Ochii lui de un albastru spălăcit nu o priveau pe Kennedy în ochi, ci se uitau ţintă la rana ei, spre care arătă brusc cu capul.

— Du-te repede la un spital, spuse el.

Vocea lui, joasă şi blândă, nu se potrivea cu expresia dură.

— Serios, nu mai sta.

Şi o luă după dubă. Paznicul parcării îşi adună curajul şi se aşeză în calea maşinii, dar se răzgândi pe loc atunci când văzu că nu încetineşte. O clipă mai târziu, bărbatul cu arma dispăruse. De parcă totul fusese numai o halucinaţie. Ca şi când ar fi dormit şi ar fi visat asta, poate că aşa şi era – adormise în faţa biroului lui Summerhill, în vreme ce Harper fluiera lângă ea.

Harper.

Se grăbi din nou în clădire şi pe scări. Scările şi coridoarele erau pline de tineri, dar toţi se dădură la o parte când văzură sângele. Ţinea legitimaţia în mână şi o flutura din când în când, ca să nu fie întrebată nimic. Urechile îi vâjâiau de un zumzet monoton şi înnebunitor, ca şi când ai fi pus un microfon prea aproape de amplificator.

Lumea se îmbulzea cel mai tare în zona laboratorului de informatică. Majoritatea erau studenţii care o şterseseră când lucrurile o luaseră razna, iar acum încercau să se strecoare înăuntru ca să vadă consecinţele, dar, printre tineri, mai apăruseră şi câţiva bărbaţi în costume, care încercau să restabilească ordinea, strigând în toate modurile posibile: „Calmaţi-vă!” Kennedy îl înşfăcă de braţ pe unul dintre aceşti bărbaţi şi îi spuse:

— Sună la 911. Cheamă o ambulanţă. Şi poliţia şi ambulanţa.

Bărbatul, chel şi rumen la faţă, se uita ca un prost la chipul ei plin de vânătăi, la insignă şi din nou la chip, până când ea i-a dat un brânci să facă ce îi spusese. Avea vocea şi mai groasă acum, scrâşnind din dinţi de durere la fiecare cuvânt, dar numai un idiot n-ar fi priceput mesajul din tonul ei.

Harper era întins tot acolo unde căzuse şi părea să se afle într-o stare foarte proastă. Aproape că era inconştient, strângându-şi stomacul din care sângele şiroia.

Kennedy îngenunche lângă el, apoi se aşeză cu spatele sprijinit de o bancă răsturnată şi ultima picătură de vigoare o părăsi şi pe ea. Harper întoarse capul spre ea şi o privi în tăcere.

— Rezistă, Harper, îi zise.

Era ca şi când ar fi vorbit prin mâl. Kennedy făcu ceva ce o uimi şi pe ea. Ridică uşor capul lui Harper şi îl aşeză cu grijă în poala ei, mângâindu-l pe păr şi pe fruntea albă, transpirată şi alunecoasă, până când acesta închise ochii.

Mai târziu i s-a spus că rana nu ar fi trebuit să fie mortală. Deşi adâncă, nu afectase nici un organ şi trecuse – la vreun centimetru – de artera abdominală. Mai târziu, Harper putea risca să facă peritonită, lucru valabil pentru orice rană din cavitatea abdominală, dar, operat imediat şi tratat cu antibiotice cu un spectru larg de acoperire, avea să fie ca nou.

Muri în braţele ei, sângele curgându-i în valuri.

PARTEA A DOUA

Dovecote

22

Şase zile au trecut ca prin ceaţă.

Rana din umărul lui Kennedy a solicitat multe copci, dar, în primele trei zile, a mai curs sânge, apoi un lichid transparent. Doctorii i-au spus că pe lama cuţitului fusese pus un anticoagulant: de aceea Harper murise atât de repede de la o rană care nu ar fi trebuit să-i fie fatală. Substanţa nu fusese identificată până acum şi de aceea era imposibil de neutralizat. Tot ceea ce puteau face doctorii era să aştepte să se elimine singură, iar, între timp, au ţinut-o cu perfuzie de plasmă şi i-au schimbat des bandajele.

Avea maxilarul umflat şi retras în spate, astfel încât nu putu vorbi decât abia în a patra zi, dar aspectul grotesc şi asimetric pe care i-l dădea era mult mai greu de suportat decât durerea în sine, amorţită de morfină cum era. Ultima lovitură fusese cea mai gravă, cea care îi rupsese două coaste. Doctorii i le strânseră bine, aplicând banda adezivă dinspre stern, înspre spate. Se simţea ca într-un corset din care nu se putea elibera şi căruia nu îi putea slăbi strânsoarea.

Întinsă pe patul de spital, încercând să gândească prin toată ameţeala calmantelor, se strădui să umple golurile de memorie pe care le avea – nu secvenţa cu lupta, ci ceea ce a urmat. Îşi amintea că stătea cu spatele lipit de banca răsturnată, cu capul lui Harper în poală. Mâna lui acoperea rana, iar mâna ei era deasupra, apăsând, încercând să oprească sângerarea. Au stat acolo aşa ore în şir sau minute: studenţii dispăruseră cu toţii, aşa că singura companie pe care o aveau era cadavrul lui Sarah Opie, a cărei privire exprima mai mult uimire decât reproş.

Îşi aminti că îi vorbise lui Harper, iar el îi răspunsese. Dar când îşi dădu seama ce a spus, se gândi că nu era vocea lui, ci a tatălui ei. „De ce vrei să te faci poliţist? Nu ţi-a ajuns?”

— Ce înţelegi prin de ajuns, tată? murmură ea, cu o voce ininteligibilă din cauza maxilarului dislocat.

„Da, da, Heather, continuă tu să-mi întorci vorba. Poate vin la tine.”

Urmă un alt gol.

Iar apoi mâna ei s-a retras de pe abdomenul lui Harper, pentru că nu mai era nevoie să îl ţină strâns şi nu îşi putea descleşta

pumnul fiindcă stătuse prea mult într-o singură poziţie.

— E detectiv, le spuse ea paramedicilor. Amândoi suntem.

Vocea ei, trecând cu greu de maxilarul dislocat, suna ca dintr-un burduf, precum vocea asistentului cocoşat al lui Victor Frankenstein.

— Ocupaţi-vă de el!

— Dar dumneavoastră rezistaţi? Puteţi merge?

Probabil că răspunsul era afirmativ la ambele întrebări. Îşi aminti că se urcase în ambulanţă, stând dreaptă pe targă, uitându-se la cadavrul lui Harper, pe care l-au aşezat alături, într-un sac din plastic opac, oribil, lat de aproape un metru şi lung de 2,30 metri.

Un alt gol. Se uita în jos la chipul lui Harper: probabil că cineva deschisese fermoarul sacului.

O voce spuse:

— Hei, nu e nevoie.

Harper părea supărat: ţinea ochii strâns închişi, fruntea încruntată, de parcă încerca să îşi amintească ceva. Ea îi atinse obrazul. Avea pielea mult prea rece şi era rigidă de parcă ar fi fost din ceară.

„Îmi pare rău”, îi spuse ea în gând. „Îmi pare rău, Chris.”

Şi apoi, deşi habar n-avea ce va fi, se gândi: „Îi prind eu”.

În a şaptea zi, Dumnezeu s-a odihnit. Kennedy nu era Dumnezeu: se întoarse la muncile ei şi la comisia pentru incidente din poliţie.

Era condusă de Summerhill, care avea pe chip expresia unui judecător care te va trimite la spânzurătoare, dar, în prima jumătate de oră, i-a pus numai întrebări comode, ca să aibă timp să se uite peste detaliile cazului. Odată ce a clarificat lucrurile, pentru funcţionarul de la Resurse Umane, Brooks şi pentru observatorul de la Comisia Independentă pentru Plângeri din poliţie, o scorpie dură pe nume Anne Ladbroke, spunând că era un caz care implica cel puţin trei omucideri, a început să discute, cu o animozitate rece şi detaşată şi despre ultima crimă.

— De ce tu şi detectivul Harper v-aţi dus fără întăriri? întrebă el. Ar fi trebuit să fie evident că doctorul Opie era o posibilă altă victimă.

— Nu, domnule, spuse Kennedy. Nu era deloc evident.

Maxilarul încă o durea când vorbea, dar avea multe de spus şi nu voia ca asta să o reţină.

— Cele trei persoane care deja muriseră erau implicate direct în proiectul de cercetare al lui Stuart Barlow legat de Codicele Rotgut. Doctor Opie a negat expres orice implicare a ei în proiect. De-abia când am interogat-o, am constatat că şi ea făcea parte din echipa lui Barlow – lucru pe care ea însăşi, cum aţi auzit din înregistrare, l-a negat continuu.

Încăperea era încinsă, fără aer condiţionat. Era un depozit şi, cu fiecare respiraţie, trăgea în piept mirosul înţepător al cartuşelor de imprimantă. Faptul că acum vorbea despre toate astea îi aducea totul foarte viu în minte, amintiri peste care se aşezase timpul petrecut în spital. După o vreme, toate amintirile mor aşa, până când nu mai rămân decât emoţiile care au însoţit fiecare rememorare şi revizuire a întregii situaţii.

— De-abia când aţi interogat-o… medită Summerhill. Lucru pe care l-ai fi putut face cu o după-amiază în urmă. De ce ai aşteptat?

Kennedy se uită în ochii lui lipsiţi de expresie.

— Nu părea nici o grabă, din moment ce doctor Opie era considerată doar un martor util, nu o posibilă victimă. Dacă ar fi fost mai deschisă cu detectivul Harper – dacă i-ar fi spus că asigurase partea de software şi suportul tehnic pentru Barlow şi echipa sa – am fi ajuns la o cu totul altă concluzie şi am fi acţionat mai repede.

— Deci totul e din vina lipsei de experienţă a lui Harper în interogatorii, rezumă Summerhill cu o relaxare înveninată. Totuşi, în calitate de coordonator al acestui caz, trebuie să îţi asumi o parte din vină.

Femeia de la Comisia Independentă pentru Plângeri din poliţie îşi notă ceva.

„Aşa, continuă să mă presezi, nenorocitule. Încolţeşte-mă şi-o să vezi de unde o să te muşc."

— Nu cred că felul în care detectivul Harper a condus interogatoriul doctorului Opie a dovedit lipsă de experienţă, spuse ea, iar apoi, după o pauză: Domnule, după cum ştiţi – după cum ştiaţi atunci când mi-aţi dat cazul – cazul ăsta a ajuns la noi la secţie fiind catalogat drept un accident. S-a redeschis după ce rezultatele autopsiei au infirmat ipoteza iniţială a unui accident. Apoi am descoperit că era vorba şi despre o intrare prin efracţie şi despre o urmărire, ambele în legătură cu cazul. Ambele incidente au fost raportate poliţiei, dar nici unul nu a fost pus în legătură cu acest caz. Toate aceste greşeli ne-au împiedicat să

găsim o legătură coerentă. În ciuda acestui lucru, detectivul Harper a reuşit să afle despre celelalte două persoane moarte şi să lege aceste incidente de uciderea lui Barlow. Şi toate astea într-o singură zi. După toate standardele, s-a ocupat admirabil de caz.

Summerhill examină ostentativ documentele pe care le avea în faţă şi apoi o privi din nou.

— Poate că tu ai standarde ceva mai joase decât noi toţi cei de aici, sergent.

— Poate că da, domnule, răspunse Kennedy pe un ton egal.

— În Park Square, spuse Summerhill, întorcându-se la examinarea documentelor, aţi stabilit că doctor Opie era o posibilă victimă, dar tot nu aţi cerut întăriri.

— Ne-am gândit să o aducem noi. Ne-am gândit că nu trebuia să pierdem timpul.

— Şi în consecinţă, aţi considerat că operaţiunile standard în astfel de cazuri pot fi încălcate.

Kennedy se gândi înainte să răspundă.

— Mai devreme, domnule, aţi spus că am amânat lucrurile nepermis de mult, zise ea susţinându-i privirea. Acum spuneţi că nu am amânat suficient luarea în custodie a doctorului Opie? Dacă e aşa, vă rog să vă amintiţi că ucigaşii erau deja în clădire. Întăririle nu ar fi ajuns la timp decât dacă s-ar fi teleportat. Ne-am gândit că nu avem suficient timp şi, Dumnezeu ştie, am avut dreptate.

— Aţi fi putut rămâne în biroul doctorului Opie, medită Brooks. Cu uşa încuiată.

— Cu uşa încuiată? repetă Kennedy fără expresie.

— Da.

— Pereţii erau din sticlă, iar criminalii erau înarmaţi.

„Te-ai deranjat măcar să citeşti dosarul, nenorocitule?”

— Totuşi, întrerupse brusc Summerhill, presupun că în clădire erau şi alte birouri unde pereţii erau din cărămidă. Profeţiile despre trecut sunt minunate întotdeauna, sergent Kennedy, dar aici vorbim despre deciziile luate de tine, care, în cele din urmă, au condus la o situaţie în care au murit un coleg şi un civil care era şi martor.

Se lăsă o tăcere grea. Kennedy aştepta să audă. Summerhill părea să îşi fi pierdut inspiraţia, iar Kennedy văzu în asta un semn rău: se vedea cât era de transparent în felul în care căuta un pretext ca să îşi pună în practică dorinţa lui de a scăpa de ea.

Brooks reluă discuţia.
— Şi a mai fost o altercaţie, spuse ea. Adică încă un incident cu ei. I-aţi urmărit pe cei doi, pe criminali, în parcare.
— Da.
— Unde a apărut un al treilea bărbat cu o armă. Şi care se pare l-a rănit pe unul dintre oamenii lui.
— Nu cred că erau împreună. Era împotriva lor, nu cu ei.
— Sau poate că nu ţintea bine.
— A reuşit să îl deposedeze de cuţit pe unul dintre ei cu un glonţ. A mai tras o dată în el, înainte să scape cu duba şi a nimerit şi maşina, deşi aceasta pornise. Trebuie să spun că era un bun trăgător.
Brooks se mulţumi să strângă documentele.
— Şi el a rămas în urmă, când duba a pornit?
— Da. O clipă. Apoi i-a urmat.
— Ai încercat să îl arestezi, sergent?
Kennedy îşi înfrână şi primul răspuns şi pe al doilea.
— Iar din raport, spuse ea, în cele din urmă, veţi vedea că am încercat să îi arestez pe criminali. În acel moment, a apărut cel de-al treilea, când cei doi erau pe cale de a mă ataca pentru a doua oară. Mai mult, eram neînarmată. Un poliţist neînarmat, acţionând de unul singur, nu trebuie să aresteze un agresor înarmat dacă nu îl poate aduce la secţie.
„Mai ales când probabil că mi-a salvat viaţa."
— Aşa că revenim la lipsa întăririlor.
— Presupun că da.
— Descrierea pe care i-ai făcut-o celui de-al treilea e cam vagă.
— Probabil că nu am reţinut multe din cauză că aveam nişte coaste rupte şi o rană la umăr.
Brooks îşi ridică sprâncenele cu uimire nevinovată: victima fără vină a unui sarcasm neîntemeiat.
— Tonul pe care îl ai nu te ajută, sergent, spuse Summerhill.
— Probabil că nu.
Îşi pierdea răbdarea: din fericire şi ei păreau să îşi fi epuizat întrebările. Şeful, cel puţin, păstrase bomboana de pe colivă pentru final.
— Hai să revenim la ce s-a întâmplat în laboratorul de informatică, spuse el. Mai precis, la împuşcarea doctorului Opie. În acest moment, detectivul Harper era deja rănit, nu?
Kennedy dădu vag din cap.

— Da.

— Dar tipul cu cuţitul – cel care l-a atacat pe el şi apoi pe tine – era la pământ.

— Aşa e.

— Când al doilea a scos arma şi a împuşcat-o pe Opie, erai în apropierea vreunuia dintre ei?

Îşi dădea seama la ce duce tot catehismul ăsta, dar nu avea nici o scăpare.

— Eram între ei, recunoscu ea.

— La ce distanţă, la vreo trei metri de tipul cu pistolul?

— Mai mult sau mai puţin.

— Care? Mai mult sau mai puţin?

— Mai puţin, poate vreo 2,5 metri.

— La doi paşi, aşadar. Iar arma era îndreptată către cineva din spatele tău. Din punctul tău de vedere, era vreo şansă ca tu să îl deposedezi de armă înainte să tragă?

Kennedy îşi aminti momentul acela cu o groază paralizantă: nu putuse să se mişte, să gândească sau să acţioneze. Iar paralizia ei de atunci o trimise cu gândul la un alt moment similar: atunci când Marcus Dell se îndrepta către ea şi o strângea de gât, iar ea îşi simţise în palmă arma ei G22 înainte să trimită glonţul în scurta sa călătorie plină de peripeţii în pieptul lui Dell.

Unele lucruri dor prea mult pentru a minţi din nou când le povesteşti.

— S-a întâmplat foarte repede, spuse ea, dându-şi seama de uşoara ezitare, de tremurul din vocea ei. Poate că… poate că am ezitat o secundă. E greu de spus. Dar tipul a fost foarte rapid. Foarte profesionist.

— A tras de trei ori. Asta i-a luat câteva secunde.

— Cred că da.

— Dar nu ai avut destul timp să intervii?

— Am spus că nu îmi amintesc.

Summerhill începu să îşi strângă hârtiile şi să le îndese în dosar.

— Păi, zise el, o să ne gândim ce măsuri vrem să luăm. Te rog să fii la dispoziţia noastră tot restul zilei. Până diseară îţi vom comunica decizia.

Era prea brusc, iar în mintea lui Kennedy se perindau imagini care o sfidau şi o acuzau. Fusese pregătită pentru momentul ăsta, însă acum, că venise, îşi dădea seama că nu e pregătită.

— Asta e tot? întrebă ea cu o voce care îi suna idiot şi sumbru.

— Deocamdată, da, spuse Summerhill. Poate vrei să vorbeşti cu cei de la Resurse Umane dacă ai nelămuriri cu privire la desfăşurarea acestor proceduri. Doamna Brooks e la dispoziţia ta toată ziua.

Era acum ori niciodată: ora cuţitului.

— De fapt, domnule, spuse Kennedy, aş vrea să discut cu dumneavoastră. Între patru ochi.

Surprins în momentul în care tocmai închidea dosarul şi, odată cu el, cariera ei, şeful poliţiei o privi intrigat.

— Cred că avem toate informaţiile necesare, sergent, spuse el.

— Astea sunt informaţii cu privire la felul în care am gestionat cazul, insistă Kennedy, pe o voce amabilă şi curtenitoare. Fiind vorba de o chestiune foarte delicată, poate fi discutată numai cu ofiţerii de caz.

Chipul lui Summerhill trecu printr-o serie de emoţii contradictorii, în spatele unei măşti cam transparente de indiferenţă profesională.

— Foarte bine, spuse el, în cele din urmă, discutăm în biroul meu. Iar apoi, adăugă el, adresându-se lui Brooks şi Ladbroke, o să vin şi eu.

Cu uşa biroului închisă, Summerhill se cufundă într-un scaun, dar intenţionat nu o invită pe Kennedy să se aşeze. Ea se aşeză oricum.

— Ce anume ai să îmi spui? întrebă el.

— Am sânge de ţigan, spuse Kennedy, cu vocea neliniştită.

Summerhill o privea complet uimit.

— Poftim?

— Ridică-te, Jimmy, să-ţi ghicesc viitorul. Peste două, poate trei luni, te văd golindu-ţi sertarele şi plecând la vreme de seară. Şi plouă. Plouă cu găleata.

Expresia lui Summerhill arăta că încă nu înţelegea unde bate.

— Ai spus că ai informaţii pertinente pentru caz, îi reaminti el rece.

— Pertinente pentru comportamentul celui care a condus investigaţia, îl corectă ea. Da, aşa e. E deja în inboxul tău, unde se află de o săptămână. Şi e şi pe serverul pentru e-mailuri al secţiei şi Dumnezeu mai ştie pe unde. Cei de la Centrul pentru Suport Tehnic păstrează tot, nu? Aşa că e peste tot, dacă cineva vrea să se uite. Se numeşte „Cazul Stuart Barlow”. Vă rog să

verificaţi.

Summerhill făcu asta, îi găsi e-mailul ei din urmă cu o săptămână şi ridică din umeri.

— Aşa; şi?

— Verifică data la care a fost trimis. Era cu o seară înainte ca noi să mergem în Luton la doctor Opie. Te aştepta a doua zi la birou. Doar că tu ai ajuns mai târziu. Ştiu asta pentru că te-am aşteptat mai bine de oră şi, în cele din urmă, am renunţat şi ne-am dus să interogăm martorul.

Summerhill făcu brusc un gest: *te învârţi în jurul cozii.*

— Măcar ai citit e-mailul, Jimmy? Ţi-am spus că toată povestea a căpătat proporţii cumplite. Sugeram acolo că ar trebui să reevaluaţi numărul de oameni care se ocupă de acest caz şi scopul investigaţiei. Ceream acolo să luaţi urgent măsuri cu privire la priorităţile imediate.

— Cu toate astea, spuse Summerhill, faptele rămân aceleaşi. Te-ai dus fără acoperire şi a murit un civil. La fel şi colegul tău, care era nou aici şi era în subordinea ta.

Kennedy aprobă cu o mişcare a capului.

— Da, spuse ea sumbru. Aşa e. Mi-a murit în braţe, Jimmy. Sigur nu uit asta. Se pare că nu te-ai gândit că te-am aşteptat pe tine.

Summerhill deja clătina din cap.

— Nu, nu, sergent. Îmi pare rău. Nu merge. Nu eram aici pentru că am fost la Westminster, cu treburi pentru secţie. Iar în absenţa mea, trebuia să te duci la un alt ofiţer superior.

Numai până aici se gândise Kennedy ce să spună. Restul era făcut la întâmplare şi putea sau nu să aibă dreptate. Se gândi la Harper cum zăcea în poala ei, sângerând: peste groaza acelui moment, încă foarte vie, trăsese o linie clară în subconştientul ei, pentru a putea fi acum calmă şi întreagă la minte.

— Poate, admise ea. Poate că ai fost la Westminster. Dar e a cincea sau a şasea oară când aud povestea asta cu comitetul de selecţie, iar una dintre dăţile anterioare era în ianuarie, înainte ca Parlamentul să îşi reînceapă lucrările. Parcă aveai o problemă cu băutura, nu, Jimmy? Câteva avertismente, aproape întrunirea unei comisii disciplinare o dată, parcă aşa era povestea. Eu nu mai sunt în miezul lucrurilor, din motive evidente, dar nu cred că o asemenea problemă dispare pur şi simplu. Aşa că ce cred eu e că ofiţerul de serviciu, Rawl, are două cruci de dus: o poveste generală pe care ne-o serveşte ori de câte ori nu eşti aici şi o

totală lipsă de imaginaţie.

Făcu din nou o pauză. Aici avea să i se prăbuşească totul, dacă avea să se întâmple asta. Trecu multă vreme până ce Summerhill răspunse. Iar când o făcu, vocea lui era mult mai controlată decât anticipase ea şi mult mai agresivă: se aşeză în bătaia tunului, fără să se eschiveze sau să aştepte un alt atac.

— Sergent detectiv, spuse el, se pare că te descarci atacându-mă pe mine. Dă-mi voie să repet, în caz că nu m-ai auzit prima dată: un poliţist a murit din cauza felului în care ai acţionat. Să încerci să mă şantajezi nu va schimba în nici un fel…

— O să te trag după mine, spuse Kennedy.

Summerhill continuă să vorbească peste ea, aşa că nu ştia dacă o auzise sau nu, dar mesajul îi era întipărit pe faţă şi în ton.

— … decizia unui tribunal independent din care eu doar fac…

— Dacă Rawl îţi acoperea spatele, o să te trag la fund.

— … parte. Decizia e luată de toţi.

— Atunci îngroapă-mă ca pe un viking, spuse Kennedy cu vocea gâtuită. Haide. Pentru că asta e tot. Dar jur, Jimmy, dacă mi-o faci sau dacă măcar încerci să mă ţii departe de cazul ăsta, o să-l pun pe avocatul meu să bată toba că Harper a murit pentru că tu erai prea beat ca să apari la serviciu. Dacă am dreptate, dacă nu ai fost chemat la Camera Comunelor în ziua aia şi nu ai pe nici un poliţist care să garanteze pentru tine, atunci ce a scris Rawl în registru în acea zi va fi suficient să dovedească faptul că ai minţit. Şi or să te rupă în bucăţi. Şi asta nu o să-l aducă pe Chris Harper din morţi, dar măcar o să mă facă pe mine să simt că s-a făcut un pic de dreptate în tot căcatul general.

Amândoi se ridicară brusc în picioare, confruntându-se, iar el rămase fără cuvinte înaintea ei.

— Să mă anunţi şi pe mine, oricum, murmură ea, dintr-odată dezgustată de el şi de sine.

Ieşi din biroul lui Summerhill fără să se uite în urmă, se întoarse în bârlog să aştepte, dar acolo atmosfera era tensionată. Toată lumea ştia despre comisia întrunită şi toţi ştiau scopul. Din cauza ei murise un detectiv. Se transformase din cineva pe care îl urau într-o persoană pe care îşi doreau să o evite. Nici o privire nu i-o întâlni pe a ei.

Nu ştia nici dacă ea s-ar fi putut privi în ochi atunci, dacă ar fi fost o oglindă prin apropiere. Obiectiv ştia că Harper fusese rănit înainte ca ea să îngheţe în faţa armei: dacă s-ar fi mişcat mai

repede nu l-ar fi salvat, dar ar fi putut să o salveze pe Sarah Opie.

Se gândise de atâtea ori la asta, amintirile se desfăcuseră în fâşii şi acum şi le amintea în ordine greşită, din unghiuri greşite, dezorientată şi confuză. Dar le îndura pe toate.

23

Kuutma se afla la mare distanţă de Londra când primi telefonul echipei lui Abidan. De fapt, se afla la Moscova, încercând să refacă reţelele de comunicaţie pe care le distrusese Tillman, ucigându-l pe rusul Kartoyev. Aştepta în anticamera ministerului afacerilor din Rusia, un hol mare cât un stadion de fotbal, călătorind sub identitatea lui obişnuită şi aşteptând să vadă dacă avea să fie primit sau nu.

Când Abidan i-a spus despre misteriosul bărbat înarmat care a apărut exact atunci când era prea târziu pentru a mai sabota misiunea, Kuutma a ştiut pe dată din descriere – după înălţime, constituţie, părul care era fie şaten foarte deschis, fie roşcat-deschis şi, desigur, precizia cu care ochea – că bărbatul era Tillman. Temerile sale s-au dovedit perfect justificate: Tillman nu se grăbise, dar se îndrepta către Londra încă de la moartea lui Kartoyev, iar acum prinsese firul care îl lega pe Michael Brand de cei care muriseră în ultima vreme.

Era o problemă prevăzută în statutul Mesagerilor: felul în care lucrau şi în care lucraseră dintotdeauna şi trebuiau să lucreze în continuare până la sfârşitul celor trei mii de ani (şi deja era târziu; sigur, numărul anilor putea fi pus sub semnul întrebării, dar era o chestiune închisă). Luau drogul – *kelalit* – şi erau binecuvântaţi cu putere şi viteză de reacţie: era un adevărat ritual. Şi mai era şi o neurotoxină care, în cele din urmă, fie îi ucidea, fie îi înnebunea. Aşadar, Kuutma se preocupa tot timpul de antrenarea de noi Mesageri şi avea nenumărate probleme cu găsirea liderilor de echipă cu suficientă experienţă.

Se făcuseră greşeli în misiunea legată de proiectul Rotgut, la fel cum se făcuseră greşeli şi în privinţa zborului 124. Detaliile finale nu fuseseră rezolvate, ocaziile fuseseră ratate, se folosiseră metode complicate când existau şi altele mai simple. Iar acum îi revenise lui Kuutma misiunea de a rezolva aceste situaţii într-un mod benefic.

Fiind un tip onest, recunoştea, de asemenea şi propriile lui erori de judecată. Tillman încă trăia: şi el era responsabil pentru lucrul acesta, o circumstanţă dezastruoasă pe care tot el trebuia să o rezolve. Aproape că exista şi un argument pentru care intervenea acum personal. Intensitatea dorinţei de a face astfel

constituia un avertisment că nu ar fi trebuit să o facă: se implicase emoţional şi de aceea nu se putea încrede în judecata sa.

Dar echipa lui Abidan nu mai era utilă acum: Hirah fusese împuşcat în piept şi în mână. Ambele răni se vindecaseră parţial, un alt efect secundar al kelalit-ului, dar şi în acest caz, ca şi în celelalte, drogul îi făcea mai mult rău decât bine. Rana din piept arăta bine, dar cea de la mână se vindecase cu muşchii şi oasele dislocate: practic, nu mai putea fi folosită.

Kuutma se gândi şi luă o decizie.

— Trebuie să îl duci pe Hirah înapoi la Ginat'Dania, îi spuse lui Abidan. Trebuie să se refacă şi să fie cu familia. Rana pe care o are şi care i-a atacat şi trupul şi sufletul, se va vindeca mai repede acolo.

Abidan era distrus.

— Dar *Tannanu,* spuse el, misiunea…

— Ştiu, Abidan. Încă mai avem de făcut multe. Foarte multe poate, acum că şi Tillman e implicat.

— Tillman?

— Cel care l-a împuşcat pe Hirah. El era.

Tonul lui Abidan trăda şocul şi panica.

— Dar, Tillman… Leo Tillman… nu era cel care…

— Abidan.

Kuutma îl reduse la tăcere pe Mesager cu o dojană blândă.

— Da, *Tannanu*?

— Întoarce-te la Ginat'Dania. Ia şi echipa cu tine. Mai am în ţara aceea o echipă: l-au urmărit pe Tillman din Franţa şi s-ar bucura să se mai ocupe o dată de el.

— Pot întreba, *Tannanu,* ce echipă e asta?

Abidan era prudent, dar nemulţumit: îl durea să fie scos din joc, iar Kuutma înţelegea asta prea bine.

— Echipa lui Mariam Danat. E compusă din Ezei şi Cephas. Mergi cu bine, Abidan şi mândreşte-te cu ce ai făcut.

Închise telefonul şi îşi fixă privirea pe peretele din faţă. Acolo era un tablou care reprezenta retragerea lui Napoleon din Moscova, aşa cum o văzuse un pictor sovietic a cărui semnătură din josul tabloului era ilizibilă, în pictură, Napoleon, înfipt în şa, se uita îngrozit la imensul vârtej de zăpadă. În spatele lui, un şir de soldaţi francezi înfrânţi, muribunzi, pierzându-se în infinit, cu toţii având expresii similare: umilirea cuceritorului, mărită şi multiplicată magic, ca într-un hol cu oglinzi.

Kuutma se gândi cum i-ar sta lui Tillman cu expresia aceea.

„Te va uita vreodată?”

„Niciodată.”

„Atunci e un prost.”

„Da, iar ţie ar trebui să îţi fie teamă de el. E mult prea prost ca să ştie când a încurcat drumul sau când să se predea. Nu o să-i pese de bilet. Şi nu va înceta să ne caute. Într-o bună zi, Kuutma, se va uita în ochii tăi, iar unul dintre voi va clipi.”

Echipa lui Mariam. El însuşi le făcuse instructajul. Şi, deşi nu voia să meargă el personal în Marea Britanie, îi va supraveghea şi îi va ghida: nu direct spre Tillman, căci cazul Rotgut era problema care cerea o soluţionare imediată. Dar era clar că Tillman tocmai urma să se ciocnească şi el de povestea cu Rotgut.

Într-un fel sau altul, fie că se implica sau nu acum, avea să fie distrus de acea ciocnire.

24

Era o victorie parţială, iar în cazul în care Kennedy ar mai fi avut ceva de pierdut în secţie, atunci ar fi fost şi una obţinută cu prea mult efort ca să merite. În vreme ce Summerhill se mulţumise până atunci să o lase să se zbată ca peştele pe uscat, crescând din când în când presiunea în speranţa că va sări singură fără să fie împinsă, acum eticheta care i se pusese în frunte spunea cu totul altceva. Dacă putea găsi o cale să i-o facă fără ca el să fie implicat, atunci i-ar face-o bine de tot.

Comisia de disciplină îi făcu un raport din care ieşi curată ca lacrima şi o lăsară să se ocupe în continuare de caz, dar acum nu mai putea fi vorba ca acest caz să fie lăsat pe mâna unui simplu sergent. Summerhill se numise pe sine la conducerea cazului, ceea ce însemna că va lucra direct în subordinea lui: chiar sub privirile lui ucigătoare, oră de oră.

În loc să se limiteze la a-l înlocui pe Harper, mări numărul celor care se ocupau de caz la cinci, în afară de el însuşi. Celălalt sergent, care avea să îi dea peste nas că ratase, era Josh Combes. Trei poliţişti umpleau lista, iar ea îi ştia pe toţi. Stanwick era căţeluşul lui Combes, cuminte şi simplu; McAliskey era competent, dar nu era prea mare în grad şi picase de două ori la avansarea la gradul de sergent. Cummings era doar pentru sine, bun la toate, mai puţin la împărtăşit cu alţii.

Kennedy scoase un exemplar din dosarul cu cazul şi îl luă cu sine acasă în acea seară, se spălă îndelung, în apa fierbinte, iar apoi se aşeză pe canapea într-un halat, cu părul ud încă înfăşurat în prosop. Deschise dosarul, care nu era cu mult mai gros decât cu o săptămână în urmă şi începu să îl citească. Următoarea întrunire de lucru – sau de ţipat, aşa cum mai era numită în secţie – era a doua zi la nouă dimineaţa. Summerhill avea să îi întindă multe capcane, iar cei din jur aveau să se bucure de spectacol.

Tatăl ei veni şi i se uită peste umăr în timp ce citea, lucru ciudat şi neobişnuit. Acum nu mai lua în mână nici o carte, nici măcar o revistă: atenţia nu îl putea ţine mai mult de o propoziţie. Dar săptămâna în care lipsise de acasă îl neliniştise. Sora ei, Chrissie, îi luase locul (şi cu o totală lipsă de graţie) pentru a avea grijă de el: venise să îl ia cu maşina şi să îl ducă la ea acasă

în Somerset, unde nimic nu se mai afla în locul ştiut de el şi unde se putea uita la televizor abia după soţul ei obsedat de crichet şi după fiica lor adolescentă. Probabil că nu s-a simţit prea bine acolo: deşi bolnavii de Alzheimer aveau şi momente bune, probabil că se explicau prin faptul că lucrurile urâte din trecut încetau să fie reale dacă nu te mai gândeai la ele.

— E vorba despre cazul de crimă, tată, spuse ea neutru. Multiple crime. Multiple şi s-au mai adăugat şi altele. Au murit patru civili şi un poliţist.

Se gândi că poate avea să reacţioneze la asta – moartea unui poliţist – dar nu păruse să o audă. Şi nici nu încerca să citească dosarul. Doar stătea lângă ea, privind-o intens. Poate că îi fusese dor de ea şi se asigura că s-a întors. Indiferent care-ar fi fost motivul, nu îi plăcea prea mult.

— Ai rulouri în bucătărie, tată.

Îi plăceau minirulourile, cele ambalate individual, iar reacţia lui la auzul acestui cuvânt era pavloviană. Se duse să le caute, lăsând-o pe Kennedy să se cufunde în dosar.

Ipoteza de lucru în toate cele trei cazuri considerate până acum accidente – al lui Barlow, al lui Hurt şi al lui Devani – era crima. Maşina care dăduse peste Catherine Hurt fusese găsită întâmplător abandonată la sute de kilometri distanţă, în Burnley, fiind furată (după cum s-a dovedit) de la câteva străzi distanţă de locul unde fusese ucisă Hurt. Duhnea a dezinfectant şi s-a dovedit perfect curată de orice amprente sau fibre. Camerele montate pe autostradă înregistraseră maşina până în nord, dar până acum nu surprinseseră nici o imagine a şoferului.

Fibrele pe care ea şi Harper le-au găsit la Prince Regent’s se potriviseră perfect cu cele din hainele purtate de Barlow în momentul morţii sale, aşa că ipoteza că ar fi fost târât pe scări în stare de inconştienţă părea foarte plauzibilă.

Din raportul balistic, reieşea că arma cu care fusese ucisă Sarah Opie era o Sig-Sauer P226, o armă des folosită de forţele armate şi de poliţie din întreaga lume. Muniţia fusese cumpărată din Germania ca parte a unui transport mare destinat iniţial Forţei de Apărare Israeliene: atât cât se putea determina, cutia în care fusese trimis de la Lubeck la Haifa se rătăcise şi niciodată nu ajunsese la destinaţie.

Emil Gassan se afla acum în custodia poliţiei. Când a auzit de cele petrecute la Park Square, nici măcar nu s-a opus prea vehement – deşi păruse şocat la auzul veştii că lucrarea lui

Stuart Barlow ar fi putut să îi inspire cuiva altceva decât un blând dispreţ.

Se făcuseră nişte eforturi pentru a fi găsit Michael Brand, dar eşuaseră. Plătise cu bani gheaţă la un Pride Court Hotel şi arătase un act de identitate fals, care spunea că este lector la Universitatea din Asturias, Gijon, unde, desigur, nimeni nu auzise de el. Combes îl dăduse în urmărire generală, dar, până acum, nu apăruse nimic. Portrete-robot ale celor doi ucigaşi ai doctorului Opie şi ai lui Chris Harper, precum şi portretul-robot al celui de-al treilea bărbat, care apăruse din neant în parcarea Park Square, fuseseră trimise peste tot: nici un client.

Urme de pantofi. Plăcuţe de înmatriculare. Circulaţie oprită. Cercetări. Nici o amprentă, nimic clar. Ca şi când ar fi trebuit să prinzi o fantomă, dar nu putea să nu respecte metodele lui Summerhill. Părea să facă tot ce îi stătea în putinţă. Tot ce ar fi făcut şi ea în locul lui.

Telefonul sună, întrerupând şirul unor gânduri care conturau un cerc strâmt şi inutil. Răspunse, aşezându-şi automat receptorul la ureche: probabil cineva de la secţie şi probabil că era vreo tâmpenie rezultată în urma prezenţei comitetului de disciplină.

— Kennedy, spuse scurt.

— Frumos nume, răspunse o voce masculină. Vreun irlandez în familie?

Cunoştea vocea, dar nu o putu localiza imediat. Era o voce care o făcuse să se ridice, lăsându-i să-i cadă din poală, pe canapea şi pe podea, nişte foi din dosar.

— Cine e? întrebă ea.

Ghici răspunsul chiar când bărbatul îi spuse.

— Ne-am întâlnit în campusul de la Park Square. În urmă cu o săptămână. Eu sunt cel care nu a încercat să te omoare.

Urmă o pauză, întrebându-se ce anume ar trebui să spună. „Ce e evident.”

— Ce vrei?

Imediat auzi:

— Să vorbim.

— Despre?

— Caz.

— Care caz?

Bărbatul răsuflă zgomotos, părând enervat şi nerăbdător.

— Eram un bun catolic, zise el. Dar nimeni nu m-a mai pus să

recit catehismul de multă vreme. De fapt, sunt pus la curent cu tot ceea ce ai făcut, detectiv. De aceea mă aflam în Park Square, privindu-te cum încercai să îi arestezi, dezarmată fiind, pe cei doi ucigaşi. Ştiu despre uciderea lui Barlow şi ştiu că au mai fost şi altele similare – deşi încă nu ai reuşit să găseşti motivul şi nici vreo legătură între victime, în afară de aceea evidentă că se cunoşteau toţi între ei. Ştiu că ai fost prinsă într-o mare mizerie pentru că partenerul tău a murit şi ştiu că nu mai eşti tu la conducerea anchetei. Dar cred că ştii mai multe despre ce se petrece decât oricare dintre nou-veniţii de săptămâna trecută. În plus, îmi place să cred că am spart gheaţa, aşa că am considerat firesc să te sun pe tine mai întâi.

A fost rândul lui Kennedy să respire adânc.

— Uite ce e, spuse ea, îţi sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut. M-ai salvat la mustaţă. Dar, cu totul respectul, tot ce ştiu despre tine e că ştii să foloseşti o armă şi nu te încurci cu un glonţ de avertisment sau o provocare. Ai putea fi multe, dar poliţist sigur nu.

— Nu sunt poliţist. Dar am mulţi prieteni care sunt şi-şi mai mulţi care au fost.

— Deci ce eşti? Asiguri paza cuiva?

— Nu.

— Militar?

— Nu tocmai.

— Eşti vreun soi de corporatist şmecher?

— Iar intrăm pe terenul ăla catehist. Dacă e să vorbim, nu telefonul e cel mai bun mijloc.

— Nu? Dar atunci unde?

— E o cafenea lângă staţia de metrou. Costella's. Sunt acolo în cinci minute. Şi o şterg în şapte.

— Asta nu prea ne lasă mult timp de discuţii, nu?

— Nu, nu prea. Mai ales nu îţi dă ţie suficient timp cât să îmi faci vreo surpriză. Serios, detectiv, ne-am putea face reciproc nişte servicii foarte mari, dar nu te rog să ai încredere în mine şi nici nu sunt suficient de prost cât să mă încred în tine. Aşteaptă-mă lângă cafenea, vino singură şi să ai mobilul cu tine. De acolo mai vedem.

Urmă un clic şi se auzi tonul.

Kennedy se gândi la mai multe variante în timp ce se îmbrăca, aruncând pe ea o pereche de blugi, un pulover şi pantofi de stradă. Nu avea ce să facă cu părul, care încă nu se uscase şi era

răvăşit ca o căpiţă de fân. Îl strânse sub o şapcă de baseball şi alergă sus la Izzy.

Izzy vorbea la telefon – nimic neaşteptat.

— Păi, îmi plac mari, zise ea, uitându-se la Kennedy, dar adresându-se celui de la capătul firului. Îmi plac foarte mari. Spune-mi că ţi-o atingi acum, iubitule.

Kennedy îi făcu un semn cu degetele depărtate. Zece minute. Izzy scutură hotărât din cap, dar Kennedy deja îi pusese în mână o bancnotă de douăzeci de lire: Izzy se răzgândi, aprobând uşor din cap, şterpeli bancnota şi îi făcu semn cu mâna să plece.

Kennedy plecă.

25

Kennedy ajunse la cafeneaua Costella's cam după şapte minute. Localul era gol – destul de gol cât să fii văzut de oricine trecea pe stradă – şi afară nu era nimeni. Făcu câţiva paşi pe trotuar, scanând locul, dar nici unul dintre trecători nu semăna nici pe departe cu solidul pe care îl văzuse pentru scurt timp săptămâna trecută.

Mobilul îi sună în timp ce se plimba de colo-colo.

— Kennedy.

— Ştiu, te văd. Mergi până în capătul străzii. E o biserică. Intră. Ia o lumânare şi aprinde-o.

— Ce catolic simpatic eşti!

— A, te-am minţit. Lumânarea îmi dă timp să dau de două ori ocol bisericii, în caz că ai fost urmărită.

— Nu ţi-am întins nici o cursă. Dacă aş fi făcut-o, aş fi avut un microfon la mine, în nici un caz un urmăritor.

— Sigur, dacă ai fi avut aşa ceva în casă. De fapt, ai voie să te îndoieşti de asta, detectiv. Cei pentru care îmi fac griji nu sunt din echipa ta.

Kennedy merse spre biserică – o clădire modernă impersonală din cărămidă galbenă – şi făcu aşa cum i se ceruse. Faptul că a aprins lumânarea şi a pus-o în suportul de lângă altar nu a însemnat nimic pentru ea – nu crezuse niciodată în nici un Dumnezeu şi nici în vreun fel de putere omniprezentă – dar se surprinse uşor îngreţoşată când făcu acest lucru. Moartea lui Harper era prea recentă, prea proaspătă în mintea ei: pantomima asta de credinţă i se părea de prost gust cumva – ca o glumă pe seama lui şi a ei.

Odată pusă lumânarea în suport, se întoarse, pe jumătate aşteptându-se ca solidul să fi apărut în spatele ei, dar încă era singură.

Kennedy aşteptă, simţindu-se uşor ridicol. Telefonul nu mai sună şi nimeni nu apăru. După cinci minute, ieşi pe aceeaşi uşă pe care intrase. Pachetul de muşchi stătea lipit de perete, chiar la ieşire, cu mâinile îndesate în buzunarele unei geci din fâş. Arăta mai puţin ca un înger răzbunător şi mai mult ca un zidar sau ca un muncitor, inofensiv în ciuda dimensiunilor: chipul său palid nu trăda nimic.

— OK, îi spuse el. Părem singuri.

— Grozav, zise Kennedy. Şi acum?

— Să bem ceva, răspunse tipul. Într-un pub cât mai zgomotos.

Localul de pe Surrey Street era plin, deci era perfect. Au luat până la urmă whisky şi apă, pe care tipul – care se prezentă ca Tillman – i-l cumpără fără să o întrebe. Ea nu se atinse de băutură şi nici el. Părea să fie un soi de camuflaj perfect. Şi la fel şi zgomotul, îi explică Tillman.

— N-ai cum să eviţi microfoanele, zise el. Şi nici pe cei care-ţi citesc de pe buze. Dar nici unul dintre ăştia nu au cum să se descurce într-un asemenea loc. Trebuie ca atmosfera să fie perfect curată ca să poţi să-ţi atingi ţinta.

— Deci crezi în continuare că sunt urmărită? îl întrebă Kennedy, impresionată şi amuzată totodată.

Îşi aminti ce îi spusese Ros Barlow despre paranoia şi despre când era cazul să te opreşti.

Tillman scutură capul.

— Nu, sigur nu eşti. Nu pe tine te căutau în Luton, nu? Ci pe tipa cu calculatoarele – ultima de pe listă. Numai eu te urmăream pe tine – şi am făcut-o pentru că am crezut că urmăreşti pe altcineva. Cineva pe care şi eu îl caut de multă vreme.

Kennedy îl privi pe Tillman cercetător.

— Ai spus că Sarah Opie era ultima de pe listă. A cui listă? Şi tu de unde ştii?

— O simplă interferenţă, zise Tillman. Doar nu i-ai urmărit şi pe ceilalţi, aşa că nu ştii că şi alţii sunt în primejdie. Nu spun că ai dreptate. Spun numai că tu crezi că s-a terminat. Că nu va mai muri nimeni.

Tillman o privea în expectativă, aşteptând să confirme sau să nege. Ea nu făcu nici una, nici alta, ci numai i-a susţinut privirea.

— Deci despre ce e vorba? întrebă el într-un final. Barlow a fost primul, sau cel puţin primul găsit de voi. Lucrau împreună la ceva. Şi din cauza asta au murit. Asta e ipoteza de lucru.

— Sunetul pe care îl auzi, răspunse rece Kennedy, vine de la faptul că nu vorbesc. Tu eşti în avantaj, Tillman. Tu îmi spui mie lucruri pe care nu ar trebui să le cunoşti despre cazul la care lucrez – lucruri pe care nu le-am făcut publice şi pe care nu le-am discutat în afara secţiei. Nu suflu o vorbă până nu îmi spui de unde ai aflat toate astea. În nici un caz nu o să umplu eu golurile din informaţiile tale numai pentru că ai reuşit să ajungi până în punctul ăsta.

Tillman dădu din cap scurt, acceptând argumentul ei.

— OK, zise el. Aşa e corect. Michael Brand.

— Ce e cu el?

— Îl cauţi. Şi eu la fel. Diferenţa e că tu îl cauţi de vreo zece zile. Eu îl caut de vreo 13 ani. Ai făcut vreodată ce fac cei din filmele de spionaj, să pui un fir de păr pe uşă sau să bagi în tocul uşii un chibrit ca să ştii dacă cineva ţi-a umblat prin cameră?

— Până acum, nu. Dar s-ar putea să îmi intre în obicei.

— Ei bine, eu fac asta de ani de zile, detectiv. Tot felul de fire şi de chibrituri, bucăţele de carton, doze din metal sau bucăţele de fibre. Am mica mea reţea, care se întinde în toate părţile şi trebuie să mă anunţe când apare Michael Brand. Am prieteni şi prieteni ai prietenilor, în tot felul de oaze prin toată lumea şi care mă anunţă când apare ceva. Tot felul de viruşi prin tot soiul de baze de date. Tot soiul de servicii demodate furnizoare de informaţii, în vreo 24 de ţări în care computerele încă sunt o ciudăţenie sau acolo unde am nevoie de ceva mai multă siguranţă. Michael Brand este o obsesie a mea. Nu prea se arată, dar ştie că sunt pe urmele lui. Aşa că acolo unde a apărut în ancheta ta, am apărut şi eu. Asta ar fi varianta scurtă.

Kennedy nu ştia ce să spună. Nu prea părea să fie întreg la minte din ce spusese, deşi Tillman o spusese cu un ton calm şi rezonabil. Nu zise nimic: după un moment, distrasă, luă o gură de whisky. Nu era bun deloc, dar măcar o făcea să nu se mai uite la Tillman ca la nebunul din autobuz.

El râse, puţin compătimitor, de parcă i-ar fi citit expresia oricum.

— OK, zise el, poate ai nevoie şi de ceva context. Cu ani în urmă, mi-am pierdut soţia şi copiii.

— Îmi pare rău, zise Kennedy – răspunsul automat, fără vreo semnificaţie. Cum au…?

— Cum au murit? Nu au murit. Pur şi simplu, i-am pierdut. Într-o seară, am venit acasă şi nu mai erau acolo. Casa fusese golită, de sus până jos. Asta era acum 13 ani. Încă sunt în căutări.

Îi spusese în mare povestea. Zidul de protecţie oficial; refuzul poliţiei de a deschide o anchetă; starea sa de mâhnire, de confuzie şi teamă; căutările sale inutile şi micile sale lupte şi, în final, faptul că realizase că avea nevoie de o cu totul altă abordare dacă avea de gând să avanseze din stadiul în care se afla.

În timp ce asculta, Kennedy se gândi la început că Tillman e

încă îndrăgostit de o nevastă care nu îl mai iubeşte: dar convingerea sa absolută începu să o pună în dificultate. Treisprezece ani e o perioadă lungă pentru a rămâne în aceeaşi stare de negare şi, pe de altă parte, prea lungă pentru a te juca de-a v-aţi ascunselea cu trei copii. O femeie singură s-ar putea ascunde uşor; dar o femeie cu trei copii ar fi trebuit să mai apară prin vreun registru al vreunui doctor, dentist sau al unei şcoli, al serviciilor sociale de toate felurile: ar fi fost un grup distinct, uşor de reperat. Desigur, dacă nu erau morţi. Nu îi spuse acest lucru, dar Tillman se pare că îi citise gândurile.

— A lăsat un bilet, îi spuse lui Kennedy. Zicându-mi să nu îi caut. Şi era un soi de logică – nu, un soi de amprentă – în lucrurile pe care le-au luat. Am spus că au curăţat casa, dar nu a fost chiar aşa. Câteva lucruri au fost lăsate, care nu contau. Cărţi, jucării, haine. Dar tocmai asta era ideea: toate lucrurile lăsate erau cele care nu contau. Lucruri care copiilor nu le-ar fi lipsit. Cărţile lor preferate, jucăriile preferate, haine pe care le plăcea să le poarte şi care încă le veneau, toate au fost luate. A fost alegerea Rebeccăi şi aşa a şi făcut, numai că…

Se întrerupse.

— Numai că ce?

— Nimic. Nimic important.

Kennedy ridică din umeri.

— OK! Şi tu unde intri în treaba asta, Tillman? Vrei să spui că a plecat de bunăvoie?

— Nu, spuse el scurt. Înseamnă că ştia unde vor trăi de atunci încolo şi că aveau să fie împreună. A luat tot ce le trebuia, pentru o viaţă în altă parte. Dar nu cred – nu pot să cred – că voia o viaţă fără mine. Şi chiar dacă poate mă înşel, detectiv, tot vreau să o găsesc şi să o întreb de ce. Şi tot vreau să îmi găsesc copiii. Dar nu mă înşel. Rebecca a plecat pentru că nu a avut de ales. Şi mi-a lăsat un bilet în care îmi spunea să nu o caut pentru că ştia că nu o voi putea găsi acolo unde a plecat. Încerca să mă scutească de durere.

Se opri, privind-o atent. I se părea important ca ea să îl creadă pe cuvânt. Kennedy puse degetul pe rană.

— Michael Brand, îi aminti ea.

Tillman dădu din cap aprobator: era bine pusă problema, amintindu-i de ce se aflau acolo. Şi de ce stăteau de vorbă.

— Rebecca s-a văzut cu el, spuse. A aranjat să se vadă cu el – dar mai curând cred că el a căutat-o şi i-a dat întâlnire. La

Halliday Inn, care era la cinci minute de casă, unde îşi închiriase o cameră. Era chiar în ziua în care au plecat. S-a întâlnit cu el. Recepţionerul îl ştia pe Brand din vedere – un tip la vreo 30 de ani, a zis el, ras în cap şi cu o privire cruntă, de parcă era din poliţie sau lucrase în armată. I-am arătat o poză de-a Rebeccăi şi şi-a amintit că a văzut-o cu el. Nu ştiu ce s-a petrecut între ei, ce i-a spus. Dar orice ar fi fost, au plecat împreună. Probabil că s-au dus acasă, unde Rebecca a început să strângă lucrurile. Atunci am văzut-o ultima dată. Atunci i-am văzut ultima dată pe toţi.

Tonul lui Tillman rămase neschimbat cât povesti acestea: Kennedy nu bănuia ce efort făcuse el pentru a-i spune astea. Dacă şi după 13 ani el încă o căuta, atunci însemna că ce îi povestise el era o rană deschisă, care îi pusese stăpânire pe întreaga viaţă. Şi ea ştia şi probabil că şi Tillman, că, deşi asta era sau nu adevărat, familia lui nu era neapărat să fie în viaţă, poate că muriseră la o oră după ce plecaseră. Însemna doar că Rebecca plecase convinsă fiind că totul va fi bine. Poate că era o vânătoare de fantome: de fapt, patru morţi sau cinci, dacă îl puneai la socoteală şi pe Brand.

Şi, evident, odată ce începeai să te gândeşti la asta, Brand era singurul lucru şubred din tot acest castel din cărţi de joc.

— Nu poate fi vorba despre aceeaşi persoană, zise ea. Michael Brand, ăsta pe care îl căutăm noi…

— De ce nu?

— De ce-ar fi? Michael Brand al tău îşi dă întâlniri pe furiş în hoteluri ieftine cu femei măritate. Michael Brand al meu apare în grupuri care poartă discuţii ştiinţifice; apare pe la seminare de istorie precum – se opri să zâmbească – precum cometa care anunţă ciuma. Prezidează crime în masă şi apoi dispare. Nu prea au multe în comun, Tillman. Şi nu e un nume aşa de rar. Serios, ce şanse sunt să fie aceeaşi persoană?

Tillman îşi plimba whisky-ul în pahar, dar tot nu îl gustase.

— Plus-minus? întrebă el neutru. Sută la sută. Chiar şi bazându-mă numai pe ce ai spus acum, are acelaşi sistem de operare: apare, închiriază o cameră la un hotel, face ce are de făcut şi apoi dispare. Două misiuni foarte diferite, evident, dar aşa operează el, în ambele cazuri.

— Tot nu…

— Lasă-mă să termin, detectiv. Pentru că, îţi promit, o să îţi placă ce am lucrat. Am început să întind curse în calea lui Michael Brand cu multă vreme în urmă. Asta înseamnă că am

avut ocazia să fac lucruri pe care tu nu le-ai făcut. Am făcut un album. Un fel de bază de date, numai că bazele de date sunt computerizate, iar eu nu mă prea pricep la calculatoare. Sunt notiţele pe care le-am tot luat. Pe spatele unor plicuri, genul ăsta de lucruri. Un detaliu aici, altul dincolo.

Se aplecă peste masă spre ea şi o privi ca un marinar bătrân.

— Nu e vorba doar despre nume. Sunt unele lucruri pe care le face la fel. Dacă foloseşte o adresă falsă, mereu e aceeaşi. Strada Grădinii. Sau Drumul Grădinii, Aleea Grădinii, Drumeagul, Fundătura, Terasa, orice vrei, dar neapărat cu „Grădină” în coadă. Michael Brand al tău unde locuia?

— Câmpia Grădinii, murmură Kennedy. Dar ai fi putut afla asta direct din dosar.

— Nu am citit dosarul, dar aş fi putut pune pariu. A şi mai sunt lucruri. L-am cunoscut pe unul dintre oamenii de contact ai lui Brand din Rusia – scuze, fosta Uniune Sovietică – şi mi-a spus că cel pe care îl caut merge la Londra. Aşa am intervenit în ancheta ta. Dar ai dreptate, tot ar fi putut fi un alt Michael Brand. O coincidenţă totală. Prin urmare, am făcut ceva cercetări şi am obţinut adresa hotelului la care a stat.

— Pride Court. Bloomsbury.

— Exact. Te-ai dus să vezi camera?

— Nu, recunoscu Kennedy. Nu personal. Unul dintre colegii mei a făcut o investigaţie.

— Şi a găsit ceva?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Nu, dar eu, da. Uite, asta.

Tillman scotoci în buzunar, scoase ceva mic şi strălucitor, îl ţinu între degetul mare şi cel arătător. Era o monedă din argint.

Kennedy se uită lung o clipă. Era ca unul dintre arginţii din visul ei şi îi producea o stare de nelinişte. Se adună cu efort, sperând să nu se observe, se întinse să o ia în mână, dar se opri şi se uită întrebător la Tillman.

— Sigur, zise el. Haide. Niciodată nu sunt amprente pe ele. Nimic nu rămâne în urma lui niciodată. Cu excepţia ăstora.

Moneda părea foarte veche şi uzată: singurul element care arăta că e o monedă era faptul că era o bucăţică mică din metal, plată, având o efigie pe ea. Nici pe departe nu era rotundă sau regulată. Efigia era ştearsă aşa de tare, că nu îţi dădeai seama dacă a fost un bărbat sau o femeie, dar în zona frunţii erau nişte puncte în relief care păreau să indice o cunună: poate una de

lauri. Întoarse moneda. Pe spate era şi mai indescifrabilă: un contur care ar fi putut fi o pasăre cu aripile strânse sau poate un spic de grâu şi câteva simboluri, printre care „K” şi „P”.

Anomalia o uimi după ce întoarse de mai multe ori moneda pe ambele feţe. Argintul se oxida repede şi dezvolta o patină greu de înlăturat. Dacă era aşa de veche, de ce lucea aşa de tare? O fi fost vreo reproducere. Dar în mod sigur era destul de grea cât să fie metal pur.

— Era în sifonul de scurgere de la chiuvetă, îi spuse Tillman. Colegul tău ar fi trebuit să caute mai bine. Brand cel din reprezentarea mea, Brand cel adevărat lasă mereu în urma sa astfel de monede, oriunde petrece mai mult de o zi. Le lăsa în locuri foarte la vedere, pe partea de sus a uşii sau în spatele tăbliei patului. Încă mai face asta, dar, în ultima vreme, s-a arătat mai imaginativ.

Kennedy scutură din cap.

— Nu pricep, murmură ea. Dacă tot se deranjează să îşi dea adrese false, de ce lasă o carte de vizită?

— De ce nu îşi schimbă numele? replică Tillman. Asta e adevărata întrebare şi răspunsul nu îl cunosc. Dar el, da. Am crezut că se joacă cu mine. Că îşi râde de mine. Ca şi când ar fi spus: „Pot să fac să fie foarte evident şi tu tot nu mă poţi prinde”. Dar până acum câţiva ani, nici nu a ştiut că sunt pe urmele lui şi totuşi mereu a făcut asta. Deci e vorba despre altceva. Ceva care poate va avea sens dacă aflăm cu ce se ocupă.

„Chiar aşa, cu ce se ocupă?” Bunul simţ al lui Kennedy avu o ultimă răbufnire de revoltă.

— Nu cred să existe vreo misiune care să implice răpirea familiei tale acum 13 ani şi uciderea a patru profesori de istorie astăzi.

— Trei profesori de istorie. Unul era lector informatician.

— Chiar şi aşa. Şi nu vreau să-ţi sparg balonul de săpun, Tillman, dar au fost doi criminali în Park Square. Nu unul. E posibil ca nici unul să fi fost Michael Brand.

— Nu, zise Tillman. Nici unul nu era Michael Brand. Nu cred că el însuşi ucide.

— Şi-atunci cine?

— Îţi spun eu. Dar nu pe gratis. Ţi-am spus deja o mulţime de lucruri. Tu o să îmi spui tot ce apare în cursul anchetei – tot ce ştii până acum şi tot ce vei mai afla – iar eu o să îţi spun ce ştiu.

Kennedy nu stătu pe gânduri. Clătină din cap.
— Nu.
— De ce?
— Pentru că sunt poliţist detectiv, Tillman, dar tu – cine eşti? Îţi sunt sincer recunoscătoare că ai apărut când eram pe punctul de a fi feliată, dar nu am voie să discut investigaţiile în curs cu persoanele care nu fac parte din echipă. Şi mai mult, cu oameni din afara poliţiei.
Tillman tăcu o clipă, studiind-o.
— Vorbeşti serios? întrebă el într-un final.
— Da, vorbesc serios.
— Atunci eu am terminat.
Întinse mâna după monedă. Kennedy nu îi dădu drumul.
— Asta e o dovadă, zise ea. E relevantă pentru investigarea crimelor şi tu nu ai dreptul să o păstrezi.
— Dă-mi moneda, detectiv. Asta nu e cum vrei tu. Am venit aici cu o ofertă, tu m-ai refuzat. Ne întoarcem de unde am plecat.
Ea deschise geanta şi băgă moneda înăuntru.
— Kennedy…
I-o tăie scurt.
— Nu. Conform legii, te-aş putea cita ca martor, dacă nu chiar ca suspect. Dar nu voi face asta pentru că îţi sunt datoare şi pentru că ai trecut prin atâtea, încât nu vreau să îţi mai fac şi eu altele. Dar nu poţi păstra asta. Tillman, există o limită. Eu sunt de-o parte, iar tu de cealaltă. Am dreptul să urmăresc criminali. E meseria mea. Tu, nu. Aşa că ce i-ai făcut bărbatului aceluia – celui care m-a rănit – asta te face şi pe tine criminal.
Tillman făcu un gest de nerăbdare.
— Vorbeşti de chestii tehnice, zise el. Am crezut că poţi vedea dincolo de asta.
— Nu, sincer, nu pot.
Ea credea că e important să îi explice, deşi ei îi era aşa de evident, încât nu mai trebuia rostit.
— Sunt unele lucruri pe care le pot face şi să nu îmi pătez cu nimic conştiinţa, dar ăsta nu e unul dintre ele. Nu îţi pot da informaţiile astea, Tillman. Nu pot să fac şi asta şi să rămân în poliţie. Asta mă aşază în tabăra adversă. E o limită care pentru mine contează.
Acum îşi dădea seama cât de mult conta. Vocea îi tremura. Vorbind despre aceste lucruri, îşi amintise de complexul de emoţii şi nelinişti care însoţeau ce îi făcuse lui Marcus Dell. Ce îi

făcuse Tillman ucigaşului lui Harper era diferit – la fel şi ceea ce făcuse tatăl ei, cu ani în urmă. Dar cumva aceste diferenţe păreau foarte estompate.

Se ridică, iar Tillman îşi retrase mâna.

— OK, zise el, păstrează moneda. Am şi altele. Oricum, va trebui să coci o poveste bună referitor la cum ai dat de ea şi îţi va fi şi mai greu să o foloseşti ca probă. Îmi pare rău că nu ne-am putut înţelege, sergent Kennedy. În fine, dacă te răzgândeşti, ai numărul meu de mobil, nu-i aşa? Dar nu mă suna decât dacă eşti dispusă să îmi spui. Asta a fost ultima chestie pe gratis.

Privirea din ochii lui când a spus că asta rămâne la latitudinea ei. Hotărâse aşa pentru că era aşa de ciudată în raport cu ce spusese. Vorbea ca un tip dur dintr-un film: arăta ca un om care se agăţa de marginea unei clădiri înalte, în timp ce degetele i se desfăceau, unul câte unul, ducându-l la catastrofă.

Plecă, lăsându-şi whisky-ul neatins.

Kennedy îşi goli paharul.

Înapoi acasă, după ce îi mulţumi lui Izzy şi îl duse pe tatăl ei la culcare, se întoarse la dosar. Scotoci prin hăţişurile lui, fără să dea de nimic de care să se agaţe.

Totuşi, unele lucruri le putea face: de fapt, trei şi toate porneau de la nişte certitudini.

O dată erau ultimele cuvinte spuse de doctor Opie, înainte să moară. Kennedy le scrisese în raport, dar cum nu duceau nicăieri, rămăseseră aşa. Nu prea puteai scoate mare lucru din ele.

Mai era apoi poza găsită în biroul lui Barlow. O poză cu o clădire în paragină, într-un spaţiu anonim, impersonal, cu nişte siluete în depărtare. Barlow o ascunsese: ucigaşul lui sau poate altcineva îi scotocise şi casa şi biroul, dar nu dăduse de ea. Sau – nu mare lucru, dar trebuia luat în calcul – o găsise, dar o lăsase la loc pentru că nu era relevantă.

Şi mai era cuţitul.

Adormi greu. Se tot gândea la privirea bântuită a lui Tillman din clipa în care plecase şi la peregrinările sale: o călătorie de 13 ani prin nişte hăţişuri care nu îl puteau duce într-o ţară în care curge lapte şi miere. În cazurile de răpiri, majoritatea detectivilor judecau în termeni de câte trei zile. Primele trei zile, probabilitatea era de 50%-50%: presupusa victimă putea apărea în viaţă sau moartă. Fiecare trei zile care urmau dublau şansele

să fie moartă.

Oare Tillman chiar credea în drumul său imposibil sau oare îl folosea pentru a nu se gândi că soţia şi copiii săi au murit?

Indiferent de caz, se gândea ea, numai alergătura asta îl ţinea în viaţă. Ca un rechin, ar fi murit dacă s-ar fi oprit vreodată.

26

Şedinţa de dimineaţă era una dintre încercările la care erau supuşi bărbaţii. Şi femeile, de altfel. Summerhill îşi începu şedinţa de dimineaţă închizând complet una dintre pistele investigaţiei.

— După cum ştiţi, zise el, am adus toate computerele profesorului Barlow – cele două de la colegiu şi cel de la el de acasă – prin mandat. Le-am dat celor de la echipa de expertiză; să vedem dacă găsim ceva, dar nu s-a găsit nimic. Nici un fel de fişiere, nici un e-mail, nici un fel de poze, nici măcar o căsuţă ascunsă de e-mail. Cineva a curăţat toate trei calculatoarele. Barlow mai avea şi alte două harduri externe, dar şi acelea sunt goale. Şase CD-uri, care s-au dovedit a fi blancuri, nici măcar formatate. Asta e tot. Ne mai uităm acum pe documente, dar nu pare a fi nimic relevant.

Kennedy se gândi la spargerile date la biroul lui Barlow şi la bungalow. Poate că de aceea dăduseră spargerile: nu au căutat nimic, doar au vrut să şteargă orice urmă. Dacă rechinii de la IT nu au reuşit să găsească nici urmă de sânge, ei, care puteau găsi toate grupele posibile, însemna că fusese mână de profesionist. Mulţi credeau că, dacă apeşi „Delete”, ştergi fişierul, când, de fapt, nu făceai decât să îl marchezi ca fiind disponibil să scrii peste el. Cel care îl ucisese pe Barlow era mult mai versat.

— Dar celelalte victime? întrebă ea. Am pus sechestru şi pe fişierele şi documentele lor? Adică, dacă presupunem că motivele crimelor au legătură cu proiectul Rotgut al lui Barlow…

Combes ofta şi clătina din cap, dar Summerhill a fost cel care i-a tăiat-o.

— Nu presupunem aşa ceva, sergent, zise el. Cel puţin, dacă proiectul ne oferă un motiv, cel mai bine e să presupunem că numai indirect are legătură. Proiectul e ceea ce leagă victimele, deşi, chiar şi aşa, din mesajele de pe forumul Ravellers reiese că deja erau în legătură. Odată reunită, echipa lui Barlow s-a băgat în ceva care a atras atenţia unui grup de crimă organizată. Poate că au cumpărat vreun document sau artefact de pe piaţa neagră şi, în mod accidental, au călcat pe bătăturile cartelului criminal de la care au cumpărat obiectul. Există multe scenarii care ar putea explica aceste crime şi puţine conduc la conţinutul

cercetării lui Barlow. Oamenii nu cad victime din cauza neînţelegerilor academice.

— Dar dacă ştim cel puţin…

— Nu lăsăm nimic deoparte.

Tonul lui Summerhill era mai tăios: „Nu mai face valuri, zicea el, când ar trebui să fii recunoscătoare că încă eşti implicată."

— Sigur că am căutat şi în computerele celorlalte victime. Mai ales în cel al lui Opie, din moment ce toate documentele ei erau pe serverul colegiului şi le-am putut urmări până foarte departe. Nu am găsit nici urmă de corespondenţă cu Barlow sau vreo altă referire la numele lui. Nu am găsit nici un fişier sau document privitor la Codicele Rotgut, sau la proiect, sau la cei implicaţi. Sigur că putem căuta şi după alţi parametri, dar nu am vrut să ne implicăm prea mult la nivelul ăsta. Putem vorbi despre aproximativ mii de pagini de material, zeci de mii de e-mailuri, probabil milioane de cuvinte. Până când nu avem o pistă mai precisă, a citi fiecare cuvânt nu prea pare să ne ducă nicăieri.

Summerhill îşi întoarse privirea de la Kennedy spre Combes.

— Să auzim ce-aţi mai făcut voi, zise el. Josh, dă-i drumul.

Combes îi puse la curent în legătură cu alunecosul Michael Brand: căutase la hotelurile din Marea Britanie şi din Spania să vadă dacă a mai apărut pe undeva cu numele ăsta. Trimisese prin e-mail o descriere verbală şi un portret-robot, ambele oferite de recepţionerul de la Pride Court: bărbat de vârstă mijlocie, chel, înălţime medie, ochi căprui şi piele deschisă, cu accent străin, dar nerecognoscibil.

Nu era un punct de plecare prea bun, dar altceva nu aveau. Între timp, Combes căutase în bazele de date operaţionale ale companiilor aviatice, ale trenurilor şi feriboturilor, pentru a reuşi să refacă traseul lui Brand înainte şi după ce stătuse la Pride Court. O cercetare paralelă a datelor din dosarele penitenciarului şi ale poliţiei fusese deja făcută. Răspunsul fusese negativ. Nu exista nici un Michael Brand în universul cunoscut cu cazier şi care să se potrivească cu omul lor ca vârstă şi descriere.

Combes se ocupa acum cu cercetarea celorlalţi membri ai forumului Ravellers, în caz că vreunul dintre ei l-ar fi cunoscut pe Brand sau ar fi întreţinut corespondenţă cu el.

Stanwick şi McAliskey strânseseră declaraţii de la studenţii care fuseseră de faţă când murise doctor Opie. Deja căutaseră prin casetele video ale camerelor de supraveghere de la colegiu, sperând să o găsească pe cea pe care să apară criminalii intrând

în laboratorul de informatică sau în clădire. N-au avut noroc. Înregistrările erau salvate direct pe disc, iar discul cu pricina avea o eroare de formatare, deci nu putea fi deschis. Acum găsiseră un specialist IT care poate ar fi reuşit să recupereze o parte dintre date, dar procesul dura foarte mult. Între timp, trimiseseră portretele-robot şi la celelalte forţe regionale şi la emisiunile despre crime, cerând tuturor celor care îi văzuseră pe cei doi bărbaţi să sune la o linie telefonică specială. Şase computere care operau în sistemul central sortau deja dintre sutele de telefoane primite.

Cummings cerceta moartea lui Samir Devani, singura care încă putea trece drept accident. Desfăcând computerul fatal în componente şi apoi cercetându-le amănunţit, reuşise cât de cât să refacă ce se întâmplase: cablul de alimentare se scurtase înăuntru şi apoi revenise la forma iniţială, atingând carcasa. Unghiul era strâns, iar firul ar fi trebuit să treacă prin cooler ca să rămână nemişcat, astfel încât, când computerul era băgat în priză, carcasa din metal să pornească. Acum, Cummings încerca să stabilească cine avusese acces la computer în cele 16 ore dintre ultima utilizare şi fatala explozie a prizei.

Summerhill îi ascultă pe toţi, întrerupându-i cu întrebări şi sugestii: menţinea un ritm alert, dând impresia unei stări de urgenţă. Apoi se opri când ajunse la Kennedy.

— Ceva nou, sergent detectiv? întrebă el, cu o blândeţe bănuitoare.

Nu i se dăduse nimic să facă şi ieşise din spital doar de o zi: poate că sclipirea din ochii şefului poliţiei se datora speranţei că răspunsul ei va fi „nu”.

— Aş vrea să mă ocup de arma crimei, spuse Kennedy. Mă refer la cealaltă armă. Am cercetat-o amănunţit pe cea de foc, dar nu ne-am ocupat şi de cuţitul cu care a fost ucis Harper. Cred că merită...

— Lamă lată de 7,5 centimetri, spuse Combes. Foarte ascuţită. Probabil cu vârful curbat. Mai vrei să ştii şi altceva? spuse el peste umăr, fără să o privească.

— Cred că merită să urmărim pista asta, continuă Kennedy, adresându-i-se lui Summerhill în continuare. Michael Brand ăsta are un accent străin, conform declaraţiilor martorilor, iar când eram în Luton, cel cu arma mi-a vorbit cu un accent care părea aproape sigur străin. Poate că toţi cei trei bărbaţi sunt din aceeaşi regiune sau aceeaşi ţară. Cuţitul avea un model foarte

ciudat. E posibil să fie specific unei anumite zone. Dacă e aşa, am putea strânge suficiente date cât să cerem ajutorul unei alte forţe de poliţie.

Summerhill o privi neimpresionat, dar nu elimină complet ipoteza.

— Ai văzut cuţitul suficient de bine? o întrebă el. Serios? Destul de bine cât să îl recunoşti dacă îl vezi?

În colţul încăperii se afla un flipchart şi nişte markere lăsate de la o altă întrunire. Kennedy făcu semn cu capul spre ele.

— Pot?

— Te rog.

Se îndreptă spre flipchart, luă un marker şi începu să deseneze ce văzuse. În spatele ei, cineva murmură:

— Vă prindeţi deja ce e?

Iar altcineva râse. Nu îi luă în seamă, încercând să-şi amintească forma exactă a lamei ciudate şi urâte. Era la fel de lungă ca şi mânerul, dar şi mai groasă şi era asimetrică, lăţindu-se spre vârf precum o jumătate de ciupercă. Arăta greoaie şi nepotrivită scopului, dar fusese ascuţită ca o lamă de ras şi îl ucisese pe Chris Harper dintr-o singură tăietură.

Puse markerul la loc şi se întoarse către restul echipei.

— Cam aşa, zise ea şi se duse la locul ei.

Se uitară lung la desen.

— OK, zise laconic McAliskey. E destul de deosebit.

— Ar putea fi un şpaclu, observă Cummings. Sau o paletă pentru servit prăjitura. Oricum, nu prea arată a armă.

— Aş vrea să vorbesc cu cineva de la secţia de arme a Muzeului Regal, îi spuse Kennedy lui Summerhill. Doar dacă nu îmi dai o altă sarcină. Aş vrea să mai arunc un ochi pe arhiva de mesaje a grupului Ravellers, să văd dacă găsesc ceva despre proiectul Rotgut al lui Barlow.

— Nu există nimic, zise Combes. Deja am trecut prin ele. Barlow nu a postat nimic, cu excepţia apelului lansat către voluntari. Nimeni nu a apucat să afle pentru ce anume îi trebuie voluntari, probabil cu excepţia celor din echipă, dar, vai! Mă tem că i-am cam pierdut pe ăştia, nu-i aşa?

— Ajunge, sergent Combes, mormăi Summerhill. Da. Bine. Ocupă-te de asta, Kennedy. URL-urile şi codurile de acces sunt în dosar.

— Aş vrea să vorbesc şi cu Ros Barlow din nou.

— Sora profesorului? De ce?

— Pentru că profesorul i-a vorbit despre Michael Brand, iar Michael Brand pare acum centrul cazului, fie că ne raportăm la el în calitate de martor sau suspect.

Nu îi plăcea să recunoască, dar era doar un paravan argumentul pe care tocmai îl dăduse. După discuţia cu Tillman, era clar că vedea în Michael Brand personajul negativ al poveştii. Trebuia să fie atentă.

— Şi mai e ceva: dacă Barlow ţinea proiectul secret faţă de forum, putem măcar întreba dacă a vorbit despre el acasă.

Summerhill aprobă din cap, dar îl privi pe Combes.

— Verifică tu asta, Josh, zise el, iar Combes dădu din cap, notându-şi ceva.

— Pe mine deja mă cunoaşte, sublinie Kennedy, încercând să nu-şi piardă cumpătul.

— Hai să nu ne marcăm teritoriul, sergent Kennedy.

Summerhill îşi apropie palmele, de parcă se pregătea să păstorească grupul pentru o rugăciune, iar apoi le depărtă din nou, ridicându-le.

— Sunaţi-mă dacă e ceva. Altfel, notiţele la mine pe birou până la şase. Ce aşteptaţi, domnilor? Titluri nobiliare?

Strânseră lucrurile şi se împrăştiară. Deci Summerhill voia în continuare să o ţină în lesă, se gândi Kennedy, îndreptându-se către bârlog. Sau cel puţin încerca. Dar nu îi putea spune să nu plece din clădire: putea doar să repartizeze pistele promiţătoare altora.

Ceea ce însemna că ea n-avea decât să îşi găsească alte piste.

Când a sunat la Muzeul Regal, i-a răspuns un centralist, care a lăsat-o să aştepte multă vreme la telefon până i-a făcut legătura cu domnişoara Carol Savundra – managerul de la achiziţii pentru colecţii. Savundra fu expeditivă: din tonul ei reieşea că avea o tonă de documente care nu suportau amânare, stătea să explodeze şi avea zero timp pentru cereri neobişnuite, care veneau pe canale neortodoxe. Kennedy nu avea speranţe prea mari, dar totuşi îi descrise cuţitul.

— Nu îmi vine nimic în minte acum, zise Savundra.

— Vă pot trimite o schiţă a cuţitului prin fax? Poate vă vine vreo idee sau poate o arătaţi colegilor.

— Sigur că da, spuse Savundra, dar nu se oferi să îi dea numărul de fax până când nu i-l ceru Kennedy şi fu laconică referitor la momentul când i-ar putea da un răspuns. Sinceră să fiu, de antichităţi ne ocupăm din ce în ce mai puţin.

— Acest cuţit a fost recent folosit într-o crimă.

— Serios? Bine, atunci trimiteţi schiţa. Poate când o s-o văd o să-mi vină vreo idee.

Kennedy desenă încă o dată cuţitul pe o foaie A4 şi o trimise prin fax.

Următorul număr la care sună era cel al lui Sheffield Knives, unde vorbi cu un domn Lapoterre, proiectantul lor de design. Era mult mai prietenos, dar nu auzise niciodată de obiectul descris de Kennedy. O sună de cum primi faxul, dar numai pentru a-i confirma că nu are habar.

— Şi noi facem tot soiul de lame asimetrice, dar asta e complet nouă pentru mine, zise el.

— Nu vă aminteşte de cuţite produse numai în anumite părţi ale globului? insistă Kennedy, puţin disperată.

— Nu îmi aminteşte de absolut nimic. E ca şi când, dacă aţi găsi scheletul unei păsări, aţi şti că e vorba despre o pasăre, după alcătuirea scheletului. Asta nu e nimic. Nu intră în nici una dintre categoriile pe care le cunosc. Îmi pare rău.

Kennedy avea mai multe speranţe din partea Breslei Colecţionarilor de Cuţite şi a Biroului SUA pentru Servicii Strategice, care includea şi procurarea unor cuţite pentru Armata Americană pe lista lor de pe internet, dar nici unii nu au fost de ajutor.

Descurajată, se întoarse la cealaltă sarcină a ei: arhiva de mesaje a forumului Ravellers, prin care mai scotociseră şi alţii şi nu găsiseră nimic. Kennedy se logă pe forum şi folosi codul de acces pentru a intra în directoarele arhivate: de cum văzu ce proporţii avea materialul – indiferent cât de categoric fusese Combes – sigur nu îl cercetase amănunţit. Erau şapte mii de pagini de mesaje sau poate şapte mii de teme de discuţie, fiecare mergând până foarte departe. Erau zeci de mii de mesaje postate: probabil că aveau să treacă două luni numai până ce le va fi citit pe toate o dată.

Poate se puteau sorta în vreun fel. Pe site nu exista nici un motor de căutare, dar ştia cum să facă să funcţioneze motorul de căutare al departamentului, care fusese conceput de nişte tocilari de informaticieni îmbrăcaţi ca la şcoala catolică, pentru un anumit domeniu. ID-ul de forum al lui Barlow era scris pe dosar, sub codul de acces: era BARLOW PRCL, numele de familie şi abrevierea numelui colegiului. Evident că grupul Ravellers nu număra atâţia membri încât să fie nevoie să-şi complice prea

mult ID-urile.

O primă restrângere a căutării îi arătă că erau 218 teme de discuţie unde Barlow postase comentarii, 71 dintre ele iniţiate chiar de el. Mai întâi, se uită la acestea.

Imediat dădu peste problema despre care îi spusese şi Harper. Titlurile temelor, care, teoretic, ar fi trebuit să dezambiguizeze subiectul, erau aşa de ininteligibile, încât nu dădeau nici un indiciu referitor la conţinut.

„AWMC Catal-Huyk păstrăm/revizuim?”

„Atribuiri mediane greşite ale literei sigma, prin statistica cronologică 905”

„Greensmith 2B nu funcţionează”

„Propuneri de trimiteri intertextuale în Codicele Branche în M1102”

Dădu clic pe câteva subiecte la întâmplare. În cele mai vechi, aşa cum se aşteptase, Manuscrisele de la Marea Moartă erau des pomenite. Barlow intra în polemică cu versiunile oficiale, propunea propriile sale versiuni, era hulit sau aplaudat sau tratat cu condescendenţă.

Apoi Manuscrisele au ieşit treptat din peisaj şi alte lucruri au apărut, dar, deşi punctul central era încă traducerea şi interpretarea textuală, textele erau acum mai ales din Noul Testament, fragmente ciudate din Evanghelii, identificate de şiruri de litere şi numere. Punctele de vedere ale lui Barlow adeseori păreau să ridice controverse, dar Kennedy nu putea să spună de ce, pentru că argumentele erau prea obscene şi aluziile evidente, dar într-un cerc restrâns.

În cele din urmă, totuşi, găsi subiectul pe care îl căuta. Titlul, aşa cum îi spusese Opie, era: „Are cineva chef de o reinterpretare a Codicelui Rotgut?” Sub acel titlu, erau două propoziţii scurte: „Mă gândesc să reinterpretez Codicele Rotgut dintr-un alt punct de vedere – numai pentru amuzament şi pentru o carte la care lucrez, nu ca să obţin o altă finanţare. Muncă lentă, mixare de date, poate faimă şi bani: e cineva interesat?”

Comentariile nu erau multe şi majoritatea răspunsurilor erau polemice şi ironice. De ce să mai interpretezi o dată Rotgut-ul? Şi fără finanţare? Barlow nu putea vorbi serios. Nu mai era nimic nou acolo, iar codicele probabil că nu era nici măcar o traducere, ci numai o interpolare.

Răspunsurile pozitive erau din partea lui HURT LDM şi a lui

DEVANI (câmp necompletat): nimic din partea lui Sarah Opie. Barlow promitea să ia legătura cu colaboratorii prin telefon, iar şirul comentariilor se încheia cu alte mesaje răutăcioase din partea altor membri. Apoi, mult mai târziu – aproape doi ani mai târziu, conform titlului şi numai cu trei luni înainte de moartea lui Barlow – mai apăruse un comentariu, de la BRAND UAS. „Foarte interesat de ce ai reuşit până acum. Mi-ar plăcea mult să stăm de vorbă şi poate treci de partea cea mai grea.”

Apoi, nimic.

Şi apoi, căderi mortale de pe trepte, computere scurtcircuitate, accidente rutiere şi cuţite scoase în miezul zilei.

Oare cum i-o fi răspuns Barlow lui Brand? se întreba Kennedy. Era dar că nu răspunsese printr-un mesaj pe forum, nici măcar ca să îi ceară datele de contact. Ea deja încercase, dar nu găsise nimic. Profilul lui Barlow afişa doar numele, nimic altceva.

UAS, descoperi ea într-o bază de date online, era Universitatea din Asturias, Spania: dar dacă Barlow ar fi încercat să îl caute acolo, ar fi aflat că Brand e un impostor. Sau poate că se gândise că numai un istoric ar fi putut intra pe un forum despre istorie, aşa că nu se deranjase să verifice.

Aşadar, fusese un mesaj personal. Codul de acces pentru mesajele personale era altul, dar moderatorul forumului Ravellers li-l dăduse şi pe acela. Kennedy redeschise arhiva într-o nouă fereastră şi află că datele erau stocate după ID-ul de forum. Sub numele lui Barlow, vreo 24 de mesaje, dar nici unul către vreun membru al echipei.

Era un mesaj pentru Sarah Opie, ceva mai târziu datat decât mesajele schimbate cu ceilalţi trei membri: „Sarah, ţii minte despre ce am vorbit la cina membrilor? Crezi că ai putea să faci ce te-am rugat, folosind propriul tău sistem sau computerele de la facultate? Sună-mă să vorbim”.

Şi un mesaj către Michael Brand, cu aceeaşi dată ca postarea de pe forum. „Domnule Brand, mă intrigaţi. Ştiu că Devani a vorbit cu dumneavoastră la conferinţa forumului, dar mai ştiu că nu v-a spus nimic. Cum aţi auzit de noi? Vă rog să nu îmi răspundeţi pe forum: prefer să previn speculaţiile decât să le intensific. Interiorul de la facultate e 3274.”

Apoi, nimic: nimic despre proiectul în desfăşurare cel puţin. Sub un impuls de moment, se uită şi prin mesajele personale schimbate de ceilalţi membri ai Ravellers, în speranţa că poate Codicele Rotgut e menţionat pe undeva. Probabil că mandatul

obţinut de poliţie pentru citirea mesajelor de pe forum acoperea şi mesajele trimise de alţi membri decât de cei implicaţi în caz, dar asta ar fi contat numai dacă ar fi dat peste ceva, ceea ce nu a fost cazul. Rotgut nu era o temă prea atrăgătoare: nimeni nu comenta despre marele proiect al lui Barlow şi nici nu specula pe seama lui. Nimănui nu părea să-i pese. Dintre titlurile de mesaje pe care le putea înţelege, majoritatea se refereau la obţinerea de fonduri – burse de cercetare, bugete de departamente, diurne, burse, cereri de fonduri către Loteria Naţională, alocări de capital, mărunţiş găsit în spatele pernuţelor decorative. Nimeni nu avea destui bani şi nimeni nu ştia de unde va obţine în continuare.

Era o chestie grea, mai puţin pentru Stuart Barlow şi micul lui grup de gherilă. Ei o făcuseră de amuzament. Şi toţi muriseră.

Ziua trecu încet cu toate căutările astea fără direcţie. Unul dintre momentele mai neobişnuite a fost când s-a dus la biroul lui Harper să verifice dacă au mai rămas acolo unele notiţe referitoare la caz. Sub un teanc de foi cu prostii interdepartamentale, găsi datele obţinute de la Interpol pentru Michael Brand. Acestea erau originalele, păstrate pentru că ceea ce se trimisese fusese numai sub formă de fax. Uitându-se peste ele încă o dată, Kennedy observă că Harper făcuse o greşeală elementară. Ceruse copii numai după cazurile în care Michael Brand apăruse ca potenţial martor sau suspect. Erau tone de material unde numele lui ar fi putut apărea consemnat în mărturiile altora şi voia să le aibă şi pe acelea. Trimise un amendament la cererea iniţială – acelaşi formular, cu mai multe căsuţe bifate. Pentru că era acelaşi formular, nu trebuia să mai treacă pe la Summerhill ca să îl autorizeze, dar trebuia să semneze şi să îşi treacă datele personale în josul paginii şi – cu strângere de inimă – tăie numele lui Harper.

Mai dădu câteva telefoane, fără să afle ceva nou despre cuţit şi ieşi din clădire la 5 fix, un lucru care nu i se mai întâmplase în ultimii şapte ani.

Izzy a fost surprinsă când a apărut înainte de şase. Aproape indignată.

— Niciodată nu ai venit aşa devreme! zise ea, strângându-şi lucrurile. Ce, nu s-au comis crime azi?

— Eu lucrez la crimele grave, răspunse Kennedy. Sigur că s-au comis, dar dintre cele prosteşti.

Ca întotdeauna, o conduse la uşă.

— Hm, e într-o dispoziţie nasoală, raportă Izzy. Mai devreme a plâns când a ascultat bubuiala aia de muzică ţigănească. Vorbea despre mama ta.

Kennedy era surprinsă şi deconcertată.

— Ce a zis despre ea?

— A spus că îi pare rău. „Îmi pare rău, Caroline. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.” Chestii de genul ăsta.

Kennedy ar fi spus că nu mai avea nici un sentiment pentru tatăl ei, fără să mai simtă amestecul obişnuit de afecţiune dureroasă şi indignare potolită. Trase aer în piept, iar Izzy înţelese că o cam dăduse în bară.

— Ce anume? zise ea distrată. Îmi pare rău, Heather. Ce spuneai?

Kennedy îşi scutură capul.

— Sunt bine, spuse ea. Numai că…

Dar era prea mult de explicat de la zero.

— Numele mamei mele era Janet, murmură ea.

— A, da? Şi cine era Caroline? Amanta?

— Nu. Numai o femeie pe care a ucis-o. Noapte bună, Izzy!

Închise uşa.

27

A doua zi dimineaţă nu avu loc nici o şedinţă. Summerhill era în clădire, dar nu se văzu cu nimeni, iar ceilalţi detectivi se împrăştiaseră devreme fără să se mai consulte. Kennedy a fost lăsată să se răcorească în bârlogul secţiei şi să se ocupe din nou de experţii în cuţite – fără nici un chef.

Nu venise nimic de la Interpol, dar le putea accesa arhiva online şi să vadă dacă mai era ceva prin alte dosare, care puteau fi văzute fără alte contacte între cele două departamente.

Serviciul de informaţii digitale al Interpolului avea o interfaţă de utilizare complicată, care îţi cerea să completezi inutil tot felul de date înainte de a putea căuta în sistem. Dar Kennedy avea mult timp la dispoziţie şi era foarte hotărâtă să se descurce prin hăţişul de uscături digitale ca să dea de miez.

Şi, odată ajunsă acolo, a găsit şi miezul. Tipii cu numele de Michael Brand fuseseră implicaţi în furturi şi violuri, dar vârsta şi semnalmentele erau la ani lumină de acel Michael Brand pe care îl căuta ea. Dar, în urmă cu zece ani, în partea de nord a statului New York şi apoi în urmă cu şapte ani, în Noua Zeelandă, South Island, apăreau cazuri de persoane dispărute şi numele lui Michael Brand legat de ele.

Kennedy scoase informaţiile celor două cazuri şi fu uimită de ce găsi.

Cazul din New York: o femeie, Tamara Kelly şi cei trei copii, toţi daţi dispăruţi de către soţul ei, Arthur Shawcross. El era reprezentant de vânzări la o companie de articole de papetărie şi s-a întors dintr-o călătorie de serviciu de o săptămână, găsindu-şi casa goală, iar soţia şi copiii dispăruţi în ceaţă. Cu o zi înainte, cineva sunase la el acasă de pe un număr pe care Shawcross nu îl ştia. Se dovedi că era înregistrat pe numele lui Michael Brand, dar investigaţiile ulterioare nu au reuşit să dea de el.

Noua Zeelandă: Erwin Gaskell, tâmplar, lipsise de acasă două zile, vizitându-şi mama care era în convalescenţă după o operaţie de inimă. Când se întoarse, îşi găsi casa incendiată. Soţia sa, Salome şi cei trei copii dispăruseră. Din cauza incendiului şi bănuindu-se că focul fusese pus intenţionat, cei care erau cazaţi la un motel din apropiere au fost interogaţi. Unul dintre ei, Michael Brand, nu a fost interogat pentru că nu s-a mai

întors în cameră să îşi recupereze puţinele lucruri. Fusese văzut vorbind cu doamna Gaskell în ziua în care dispăruse sau cel puţin cineva cu semnalmentele lui. Era şi o descriere destul de clară: capul chel şi ochi negri care se întipăreau în mintea tuturor celor care îl văzuseră.

De fiecare dată era vorba despre o femeie cu trei copii. Ce naiba însemna asta? Pe de-o parte, că Tillman nu era chiar aşa de nebun pe cât părea. Pe de alta, că Michael Brand se ocupa destul de mult de afaceri cu o femeie şi trei copii.

Trafic de carne vie? Dar de ce de fiecare dată era vorba de o întreagă familie? Şi de ce familii exact cu aceeaşi structură? Şi de ce femeile acceptau să se vadă cu Michael Brand, cum făcuse şi Rebecca Tillman şi, evident şi celelalte?

Era un criminal în serie? Era vreun psihopat, care recrea vreun moment din propriul trecut? Asta părea ridicol dacă era acelaşi Brand care putea trimite o falangă de asasini să se ocupe de Stuart Barlow şi de echipa lui ghinionistă.

În acel punct, momentan în pană de idei şi plictisindu-se de moarte, Kennedy începu să improvizeze. Mai încercă să afle ceva de cuţit, dădu telefoane pe la muzee şi pe la arhive, citindu-le şirurile de litere şi cifre de pe spatele fotografiei ascunse cu atâta grijă de Barlow.

P52

P75

NH II-1, III-1, IV-1

ES2

B66, 75

C45

Nimeni habar n-avea ce înseamnă asta.

Kennedy schimbă tactica, folosind motoarele de căutare online. Era complet inutil, pentru că şiruri de numere şi litere apăreau peste tot – în numerele de serie ale produselor şi componentelor, pe plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor şi ale trenurilor, numerele a orice există sub soare. Nu exista nici o modalitate de a restrânge căutarea.

Dacă tot era în acel punct, se gândi să se uite peste notiţele celor două cazuri pentru a vedea dacă mai era ceva nou de aflat. Nu reuşi să se logheze.

Se uită în jur. Nici unul dintre ceilalţi ofiţeri care lucrau la caz nu se întorsese încă, dar McAliskey îşi lăsase computerul deschis şi era logat – ar fi fost considerată o încălcare a disciplinei, dacă

ar fi fost prinsă. Kennedy se îndreptă spre biroul lui şi deschise fişierul de acolo.

Ceea ce văzu o făcu să înjure, cu ochii măriţi de uimire.

Nu era genul vijelios, însă timpul în care ajunse din bârlog în biroul şefului era mult peste orice furtună puternică. Rawl păru surprinsă.

— Dar nu e… nu primeşte… începu ea.

— Numai un moment, zise Kennedy, trecând deja mai departe.

Summerhill vorbea la telefon. Ridică privirea când ea intră, dar nu spuse nimic.

— Da, zise el. Da, domnule. Ştiu asta. Ne străduim. Mulţumesc. Şi dumneavoastră.

Puse receptorul în furcă şi se uită la ea, ridicând din sprâncene întrebător.

— M-ai eliminat din dosarul cazului, zise ea.

— Nu chiar.

— Parola mea nu funcţionează. Ce anume înseamnă „nu chiar”?

— E doar o formalitate administrativă. Când eşti subiectul unei întruniri speciale, toate fişierele operaţionale trebuie supravegheate de cei de la Resurse Umane şi de la Comisia pentru Plângeri în Poliţie. Asta înseamnă automat că toate parolele tale sunt afectate. Devin inactive şi toate codurile de acces sunt revizuite. Primeşti o parolă nouă într-o zi-două.

— Şi între timp, să fiu doamna care serveşte ceaiul…

— Nu ştiu ce ai…

Kennedy trânti foile printate la el pe birou, iar el le privi o clipă lung, neştiind ce sunt: o pagină din notiţele lui Combes datată de ieri, adăugată la dosar, după cum arăta ştampila, la 7:30.

— Combes s-a văzut cu Ros Barlow ieri după-amiază şi i-a zis să se ducă învârtindu-se, rezumă Kennedy.

Summerhill dădu din cap.

— Da, bine, sugestia ta de a se vorbi cu ea, în caz că fratele i-ar fi spus ceva, merita folosită. Dar s-a dovedit a fi mai puţin decât cooperantă.

— Jimmy, a cerut să stea de vorbă cu mine.

— Ştiu şi asta.

— A refuzat să vorbească cu Combes şi m-a solicitat expres pe mine. Când aveai de gând să îmi spui?

O privi fără urmă de scuză.

— Dacă citeşti şi restul notiţelor sergentului Combes, vei

vedea că nu crede că Rosalind Barlow mai are ceva nou de adăugat la cele deja declarate. A recomandat să nu se efectueze o nouă vizită.

— La naiba! explodă Kennedy. A cerut să îmi vorbească. Oare asta înseamnă că nu mai are nimic de adăugat sau crezi că a văzut în Combes o caricatură arogantă cu coaie şi voce piţigăiată şi a preferat să stea de vorbă cu o fiinţă umană?

— Kennedy, te sfătuiesc să-ţi temperezi limbajul. Nu am de gând să tolerez asemenea manifestări faţă de colegii tăi.

Kennedy ridică din umeri neajutorată.

— Pentru Dumnezeu, zise ea, pe un ton scăzut, lucrez la cazul ăsta sau sunt pe tuşă? Dacă nu vrei să-mi dai nimic serios de făcut, Jimmy, eu ce treabă mai am pe aici?

Summerhill păru atent acum, deşi prevăzuse asta de multă vreme şi se bucura că se ajunsese, în sfârşit, aici.

— Soliciţi un transfer? o întrebă el.

Îşi împinse scaunul spre fişetul din spate, unde Kennedy ştia că sunt păstrate toate copiile după documentele din departament, inclusiv formularul PD-012 pe care, la rândul ei, i-l recomandase lui Harper să îl completeze când fusese cazul. „Ofiţer care solicită transferul din cauza unor probleme personale ce îi afectează munca.”

Râse.

— Nu, zise ea, iar mâna lui Summerhill, pe jumătate ridicată, îi căzu în poală. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Jimmy, nu solicit un transfer. Am crezut că am purtat deja discuţia asta şi am crezut că ne-am înţeles, dar asta pentru că am fost eu naivă, nu-i aşa? Nu, continuă. Şi, între timp, cheam-o pe Rawl să îmi dea o parolă temporară. Poţi să mă ţii şi în lesă dacă vrei, dar nu încerca să mă ţii departe de caz.

Rămase în picioare, iar el îi aruncă o privire plină de suspiciune şi ură.

— Nu ai voie să vorbeşti cu Ros Barlow, îi spuse el. Nu aşa îţi foloseşti bine timpul, iar ostilitatea ei faţă de un ofiţer de poliţie şi faţă de această anchetă o face un martor necreditabil.

— Cred că o face un suflet-pereche, dar sigur, tu eşti şeful.

— Da. Încearcă să-ţi aminteşti asta.

— Dacă uit, ai tu grijă să îmi aminteşti.

Plecă repede, pentru ca nevoia de a da un pumn cuiva să nu scape de sub control şi faţa lui Summerhill să nu îi mai pară aşa de la îndemână.

*

Întoarsă la birou, se gândi la povestea asta.

Summerhill se încăpăţâna să o ţină pe banca de rezerve. În felul său, probabil că se simţea foarte în largul lui făcând asta: avusese ocazia să se ocupe de caz şi la Square Park dovedise că nu putuse face faţă, un ofiţer ieşind mort din toată distracţia. Felul în care îşi jucase cartea după povestea cu comitetul o adusese din nou în echipă, dar şeful îi spunea, în felul lui complet lipsit de şarm, că numai până aici i-a mers.

Aşa că rămâneau trei variante.

Putea să-şi ţină gura şi să se uite la cei din jur din confortul propriului birou. Caz în care ar fi putut fi şi moartă.

Ar fi putut să-şi revizuiască ultimatumul dat lui Summerhill şi să-şi forţeze încă un pic norocul: dar prima dată nu blufase, ceea ce acum ar fi trebuit să facă.

Sau…

Îşi scoase mobilul, îl deschise şi căută în lista de apeluri. Numărul lui Tillman era uşor de găsit: singurul pe care nu îl recunoscu din prima. Apăsă pe „Apelare”.

— Da?

— Tillman.

— Sergent Kennedy.

Nu păru surprins, dar în tonul lui se simţea expectativa, o întrebare nerostită.

— Sper că nu vrei totul sau nimic, nu?

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Schimbăm informaţii, atât. Nu-ţi cer să lucrezi cu mine, ci numai să îmi spui ce ştii. Hai să stabilim o regulă: nu minţim, nici măcar prin omisiune. Nu îmi ascunzi lucruri ca să îţi păstrezi avantajul.

— Şi tu faci la fel?

— Ai cuvântul meu.

— OK.

Se mută la biroul lui McAliskey, unde dosarul era încă deschis.

— Mai întâi, am ceva pentru tine. Pe gratis, pentru că îţi sunt datoare.

Îi povesti despre celelalte două femei – nume, locuri, date şi ore. Auzea cum îşi notează, probabil ca să verifice prin propriile sale contacte. Totuşi, nu avu nici un fel de reacţie la auzul veştilor sau cel puţin ea nu auzi nimic la telefon.

— OK, zise ea. Ai notat?

— Da, spuse Tillman. Şi acum?

— Douăzeci de întrebări. Tu începi.

Timp de o oră, o interogă privitor la caz. Începu cu Stuart Barlow, apoi continuă cu celelalte două victime: cauza morţii, legătura cu Ravellers, proiectul secret al lui Barlow (care, ca pretext pentru omucideri multiple suna la fel de ridicol ca prima oară), urmăritorul necunoscut şi avansarea investigaţiei până în acel punct. De fiecare dată, Tillman punea întrebări la obiect şi circumstanţiale: genul de întrebări pe care le-ar pune un poliţist. Cum şi-au dat seama că Barlow a fost ucis? Criminalii au lăsat amprente sau urme de ADN la locul crimelor? Dincolo de asta, mai era vreo dovadă concretă a faptului că exista o legătură între aceste crime sau porneau de la ideea că atâtea morţi sunt suspecte? Kennedy îi răspunse acolo unde putu şi îşi recunoscu ignoranţa acolo unde nu avea nimic de spus. Când Tillman termină cu întrebările – sau, cel puţin, când un moment nu mai spuse nimic – interveni şi ea pentru ce o interesa.

— Încă suntem în ceaţă cu privire la motiv, dar cred că e semnificativ faptul că Barlow şi echipa sa erau aşa de secretoşi cu privire la ce descoperiseră – sau cu privire la ce căutau măcar.

— Semnificativ în ce sens?

— Habar n-am. Dar e ceva între cercetarea istorică serioasă şi vânătoarea de comori. Anul trecut s-au făcut descoperiri semnificative în zona anglo-saxonă: aurul vikingilor, care valorează milioane. Dacă îl declari, devine comoară găsită. Descoperitorii şi proprietarii terenului primesc o recompensă, iar statul ia comoara. Să presupunem că Barlow a dat peste aşa ceva? Şi că cineva a descoperit ceea ce găsise?

— Pare un motiv bun pentru crimă, aprobă Tillman.

— Nu pari convins.

— Nici tu, sergent.

— Heather. Mă cheamă Heather, Tillman. Heather Kennedy. Acum nu îţi mai vorbeşte un poliţist. Am mers până unde am putut fiind poliţist. Acum vorbeşti cu un cetăţean îngrijorat.

— OK, Heather. Eu sunt Leo.

— Ştiu, am căutat. Şi ai dreptate, nici eu nu cred că e vorba doar despre bani. Trebuie să existe un motiv important, unic, pentru ca oamenii să fie dispuşi să facă orice pentru a obţine ce îşi doresc, dar tipii din Luton erau scoşi din James Bond. Arătau şi se purtau ca nişte soldaţi. Şi au ucis trei persoane în două zile, în trei moduri diferite. Au acoperire mare şi sunt antrenaţi.

— Cartelele de crimă organizată operează ca o armată.

— Sunt convinsă. Dar spune-mi dacă mă înşel, nu operează şi ca în afaceri? Import-export, distribuţie, birouri de vânzări, produse aparent garantate care sunt returnate masiv. Dacă lucrurile pe care le vând n-ar fi ilegale, probabil că ar fi în Topul 100 al celor mai bogaţi oameni. Oare umblă după antichităţi furate? Nu cred. Am vorbi despre un altfel de criminal: genul care nu are o infrastructură mondială.

— Şi atunci tu ce crezi?

— Eu mă tot întreb ce e cu Michael Brand, Leo. Ăsta e unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Mă tem că în cazul ăsta nu funcţionează logica inductivă a lui Sherlock Holmes. Poate avem nevoie de ce ştii tu.

— Un motiv. Al doilea?

— Ajung şi acolo. Întâi spune-mi despre Michael Brand.

— Dacă îmi spui tu mai întâi ceva.

— Dă-i drumul.

— Am observat că nu îl bănuieşti pe Brand că ar fi urmăritorul lui Barlow. Crezi că e vorba despre persoane diferite. De ce?

— A, da.

Trebuia să se gândească înainte de a răspunde. Era o presupunere făcută la început şi nu prea se mai gândise la asta de atunci.

— Pentru că Barlow îl ştia deja pe Brand de pe forum. La un moment dat – nu înainte ca Barlow să fie ucis – s-au văzut. E clar că acolo s-a produs ceva important, dar de ce s-ar deranja Brand să treacă drept un cercetător interesat dacă avea de gând apoi să se ţină scai de Barlow ca o gumă de mestecat ieftină care se lipeşte pe talpă?

— Deci e vorba despre două abordări diferite ale aceleiaşi probleme, zise Tillman.

— Mda, spuse Kennedy. Cred că exact asta e. Ştim că cineva a scotocit prin lucrurile victimelor – case, birouri, computere. Michael Brand se apropie de Barlow. Asta e partea soft a ecuaţiei. Dar are pe cineva pus să se ţină de fundul lui Barlow, în caz că dau de ce caută, urmărindu-l sau spărgându-i casa.

— Iar când ambele variante pică, îi omoară pe toţi.

— Exact. Şi umblă prin lucrurile lor cu un pieptene cu dinţii foarte fini şi deşi.

— OK.

Tillman tăcu un moment. Kennedy aştepta. Era clar că Brand era punctul central al atenţiei lui Tillman: trebuia să fie, din

cauza a ceea ce îi povestise când se întâlniseră data trecută. Kennedy intui că ce avea el să îi spună atingea punctul nevralgic care devenise centrul vieţii sale. Aşa că era complet nepregătită pentru ce auzi, în cele din urmă.

— Brand e un cumpărător.

— Ce anume cumpără?

— Sau un dealer mai curând. Cineva care face rost şi oferă lucruri altora.

— Ce fel de lucruri?

— Orice, orice. Nu există o limită. Armele şi medicamentele sunt printre cele mai frecvente, dar mai sunt şi tot felul de alte lucruri. Computere şi plăci de bază. Software. Maşini pentru fabricat componente ale altor maşini. Echipament de supraveghere electronică. Lemn. Suplimente nutritive. A şi dincolo de toate astea…

Kennedy completă spaţiul de tăcere:

— Femei cu exact trei copii.

— Da.

— Bine. Hai să presupunem că ce face acum e pe aceeaşi schemă. Brand încearcă să pună mâna pe altceva – ceva ce Barlow şi oamenii săi găsiseră, făcuseră sau poate doar aflaseră de acel lucru. A apărut şi el. Şi-a adus oamenii. L-a aburit pe Barlow, apoi l-a ucis şi i-a scotocit prin casă. Dar nu a găsit ce căuta, aşa că echipa încă nu a plecat, încă se află în căutări.

Timp de câteva secunde se auzi numai respiraţia lui Tillman.

— Încă se află în căutări, aprobă el. Dar scenariul tău nu funcţionează.

— De ce?

— Pentru că nu au încercat să vorbească cu Opie, doar au ucis-o. Nu cred că e vorba despre o afacere obişnuită. Cred că e altceva şi de-asta cred că aici ar fi rost de aflat ceva. Brand e maestru în a apărea brusc într-un loc, obţinând ce vrea şi apoi dispărând iar. Nu rămâne prin preajmă niciodată şi nu lasă urme. Dar deja au trecut – cât? – două luni de la uciderea lui Barlow? Iar oamenii lui Brand încă se află aici. Înseamnă că nu are situaţia complet sub control. E…

Kennedy îi completă din nou fraza:

— Limitarea pagubelor.

— Aşa cred. Mda. Uite, ziceai că mai vrei ceva de la mine.

Îi spuse despre cuţit şi despre cum eşuase în a-l identifica. Păru foarte încântat să vorbească despre problema asta discretă

şi concretă. Îi spuse să închidă şi să pozeze schiţa pe care o făcuse şi să i-o trimită pe mobil. Apoi o sună el.

— Recent am văzut un astfel de cuţit, zise el.

— L-ai văzut? Unde?

— Cineva l-a aruncat în mine.

— Eşti sigur că era acelaşi design?

— A trebuit să cauterizez rana cu foc ca să opresc sângerarea.

— OK, acceptă Kennedy, a fost acelaşi cuţit.

— Nu m-am gândit până acum să iau urma cuţitului, zise Tillman, pe un ton prea animat. Vezi? De-aia e bine să fie două capete implicate în problemă.

Kennedy izbucni în râs.

— Dar amândoi suntem pe dinafară, sublinie ea.

— De acord. Însă eu cunosc pe cineva. Un inginer.

— Un inginer? Tillman, eu voiam să spun că originea armei ne-ar putea...

— E un inginer care cunoaşte bine armele. Un trăsnit, îl cheamă Partridge. Stai să vorbesc cu el şi te anunţ.

Tillman închise, iar Kennedy îşi strânse lucrurile. Chiar atunci se simţi în mod ciudat înrudită cu Michael Brand. Dacă el se ocupa de limitarea pagubelor, încercând să ţină sub control o situaţie dificilă, haotică şi ea făcea la fel: compensa şi corecta greşelile altora, precum şi pe ale ei înseşi; încerca să găsească singurul drum sigur printr-un câmp de mine la a căror amplasare contribuise şi ea. Pe de altă parte, poate că nici nu exista un drum sigur.

Dar ştia că are un punct de plecare.

28

— Nu vreau să par năzuroasă, zise Ros Barlow. Numai că nu prea suport gargara. Colegul tău m-a minţit de la obraz şi fără măsură şi a continuat chiar când i-am spus-o în faţă. Aşa că i-am zis să plece.

Tăie o prăjitură în felii şi le aşeză pe farfurie, cu o grijă obsesiv-compulsivă, după părerea lui Kennedy. Farfuria avea sigla restaurantului unde căzuseră de acord să se vadă, la vreo sută de metri de clădirea Gherkin unde lucra Ros: „Caravaggio”. Era o alegere neinspirată din mai multe puncte de vedere: preţul era unul, iar celălalt era amintirea nedorită a luptelor cu cuţite.

— Nu cred că sergentul Combes ţi-a spus intenţionat o minciună, zise Kennedy, cu scrupulozitate. Poate însă nu ţi-a spus toată povestea.

Ros pufni.

— Nu mi-a dat nici măcar detaliile preliminare. A venit plin de importanţă cu verzi şi uscate despre cum ancheta a devenit acum mult mai mare şi că era foarte important să revedem declaraţiile iniţiale ca să ne asigurăm că nu mi-a scăpat nimic – oare aşa a spus? – nimic important. Dar când l-am întrebat ce s-a întâmplat de s-au schimbat lucrurile, a refuzat să îmi dea un răspuns direct. Eu i-am zis că ştiam că tu conduci cazul şi mi-a râs în nas, spunându-mi că nu-i aşa. Doar atât a zis, că nu-i aşa, dar a dat impresia că ar mai fi avut multe de spus dacă ar fi avut chef. L-am întrebat ce anume înseamnă „nu-i aşa” şi atunci a încercat să mă pună la colţ ca pe o şcolăriţă: că asta nu mă priveşte, că a venit numai ca să confirm declaraţiile şi că nu prea are timp şi că – asta a pus capac – dacă vreau într-adevăr să-l prindem pe ucigaşul fratelui meu, să execut ce mi se spune şi să-l las pe el să-şi facă treaba. Aşa că atunci mi-am băgat picioarele.

Kennedy dădu din cap: nu era deloc neplăcut să îţi imaginezi scena.

— E adevărat că ancheta a luat amploare, zise ea, alegându-şi atent cuvintele.

Îi povesti lui Ros de celelalte morţi – în fine, despre majoritatea. Se trezi că nu poate să-i spună despre Harper. Ros citise despre asta prin ziare şi ştia partea urâtă pe care Kennedy

o trecuse sub tăcere.

— Tu erai acolo? o întrebă. Când a murit celălalt bărbat? Detectivul ăsta, Harper?

— Da, eram, spuse Kennedy. Da. Sarah Opie era ultimul membru al echipei fratelui tău. Nu ştiam asta când ne-am dus acolo, dar a reieşit din discuţie. Am decis să o luăm în custodia poliţiei, dar era prea târziu. Au ucis-o şi pe ea.

— Chiar în faţa ta, zise Ros, privind-o cercetător.

— Chiar în faţa mea, aprobă Kennedy.

Ştia că nu o acuza, ci o compătimea, dar tot îi venea greu să vorbească normal, stăpânindu-şi emoţiile. Ros păru că simte presiunea care o macină, aşa că nu mai spuse nimic despre Harper.

— Şi de ce v-aţi dus la doctor Opie? întrebă ea în schimb. După atâta timp, adică. Am crezut că celelalte morţi au fost…

Ezită, lăsând un gol pentru a-l completa Kennedy cu termenul tehnic.

— Legate între ele? Da, erau. Iar moartea ei cred că e un rezultat al faptului că ne-am dus la ea. E imposibil să fie o coincidenţă, iar criminalii să fie prezenţi acolo în acelaşi timp. Ne urmăreau, fie ca să afle cât de mult ştim, fie ca să îşi completeze informaţiile lipsă.

— Sau ambele.

— Da. Sau ambele.

Cu un calm imbatabil, Ros răsese deja trei felii din prăjitură, fiecare dintr-o înghiţitură, aşa cum unii oameni consumă stridiile, înghiţindu-le direct. Degetele îi erau lipicioase.

— Deci nu e unul singur. Criminalii, vreau să spun, nu criminalul.

— Eu am văzut doi, îi spuse Kennedy. Şi mai era un al treilea pe fundal – cel pe care fratele tău l-a cunoscut sub numele de Michael Brand. Tot nu ştim ce rol a jucat, dar e greu de crezut că a fost complet neimplicat.

— Şi nu ştiţi motivul? De ce l-au ucis pe Stu şi pe ceilalţi?

— Încă nu.

— Crezi că vor veni şi după mine?

— Nici asta nu ştiu, recunoscu sincer Kennedy. Dar nu cred. Ultima oară când am vorbit nu au venit după tine. Dacă avem dreptate, iar cercetarea fratelui tău e elementul-cheie, adevărata legătură dintre victime, atunci singura situaţie în care te-ai afla în pericol ar fi dacă ar bănui că tu ştii ceva. Pe moment, se pare

că au hotărât că tu nu ştii. Sigur, încă nu avem nici o idee despre ceea ce încearcă să obţină sau care e motivaţia lor. Până nu ştiu asta, nu putem să cuantificăm riscul.

Ros medită la aceste lucruri câteva secunde.

— Bine, zise ea în cele din urmă. O să îmi asum riscul. Vreau ca nenorociţii ăştia să fie spânzuraţi. Ce vrei să ştii?

— Orice îmi poţi spune. Orice despre cercetarea fratelui tău.

— Stu nu vorbea despre cercetările lui. Dar ştii că prostovanul tău de coleg i-a luat computerul.

— Da, spuse Kennedy. Nu era nimic în el.

— Vrei să spui nimic relevant? întrebă Ros.

— Absolut nimic. Hardul fusese curăţat.

Ros îşi ridică sprâncenele.

— Şi-atunci de ce te mai întrebi care e motivul? întrebă ea. Încearcă să distrugă cartea. Sigur asta vor.

— Asta tot nu e o explicaţie, Ros. Nu dacă nu ştim şi de ce. Tu însăţi ai spus că în carte nu era nimic important – nu era reputaţia nimănui în joc. Rotgut-ul a fost găsit în secolul al XV-lea, nu? Şi nu e decât o altă traducere a unei evanghelii care există deja în alte versiuni.

— Stu zicea că asta era şi ideea, replică Ros.

— Ce vrei să spui?

— Că Rotgut-ul era epuizat, nu mai avea nici o valoare. De ce căpitanul De Veroase a dat un butoi plin cu rom pentru ceva care nici măcar nu era aşa vechi, neobişnuit sau rar?

Kennedy ridică din umeri.

— Şi-atunci ce era nou? întrebă ea.

Ros ridică şi ea din umeri.

— Nu ştiu, recunoscu ea posacă. Îmi amintesc numai că Stu spunea asta cuiva cu care avea o polemică.

— Cine? Cine e acest cineva?

— Vorbea la telefon. Habar n-am. Cu luni în urmă. Probabil cu unul dintre membrii echipei.

Kennedy medită la enigma asta.

— Poate e ceva legat de document, specula ea. Ceva mai mult decât ceea ce e scris. Materialul din care era făcut, sau cum erau legate foile, sau vreun mesaj ascuns pe care nu îl văzuse nimeni…

Amuţi, dându-şi brusc seama de cât de puţine lucruri ştia despre documentul ăsta din cauza căruia muriseră cinci persoane, probabil o a şasea. Acest gând o făcu să se simtă

ruşinată.

— Ros, unde e Rotgut-ul? Originalul adică.

— În scriptoriumul din Avranches, spuse Ros direct. Bretania. Sau Normandia. Oricum, în nordul Franţei. Dar Biblioteca Britanică are o fotocopie foarte frumoasă: fiecare pagină, scanată la rezoluţie maximă. El a văzut originalul numai de două ori.

Kennedy se gândi să atace cea de-a doua problemă.

— Cum îţi spuneam, computerul fratelui tău a fost curăţat complet, zise ea. Sarah Opie avea toate fişierele în reţeaua facultăţii şi erau intacte. Dar nimic referitor la proiect.

— Oare şi acolo s-a umblat? întrebă Ros.

— Nu credem. Să elimini un întreg set de fişiere de pe un server mare, fără să laşi vreo urmă… e posibil, dar e nevoie de un înalt nivel de pregătire informatică. Şi dacă au putut face asta, atunci spargerea amatoristică a computerului fratelui tău nu se leagă. Ar fi lucrat la fel de curat în ambele cazuri.

— Ce mă întrebi exact, sergent Kennedy?

— Mă gândeam că fratele tău ştia că e urmărit şi probabil ştia că e din cauza cercetării. Poate mai avea o ascunzătoare, fie la casa de vacanţă din Londra, la Prince Regent's, unde păstra copii sau CD-uri legate de proiect? Poate că, dacă a avut o ascunzătoare sigură, le-ar fi spus celorlalţi să şteargă totul, în caz că cineva le-ar fi spart sistemele.

— Prea multe presupuneri, observă Ros.

— Ştiu. Dar există aşa ceva?

— Dacă da, mie nu mi-a spus.

Kennedy simţi că i se scufundă puţin corăbiile. Mai avea o singură încercare – de fapt, două.

— OK, zise ea, încercând să pară neutră şi detaşată. Aş vrea să îţi spun două lucruri. Dacă îţi vine vreo idee, aş vrea să ştiu despre ce e vorba.

— Bine, spuse Ros.

Kennedy scoase din geantă poza pe care o găsise sub podeaua din biroul lui Stuart Barlow. O clasase ca probă într-o pungă cu şină, datată, cu locul şi ora trecute pe eticheta de jos din stânga: o încercare cu inima îndoită, care ar fi scos complet proba din uz. O puse pe masă şi o împinse către Ros.

Ros privi imaginea îndelung, dar scutură din cap, în cele din urmă.

— Nu, spuse ea. Îmi pare rău. Nu am văzut asta niciodată. Şi

nu ştiu unde a fost făcută.

— Pare un soi de fabrică părăsită, spuse Kennedy. Sau o magazie. Ştii dacă fratele tău avea vreo legătură cu un asemenea loc sau dacă vizitase aşa ceva?

Când Ros scutură din cap din nou, Kennedy întoarse poza, arătându-i şirul de litere şi cifre de pe spate.

— Dar astea? îţi spun ceva?

— Nu, zise Ros. Îmi pare rău. Care e al doilea lucru?

— Celălalt lucru e şi mai obscur, recunoscu Kennedy. Când doctorul Opie era pe moarte, a spus ceva ce nu am înţeles. A vorbit de un porumbel.

Ros ridică ochii de la poză, pe care continua să o ţină în mână şi să o studieze.

— Un porumbel?

— Am auzit doar câteva cuvinte. A spus: „Un porumbel, un porumbel are…” şi ce a mai spus nu am înţeles.

— Încep să cred că e real, zise ea şi nu vreo glumă sinistră. Pentru că nu pari genul de persoană care ar face glume sinistre.

— A fost foarte real, o asigură Kennedy. De ce? Ştii ce încerca să îmi spună?

Ros dădu uşor din cap.

— Nu „un porumbel are”, ci „Dovecote”. Sau poate era „la Dovecote”[12].

Mai era ceva. Trebuia să mai fie. Kennedy nu întrebă. Aşteptă şi o privi pe Ros Barlow cum ia o gură de cafea.

Aşeză ceaşca, iar farfuria făcu zgomot de la tremurul mâinii ei.

— Scuze, zise Ros. Numai că m-am trezit din nou acasă. Mergeam acolo des în copilărie.

Rămase tăcută un moment, clătină din cap, apoi o privi drept pe Kennedy.

— Părinţii mei au avut două proprietăţi, zise ea. Căsuţa şi o casă la ţară. Se numea „Dovecote Farm”. E în Surrey, lângă Godalming. De fapt, e imediat pe A3100, n-ai cum s-o ratezi pentru că tata a pus o pancartă îngrozitoare ca să o semnaleze. Era un mare fan al baloanelor Goodyear – aşa că „D”-ul de la „Dovecote” are o aripă, precum casca lui Hermes. E ridicol, dar lui i se părea grozav.

Kennedy nu spuse nimic pe moment. Nu voia să îi transpară în

---

[12] Joc de cuvinte între „dove got” („porumbelul are”) şi „Dovecote” (literal, „căsuţă pentru porumbel”; în text, numele casei de la ţară a familiei Barlow).

voce bucuria.

— Ai spus că Stu devenise puţin paranoic în ultimele săptămâni, zise ea, în cele din urmă.

— Dar se pare că nu îndeajuns, sublinie trist Ros.

Kennedy o aprobă cu o înclinare sumbră a capului.

— Deci e posibil să fi ţinut unele întâlniri la casa de la ţară cu membrii echipei. Dacă se gândea că la colegiu e urmărit, iar dacă la voi acasă s-a intrat prin efracţie…

— Ar avea logică, aprobă Ros.

— Ai o cheie de la casa de la ţară?

— Am toate cheile. Toate patru. Toate sunt pe acelaşi inel, în sertarul din bucătărie de-acasă. Credeam că nimeni nu mai fusese pe acolo de ani buni. Vrei să vii cu mine să îţi dau una?

Kennedy medită o vreme îndelungată.

— De fapt, spuse ea, nu, nu vreau. Sunt sigură că eu şi Harper am fost urmăriţi la Luton şi că nu i-am văzut pe urmăritori. Hai să ne gândim la varianta cea mai proastă. Dacă încă mă urmăresc, înseamnă că ştiu şi că noi două ne-am întâlnit. Ştiu că pare o nebunie, dar chiar şi tu ai spus că paranoia fratelui tău nu a fost suficientă cât să îl salveze. Hai să ne asigurăm că nu păţeşti şi tu la fel.

Ros nu părea convinsă, dar cel puţin acceptă raţionamentul.

— Bine, zise ea, pe un ton relaxat. Atunci la ce te-ai gândit?

Îi întinse poza lui Kennedy, iar ea o puse la loc în geantă.

— Trimiţi lucruri prin curierat de la serviciu? întrebă ea în timp ce scotocea prin geantă, fără să o privească pe Ros.

— Tot timpul.

— Ia una dintre dublurile cheii mâine la serviciu. Pune-o într-un plic şi trimite-o prin curier vecinei mele de deasupra, Isabella Haynes.

— Ce adresă?

— East Terrace, numărul 22, Pimlico, apartamentul 4, spuse Kennedy. Doi şi cu doi fac patru – crezi că ţii minte sau vrei să îţi notezi?

— Lucrez într-o bancă de investiţii, sergent Kennedy, zise Ros sec. Trebuie să îmi amintesc cursul valutar cu patru zecimale şi ăsta se schimbă în fiecare zi. East Terrace, numărul 22, apartamentul 4.

— Pimlico.

— Pimlico. Poţi să îmi dai şi codul poştal dacă vrei. Nu îl uit. Şi nici nu îl încurc cu numărul apartamentului.

Kennedy i-l spuse şi apoi aşeză cartea de credit pe masă. Ros Barlow i-o împinse înapoi.

— Du-te, zise ea. Mâine primeşti veşti de la mine. Iar eu rezolv aici cu nota. Toate cu o singură condiţie.

— Spune, zise Kennedy.

Deja se ridicase şi îşi punea haina.

Ros ridică privirea.

— Orice afli să îmi spui. Când poţi.

În privirea ei, zări mâhnirea neîmpăcată şi vina: şi se întrebă dacă şi Ros vedea asta când se uita la ea.

— Sigur, spuse ea. Promit.

Înapoi la secţie, Kennedy făcu un raport despre întâlnirea cu Ros Barlow la modul paranoic, dar omise orice detaliu cum că vreuna dintre ele ar fi avut acces la informaţii relevante legate de caz.

Aşa, înveţi şi tu din greşeli, îşi spuse ea, nu aprobator, dar cu un soi de satisfacţie fatalistă. Asta însemna că era pe cale să intre în vizuina iepurelui: adică să accepte faptul că se mişca acum într-o lume în care cabale necunoscute i-ar fi putut urmări informatorii cu intenţia de a-i ucide înainte ca ei să poată să-i spună ceva folositor.

Ceva folositor despre ce? Răspunsul – o traducere medievală proastă a unei evanghelii deja existente – tot nu avea nici un sens. Dar, la capătul vizuinei, unde sticluţele pe care scria „Bea-mă!” îţi puteau schimba viaţa pentru totdeauna, te lăsai purtat de evenimente.

Mobilul ei, pe care îl pusese pe silenţios în timpul convorbirii cu Ros, vibră în buzunar. Îl scoase şi răspunse.

— Kennedy.

— Zi plină? întrebă Tillman.

— Plină. Dar nu neapărat productivă.

— Poate că partea cea mai bună vine acum. Am vorbit cu Partridge şi ne-a găsit cuţitul.

29

Kennedy îl reperă imediat pe John Partridge pentru că era exact cum îl descrisese Tillman – şi exact diametral opus faţă de vocea sa timidă şi educată. Avea pieptul lat, cu tenul roşu de parcă ar fi coborât dintr-o reclamă la cârnaţi din carne de porc. Purta un pulover gri pe gât şi pantaloni largi cu buzunare, în loc de un şorţ şi avea în mână telefonul mobil în loc de un satâr, dar imaginea unui măcelar vesel îi rămase lui Kennedy în gând în timp ce îşi făcea loc, printre şcolari şi turişti japonezi spre treptele de la British Museum, unde Partridge o aştepta ca un călugăr într-un salon de masaj.

Kennedy ajunse în dreptul său şi îi întinse mâna.

— Domnule Partridge?

— Sergent Kennedy? întrebă el, strângându-i mâna prudent şi scurt. Mă bucur să vă cunosc. Mă bucur să cunosc orice prieten al lui Leo.

— Eu vă sunt datoare, îi aminti ea. Unde e cuţitul?

Partridge zâmbi.

— Foarte aproape, zise el. La antichităţile din Orientul Mijlociu. Haideţi.

O conduse şi, în timp ce păşeau alături, Kennedy începu să îşi facă o listă cu motivele pentru care el nu era persoana indicată pe care să o întrebe despre toate acestea.

— Trebuie să înţelegeţi, îi spunea el, că mica dumneavoastră problemă e mult în afara ariei mele de lucru şi nu are nici o legătură cu vreun domeniu în care eu sunt specialist. Eu sunt fizician de fapt.

— Leo Tillman a spus că sunteţi inginer.

— De meserie sunt fizician. Prin profesie sunt inginer. Am studiat la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, secţia de ştiinţa materialelor. Aşa că, general vorbind, sunt specializat în proprietăţile fizice ale obiectelor şi ale substanţelor. În interiorul acestui domeniu, care e mult mai larg decât lasă numele să se înţeleagă, am specializare în balistică. În ultimul an – sau mai bine – m-am dedicat vechilor ecuaţii balistice Lagrange, care se referă la presiunea cu care se răspândesc gazele în interiorul unei arme după primul foc. Zău, sunt nevinovat ca un copil când vine vorba despre arme ascuţite.

— Şi totuşi, mi-aţi rezolvat problema într-o singură zi, spuse Kennedy, în speranţa că nu va mai divaga pe tema vechilor ecuaţii. Asta e impresionant.

— Ba chiar mai impresionant decât credeţi, spuse Partridge vesel. Povestea asta iese cu mult din aria mea de preocupare, sergent Kennedy.

Se întoarse să îi zâmbească şi să îi vadă reacţia.

— Nici măcar nu e o armă.

Kennedy se încruntă. Moartea urâtă, lungă a lui Harper îi veni în minte involuntar.

— Am văzut ce poate face, zise ea cât de neutru putu.

— A, da, e periculoasă, fu de acord Partridge, încă zâmbind. Ba chiar mortală. Dar ce e important e că nu a fost concepută ca să rănească sau să ucidă.

— Explicaţi-mi, vă rog.

Zâmbetul i se lărgi şi mai mult.

— Toate la timpul lor.

Partridge se opri în faţa unei uşi deschise. Semnul de lângă ea spunea „Camera 57: Levantul antic”. Dincolo de uşă, Kennedy zări o sală plină cu vase de lut nepictate. Mereu asociase British Museum cu aşa ceva în copilărie: de aceea prefera să meargă la Muzeul de Istorie Naturală sau la Muzeul de Ştiinţă, ba chiar la „Victoria and Albert”.

— Levantul, spuse Partridge, cu precizia lentă a unui profesor la un curs, e zona care cuprinde Siria, Libanul, Iordania, Israelul şi teritoriile ocupate învecinate cu Israelul.

— Şi câtă vreme s-a numit „Levant”? întrebă Kennedy precaută.

Se întrebă dacă umblă după cai verzi pe pereţi şi, dacă era aşa, cât avea să îi ia să scape de bărbatul ăsta bine intenţionat, dar cumva agasant.

— Nu sunt istoric, îi reaminti Partridge. Cred că majoritatea exponatelor datează dintr-o perioadă ce se întinde de la 8 000 de ani până la 500 înainte de Hristos. Aş fi vrut să vă pot arăta un exemplu mai recent de lamă asimetrică, dar pentru asta ar fi trebuit să vă duc până la Insula Muzeelor din Berlin. Aici, în UK, nu e nici unul din perioada potrivită.

Intră în încăpere, iar Kennedy îl urmă. Trecură de vasele din ceramică şi apoi de multe bucăţi de pietre cu sculpturi în basorelief şi se opriră în faţa unui scrin plin cu obiecte metalice.

— Al doilea raft, spuse Partridge, dar Kennedy îl văzuse deja.

Automat şi în ciuda faptului că ştia că Partridge nu are nevoie de confirmarea ei, ridică mâna şi atinse sticla, arătând:

— Acolo, zise ea. Acela e.

Fizic vorbind, nu semăna deloc cu arma care îi străpunsese umărul şi care îl ucisese pe Harper. Era mâncată de vreme. Suprafaţa era aşa de decolorată şi coclită, încât nu mai puteai spune nici măcar ce metal fusese, iar mânerul era aşa de ros de timp că mai rămăsese doar o bucăţică din el. Dar lama avea exact aceeaşi formă care i se întipărise atât de clar în minte: foarte scurtă, aproape la fel de lată pe cât era de lungă, cu o uşoară extensie asimetrică în vârf, rotundă şi îndoită dedesubt.

Acum, că o vedea cu sânge rece, i se părea puţin ridicolă. Care era rostul unui asemenea cuţitaş nefolositor? Şi care era rostul vârfului rotund şi îndoit, când ar fi trebuit să fie doar ascuţit? Dar inima i se strângea când se uita la el şi simţea că se sufocă. Nu era teamă: se temuse când asasinul de la Park Square o ameninţase cu arma. Însă pe acest cuţit, deşi îl ucisese pe Harper şi o agăţase şi pe ea, doar îl ura.

— Ce e? îl întrebă pe Partridge.

A fost uşurată să observe că vocea ei era normală, iar emoţia, adânc închisă în ea, o păstra pentru mai târziu.

— E un brici, spuse Partridge. Bărbaţii îl foloseau la bărbierit. E din bronz şi, după cum zice şi eticheta, a fost găsit într-un mormânt din Semna. Dar designul este asociat, în general, cu o epocă mai recentă şi cu un alt spaţiu din Orientul Mijlociu.

Se întoarse către ea, prinzându-şi mâinile la spate.

— În timpul ocupaţiei romane din Israel şi Palestina, spuse el, evreii cuceriţi nu aveau voie să poarte arme. Dar nu puteai fi arestat dacă aveai la tine lama de ras. Cel puţin, nu la început. Luptătorii pentru libertate umblau cu astfel de lame la ei, ascunse în mânecile hainelor. Când treceau pe lângă un soldat roman sau un oficial civil, lama putea fi folosită într-o clipă şi apoi ascunsă într-o secundă. Instrumentul unui asasin şi încă unul foarte eficient. Termenul roman pentru o lamă scurtă şi ascuţită era „sica”, aşa că insurgenţii care foloseau aceste arme au fost numiţi „Sicarii”: bărbaţii-cuţit.

— Dar asta era acum două mii de ani, zise Kennedy.

— Mai mult sau mai puţin, aprobă Partridge. Şi dacă vreţi să mă mai întrebaţi despre contextul istoric al acestei lame, mă tem că nu vă pot ajuta. Nu mai ştiu nimic altceva despre subiectul ăsta. Totuşi, aş mai putea să vă spun câte ceva despre obiectul

în sine. Vreţi să ştiţi cum am recunoscut că e vorba de lama asta? Vreau să spun de ce funcţionează ca un tip specific în teoria contemporană a armelor, în ciuda vechimii sale?

— Vă rog, spuse Kennedy.

— E din cauza proprietăţilor aerodinamice. Face parte dintr-o clasă de obiecte cu lamă care pot fi aruncate spre o ţintă şi să o lovească fără să se rotească în aer. Cel mai cunoscut exemplu este cuţitul zburător modern. Cuţitul zburător a fost proiectat de un inginer spaniol, Paco Tovar, care a căutat să evite ce se întâmplă în general cu cuţitele care sunt aruncate şi anume să lovească ţinta cu mânerul. Cuţitul său se baza pe rotirea longitudinală pentru a garanta stabilitatea şi se aruncă la fel ca o minge de crichet. Sica nu se roteşte longitudinal şi nu a fost niciodată proiectat pentru a fi aruncat la ţintă, aşa că e un mister de ce nu se roteşte în aer. Se pare că acest lucru e datorat formei deosebite a lamei. Am fost la un simpozion pe această temă, unde a fost expus pentru prima dată cuţitul zburător, în Munchberg, în 2002. Îi ţineam locul unui coleg şi nu m-am simţit în largul meu, pentru că ştiam aşa de puţine despre cuţite, iar interesul meu pentru ele era şi mai scăzut.

— Mă bucur că aţi reţinut toate astea, spuse sincer Kennedy. Domnule Partridge, vreţi să spuneţi că această proprietate – zborul perfect drept – este destul de rară la astfel de obiecte?

— În ceea ce priveşte lamele şi armele ascuţite, da, zise Partridge. De obicei, asemenea obiecte trebuie să aibă un mâner destul de gros pentru a putea fi uşor manevrat şi purtat, în vreme ce lama trebuie să fie subţire şi uşoară. Acest dezechilibru e cel care o face să nu se rotească.

— Şi oare ăsta e un motiv pentru care unii încă mai folosesc astfel de cuţite?

Partridge strânse din buze, gândindu-se la sugestia ei.

— Posibil, spuse el. Dar cred că un cuţit zburător e mult mai bun pentru asta – la fel ca şi celelalte şase tipuri de variante apărute de-atunci.

— Şi toate sunt de dată recentă?

Bătrânul dădu din cap.

— În ultimii zece ani.

— Vă mulţumesc, domnule Partridge. Mi-aţi fost de mare ajutor.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse, înclinându-şi uşor capul, cu o plecăciune.

Kennedy îl lăsă să se uite la cuţite, cu fruntea încreţită de concentrare.

Se întâlni cu Tillman la cimitirul City of London, unde îl găsi stând cu spatele lipit de un mormânt şi cu o armă – acelaşi obiect cu aspect dubios pe care îl folosise în Park Square – în poală. Se uita la un convoi funerar care avansa spre capătul îndepărtat al cimitirului, aproape de poartă. Locul în care stătea era uşor înălţat şi asta îi dădea o vedere panoramică.

— Ai putea, te rog, să laşi aia deoparte? zise Kennedy.

Tillman îi aruncă un zâmbet scurt şi uşor obosit.

— Zise actriţa către episcop.

Nu făcu nici un gest să pună arma în buzunar, iar ea îşi dădu seama că tocmai o curăţa. Se sprijini de mormânt şi se uită la el.

— Eşti binedispus, spuse ea sec.

— Chiar sunt.

Curăţa atent magazia armei cu o perie specială. Micul recipient cu solvent Hoppe numărul 9 stătea lângă el pe iarbă, iar mirosul înţepător de acetat de amoniu plutea greu în aer.

— Îmi plac toate astea, sergent.

— Te referi la toate morţile astea sau la tot haosul ăsta?

Tillman râse – un chicotit sănătos, gutural, uşor spart, pentru că era puţin forţat.

— Mă refer la tot ce avem până acum. Trebuie să înţelegi: îi caut pe Michael Brand de multă vreme. De mult mai multă vreme decât tine, detectiv. Şi în tot acest timp nu am fost niciodată mai aproape de el ca acum. Ne-am întâlnit la momentul potrivit. Ceea ce ştii tu şi ceea ce ştiu eu – sunt perfect complementare. Am ajuns într-un punct bun.

Strecură cu multă atenţie o cârpă prin toate cele şase locuri ale gloanţelor.

— Un punct foarte bun, murmură el din nou, mai mult pentru sine.

— Mă bucur dacă într-adevăr crezi asta, spuse Kennedy.

Ciudatul revolver, care semăna cu unul cu încărcare laterală, îi atrase atenţia. În sfârşit îşi dădu seama de ce i se părea aşa ciudat şi se străduia să nu întrebe. Nu voia să arate nici un fel de interes pentru rahatul ăla. Dar el îi surprinse privirea şi îi întinse arma.

— E OK, mersi, spuse Kennedy.

Şi apoi, automat:

— Butoiaşul e la acelaşi nivel cu partea de jos a cilindrului. Ce

naiba e asta?

— Mateba Unica numărul 6, spuse Tillman.

Deschise cilindrul să îi arate, trăgându-l în sus, apoi la stânga.

— Mda, cilindrul e ridicat peste butoiaş. Înseamnă că reculul e foarte mic, iar acela apropie arma în loc să o depărteze. Ţeava nu tremură deloc.

— Nu am mai văzut aşa ceva.

— E singurul pistol automat de pe piaţă. O vreme a mai fost şi Webley-Fosbery, dar i-a trecut momentul. Mateba încă produce modelul Unica pentru că există mulţi oameni care cer aşa ceva: acurateţe fantastică şi o forţă maximă.

— Te cred pe cuvânt.

— Aşa ar trebui. Ştiu despre ce vorbesc. Eu sunt doar un trăgător mediu, dar cu ăsta în mână, ochesc orice.

Îşi aminti cum îl deposedase de cuţit pe asasinul din Park Square, numai cu un glonţ. Greu de contracarat aşa ceva.

Se aşeză lângă el.

— Deci, zise ea, ţi s-a ţinut şi ţie prelegerea despre cuţit?

— Mi-a spus Partridge. E interesant, nu? Victimele tale cercetau o evanghelie veche şi au fost ucise cu un cuţit foarte vechi. Cu aceeaşi origine: Iudeea-Samaria, secolul I d.H.

— Da, e interesant. Nu prea ştiu însă ce înseamnă asta.

— Nici eu, dar mă bazez pe instinctul tău de detectiv să lipeşti bucăţelele de puzzle, astfel încât să aibă sens.

— Nu e amuzant, Tillman.

— Ăsta ar fi cel mai nepotrivit loc să fac poante. Dar am vorbit serios când am spus că ne apropiem de ceva.

Tăcu o clipă, mişcând arma, astfel încât lichidul de curăţat să pătrundă în toate locaşurile.

— Adevărul e că… spuse el gânditor.

O altă pauză o făcu să se întoarcă spre el. Tillman avea o expresie calmă, meditativă.

— Să ştii că toată povestea asta, inclusiv cazul tău, au venit la momentul potrivit pentru mine, continuă el. Eram gata să renunţ. Nu am vrut să recunosc, dar începusem să îmi pierd puterile. Apoi am prins firul ăsta, de la un tip din celălalt capăt al Europei şi am venit aici, te-am cunoscut pe tine…

— Nu e vorba despre destin, Tillman, îi spuse Kennedy, alarmată de tonul lui.

El ridică privirea şi scutură din cap.

— Nu, asta ştiu. Nu e nici un plan. Nici o Providenţă. Singura

soartă e cea pe care ne-o facem noi. Şi totuşi. Mă bucur că suntem împreună în asta.

Kennedy îşi întoarse privirea. Nu voia să îşi amintească pe ce muchie de cuţit era partenerul ei de facto: asta făcea ca situaţia ei să fie şi mai disperată.

— Uite, zise ea, am o pistă pentru proiectul lui Barlow.

Îi povesti lui Tillman despre absenţa sugestivă a fişierelor Rotgut din calculatorul lui Sarah Opie şi despre ferma Dovecote. Dar se opri imediat ce rosti numele.

— Pare o pistă foarte bună, zise Tillman. Vrei să mergi în seara asta?

— Nu. Sora lui Barlow îmi trimite cheia mâine-dimineaţă. Şi vreau să nu te bagi până nu vedem dacă e un posibil loc al crimei. Dacă intri tu, probele se contaminează şi apoi, ai putea lăsa tu însuţi urme. Nu vreau ca restul echipei să te ia la ochi din întâmplare.

Tillman nu părea convins.

— Ce probe? o întrebă el. Ce loc al crimei? Crezi cumva că ducii palizi habar n-au de locul ăsta?

— Sper că nu.

— Deci nu e nimic ce ar putea fi contaminat.

— Dacă am dreptate, atunci aşa e. Dar nu ştim ce am putea găsi acolo. Şi din moment ce e vorba despre caz, vreau să intru eu prima. Singură.

Se ridică şi o privi în ochi cu o expresie foarte serioasă.

— Înţelegerea e să ne spunem orice găsim, îi aminti el. Funcţionează numai dacă rămâne cum am stabilit.

— Jur, zise Kennedy, că orice găsim o să îţi spun imediat. Vreau numai să trec eu întâi, ca la carte.

— Ca la ce?

— Ca la carte. Adică să intru fără să deranjez nimic. E posibil să nu găsesc nimic. Caz în care ies ca şi cum n-aş fi fost niciodată acolo. Pentru că celălalt factor e Ros Barlow. Dacă ăştia… cine-or fi ei vor avea impresia că ştie ceva, s-ar putea să îi închidă gura cum au făcut şi cu Sarah Opie.

— Atunci pune-o sub custodia poliţiei. Cum ai făcut şi cu tipul celălalt… Emil parcă.

— Gassan. Emil Gassan. Aş face asta dacă aş putea. Dar nu eu conduc nava. Eu sunt mai curând Roger, musul de pe navă. Mi s-a spus să rămân în secţie şi să număr agrafele de foi relevante pentru caz.

Tillman o privi viclean.

— Deci şi tu ai nevoie de mine cum am şi eu de tine, zise el.

— Dacă te face să te simţi mai bine, Tillman, da. Am nevoie de tine. Şi o să am şi mai mare nevoie dacă iese ceva serios din asta. Aşa că de aceea vreau să nu te bagi şi să îţi ţii gloanţele până când apuc să arunc o privire.

Dădu din cap satisfăcut.

— OK, zise el. Am încredere în tine.

— Serios? făcu uimită Kennedy. De ce?

— Miros oamenii. Mai ales pe sergenţi. Am fost şi eu unul la un moment dat multă vreme urâtă – şi am mai cunoscut şi pe alţii. Era uşor să deosebeşti leprele de sfinţi.

— Şi ce te faci cu cei care nu sunt nici una, nici alta?

— Nu prea erau din ăştia. Alte ranguri din poliţie au zonele lor de gri. Dar sergenţii sunt polarizaţi.

O urmărise foarte atent cât vorbise, dar acum îşi întorsese privirea spre porţile cimitirului, unde ultimii care însoţeau convoiul tocmai ieşeau, iar groparii îşi terminaseră treaba.

— Dacă vrei să îţi prezinţi condoleanţele, acum ar fi momentul, zise el.

— Condoleanţe?

Îi urmări privirea.

— De ce? A cui înmormântare a fost?

— A lui Sarah Opie. E cam târziu, dar bănuiesc că oamenii tăi nu au permis asta până nu au terminat cu autopsia.

Avu un moment de confuzie – ca şi când ar fi ieşit din timpul real, precum Scrooge. Trecând prin punctele importante ale vieţii ei, cu Tillman pe post de spirit din trecutul bântuit.

— Ce ai căutat la înmormântarea lui Sarah Opie? întrebă ea.

— Nu am participat. Am urmărit de aici. În caz că…

— În caz că ce?

— În caz că amicii noştri albi ca laptele apar. După mine, după tine sau după oricine altcineva care le-a scăpat. Am făcut cercetări amănunţite înainte şi am dat o raită în timpul înmormântării. Nimeni nu a apărut.

Kennedy nu ştiu ce să răspundă. Dar nu voia să spună nimic la mormântul lui Sarah Opie. Din acest punct de vedere, credea că acţiunile sunt mai grăitoare decât cuvintele.

30

Următoarea dimineaţă păru lungă. Kennedy îşi petrecu aproape tot timpul la secţie, uitându-se peste notiţele din dosar, dar nu găsi nimic semnificativ.

Singura zonă în care înaintase cât de cât erau declaraţiile martorilor de la Park Square, aşa cum le consemnaseră şi le colaţionaseră Stanwick şi McAliskey. Prima dată pierduse declaraţia lui Phyllis Church, recepţionera de la agenţia de închirieri maşini de unde fusese închiriată duba Bedford de către asasinii lui Sarah Opie. (Asta fusese o altă pistă care nu dusese nicăieri: bărbaţii folosiseră nişte acte false foarte bine făcute, legitimându-se drept comercianţi portughezi de vin, prezenţi în Londra pentru o expoziţie).

Descrierea pe care le-o făcu Church se potrivea cu ce spuneau şi ceilalţi martori. Îşi amintise părul lor negru foarte creţ şi tenul palid: se întrebase dacă sunt rude, pentru că semănau foarte mult. Dar mai spusese şi că unul dintre ei era rănit sau că sângerase.

Kennedy citi de trei ori declaraţia, subliniind absentă diverse cuvinte în timp ce medita.

„Era cel mai tânăr. Se ştersese la ochi. Apoi, ceva mai târziu, când îi făcea fotocopie după paşaport, m-am uitat la el şi am crezut că plânge. Dar era sânge de fapt. Îi curgea sânge din ochi. Puţin. De parcă ar fi plâns, aşa cum am mai spus, numai că plângea cu lacrimi de sânge. Era cam înfricoşător, sincer. Apoi a observat că mă uit la el, aşa că m-am întors cu spatele şi n-am mai văzut nimic. Iar celălalt i-a zis ceva în spaniolă. Sau cred că era în spaniolă. Nu cunosc limba. Iar cel mai tânăr s-a dus afară să îl aştepte. Nu l-am mai văzut apoi."

Cuvintele îi treziră anumite asocieri: o făcu pe Kennedy să îşi amintească de cel care îl omorâse pe Harper. Era adevărat: pe obraji îi curseseră lacrimi roşii. În haosul şi groaza acelor clipe, uitase asta: putea la fel de bine să fi fost din cauza luminii. Dar nu: când celălalt bărbat s-a întors către ea să tragă şi ochii lui erau însângeraţi. Faţa palidă şi orbitele înroşite erau ale unui sfânt frivol, care se îmbătase cu vinul de împărtăşanie.

Dădu o căutare după boli congenitale şi efecte secundare ale medicamentelor. „Ochi însângeraţi, ochi care sângerează, lacrimi

de sânge, canale lacrimale care sângerează lăcrimând, leziuni oculare.” Astea şi alte multe variaţii pe aceeaşi temă nu îi aduseră nimic deosebit. Aproape orice putea să spargă capilarele subţiri ale ochilor, explozia acelor vase, de la o tuse puternică sau strănut la o tensiune arterială mare, diabet sau leziuni interne. Tot efectul ăsta îl aveau şi schimbările de presiune atmosferică, dar practic orice epuizare a corpului ar fi fost suficientă, chiar şi în cazul unor persoane sănătoase.

Lăcrimarea cu sânge era altceva. Avea şi un nume – hemolacrie – dar asta doar ca simptom. Fenomenul propriu-zis era mult mai rar şi mai des asociat cu statuile Mântuitorului sau ale Fecioarei Maria decât cu anumite stări patologice. O tumoare canceroasă în zona glandei lacrimale ar fi putut produce aşa ceva: şi la fel şi unele cazuri rare de conjunctivită. Kennedy elimină din start posibilitatea ca asasinii de la Park Square să fi suferit simultan de una dintre aceste afecţiuni.

Un articol lung de pe un site medical vorbea despre apariţia spontană a lacrimilor amestecate cu sânge la adepţii religiilor extatice în timpul ritualurilor în care erau invocaţi zeii. Totuşi, nu exista o bază reală a studiului de caz: articolul se baza pe surse anecdotice din zona Caraibilor în secolul al XIX-lea: vrăjitori voodoo care pretindeau că Baronul Samedi sau Stăpânul Carrefour a intrat în ei şi le provoacă lacrimile de sânge şi transpiraţia de sânge, pentru că se războiesc cu ei. Magie jucată, cel mai probabil: altă fundătură.

Îl sună pe Ralph Prentice de la morga poliţiei, un vechi nu tocmai prieten, cu care nu mai vorbise de la moartea lui Marcus Dell şi de la pierderea dreptului ei de a lucra într-o echipă de intervenţie armată. El nu îi pomeni nimic despre aceste lucruri, deşi era sigur că auzise.

— Aş vrea să mă ajuţi cu ceva, spuse Kennedy.

— Zi, o pofti Prentice. Ştii că sunt o mină de aur în ceea ce priveşte informaţiile. Iar cele trei cadavre pe care le am pe masă de azi-dimineaţă sunt mult mai puţin atrăgătoare decât tine.

— Sunt băftoasă, nu? zise Kennedy.

— O, da. Am avut o bunăciune ieri aici.

— Trecând peste viaţa ta sexuală, Prentice, ştii vreo substanţă care te poate face să plângi cu lacrimi de sânge?

— Oestrus, răspunse prompt Prentice.

Era complet irelevant, dar Kennedy rămase mască.

— Ce?

— Oestrus. Ovulaţia. Unele femei fac asta în fiecare lună. Dacă vrei să rămâi însărcinată, e de multe ori un test bun.

— Unele femei?

— E ceva rar. Poate 2-3 cazuri la un milion.

— OK, dar bărbaţii?

— Nu prea, presupun că o infecţie a glandei lacrimale ar putea ataca partea interioară şi să curgă puţin sânge. De fapt, sunt sigur că şi conjunctivita poate produce un asemenea efect – deşi mai curând efectul ar fi de ochi injectaţi.

— Doi bărbaţi în acelaşi timp. Cei doi care l-au ucis pe Chris Harper săptămâna trecută.

— Aha.

Se lăsă o tăcere lungă la celălalt capăt al firului.

— Păi, zise Prentice în cele din urmă, lăsând la o parte scenariul în care unul dintre ei are o infecţie la ochi şi i-o dă şi celuilalt, clipind prea aproape de el, există două posibilităţi.

— Care?

— Medicamentele. Stresul. Probabil o combinaţie din ambele.

— Ce medicamente mai precis?

— Nu unele de care să fi auzit eu, recunoscu patologul. Dar asta nu înseamnă că nu există, Kennedy. Am în spate un nomenclator care cuprinde 23 000 de delicii farmaceutice – o mie dintre ele numai în ultimul an.

— Există şi o listă cu efectele secundare?

— Întotdeauna. Ăsta e scopul unei astfel de cărţi. Aşa doctorii pot vedea dacă există vreo contraindicaţie pentru un anume pacient. De exemplu, nu i-ai prescrie venlafaxină cuiva care are deja tensiune arterială mare, pentru că i-ar exploda inima.

— Am priceput. Poţi să cercetezi un pic problema, Prentice? Să vezi ce medicamente au ca efect hemolacria?

— 23 000 de componente, Heather. Ţi-am spus asta deja, îţi aminteşti? Scuze, dar ziua nu are destule ore, iar săptămâna, zile. Şi am şi eu de lucru aici.

Adoptă un ton spăşit.

— Înţeles. Scuze, Ralph, nu m-am gândit. Dar există şi pe site-uri asta, nu? Şi poate cu un motor de căutare să iasă ceva?

— În mod sigur sunt, recunoscu Prentice. Dar trebuie să înţelegi, Kennedy, listele astea cu efecte secundare pot avea şi trei-patru pagini. Orice efect constatat la teste e trecut acolo, indiferent dacă pacientul îl va dezvolta sau nu. Aşa că probabil vei da peste sute de medicamente unde apare menţiunea

„sânge în secreţiile corpului”. Eu personal nu mi-aş pierde vremea, doar dacă nu ai o modalitate de a restrânge căutările.

Kennedy îi mulţumi şi închise. Intră iar pe internet, găsi o bază de date cu medicamente a unui trust de spitale din statul New York, care le făcea un serviciu ipohondrilor locali şi începu căutarea. Dar Prentice exagerase: erau numai 17 medicamente care numeau hemolacria între efectele secundare rare. Toate erau derivate din metamfetamină, aparent folosită pentru tratarea sindromului atenţiei deficitare sau al obezităţii exogene.

Cam în acel moment apăru şi Stanwick în secţie, urmat la câteva secunde de Combes. Kennedy nu era încântată de compania lor, iar sentimentul era evident reciproc, dar ea o aştepta pe Izzy să vină cu cheia de la ferma Dovecote şi nu voia să părăsească biroul. Salvă lista cu medicamente şi închise fişierul, apoi îşi petrecu ceva vreme notând la dosar ce aflase de la John Partridge despre cuţit.

Telefonul îi sună şi răspunse.

— Salut, se auzi vocea lui Tillman.

— Salut, zise ea. Putem vorbi mai târziu?

— Aş prefera acum. Înainte să pleci.

— Despre?

— Eternul cântec preferat al lui David Bowie, „The Thin White Duke”[13].

Ezită, uşor supărată.

— Unde eşti?

— Parcul St. James. În partea dinspre tine.

— Ne vedem acolo.

Îşi luă haina şi plecă.

Străbătu Aleea Birdcage fără să îl zărească pe Tillman. Şi singurele păsări pe care le văzu erau porumbeii, atracţia turiştilor. Primăria vedea în porumbei duşmanii statului: aşa că achiziţionaseră şoimi de la crescătoriile particulare ca să îi gonească din Trafalgar Square, unde găinaţul lor producea pagube anuale de opt milioane de lire. Porumbeii se mutaseră cu vreo doi kilometri mai la sud şi aşteptau să treacă arşiţa.

Dar arşiţa era chiar atunci în toi: soarele strălucea puternic pe asfalt, pe copacii din parc, pe spatele lui Kennedy, ca o ploaie de ciocane mici. Soarele puternic mereu părea nelalocul lui în Londra: în mod sigur primăria l-ar fi controlat dacă ar fi putut.

Când ajunse la colţul dintre Great George Street şi imensa

---

[13] În traducere aproximativă, *Ducele alb şi subţire.*

faţadă a Muzeului Churchill, Kennedy se opri. Aici era mult mai aglomerat şi îi veni brusc ideea că oricine ar fi putut-o urmări: un prieten sau vreunul dintre colegii celor care îl uciseseră pe Chris Harper. Îşi dădu seama că scanase toate feţele care trecuseră pe lângă ea, în căutarea trăsăturilor ştiute – piele albă şi păr negru – pe care le aveau toţi cei de la Park Square. Un cuplu de tineri trecu pe lângă ea, cu capetele plecate, bărbatul şoptindu-i ceva femeii la ureche, pe un ton prea scăzut pentru ca să audă cineva din jur. „Ţintă atinsă”, probabil. Un bărbat cu faţă de uliu şi cămaşă cu mâneci scurte se îndreptă către ea, deschizând calea unei cohorte de copii aflaţi în drum către muzeu.

Kennedy rămase la intersecţia celor două străzi, între arcadele neoclasice care semănau cu stâlpii unui ţarc; simţea soarele în spate ca o mână care o împinge, mânând-o. Se gândi la Opie, clătinându-se în timp ce corpul său primea energia cinetică a celor trei gloanţe; Harper sângerând în poala ei; clipa ezitării ei fatale în timp ce arma era îndreptată către ea.

Aşa nu putea trăi. Şi în nici un caz nu putea gândi. Îşi văzu viitorul umbrit de frica şi nesiguranţa otrăvitoare care îi măcinau gândurile, în umbra uşoară care se aşternuse între ea şi lume: un viitor posibil, cel puţin. Se vedea decăzând şi mai jos decât tatăl ei, într-o paralizie vecină cu moartea.

Se întoarse. Tillman stătea sprijinit de un stâlp de iluminat stradal la câţiva metri distanţă, privind-o cu o răbdare sumbră. Se îndreptă către el.

— OK, zise el fără introducere. Acum două seri, am tras la un hotel ieftin B & B, în Queen’s Park. Părea destul de curăţel, dar aseară când m-am întors, locul deja era infestat.

— Stai. Vrei să spui că…?

— Doi bărbaţi fermecători, izbitor de asemănători, mă aşteptau acolo. Pielea albă, părul negru. Mă tem că erau cei doi de pe feribot. Atunci aproape că m-au omorât, iar aseară sigur ar fi făcut-o dacă m-ar fi văzut. Iar când am încercat să îi urmăresc eu din spate, au dispărut ca zăpada în Sahara.

Kennedy primi vestea în tăcere, în vreme ce Tillman o privea, aşteptând un răspuns.

— Trăsăturile identice… zise ea, în cele din urmă. Cred că e un fel de iluzie optică. Au un anume fel de a se mişca, o anumită expresie, e ca un fel de amprentă. Anulează diferenţele de vârstă şi constituţie.

— Lasă naibii asemănarea, zise Tillman, fără înfierbântare, dar

cu o emfază sumbră. Sergent, sunt pe urmele mele. Asta înseamnă că sunt şi pe ale tale. Dacă ai spus cuiva de casa asta, sau ai scris ceva la dosar, sau dacă ai primit un telefon de la Ros Barlow în care îţi spunea că urmează să primeşti cheia, bag mâna în foc că ei ştiu unde e locul şi vor ajunge acolo înaintea ta.

— Nu am spus nimănui, zise Kennedy.

— Nici nu ai notat pe undeva? Nu trebuie să faci asta când ai o pauză de la investigaţii?

— Ba da, trebuie. Dar nu am făcut-o. Nimeni în afară de noi nu ştie, Leo. Şi intenţionez să rămână aşa.

— Vreau să vin cu tine.

— Nu. Am mai discutat despre asta. Eu merg prima. Apoi îţi dau şi ţie adresa.

— OK, spuse el, deloc convins. O să ai nevoie de numărul meu. L-am schimbat pentru siguranţă.

Îi dădu numărul, iar ea îl notă pe interiorul încheieturii.

— S-ar putea să te duci la fund, Kennedy, o avertiză el.

Ea plecă fără să răspundă. Era deja la fund încă de la moartea lui Chris Harper şi ştia că Tillman era şi mai la fund decât ea şi de mult mai multă vreme. Întrebarea era dacă vreunul dintre ei va ieşi la suprafaţă înainte să îi cedeze plămânii.

La secţie, un pachet trimis prin Fed-Ex stătea fix în mijlocul biroului lui Kennedy. Izzy venise cât fusese ea plecată şi îl lăsase la poartă, cu un bilet care spunea: „AM UN PACHET PENTRU TINE, IUBITO. AM UN PACHET MARE-MARE. VREI SĂ-L SIMŢI? VREI? VREI? – TE PUP, I”. Kennedy roşi furioasă – parţial la gândul că fie Combes, fie ceilalţi idioţi din jur au citit biletul, dar mai ales la gândul că i-ar fi plăcut să o sune pe Izzy la linia erotică şi să îi vorbească murdar.

Se smulse din aceste gânduri cu greu. Combes şi Stanwick, încă lucrând la ceva împreună într-un colţ îndepărtat, nu se uitară spre ea şi nici nu părură să o observe. Dar chiar dacă ar fi tras cu ochiul la pachet, tot nu ar fi găsit numele lui Ros Barlow pe eticheta cu adresa: la expeditor era trecut Berryman Sumpter, Consultanţă pentru Învestiţii.

Kennedy deschise pachetul şi băgă mâna înăuntru: atinse cu vârfurile degetelor metalul rece. Scoase cheia – *o* cheie Chubb, veche şi solidă, a cărei poleială aurie se transformase într-o nuanţă de maro. Apoi rupse eticheta cu adresa, pentru siguranţă şi o puse în buzunarul de la haină înainte să arunce plicul la

gunoi.

Mai avea nevoie de un singur lucru. Ieşi din birou şi coborî la subsol, unde se aflau fişetele cu probe. Poliţistul de serviciu era un tip necunoscut: îmbrăcat cu o uniformă al cărei ecuson cu numele nu se vedea, din cauza căştilor atârnate în jurul gâtului. Îl văzu cum îşi aşază căştile într-o poziţie neutră când apăru ea. De-abia intrase în poliţie, aşa că se ridică repede la venirea ei, ca un puşti la şcoală. Un exemplar din ziarul *Empire* se afla deschis pe birou.

— Sarah Opie, zise Kennedy, trecându-l în registru în timp ce vorbea. Caz numărul 1488870. Eu sunt ofiţerul care se ocupă de caz.

Îi arătă insigna, iar poliţistul deschise uşa ca să treacă de tejghea, apoi scoase cutia metalică încuiată pe care era înscris numărul cazului şi o aşeză pe masa mare din centru. O vreme o privi cum scotoceşte prin conţinutul buzunarelor unei moarte.

Kennedy îşi scoase carneţelul şi notă ceva. Atenţia poliţistului se îndreptă treptat, dar sigur, spre o prezentare a unui film coreean de arte marţiale.

1487860 era numărul cazului lui Marcus Dell. Kennedy zări cutia metalică pe un raft mai jos, la înălţimea genunchilor ei. O trase puţin şi se uită înăuntru. În acel punct viaţa ei începuse să o ia razna. Precum cutia Pandorei, asta conţinea toate relele din lumea lui Kennedy. Sau cel puţin era sursa lor.

O deschise oricum. Faptul că făcea asta fără să fi trecut în registru era o gravă încălcare a protocolului, care însemna că ar fi putut primi un avertisment scris, dar poliţistul era aşa de absorbit de revistă, încât părea să fi uitat de ea. Îngenunche şi se uită la lucrurile lui Marcus Dell: băgă mâna în cutie şi scoase telefonul distrus, care îi provocase moartea. Etichetat şi pus într-o pungă, de neatins în spatele polietilenei reci, relaţia sa cu lumea de afară luase sfârşit.

Kennedy luă o decizie: un fel de împăcare cu sine.

— OK, zise ea câteva momente mai târziu.

Poliţistul ridică privirea şi văzu că ea deja pusese plicurile şi pachetele la loc în cutie. Veni şi le numără din ochi, apoi, cu ceva mai multă atenţie, verifică să corespundă numerele cu cele de pe etichetă. Toate erau la locul lor. Dădu din cap, închise cutia şi o aşeză la loc pe raft.

— Aţi găsit ce căutaţi? o întrebă el.

Kennedy aprobă din cap.

— Da, mulţumesc.

Poliţistul îi deschise din nou uşa, iar ea o luă pe scări. Combes stătea sprijinit de perete la jumătatea scărilor, aşteptând-o, iar ea nu îl văzu până ce nu dădu la propriu peste el. O privi urât şi neprietenos şi nu se deranjă să converseze de complezenţă.

— Spune-mi ce-ai făcut pe-aici, sergent, zise el cu un ton apăsat, dur şi sarcastic. Sau o să-ţi pară rău că te-ai născut.

31

Kennedy rămase fără expresie când dădu de Combes. Cum scara era îngustă, reuşise să îi blocheze trecerea. Se hotărî să îl lase pe el să vorbească primul: poate că avea limba destul de slobodă cât să îi spună ce ştia deja, iar aşa ea îşi va da seama cât anume – dacă mai era cazul – ar mai fi trebuit să îi spună.

Combes a fost foarte încântat să spargă gheaţa.

— Ai venit aici să te uiţi la nişte probe clasate, zise el.

— Şi?

— Şi dacă e legat de crimele Rotgut, am dreptul să te întreb ce cauţi şi de ce.

— Crimele Rotgut? repetă Kennedy. Aşa li se zice mai nou?

— Vorbesc foarte serios, tu ar trebui să te ocupi de cuţit şi de tonele de mesaje de pe forum. Dacă ai informaţii noi sau vreo nouă pistă faţă de cele deja existente, ar fi trebuit să le treci în dosar şi să le arăţi celorlalţi membri ai echipei.

— Nimic nou, zise Kennedy. Cel puţin nimic esenţial. Am vrut să arunc o privire peste probele de la Park Square.

— Mda?

Combes nu se deranjă să îşi mascheze neîncrederea agresivă.

— Fără motiv? Nu are nici o legătură cu pachetul primit?

— Nu fac nimic fără motiv, Combes. Şi nu ştiu la ce pachet te referi sau de ce crezi că e treaba ta.

Acum îşi dădu seama că el avea la spate plicul de la Fed-Ex. Îl scoase şi i-l băgă sub nas.

— La pachetul ăsta mă refer, zise el. Îţi aminteşti acum?

Privirea lui Kennedy se plimbă de la plicul Fed-Ex mototolit la faţa zelosului Combes.

— Foarte ciudat comportament, zise ea. Să scotoceşti prin coşul meu de gunoi.

Combes era netulburat.

— Berryman Sumpter, spuse el. Firma de brokeraj unde lucrează Ros Barlow. Acolo m-am întâlnit cu ea, Kennedy. Crezi că în două zile am uitat?

— Nu credeam că e treaba ta, îi spuse Kennedy. Şi nici acum nu cred.

— Nu ai trecut asta în dosar.

— Ceea ce înseamnă probabil că nu e relevant pentru caz.

— Dar i-ai rupt eticheta, pentru ca nimeni să nu-ţi scotocească prin gunoi şi să facă legătura.

O prinsese aici.

— Am dreptul să fac ce vreau cu corespondenţa mea privată, rosti ea.

— Şi ce ai făcut a fost să vii aici să iei câteva dintre dovezi. A naibii coincidenţă.

— Nu, Combes. Sunt două lucruri consecutive. Şi din moment ce al doilea face parte din muncă, iar munca mea e aici, nu prea e aşa mare coincidenţa, nu?

Combes nu muşcă momeala şi continuă să zâmbească pe jumătate.

— Ai tu un fir şi, indiferent ce ţi-o fi trimis Ros Barlow, are legătură cu asta.

— Vrei să spui Berryman Sumpter.

— A, da, surâse el batjocoritor. Scuze. Era probabil doar un mesaj de la brokerii tăi, nu? Vreun nou portofoliu de investiţii, ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

— Numai că nu era nici un portofoliu. Nu erau hârtii. Era ceva mic şi solid, ca un stick de memorie.

— Aha, zise Kennedy. Acum nu ne jucăm de-a cele douăzeci de întrebări, nu? Îmi dai voie să trec?

Combes nu se mişcă.

— Neah, nu încă. Ce-ai căutat între probele strânse de la Opie? Şi dacă-mi spui că nu mă priveşte mă duc glonţ în biroul şefului.

Kennedy nu voia să se ajungă acolo. Adevărul – sau cel puţin câteva fragmente – părea varianta cea mai bună, din moment ce Combes se putea duce jos să verifice registrul.

— M-am uitat la lucrurile găsite în buzunarele lui Opie, îi spuse ea.

— Serios?

Combes nici măcar nu se strădui să-şi ascundă neîncrederea.

— De ce, mai exact?

— În caz că ne-a scăpat ceva. Orice care ne-ar putea da vreun indiciu despre ce făcea ea pentru echipa lui Barlow.

— Aha, deci doar scotoceai prin buzunare. La întâmplare. Asta e o activitate cam ostentativă pentru un poliţist.

— Păi, aspir să fiu la fel de bună ca tine într-o zi.

— Am citit ce ai scris în dosar după ce te-ai văzut cu sora lui

Barlow, mormăi Combes, prefăcându-se că nu auzise replica ei. Şi nu pomeneai nimic că îţi va trimite un pachet.

— Nu, recunoscu Kennedy. Aşa e.

Acum nu mai avea sens să nege că Ros era expeditorul. Era ridicol de uşor de verificat.

— Barlow şi-a amintit de ceva ce nu îmi spusese şi mi-a trimis un bilet.

— Prin curier? Printr-o terţă persoană? zise Combes zeflemitor. Lasă vrăjelile, Kennedy, nu sunt idiot. Şi ţi-am mai spus că mă uitam la tine când ai deschis plicul şi ştiu că nu era nici un bilet înăuntru. Aşa că dă-i drumul, că altfel mă duc acum la şef şi îi spun că încerci să fentezi raportările. Poate şi probele, din moment ce te afli aici. Vrei să-mi spui şi mie ce ai luat din cutie?

Kennedy preferă să îi arate. Îşi deschise carneţelul la pagina cu pricina şi i-l întinse. Combes i-l luă din mână şi citi: trei versuri dintr-o poezie.

„Oh what can aii thee, knight at arms
Alone and palely loitering the sedge has withered
From the lake and no birds are singing."

— Nu pricep, zise Combes, dându-i-l înapoi. Ce naiba e asta?

— Când i-am spus lui Opie că o luăm în custodie, a scos o foaie galbenă din birou. A fost ultimul lucru înainte să plecăm. A spus că era un memento pentru parola ei – o parolă de la fişierele ei secrete. Şi asta scria pe ea.

Combes scutură din cap.

— Chestiile din reţeaua facultăţii nu erau parolate, spuse el. Nu am avut nevoie de o parolă ca să le accesăm.

— Atunci înseamnă că se referea la alte fişiere, nu?

— Am verificat toate…

Combes se opri când Kennedy îi arătă cheia.

— Barlow a moştenit o casă de la părinţi, spuse ea. Se numeşte Dovecote. Ferma Dovecote. Când era pe moarte, Opie a spus: „un porumbel are…". De fapt, spunea „la Dovecote".

Combes privi lung cheia. Kennedy vedea cum face tot soiul de legături.

— OK, zise el. Deci crezi că Barlow folosea casa asta ca pe un al doilea birou? Că fişierele proiectului Rotgut ar putea fi încă acolo?

— Da, spuse Kennedy.

— De ce?

— În afară de ultimele cuvinte ale lui Opie? Pentru că nu erau

nicăieri altundeva, Combes. Şi pentru că asasinii au şters totul din calculatorul lui Barlow, dar tot erau pe poziţii şi urmăreau totul atunci când ne-am dus la Opie. E ceva ce nu vor ca noi să vedem şi nu sunt siguri că nu vom da de asta. Aşa că poate încă mai e pe undeva şi poate că Barlow a ascuns acele fişiere la ferma Dovecote. Sau poate Opie le-a ascuns.

Combes îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Şi te gândeai să te furişezi şi să te duci singură, ha? făcu el. Să pui echipa în umbră şi tu să culegi laurii victoriei?

Kennedy îşi pierdu răbdarea.

— Sarah Opie a murit pentru că a vorbit cu noi, idiotule, ţipă ea. Am vrut să mă asigur că nu se întâmplă la fel şi cu Ros Barlow. Iar în ceea ce priveşte restul echipei, m-aţi tras pe dreapta. Nu mi-aţi lăsat nici o opţiune – m-aţi pus să stau la birou şi să contemplu cum trece lumea pe lângă mine.

Se aplecase în faţă la aceste ultime cuvinte, fără vreo intenţie: faţa ei era doar la câţiva centimetri distanţă de a lui Combes şi acesta clipi rapid de câteva ori văzând furia ei pură. Apoi tăcu, probabil pentru a se gândi. În cele din urmă, dădu din cap.

— Ai tu dreptate aici, recunoscu el. Eşti trasă pe dreapta, dar ţi-ai căutat-o. Chiar şi înainte să moară Harper ţi-ai căutat-o.

Kennedy nu se deranj a să îl contrazică.

— Uite, e doar un drum până în Surrey, zise ea. Şi nu îţi cer să mă însoţeşti. Dacă mă înşel, ce avem de pierdut?

— Eu nu pierd nimic, spuse Combes, întinzând palma. Dă-mi cheia.

— Ce?

Kennedy nu prevăzuse asta, deşi, ştiindu-l pe Combes, ar fi trebuit.

— Uite cum o să facem, zise Combes. Eu mă duc până acolo să verific. Tu te duci sus şi raportezi despre pachetul de la Ros Barlow. Raportul tău de ieri este deja în sistem, nu? OK, va trebui să scrii că Barlow şi-a amintit de fermă aseară şi ţi-a trimis cheia din proprie iniţiativă – adică a trimis-o secţiei. Să nu apară numele tău. Adevărul e, Kennedy, că asta pare o pistă solidă, numai că eu sunt cel care o va urma. Ţi-o fac şi eu cum le-ai făcut-o tu lui John Gates şi Hal Leakey. Dacă nu-ţi convine, plânge-te lui Summerhill. Numai că ţine minte, dacă o faci, probabil că va trebui să-i explici de ce te-ai văzut cu Barlow deşi ţi s-a spus că nu ai voie.

Nu îi întinse cheia, iar el încercă să i-o smulgă dintre degete.

Ea îl plesni tare peste mână.

— Nu e negociabil, Kennedy.

Kennedy îşi încrucişă braţele, strângând cheia.

— Ai dreptate, zise ea. Nu e. I-am promis lui Ros că nu voi spune asta. Mă bucur să te primesc şi pe tine, dacă e nevoie. Dar mergem cu radarul pornit. Dacă găsim ceva, bine. Venim înapoi şi le spunem tuturor şi ne hotărâm cum să jucăm cartea asta. Până atunci, nimeni nu va afla nimic. Nimeni nu mai moare în timpul turei mele, Combes.

Combes oftă sonor a lehamite, frecându-şi ceafa în timp ce o privea lung, de parcă ar fi zis: „Ce dracu' mă fac eu cu tine?” Kennedy simţi o nevoie acută să îi tragă un genunchi între picioare, dar îşi dădu seama cu regret că poate nu era cel mai bun moment pentru asta. Mai ales pentru că purtau o discuţie incriminatoare despre cum să falsifice mai bine cazul.

— Bine, zise el. Aşa facem. Mergem împreună, dar îl anunţăm pe Stanwick înainte. Nu scrie la dosar, dar cel puţin ştie unde suntem în caz că ne depăşeşte situaţia.

Kennedy se gândi la asta – mai ales la partea cu „noi” şi „împreună”. Îi rămăsese în gât ca un os de peşte, dar nu prea avea de ales, acum că aflase despre casa de la ţară şi despre cheie. Şi părea totuşi că, în ciuda stilului de şef, încerca să facă ce trebuie. Cu siguranţă nici lui nu îi plăcea mai mult decât ei forma de plural.

— Bine, zise ea, în cele din urmă. Sunt de acord. Dar Stanwick trebuie să îşi ţină gura. Dacă de cum plecăm pe uşă dă fuga la Summerhill, el primeşte puncte în plus, noi suntem puşi la colţ, iar Ros Barlow poate rămâne fără gât sau poate primi un glonţ în cap. Eşti sigur că ne putem încrede în el să îşi ţină gura?

— Stanwick nu trage nici un pârţ dacă nu are binecuvântarea mea, o asigură Combes. E un pupincurist cap-coadă. Nu-mi spune că n-ai observat.

O conduse sus. Kennedy a fost tentată să îl întrebe de ce folosea cu Summerhill tactica lui Stanwick, pe care o dispreţuia, dar nu îndrăzni să pericliteze mica înţelegere la care ajunseseră.

Stanwick era încă în birou, luptându-se cu o listă de hoteluri din Europa, unde era posibil să fi stat Michael Brand. Avea receptorul la ureche şi se afla în toiul unei conversaţii probabil bilingve, pe un ton ridicat.

— Păi, e cineva care poate vorbi mai bine...? Nu, chiar nu există cineva care să vorbească mai bine engleză decât...? Ce?

Nu, ştiu că vorbiţi în engleză, dar, domnule, accentul dumneavoastră… Aş putea vorbi cu…

Combes îi făcu semn să închidă telefonul. Stanwick ezită doar o clipă, apoi trânti receptorul în furcă şi făcu un gest vulgar.

— La naiba! Ăsta nu foloseşte acelaşi nume de două ori.

— S-ar putea să ai noroc, zise Combes consolator. Ascultă, Stanwick, Kennedy a prins un fir de la sora lui Barlow. Are nevoie să o însoţească cineva ca să verifice.

Kennedy nu ar fi mers până-ntr-acolo încât să spună că are nevoie de Combes, dar se uită pe fereastră în tăcere, în timp ce el îi explica lui Stanwick despre ferma Dovecote. Stanwick nu părea să priceapă: evident credea că, în cazul în care Combes mergea până în Surrey ca să verifice o anumită pistă, atunci privilegiul de a purta armele trebuia să îi revină lui. Nu a spus chiar asta: doar că era implicit în felul în care tot întreba – cu mici variaţii de cuvinte – ce-ar trebui să spună dacă cineva l-ar fi întrebat despre asta, având în vedere că el nu ştia nimic.

— Nimic, zise Kennedy, intervenind, în cele din urmă. Nu spui nimic. Doar nu e trecut în dosar, nu, Stanwick? Încă nu există. Asta e şi ideea.

— Şi dacă se dovedeşte o pistă falsă, aprobă Combes, pe un ton ceva mai moale, atunci nici nu a existat. Nu s-a făcut nici un rău. Dar dacă iese ceva, atunci împărţim cu toţii laurii victoriei. Împărţim în mod egal, fiecare 25%.

— Da, dar 3 ori 25% face 75%, obiectă Stanwick.

Combes ridică din umeri.

— Şeful îşi ia şi el partea, evident. Uite ce e, Stanwick, avem nevoie aici de o ancoră, atât. Dacă totul iese OK, ne întoarcem după-amiază mai târziu şi nimeni nu ştie nimic. Apoi trecem pe hârtie ca să fie şi real şi îi ducem comoara lui Jimmy. Toată lumea e mulţumită. Dar dacă dăm de belea, dacă ne scapă de sub control, tu vei şti unde suntem.

— Mda, dar cum de ştiu eu de voi? obiectă Stanwick. Dacă ies prost din asta?

— Zicem că ai găsit un bilet pe birou, spuse Kennedy în timp ce îl scria. Ţine-l în buzunar. Dacă cineva încearcă să ne sune şi nu răspundem, scoate-l.

Îi dădu un bileţel pe care scria: „Ferma Dovecote. Verificăm informaţii date de un civil”.

— OK? Deci nu ieşi prost din asta indiferent ce se întâmplă.

— Dar n-o să se întâmple nimic, adăugă Combes. Şi mai mult

ca sigur că nu o să găsim nimic acolo. Mergem doar să verificăm.

În cele din urmă, Stanwick cedă, încercând să îşi controleze privirea lui de căţeluş, plină de reproş, iar ei plecară la drum. Luară maşina lui Combes, un Opel Vectra gri închis, V6, iar el îi ţinu uşa cu politeţe rece. Kennedy se făcu a nu observa şi se aşeză pe bancheta din spate.

— Bine, zise Combes.

— Măcar primii kilometri, îi spuse Kennedy. Nu îmi pasă cât de stupid pare. Încerc să nu fiu văzută.

Se lăsă pe bancheta din spate şi se acoperi cu pardesiul. Dacă s-ar fi uitat cineva de pe stradă, ar fi părut că e doar o legătură cu rufe murdare sau o prelată făcută sul în partea din spate a maşinii.

Combes porni motorul şi plecă. Kennedy închise ochii şi încercă să nu se mai mişte. Observă că nu o deranjează să stea înghesuită, însă a sta întinsă pe bancheta din spate a maşinii îi trezea amintiri puternice: îi dădea senzaţia că e copil din nou, într-o călătorie hotărâtă de alţii atotputernici. După vreo zece minute se ridică, iar când Combes staţionă mai mult la un semafor, avu ocazia să se mute în faţă. În privinţa lui Combes, Kennedy ar fi putut pune pariu că se va dovedi vitezomanul pe care îl detesta, însă se dovedi un şofer destul de prudent, conducând cu puţin peste viteza legală şi fără sirenă, chiar şi în vreo două ocazii în care ea însăşi ar fi fost tentată. Poate voia să o impresioneze.

Nu au vorbit prea mult înainte să iasă din oraş. Combes s-a concentrat mai ales la trafic, iar când s-a mai liniştit, a părut să se adâncească în propriile gânduri. Kennedy era foarte mulţumită cu această situaţie. Se uita în oglinda retrovizoare cel puţin o dată pe minut, asigurându-se că n-au pe nimeni pe urmele lor, către sud.

Odată ajunşi pe A3, Combes se uită la acul rezervorului şi ciocăni cu unghia.

— Idiotul ăla de Stanwick a lăsat rezervorul pe trei sferturi gol, zise el. Va trebui să oprim să fac plinul.

— Bine, spuse Kennedy. Încerc să văd dacă găsim vreo hartă a regiunii. Ros mi-a scris nişte indicaţii, dar sunt cam vagi.

Conduseră în tăcere timp de câteva minute, apoi Combes opri la o staţie de benzină, care se numea „Raiul călătorilor”: cuvinte cam mari pentru o cocioabă din prefabricate şi trei pompe de benzină. În timp ce Combes făcea plinul, se duse până la chioşcul

din apropiere şi întrebă dacă au hărţi. Adolescentul care era de partea cealaltă a tejghelei clătină repede din cap, cu ochii mari, de parcă l-ar fi întrebat dacă vinde reviste porno cu minori sau droguri.

Cumpără nişte gumă de mestecat şi se îndreptă spre maşină. Când aproape ajunsese, Combes puse pompa la loc şi se uită lung la mâinile sale, pe care le ţinea întinse în faţă.

— Tu pricepi? o întrebă el. Sunt ud până la piele. Nenorocirea naibii curge.

Kennedy se întoarse la chioşc şi întinse cartea de credit pe tejghea.

— Numărul trei, spuse ea.

Tocmai tasta codul PIN când motorul care porni o făcu să se oprească şi să se întoarcă. Combes părăsea staţia de benzină şi se reînscria în trafic, deja în viteză.

— Nenorocitul naibii! ţipă Kennedy.

Începu să alerge, dar încetini şi se opri imediat. N-avea cum să-l prindă din urmă: maşina aproape că dispăruse din raza vederii şi accelera.

Combes avusese timp să mediteze şi se hotărâse că nu avea nevoie de cheia de la Dovecote – ci numai de adresă, pe care ea deja i-o dăduse. Şi nici de ea nu avea nevoie. Ştia că nu va putea să se plângă de faptul că nu a participat la acţiune: singura modalitate de a face valuri în privinţa asta ar fi implicat-o şi pe ea. Şi nici măcar nu avea pe cineva la secţie pe care să-l cheme să o salveze.

În acelaşi timp îşi mai dădu seama de ceva.

Tillman.

Formă numărul nou – cel pe care şi-l notase pe încheietură. Tillman nu răspunse şi nici nu avea mesagerie vocală, dar în timp ce Kennedy făcea paşi înainte şi înapoi în staţia de benzină, încercând să găsească o soluţie, el o sună.

— Scuze, îi zise. Lucram la ceva. Ce e? Ai ajuns deja?

— Nici pe departe.

Îi povesti despre capcana întinsă de Combes, înarmându-se pentru o tiradă de sarcasm muşcător. Ştia ce proastă fusese – mai întâi pentru că acceptase să ia maşina lui Combes, iar apoi pentru că îi picase în capcană ca un căţeluş dresat. Dar Tillman o surprinse.

— Vrei să-l laşi s-o facă singur? întrebă el.

— Să vreau ce?

— Păi, nu e şi el din echipa ta? Orice află, oricum ajunge şi la tine. Poate cel mai bine e să-l laşi să meargă singur. Putem oricând să ne ducem şi noi să aruncăm o privire mai târziu, în caz că i-a scăpat ceva.

— Nu.

Kennedy avu decenţa de a se simţi ruşinată, gândindu-se cât de grăbită fusese să-l elimine pe Tillman de la acţiunea asta: dar ştia că se pricepe de mii de ori mai bine decât Combes să citească semnele unui loc suspect, iar gândul că el va deschide comoara de la Dovecote era mai mult decât putea îndura.

— Nu îl putem împiedica pe Combes să ajungă primul, dar vreau să iau şi eu pulsul locului acum, cât e proaspăt. Şi la cum sunt lucrurile la secţie, nu mi se va permite să vin aici odată ce va fi fost raportat. Asta ar putea fi unica mea şansă.

Din nou, Tillman nu pierdu vremea discutând în contradictoriu.

— OK, pun mâna pe o maşină şi vin să te iau. Unde eşti?

Îi zise cum să ajungă la „Refugiul călătorilor”, iar el închise, spunându-i:

— Ne vedem în curând.

Cât timp aşteptă, avu destul timp să se întrebe ce voise el să spună cu „Pun mâna pe o maşină”. Patruzeci de minute mai târziu, când apăru cu un vehicul pe paisprezece roţi, cu o caroserie verde cu galben de la firma Eddie Stobart, află şi răspunsul.

Mergeau la ferma Dovecote cu un tir furat.

32

Cam la patruzeci de minute după ce Kennedy şi Combes plecaseră, telefonul de pe biroul lui Kennedy începu să sune.

Stanwick încă era în încăpere, împreună cu McAliskey şi cu alţi detectivi, care îşi vedeau de treburile lor. Nimeni nu răspunse, iar telefonul încetă să mai sune, fiind redirecţionat către mesageria vocală a lui Kennedy. Apoi sună din nou. Asta se întâmplă de 5-6 ori la rând.

Nimeni nu se grăbea să preia mesajul, dar lui Stanwick i-a trecut prin cap că ar putea să fi fost chiar Kennedy. Poate că mai aveau nevoie de un om sau voiau ca el să îi cheme pe cei de la suport tehnic. Poate că voiau să verifice adresa sau să obţină vreo permisiune de la şef.

În cele din urmă, răspunse.

— Alo?

O voce rafinată cu un accent vag străin spuse:

— Aş vrea să vorbesc cu sergent Kennedy.

— Iar dumneavoastră sunteţi…?

— De la Whitehall Exchange. Sergentul Kennedy poate verifica numărul şi numele: alfa-zebra-17.

Stanwick era impresionat. Whitehall Exhange însemna Poliţia militară cel mai probabil, deşi poate că cineva de la Poliţia parlamentară făcea o investigaţie pentru vreun comitet guvernamental sau vreo agenţie guvernamentală. Ar fi putut însemna şi Downing Street. Oricum ai fi privit, era treabă serioasă.

— Sergentul Kennedy nu e acum în birou, spuse Stanwick. Eu sunt detectiv Peter Stanwick. Vă pot ajuta?

— Nu cred. Sergentul Kennedy lucrează acum la un caz?

— Da.

— Moartea lui Barlow.

— Hm… nu prea am voie să vă răspund la această întrebare, domnule.

— Dacă e vorba de cazul Barlow, în dosar nu apare nimic care să arate unde s-a dus şi ce face.

Stanwick era şi mai impresionat acum. Indiferent cine ar fi fost tipul de la telefon, avea o vizibilitate stratosferică: accesul în timp real la dosarele cazurilor era un privilegiu de care se

bucurau foarte puţini din afara diviziei. Trebuia să fii un fel de Dumnezeu sau vreun prieten foarte apropiat al acestuia. Brusc, însăşi poziţia lui Stanwick – chiar cercul de foc al Whitehall – începea să pară puţin de invidiat.

— Ăăă… a intervenit ceva, spuse el. Brusc. Ea şi detectivul Combes au plecat să verifice, iar eu am… acum updatez dosarul.

— Vă rog să vă ocupaţi de asta, spuse bărbatul scurt. E posibil ca sergentul Kennedy şi cu sergentul… – Combes parcă aţi spus? – să se intersecteze cu o operaţiune a noastră. Aşa ceva ar fi ideal de evitat şi vrem să le-o luăm înainte dacă mai e timp.

— Chiar acum trec în dosar, promise Stanwick. Va apărea în câteva minute, dar…

— Nu mă interesează asta. Mulţumesc pentru ajutor, detectiv Stanwick. Ne vom uita în dosar şi sper să nu trebuiască să revin cu un telefon.

Şi Stanwick spera asta din tot sufletul. Îl blestemă pe Combes pentru că îl pusese în poziţia aceea idioată şi pe sine că acceptase să fie frunza cu care îşi acoperiseră goliciunea cei doi şmecheri plecaţi pe cont propriu. Updată dosarul, precizând că s-au dus la ferma Dovecote, Godalming, în Surrey, urmărind sugestia lui Ros Barlow venită printr-un pachet prin curier la ora 11:20 a.m. După o clipă de ezitare, trecu în dreptul intrării ora 1:43 p.m. Nenorociţii îl aveau deja la mână dacă asta doreau. Dar el se afla foarte departe de epicentrul furtunii care avea să vină, iar dacă avea să îşi ţină capul la cutie, poate că nu se va uda.

Kuutma puse receptorul jos şi medită.

Avusese mare noroc că îşi pusese oamenii să supravegheze totul de la divizia de detectivi a New Scotland Yard, care cuprindea, printre altele şi biroul unde rhaka aceea, Kennedy, îşi petrecea aproape tot timpul. Când dispăruse de pe radar, dar nu ieşise din clădire (urmăritorii ei ar fi raportat asta), i s-au trezit suspiciunile. Aşteptase aproape trei sferturi de oră – ar fi putut fi oriunde în clădire, deşi ştia de toţi ceilalţi membri ai echipei – dar, în cele din urmă, s-a hotărât şi a sunat. Şi era profund recunoscător că o făcuse.

O sunase pe Miriam şi îi dăduse veştile bune. Faptul că eşuase în misiunea ei precedentă, aceea de a-l ucide pe Tillman pe feribot, o supărase şi o ruşinase, iar echipa ei era demoralizată. Era datoria lui Kuutma să se gândească la greutatea şi

ascuţimea instrumentelor pe care le folosea şi să le ascută, ori de câte ori avea ocazia, de marginile colţuroase ale lumii.

Asta avea să îi bucure. O vor privi ca pe o binecuvântare, ceea ce şi era.

33

— E aici, spuse Kennedy. Următoarea la stânga. Uite, acolo e semnul.

Chiar şi din tir, era greu să ratezi semnul. Era exact aşa cum îl descrisese Ros Barlow: aripa aurie care ieşea din „D”-ul de la „Dovecote” cu o înfloritură ridicolă şi melodramatică, producând un efect de anticlimax. Căsuţa micuţă şi acoperită cu paie şi hambarele dărăpănate şi împrăştiate nu se putea ridica la înălţimea acelei pancarte bombastice. Pentru asta ar fi trebuit să apară Hermes însuşi pe cerul senin, coborând eventual pe fire.

În faţa casei era o alee cu pietriş, dar mult prea îngustă pentru tir. Vauxhall-ul Vectra gri al lui Combes apăru imediat în câmpul vizual, parcat chiar în faţa clădirii, împotriva oricăror reguli şi bun simţ detectivistic. Aleea fiind blocată, cel puţin pentru un vehicul lung precum tirul furat, Tillman viră la dreapta şi o luă prin iarba înaltă până la brâu, până ajunse în câmp deschis, în dreapta clădirii principale, unde se opri brusc. Kennedy se uită în jur după Combes, dar se părea că e încă înăuntru. Asta însemna că dăduse peste ceva: avea un avans de cel puţin o jumătate de oră faţă de ei şi probabil că parcursese drumul mai repede. Aşa că, indiferent ce ar fi fost, era clar că ferma Dovecote nu era o pistă falsă.

Luptându-se cu starea de agitaţie, Kennedy ieşi din cabină. Scană rapid locul, dar în afară de pietriş, tot spaţiul dintre casă şi anexe, ca şi din jurul lor era năpădit de buruieni şi tufe: nu îţi puteai da seama dacă erau pe-acolo urme de roţi sau de paşi, deşi, dacă atmosfera ar fi fost mai umedă, ar fi putut să se aşeze în genunchi şi să arunce o privire printre buruieni.

Dovecote avea vreo şase hambare şi dependinţe dărăpănate, care erau înghesuite în jurul casei principale ca nişte conspiratori. Dacă Barlow a ales acest loc ca bază secretă a proiectului său Rotgut, a ales foarte bine. Şi nici nu a lăsat urme: judecând după aparenţe, ei – şi Combes, desigur – erau primii care puneau piciorul acolo de mai bine de zece ani.

Casa însăşi arăta dărăpănată şi părăsită. Toate ferestrele, mai puţin una, erau bătute în şipci din lemn: singura care se vedea era spartă. Ramele ferestrelor erau acoperite cu vopsea care se cojea, iar porticul decorativ de deasupra intrării era căzut, ca un

stomac umflat.
Tillman coborî din tir şi, la fel precum Kennedy, rămase o clipă pe loc. Când ea se uitase după urme pe jos, el cercetase dependinţele – căutând probabil semne că cineva a mai fost pe acolo. Îi aruncă o privire, ridică din umeri, dădu uşor din cap şi merse spre uşă. Kennedy îl urmă.
Uşa părea neforţată, dar numai la prima vedere. După un moment de tăcere, Tillman îi arătă lui Kennedy ce observase şi ea: cadrul uşii era spart vreo zece centimetri, chiar sub broască. Cineva spărsese uşa cu ranga sau cu un cric de maşină şi apoi trăsese.
Kennedy împinse uşa cu piciorul: se deschise câţiva centimetri cu un scârţâit.
Tillman mormăi acru.
— Ai de gând să faci prezentările sau vrei să te aştept în tir?
— Haide, intră. Am încălcat aşa de multe din prevederile regulamentului, încât nu cred că mai contează una. O să afli tot, fie că lui Combes îi place sau nu – şi are tot atâtea motive ca şi mine să îşi ţină gura despre detalii.
Împinse uşor uşa cu piciorul a doua oară cât de mult putu. Înăuntru era complet întuneric, deşi afară era soare, intrarea arătând ca un dreptunghi perfect negru.
— Combes! strigă ea.
Nimeni nu răspunse şi nici nu se auzi vreun ecou. Întunericul înghiţea totul.
Trecând pragul, Kennedy respiră un aer mucegăit, la fel de dens cum e cel emanat de uleiul parfumat: mirosul umezelii, care atacase hârtiile şi materialele cuibărite în întuneric. Cu un sentiment de nelinişte, simţi cum umerii ei se mişcă greu la stânga şi la dreapta prin atmosfera densă – de parcă spaţiul în care pătrundea era mai îngust decât intrarea, mai curând un tunel decât un hol.
Îl strigă din nou pe Combes, mai tare de această dată. Din nou, sunetul se auzi surd şi înăbuşit.
Kennedy bâjbâi după uşă, sperând să găsească un întrerupător. Degetele ei atinseră ceva rece şi zdrenţuit. Când a simţit foşnetul şi-a dat seama că era hârtie, iar acum ochii ei începeau să se obişnuiască cu întunericul şi putu să o şi vadă: hârtie stivuită neglijent, înaltă până la umeri, chiar imediat după uşă.
Întrerupătorul era imediat deasupra teancului. Îl apăsă, iar

lumina de la un bec simplu se aprinse. Rămaşi în prag, Kennedy şi Tillman făcură ochii mari.

— Să mă ia naiba! murmură Tillman.

Nu era un singur teanc de hârtii: era singurul care nu ajungea până în tavan. În faţă era un hol lung cam de trei metri, cu câte două uşi de-o parte şi de alta. Teancurile de hârtii încadrau holul, ticsite, lăsând la mijloc spaţiu cât să treacă o persoană: ba în anumite locuri ar fi trebuit să meargă în lateral ca să nu le răstoarne. Nu prea păreau stabile, dar nu era nici unul căzut: probabil pentru că mergeau din podea până-n tavan şi erau bine îndesate.

În singura cameră în care se putea vedea ceva, la capătul holului, mai erau alte teancuri, în blocuri aleatorii, care semănau cu o piramidă în trepte construită prost. Părea că cineva începuse prin a le aşeza ordonat, dar sfârşise prin a le pune la întâmplare, cum îi venea la îndemână.

Kennedy luă o foaie de deasupra unui teanc apropiat – cel care îi ajungea doar până la umăr. Avea tot soiul de litere şi de cifre de nedesluşit – literele erau toate majuscule, cu font sans şerif. Aşa arăta toată pagina, fără nici un paragraf, cu margini de aproape doi centimetri. Nu erau spaţii şi nici alineate: nimic care să indice că acel document funcţiona individual sau era doar o altă pagină dintr-unul mai mare.

Kennedy îi arătă foaia lui Tillman. El îi aruncă o privire scurtă, apoi ridică ochii spre ea.

— Speram să găsim o dischetă, zise Kennedy.

Tillman râse: un râs scurt, de amuzament neîncrezător.

Kennedy intră prima, pe-o parte, ca nu cumva să atingă coloanele din hârtie. Atmosfera era înăbuşitor de caldă, grea de la mirosul acela acru şi avu senzaţia greoaie că intră într-un spaţiu organic – ca şi când ar fi fost înghiţită sau ca şi când s-ar fi născut încă o dată. Gândul că era agitată în vreme ce Tillman îşi păstra calmul imbatabil era neplăcut: îşi ascunse presentimentele bine de tot în creier şi le încuie acolo.

— Ai urmat o pistă bună, spuse Tillman. Cred că aici se desfăşura proiectul lui Barlow.

— Nu ştiu, murmură Kennedy. Nu prea văd nimic care să arate a evanghelie pe-aici.

„Sau ceva care să arate a nenorocitul ăla de Combes.”

Înaintară lent şi cu prudenţă. Podelele goale scârţâiau sub tălpile lor, iar mirosul acru şi greoi se accentua tot mai mult, în

timp ce lumina îşi pierdea din putere. Prima uşă pe stânga dădea spre o altă încăpere plină cu hârtie, la fel şi prima uşă de pe dreapta, a doua având numai ceva materiale de construcţii: un sac de ciment plin pe jumătate şi câteva baghete din lemn de 2/4 centimetri. Ultima uşă dădea într-un fel de hol, unde era un şir de trepte care duceau la etaj.

Alte două uşi închise erau încuiate.

Tillman o dădu pe Kennedy la o parte şi lovi cu piciorul în uşă, deschizând-o destul de uşor: o singură lovitură la fiecare uşă, cu piciorul la nivelul taliei. Într-una mai era depozitată hârtie, cealaltă era bucătăria. Kennedy vru să vadă bucătăria: intră şi aruncă o privire. Un ibric lângă chiuvetă, care se dovedi a avea nişte apă în el. Un ceainic alături, plin de o pastă gri din frunze.

Tillman descoperise frigiderul. Deschise uşa, se dădu un pas înapoi şi îşi acoperi faţa cu mâna.

— Vino să vezi, o strigă Tillman.

Veni şi se uită peste umărul lui. Frigiderul era plin de produse stricate: lapte mucegăit, brânză cu pete albe, mere ai căror obraji roşii se scofâlciseră într-un soi de lepră maro.

— Oare cât timp trebuie să stea ca să ajungă în halul ăsta? Vreo două luni?

— Poate şi mai puţin, murmură Kennedy. Simţi ce cald e aici, Tillman? Au trecut şase săptămâni de la moartea lui Barlow. Poate că venea regulat aici până să fi fost ucis. Şi chiar dacă aşa a fost şi-a zis ea, cel puţin a ştiut mai bine să se ferească de urmăritori. Eu am adus moartea în Park Square. Amatorul ăsta a reuşit să-şi păstreze secretul în ciuda a tot – iar ucigaşii lui tot nu găsiseră ce căutau.

Apoi îi veni altă idee. În cazul în care Combes ar fi fost acolo, de ce uşile astea mai erau încuiate? Nu avea logică. Dacă nu era şi el pe-acolo pe undeva, poate că dăduse peste ceva aşa de captivant, încât nu terminase de examinat sau nu îi auzise când veniseră.

— Aici nu mai e nimic, spuse Tillman. Haide să ne uităm şi la etaj.

— Lasă-mă o secundă, îi spuse Kennedy.

Se duse la uşă, trecu pragul şi se uită roată împrejur. Nu era nimeni şi nimic prin apropiere, iar tăcerea era întreruptă când şi când de croncănitul unei ciori, auzindu-se în depărtare.

Intră din nou şi închise uşa. Tillman o privea nerăbdător din capul holului. Ea îi făcu un semn cu capul, iar el urcă treptele.

Acoperindu-i spatele, Kennedy se asigură uitându-se în toate camerele şi în colţurile încăperilor cu hârtii, unde cineva sau ceva s-ar fi putut ascunde în spatele teancurilor inegale. Dar nu era nimic. Însă, în capul scărilor, au dat de comoară.

Au dat şi de hârtie: alte păduri ucise, reduse la metri cubi de foi printate: aceleaşi şiruri de litere şi numere fără sens pe fiecare foaie pe care Kennedy o luă în mână.

Dar când au aprins lumina în dormitorul cel mai mare, unde nu era pat, printre teancurile de A4 mai era un alt teanc de plăci gri din plastic, cu logoul Hewlett-Packard.

— Pare a fi un turn hi-fi, mormăi Tillman.

— Servere, îi spuse Kennedy. Folosesc instalaţii cum sunt cele de la filmele 3D. Cineva avea nevoie de multă energie pentru procesat date.

Ea îi arătă înspre o măsuţă demontabilă, care se afla lângă unica fereastră a camerei. Acolo erau un monitor şi o tastatură, legate la serverul cel mare. De la servere, firele mergeau spre o bancă de adaptoare, unde se pierdeau în tot soiul de legături ciudate, care, în cele din urmă, ajungeau la prize, iar altele ieşeau din cameră. Un fir vertical dispărea printr-o trapă în tavan. În această cameră nu erau suficiente prize pentru toate ştecherele de aici. Chiar şi cu cele 3-4 adaptoare, fusese necesară conectarea la prizele din alte camere. O altă bucată de material, care pornea de pe măsuţă, fusese aruncată în grabă pe forme neregulate, dar cubice: majoritatea componente de calculator probabil, care nu erau folosite sau poate fuseseră înlocuite, nefiind potrivite.

Asta era camera a cărei fereastră era singura nebătută în şipci, dar fusese acoperită cu o pânză de sac, prinsă strâmb în cuie.

Cel care lucrase aici era prins într-o contradicţie: voia să aibă lumină, dar şi să evite să fie furat de peisajul de-afară; sau poate că nu voia să fie văzut de afară.

Pe birou mai erau şi alte hârtii. Numai vreo douăsprezece foi: destul de modest, prin comparaţie cu restul casei. Mai era şi un teanc de CD-uri, încă în ambalajul lor original.

Kennedy se îndreptă spre masă şi deschise computerul. Auzi zumzetul uşor şi clicurile care anunţau deschiderea calculatorului, atenuate de barierele şi versanţii din hârtie.

Îşi îndreptă atenţia către hârtiile de pe birou. Se aştepta să dea peste aceleaşi şiruri nesfârşite de litere şi cifre, însă se trezi

exclamând de uimire – un sunet monosilabic care îl făcu pe Tillman să ia a doua foaie şi să se uite şi el.

Textul nu era încă formatat: o frază continuă, fără spaţii, mergea de sus până jos. Singura diferenţă – ceea ce o făcuse pe Kennedy să înjure cu voce tare – era faptul că, de data asta, erau cuvinte reale.

IARIISUSÂŞIAŞEZĂMÂINILEDEASUPRALUIBINECU-
VÂNTÂNDU-LCUMNUFĂCUSECUCEILALŢIŞAPTEŞIÂIS-
PUSEMISESPUNEMÂNTUITORULŞITOTUŞIPEMINECINE-
MĂVASALVAISCARIOTULRĂSPUNSEDACĂASTAEVOIAT
ACAEUSĂTESLUJESCIARIISUSÂISPUSEISCARIOTULUITU-
VEIFICELMAIDECĂZUTŞICELMAIÂNĂLŢATALFAŞIOME-
GAIARAPOICEILALŢISESUPĂRARĂCĂELFUSESEALESUL.

Majusculele şi lipsa spaţiilor şi a liniilor de pauză făceau ca şirul de cuvinte să pară spuse de un om beat. Sfârşitul paginii se oprea la jumătatea unui cuvânt: tăcerea care se aşterne atunci când propovăduitorul îşi dă seama că îi scapă sensul şi dispare în noapte.

Calculatorul pornise acum cu o interfaţă pe care Kennedy nu o mai văzuse vreodată. Folderele erau afişate cu alb pe un fond negru, fiecare cu câte un titlu: SISTEM, BIOGRAFII, SECURITATE, UNELTE, PROGRAME, PROIECTE.

Kennedy se aşeză la birou: scaunul rotund din metal se clătina, iar ea trebui să se aplece în faţă pentru a nu cădea. Dădu clic pe PROIECTE şi apăru o nouă listă. Conţinea doar două documente: DIRECTOR DE BAZĂ şi ROTGUT.

Dădu clic pe ROTGUT.

Apăru o casetă cu margine roşie. Se cerea parola.

Kennedy deschise geanta şi îşi scoase carneţelul. Dădu la ultima pagină, unde notase cuvintele de pe hârtia lui Sarah Opie.

Oh what can ail thee, knight at arms
Alone and palely loitering the sedge has withered
From the lake and no birds are singing.

Apăsă pe tasta 2, apoi în succesiune, 4334624. Apăsă pe tasta „înapoi” şi nu se întâmplă nimic, afară de faptul că acea casetă clipi şi se goli din nou.

— Ce-a fost asta? întrebă Tillman.

— Am scris cuvintele pe care le avea Sarah Opie pe o foaie atunci când a murit, spuse Kennedy. Mi-a spus că e o modalitate

de a ţine minte parola de la calculator. E dintr-un poem de Keats, „La Belle Dame Sans Merci”. Şi textul complet e ăsta:

„Oh what can ail thee, knight at arms
Alone and palely loitering?
The sedge has withered from the lake
And no birds sing.”

S-a tot jucat cu liniile de pauză, până când a rămas cu exact opt cuvinte. Şi a modificat puţin şi cuvintele.

— Deci crezi că e o parolă din opt caractere, zise Tillman.

— Mda. Şi am încercat deja cu primul vers, gândindu-mă că Opie a numărat literele din fiecare cuvânt.

Încercă la fel şi cu al doilea şi al treilea vers. Nimic: caseta se umplea de fiecare dată, iar când apăsa pe „înapoi” o lua de la capăt, apărând goală şi cu aceeaşi parolă lipsă.

— Iniţialele, sugeră Tillman.

Kennedy încercă şi asta, dar fără succes. Încercă ambele variante – numărul de litere şi iniţialele – în ambele sensuri. Caseta clipi din nou şi tot nimic. Înjură uşor.

— Trebuie să fie ceva evident, sublinie Tillman. Nu are sens să foloseşti asta ca memento dacă trebuie să te gândeşti prea mult la ea.

Kennedy îşi muşcă furioasă buza de jos. Ceva evident, dar nu iniţialele cuvintelor sau numărul de litere.

Dar de ce să fie opt cuvinte de câte trei ori şi nu o singură dată? Cele opt spaţii goale indicate în caseta care cerea parola arătau că era o parolă din opt caractere, dar poate şi cele trei linii aveau o semnificaţie. Luă fiecare al treilea cuvânt şi introduse numărul complet de litere.

poate-cavaler-singur-rătăcind-are-o-nu-cântând

5-6-6-8-3-1-2-7.

Calculatorul bolborosi câteva momente, apoi ecranul se făcu alb înainte să afişeze ceea ce probabil că erau numele unor documente:

ROTGUT ORIGINAL 1, 1-7
ROTGUT ORIGINAL 2, 8-10
ROTGUT ORIGINAL 3, 11-14a
ROTGUT ORIGINAL 4, 14b-17
ROTGUT PARŢIAL 1,1-7
ROTGUT PARŢIAL 2, 8-10
ROTGUT PARŢIAL 3, 11-14a
ROTGUT PARŢIAL 4, 14b-17

ROTGUT COMPLET 1, 1-7
ROTGUT COMPLET 2, 8-10
ROTGUT COMPLET 3, 11-14a
ROTGUT COMPLET 4, 14b-17

Kennedy dădu clic pe primul document: ROTGUT ORIGINAL 1, 1-7. Ecranul clipi, se auzi iar sunetul acela electrostatic al hard disk-ului şi apoi apăru o altă listă.

Dalath 2 reale
Waw 3 reale 1 spaţiu gol
Semkath 2 reale 2 spaţii goale
He exact *Resh* exact
Mim 1 real 1 spaţiu gol
Tau exact.

Folosi scrollul din dreapta ecranului ca să vadă cât se întinde textul: părea că sunt vreo câteva sute de itemi.

Închise documentul şi îl deschise pe cel cu „PARŢIAL”. Documentul era şi mai plin.

El ere cen [referinţă 7] che un [refe
rinţă 4]
poa [6,7,2]
veni
tre ren
pre
care [referinţă 21] să [în ce?] [referinţă 3] care
[21,4,6]
avusese
[de înserat
2]
ră are
că oare

le dădu [referinţă 5] în primesc [ei?] ant unde [ei?]
în privesc ont ende en
văzu un soa [referinţă 18] sand [ala] lor
el
[referinţă
33]
Zoa vor cel
loa mor vel.

— Ai vreo idee? îl întrebă Kennedy pe Tillman, făcând semn cu capul către monitor.

Tillman citise peste umărul ei.

— Traducere? sugeră el.

— Numele indică fişierul „PARŢIALE”, răspunse ea. Iar toate listele astea sunt cuvintele de care nu sunt siguri şi propuneau posibile variante. Avansau în traducere şi, pe parcurs, se hotărau care era cea bună.

— Rotgut.

— Ăsta trebuie să fie. Ba nu, stai. Rotgut e deja o traducere, nu? A Evangheliei după Ioan. Vreau să spun că manuscrisul Rotgut e deja în engleză. Nimeni nu ştie care a fost documentul sursă sau în ce limbă era, aşa că asta pică.

Kennedy se mai uită o dată la prima foaie din teanc şi privi pe deasupra torentul de cuvinte fără spaţii.

ATUNCINULLĂSAPESLUJITORULTĂUSĂSEMUN-
CEASCĂFĂRĂRĂSPLATĂRĂSPLATAPECAREŢIOVOI-
DAEMAIMAREDECÂTORICERĂSPLATĂDATĂVREO-
DATĂŞIDINCOLODECUVINTEŞIAPOIÂLDUSEDINAC
ELLOCÂNTRUNALTLOCDEUNDESEPUTEAUVEDEA-
TOATEDINCERŞIDEPEPĂMÂNŢIAMDATPĂMÂN-
TULLUIADAMŞISEMINŢIEISALEDARŢIECELMAICRE-
DINCIOSŞIRĂBDĂTORSLUJITORALMEUŢIECESĂÂŢI
DAUVEIFIURÂTŞIPONEGRITDARATUNCIEUTEVOI-
ÎNĂLŢA.

Jos, zeci de mii de pagini cu litere şi numere indescifrabile: la etaj, câteva pagini pe care erau cuvinte adevărate. Fără formatare, fără punctuaţie, fără spaţii şi totuşi, o poveste adevărată cu un clar accent biblic.

— Era un cod, spuse Kennedy gânditoare. Iar ei l-au spart.

Se întoarse către Tillman: el o privea în tăcere, aşteptând să vadă ce urma. Iar ea cunoştea deja toate piesele, dar nu le putea uni într-o imagine unitară. Ca şi când s-ar fi uitat pe dosarul unui puzzle şi şi-ar fi închipuit ce reprezintă.

— Barlow a depus mărturie într-un proces cu mulţi ani în urmă, spuse ea. Era vorba de o reţea de falsificatori, care vindeau documente false pe post de descoperiri recente de texte biblice, cele de la Nag Hammadi.

— Aşa; şi?

— El era citat în calitate de martor pentru că era expert în asemenea documente. L-au chemat să se uite cu atenţie la documentele originale, cât şi la cele false, astfel ca mărturia lui să demonstreze că cineva pusese în circulaţie evanghelii contrafăcute. Pentru el a fost o mare provocare. Avea tăieturi din ziar puse în ramă pe peretele biroului.

Se uită din nou la ecran: la lista cu presupuse caractere în aramaică. Textul. Pauzele. Potrivirile.

— Sute de cercetători şi de istorici s-au uitat peste textele astea. Poate mii. Dar Barlow le-a analizat dintr-un cu totul alt unghi. Încerca să le prindă şmecheria, căutând ce nu se potrivea. Iar…

Numai până aici merse cu raţionamentul. Habar n-avea ce anume descoperise Barlow, dar era sigură că acolo era cheia.

— Ceva era în neregulă cu textele de la Nag Hammadi. Ceva pe care l-ai descoperi numai dacă ai căuta ceva contrafăcut.

— Dar ai spus că asta a fost acum mulţi ani, zise Tillman.

Luase în mână un set de CD-uri şi îl rotea de pe-o parte pe alta, uitându-se la el cu o atenţie ciudată.

Kennedy se gândi o vreme.

— Cincisprezece ani, zise ea. Şi dacă le găsise, de ce aşteptase atât? Ce s-a întâmplat în tot timpul ăsta?

Nu ştiu răspunsul până nu îl rosti cu voce tare. Iar apoi, a fost evident: puzzle-ul se rotise în aşa fel încât acum îl vedea foarte clar.

— Găsise ceva. Sau suspecta ceva. Le sucise şi răsucise din toate unghiurile. S-a dus la textele din Vechiul Testament – Manuscrisele de la Marea Moartă. Timp de cinci ani. A cercetat apoi sectele gnostice. Iar în cele din urmă s-a dus la Avranches să consulte Rotgut-ul, iar apoi totul s-a legat. Era ca şi cum… avea cheia, dar nu ştia la ce uşă se potriveşte.

— Nu cred că pricep, zise Tillman.

— Leo, gândeşte-te. Rotgut-ul e o traducere medievală a Evangheliei după Ioan, care nu are aparent nimic deosebit. Nimeni nu a înţeles de ce căpitanul portughez l-a cumpărat, de ce credea că merită. Dar Barlow îşi aruncă privirea pe el şi vede…

Tillman se încruntă.

— Ce anume?

— Ceva. Ceva ce nimeni nu a mai văzut. Sunt sigură că aşa e. Rotgut-ul era codat.

Observă singură unde nu funcţiona ideea ei şi o spuse.
— Dar Rotgut-ul e Evanghelia după Ioan. La naiba! Cum să ascunzi un cod într-o copie a unui document deja existent?
Tillman nu răspunse. Aruncă pe birou setul de CD-uri, dar rată, atinse monitorul şi căzu cu zgomot pe podea, rostogolindu-se. Kennedy înţelegea că era furios, dar nu prea pricepea de ce. Continuă să îşi urmeze firul gândurilor.
— Poate că acest cod nu era încriptat în cuvinte. Sau poate că e vorba despre schimbarea ordinii cuvintelor. Dacă porneai de la Biblia Regelui James sau de la ce ediţie o fi fost pe-atunci, dar începeai să te joci şi să modifici ordinea cuvintelor, poate că puteai da peste un cod care putea fi spart. Dumnezeule mare, Leo! Am dreptate. Ştiu că am dreptate. Barlow a descifrat un mesaj codat de acum multe secole şi a făcut o echipă care să spargă codul.
— Uimitor, zise Tillman fără vreo modulaţie în voce.
— Da, chiar e. E uimitor. Dar aveau nevoie de un specialist în computere pentru asta. Trei istorici şi un informatician. Acum are sens. Căutau anumite coduri bine ascunse în textul Rotgut-ului sau încriptate în cine ştie ce fel. Nişte coduri pentru descifrarea cărora aveai nevoie de un algoritm statistic. O nebunie totală. Dar iată şi întrebarea la care trebuie să găsim răspunsul.
Strânse foile împrăştiate pe birou.
— Informaţiile astea au fost ascunse în Evul Mediu. De ce ar ucide cineva acum din cauza lor?
În acel punct se opri, văzând pe chipul lui Tillman că nu îi păsa câtuşi de puţin de răspuns, iar chipul său avea o expresie dură şi furioasă, de parcă toată argumentaţia asta a ei îl înnebunise.
— Ce? îl întrebă ea.
— Nimic din toate astea nu contează, zise el sec. Nimic, Kennedy.
— Ce vrei să spui?
— Nu e… păru că se străduieşte să găsească un cuvânt suficient de puternic… relevant. Nu e nici pe departe ce mă aşteptam eu să aflu. Mi-am pierdut familia. Mă gândeam că, dacă Brand îi omoară pe oamenii ăştia sau pune să fie ucişi, e pentru că au aflat ceva despre el. Că i-au aflat micile secrete murdare.
— Dar cred că aşa s-a şi întâmplat, Leo. Ei au aflat ceva pe care el voia să îl ţină sub…
— Dar vorbim de istorie antică! aproape că scuipă Tillman

cuvintele.

Avea pumnii strânşi şi faţa roşie.

Kennedy ţinu piept violenţei acelei replici şi răspunse pe o voce precaut neutră.

— Victimele erau istorici. Trebuie să recunosc că era de aşteptat.

— Nu mi se pare amuzant, Kennedy.

— Nu. Nici mie. Dar te înşeli în privinţa unui lucru: este relevant. Este cheia pentru tot şi, dacă urmăm pista asta mai departe, cred că o să aflăm toate răspunsurile pe care le căutăm.

Tillman deschise gura să răspundă, dar nu spuse nimic. În schimb, tuşi.

Kennedy simţi brusc un miros tot mai intens, care îl acoperea pe cel de mucegai şi praf.

Ceva ardea.

34

Deşi ea era singura femeie, iar toată viaţa fusese învăţată că femeile trebuie să fie supuse bărbaţilor, Mariam era şeful echipei. Iar asta nici măcar nu fusese decizia cuiva: era rezultatul firesc al unei ecuaţii ai cărei parametri erau ea însăşi şi ceilalţi doi Mesageri, partenerii ei, Ezei şi Cephas. Nimeni dintre cei care îi cunoşteau nu şi-ar fi închipuit că ecuaţia ar fi putut avea şi alt rezultat.

Aşa că atunci când sună Kuutma, iar Ezei răspunse, îi întinse în tăcere telefonul lui Mariani, care purtă restul conversaţiei.

— Căutarea lui Tillman, zise Kuutma. Cred că v-aţi descurcat foarte bine. L-aţi găsit din nou?

Mariam rămase calmă şi fără a trăda vreo emoţie, din moment ce Ezei şi Cephas se uitau la ea, dar simţi cum o cuprinde un val de emoţie dulce-amăruie. Era mândră de ceea ce reuşise să facă şi atât de tristă pentru cum se terminase totul.

— Am reuşit să îi luăm urma după lista de apeluri din telefon, spuse ea. Cel pe care i l-am luat de pe feribot. Era acolo un nume pe care l-am recunoscut – un tip care a luptat alături de Tillman pe vremea când era mercenar. Bernard Vermeulens. Am vorbit cu echipa lui Dovid din Omdurman şi i-am cerut să urmărească o vreme telefonul lui Vermeulens. De acolo, am aflat că, în ultimele zece zile, Vermeulens a dat un singur telefon la Londra. A fost foarte uşor să localizăm numărul prin GPS.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse Kuutma. Dar încă nu ai terminat cu el?

Mariam îşi strânse buzele. Era singurul semn a ceea ce simţea, dar era suficient pentru a-i face pe Ezei şi pe Cephas să se uite unul la altul cu îngrijorare tristă.

— Am încercat, mărturisi ea. De două ori aseară. Prima dată, s-a prins că e o capcană şi a şters-o.

— Iar a doua oară?

— Semnalul telefonului mobil indica faptul că s-a tot plimbat vreo două ore, apoi s-a fixat într-un punct. Când am ajuns acolo, am intrat. Era un canal în vestul Londrei, dar Tillman nu era acolo. A aruncat telefonul în canal. Probabil că s-a prins că aşa am putut să îl urmărim.

Terminase ce avea de mărturisit. Îşi aştepta pedeapsa:

aştepta să audă vocea aspră şi îngrijorată a lui *Tannanu* spunându-i ce dezamăgit e de faptele ei şi că avea să îi cheme echipa la Ginat'Dania.

— Tillman e o ţintă grea, spuse Kuutma în schimb. Echipa ta nu e singura care nu a reuşit să-l lichideze. Deocamdată lasă-l aşa. Am nevoie de tine într-o altă misiune, care, în momentul ăsta, e mult mai urgentă.

Mariam aproape că lăsă să-i scape un oftat de uşurare de care nici măcar nu îşi dăduse seama.

— Ştii, îi spuse Kuutma, că am tot căutat CD-urile din povestea cu Rotgut-ul. Cred acum, bazându-mă pe noi informaţii, că fişierele importante au fost păstrate într-un loc retras şi izolat şi nu într-un server. Îţi dau adresa. Te duci şi distrugi tot ce ar putea conţine vreo urmă de informaţie.

După ce scăpase de dojană, Mariam era acum dornică să îi câştige aprecierea.

— *Tannanu,* spuse ea, asta ar însemna să distrugem totul.

— Exact, fiica mea, mă bucur că ai înţeles aşa de repede.

— Dar ca să fim siguri că am distrus totul, mai întâi trebuie să studiem cu atenţie locul – poate că sunt diverse inscripţii pe pereţi care nu s-ar distruge într-un incendiu sau printr-o explozie. Poate că există vreo cameră secretă dedesubtul casei şi aşa mai departe.

— Faptul că îţi pui problema, Mariam, îmi arată că înţelegi ce misiune complicată e şi ce precizie cere. Da, trebuie să elimini toate posibilităţile astea şi să te asiguri că nu va rămâne nici un cuvânt sau semn. Numai aşa vom fi în siguranţă.

Mariam simţi dorinţa de a-i mulţumi lui Kuutma pentru că i-a dat ocazia ei şi echipei să se revanşeze.

Dăduseră greş într-aşa un hal pe feribot, deşi păruse că îl aveau pe duşmanul Tillman în gheară, într-un spaţiu închis, fără ieşiri. Iar apoi au dat din nou greş în Londra. Să i se dea ocazia – şi încă aşa de curând! – să îşi îndrepte greşeala era un lucru minunat. Cu toţii înţelegeau ce li se întâmpla: înţelegeau semnificaţia acelui dar. Nu spuse nimic.

Kuutma îi dădu adresa, iar ea o notă. Ezei şi Cephas o citiră în tăcere şi schimbară o privire. Nu era nici un dubiu ce însemna asta.

— Am notat, spuse scurt Mariam. Mai sunt şi alte ordine?

— Da.

Urmă o scurtă pauză, ca şi când ar fi aşteptat răspunsul ei. Din

nou, Mariam alese să tacă în loc să vorbească inutil.

— Femeia aceea detectiv, Kennedy, va fi acolo cu un coleg. Trebuie să-i omori pe amândoi, eventual într-un mod care va împiedica orice investigaţie. Dacă moartea lor va fi privită ca un accident, ar fi ideal. Dacă e vreo urmă de violenţă, trebuie să pară întâmplătoare, fără să poată fi citită prin ceva din trecut sau prin ceva ce ar urma. Deja suntem prea descoperiţi, Mariam. Mai ales că Tillman e încă în viaţă…

Lăsă fraza neterminată. Mariam închise ochii şi murmură un jurământ, în care se distingea clar numărul 30. Ezei, care putea citi pe buze, lăsă să-i scape un icnet, şocat de asemenea blasfemie.

— Înţeleg care e problema, *Tannanu.* Poate reuşim să facem să pară că bărbatul a violat-o şi apoi a ucis-o, iar apoi s-a sinucis de ruşine.

— E o variantă, Mariam. Poate ceva cam elaborată, dar clar o variantă. Ţine minte totuşi că păcatele care vă pot fi iertate sunt foarte clar specificate. Faceţi ce credeţi că e mai bine şi apoi veniţi la mine. O să aud direct de la voi cum a mers.

— Aşa voi face, Tannanu. Acolo unde vom merge, nu va rămâne nimic în picioare.

— Aşa cred că va fi. La revedere.

Se auzi tonul, iar Mariam îi dădu telefonul lui Ezei. Cei doi bărbaţi o priveau atent, stând perfect drepţi, în stare de agitaţie şi nerăbdători, ca soldaţii care sunt chemaţi la raport. Mariam simţi un val de iubire pentru ei şi o asemenea bucurie, încât aproape că izbucni în râs.

— Mergem, spuse ea simplu. Verilor, încercăm din nou. Chiar în noaptea asta!

— E grozav! exclamă Cephas.

— Da, chiar e!

Mariam se duse la frigider – de fapt, un minibar din camera de hotel pe care o închiriaseră sub un alt nume decât „Brand” (Kuutma era singurul care respecta convenţia, nu şi echipele sale) – şi scoase trei seringi şi trei fiole. Li le dădu, încercând să păstreze o expresie solemnă, deşi avea senzaţia că le făcea cadouri.

Ritualul acesta impunea tăcere totală, aşa că desfăcură seringile, le umplură cu conţinutul fiolelor şi-şi le injectară fără să spună o vorbă. Numai privirile intense schimbate de cei doi bărbaţi cu ea arătau că îi împărtăşesc entuziasmul lui Mariam.

Drogul îi pătrunse în corp cu obişnuita senzaţie de ardere uşoară: o bulă se trezea în centrul fiinţei sale, iar apoi se mărea, până când o umplea cu totul şi se spărgea la suprafaţa pielii.

— *Beracha u kelala,* murmură Cephas, cutremurându-se în timp ce substanţa îi aprindea sistemul nervos.

Însemna „şi binecuvântare şi blestem”. Numele mai banal al drogului – kelalit – se referea însă numai la a doua parte.

Dar când Mariam şi echipa ei ajunseră la ferma Dovecote şi îi arătară detectivului Heather Kennedy cea din urmă îndurare, doar binecuvântare era în spatele ochilor şi mâinilor lor.

Călătoria a fost rapidă şi fără impedimente. Nu aveau GPS, dar Ezei citea foarte uşor o hartă şi îi duse acolo întins.

Reperară imediat ferma datorită pancartei de pe şosea. Mariam conduse până în spatele clădirii, apoi o luă pe o cărare lăturalnică ce ducea spre pădure pe o distanţă de aproape un kilometru. În mod neaşteptat, cărarea i-a scos în spatele proprietăţii, aşa că până au găsit un loc ferit unde să oprească fără a fi văzuţi de pe drum, se treziră că se află în punctul de unde plecaseră.

— Ce să luăm cu noi? o întrebă Ezei pe Mariam.

— *Sicae* şi arme doar, hotărî ea. Mergem uşor şi rapid. Dacă mai avem nevoie de ceva, va veni unul dintre voi.

Era foarte uşor să ajungi la ferma Dovecote, care, mai ales în spate, era complet deschisă. Nişte pari din lemn erau legaţi între ei cu sârmă: un gard simbolic, destul de jos cât să poată păşi peste el.

Se apropiară prudent la început, dar, de la vreo 30 de metri şi chiar şi cu întunericul care se lăsa, observară, cu ochii măriţi, că ferestrele fuseseră bătute în şipci. Dacă ţinta lor se afla înăuntru, nu ar fi putut observa că Mesagerii se apropiau: şi dacă abia urmau să apară, cu atât mai bine.

Totuşi, Mariam era precautā. Nu veni drept, ci o luă pe o diagonală întortocheată, cei doi bărbaţi urmând-o fără să întrebe nimic, aşa că, pe măsură ce se apropiau de casă, vedeau şi mai clar dependinţele.

Reperară maşina încă de la distanţă. Aşadar Kennedy şi partenerul ei deja ajunseseră şi erau înăuntru. Folosind limbajul gesturilor pe care toţi Mesagerii îl învăţau, Mariam le spuse lui Ezei şi lui Cephas să se despartă şi să se apropie pe căi diferite de casă. În tăcere şi eficient, verificară fiecare dintre dependinţe: era mai probabil că ofiţerii de poliţie se aflau în casă, dar nu era

bine să iei nimic de bun. Mariam însăşi verifică maşina şi observă că era goală şi încuiată. De-abia după ce a cercetat fiecare centimetru de teren şi-a chemat din nou echipa, tot cu un gest.

Casa avea două uşi, dar imediat şi-au dat seama că uşa laterală era blocată şi nu s-ar fi deschis uşor. Mariam îl aşeză pe Cephas într-un punct din care vedea ambele uşi şi îi dădu ordin să împuşte pe oricine ar ieşi. Apoi, ea şi Ezei s-au îndreptat spre uşa din faţă.

O găsiră dată de perete: tocul uşii arăta ca şi când fusese forţat cu o rangă sau o şurubelniţă. Mariam îi făcu semn lui Ezei să meargă în spatele ei şi înăuntru să se despartă dacă era cazul. Apoi împinse uşor uşa, mai întâi cât să vadă înăuntru. Lemnul deformat şi uscat scârţâi, dar sunetul era înfundat şi nu se propaga.

Labirintul de hârtii de care dădură cu ochii le produse un şoc. Crescuseră într-un spaţiu unde nu prea erau cărţi şi poze, aşa că nu ştiau cum să înţeleagă munţii de hârtie plini cu caractere indescifrabile. Li se păreau de-a dreptul indecente: Mariam aproape că vru să ridice mâinile şi să îi acopere ochii lui Ezei, deşi era mai în vârstă decât ea.

Dintotdeauna i se păruse că e un bărbat care are nevoie de protecţie în faţa lumii profane.

Cu excepţia munţilor de hârtie, interiorul casei era foarte gol. Se prinseră imediat că nu e nimeni la parter şi, la fel de repede, că cineva e sus, mişcându-se cu zgomot şi fără precauţie.

Mariam se opri încă o dată în timp ce se apropiau de scări. Până acum se mişcaseră în perfectă linişte, dar observă că treptele – la fel de umflate ca şi uşa – ar scârţâi sub tălpile lor, indiferent cum ar fi călcat. Îşi desfăcu în tăcere şireturile bocancilor şi-i scoase şi-i făcu semn lui Ezei: îşi ridică mâna şi apoi şi-o lăsă în jos, făcând semn cu capul spre scări.

Înţelese pe dată. Stând pe vârfurile bocancilor pe prima treaptă, se aplecă atent în faţă. Cu o mână se sprijini de balustradă şi cu cealaltă de perete. Când simţi că are echilibru, dădu din cap spre Mariam. Ea i se urcă în spate, cu picioarele goale pe umerii lui şi apoi se întinse până în capul scărilor. Lemnul de sub tălpile ei făcu un zgomot uşor, dar deja era la jumătatea scărilor şi ar fi putut ajunge sus din două mişcări.

Făcându-i semn lui Ezei să stea pe loc, se uită atent în susul balustradei. Nu se vedea nimeni, dar sunetele veneau sigur din camera aflată în capătul scărilor, pe care o vedea chiar în faţă.

Era clar că cineva se mişcă în cameră. Cineva păşea şi probabil că muta diverse obiecte voluminoase.

Se folosi de aceste zgomote ca să le acopere pe cele făcute de ea, mişcându-se numai atunci când sus se auzea ceva. Din câţiva paşi măsuraţi se găsi în faţa uşii – şi deja îşi dădu seama cine era în cameră. Se auzeau paşii grei, foarte clar, dar nu se auzeau voci. Probabil că era o singură persoană, eventual un bărbat singur.

Şi-atunci unde era femeia? Asta era problema pe care trebuia să o rezolve, dar chiar acum trebuia să ia o decizie: să îl omoare pe bărbatul ăsta şi apoi să-i caute partenera – dar ar fi riscat ca ea să se sperie de zgomotul unei lupte – sau să aştepte şi să-i lichideze pe ambii odată.

„Ţinteşte ce ai în faţă” era o învăţătură pe care i-o spuseseră de multe ori Tannanu şi ceilalţi învăţători ai lor. Era încrezătoare că îl poate ucide sau că îl poate doborî fără zgomot.

Luând această decizie, intră în cameră. Continua să se mişte cât mai în tăcere, dar ştia că, la o asemenea distanţă, chiar şi mişcarea aerului sau foşnetul hainelor ei ar fi putut-o trăda, aşa că prioritatea ei era rapiditatea.

Bărbatul – îndesat, lat în umeri, probabil de două ori cât ea – era în capătul celălalt al încăperii, îngenuncheat lângă un prelungitor în care încerca să bage mai multe ştechere.

Cu coada ochiului o văzu pe Mariam îndreptându-se către el. Când o văzu apropiindu-se, se ridică în picioare, pe punctul de a o saluta sau de a o ataca.

Mariam îl lovi în gât. Încă nu se încălţase, dar îl lovi cu partea exterioară a tălpii, cu corpul perfect drept pentru ca forţa loviturii să fie maximă, direct în gât.

Bărbatul nu scoase nici un sunet, ci o vibraţie mută, iar ea îi simţi corzile vocale vibrând sub talpa ei. Apoi ridică celălalt picior, făcu o piruetă şi îl încălecă. Era uşor: el era imobilizat acum şi se prăbuşise în genunchi, cu mâinile ridicate spre gât, nefăcând nici o mişcare de a se apăra sau a contraataca. Mariam îi prinse capul între picioarele ei musculoase şi, aplecându-se, îi cuprinse cu mâinile tâmplele.

O jumătate de rotaţie i-ar fi sucit capul uşor, doar dacă bărbatul nu prevedea asta şi nu se opunea. Mariam slăbi puţin strânsoarea, dar, cu o forţă la fel de mare, îl sufocă, fără să îi rupă vertebrele. Deja bănuia că va trebui să incendieze casa, aşa că orice leziune cât de mică a ţesutului nu s-ar mai fi văzut.

Bărbatul simţi că va muri, dar numai cu câteva secunde înainte, aşa că nu îl mai ajuta cu nimic. Din acea poziţie, nu putea să îşi pună mâinile decât după cap, pierzându-şi total forţa în acea ciudată contorsionare, în vreme ce a ei era dublată de *kelalit-ul* pe care îl luase. Bărbatul se zbătu şi se întinse sub strânsoarea ei, dar ea se aşezase în aşa fel încât el nu se putea elibera. Îşi împinse picioarele în podea, la început cu forţă, apoi însă cedă, pentru că îl părăsiră puterile.

Când el a fost destul de slăbit ca ea să îşi poată muta puţin greutatea, Mariam s-a aplecat în faţă şi i-a şoptit:

— E bine, e bine. E aproape gata.

Nu vorbea prea bine engleză, dar rostea cuvintele atent şi încet şi era aproape sigură că el înţelesese. Era un gest mic, dar foarte important. Învăluim violenţa noastră în gesturi ritualice pentru a ne ţine la distanţă de natura noastră animalică. Mariam nu era niciodată aşa de blândă şi atentă ca atunci când ucidea.

Ultima mişcare conştientă a bărbatului a fost să îi prindă cu ambele mâini glezna. Era o idee bună, dar, din nou, tardivă: nu mai avea putere cât să o împingă şi să o dezechilibreze. Strânsoarea lui nu avu nici un efect, iar gestul său fu vlăguit şi de scurtă durată.

Mariam menţinu strânsoarea un minut după ce bărbatul a încetat să se mişte, apoi şi-a îndepărtat picioarele şi l-a lăsat să cadă. Îngenunchind în faţa lui, îl atinse să vadă dacă mai are puls. Nu mai avea. Faţa bărbatului era roşie şi o privea acuzator şi cu ochii ieşiţi din orbite. Îl ignoră: spiritul nu rămânea niciodată prea mult prin preajmă ca să-şi arate resentimentele, iar apoi, carnea nu însemna nimic.

Cercetă rapid şi restul camerelor de la etaj, fără s-o găsească pe Kennedy. Dar, de data asta, nici nu se aştepta: dacă ar fi fost cineva prin jur, tot zgomotul luptei cu bărbatul l-ar fi făcut să apară imediat.

Coborî din nou, mai puţin preocupată de zgomotul treptelor şi îl găsi pe Ezei încă aşteptând-o la capătul scărilor.

— Un singur bărbat, zise ea, apoi se încălţă şi îşi legă şireturile. Singur. Mai caută.

Căutară în fiecare colţişor al casei, oriunde s-ar fi putut ascunde cineva. În cele din urmă, Mariam acceptă că femeia nu e prin apropiere. Dacă nu mai venise, foarte bine: dacă fusese acolo, dar plecase, atunci aveau cale liberă să distrugă toate aceste hârtii – cealaltă parte a misiunii lor şi de fapt prima

despre care le spusese *Tannanu.*

Mariam îi trimise pe Ezei şi pe Cephas la maşină să îşi aducă echipamentul, inclusiv setul pentru incendiere. Printre acele lucruri, era şi un intensificator chimic imposibil de detectat şi un tub flexibil prin care voia să bage fum în plămânii bărbatului mort. Medicii legişti aveau să constate că a fost o moarte prin asfixiere.

Când bărbaţii plecară, se întoarse în camera cu computerul. Instrucţiunile erau să distrugă absolut totul, dar ştia că uneori mai pot fi salvate date din computer chiar şi când părea că nu mai e nimic de recuperat. Pe lângă materialele pentru incendiere, Ezei şi Cephas aduseseră şi un aparat pentru şters toate datele, un generator portabil într-o cutie de mărimea unei serviete, care producea un câmp magnetic de curent alternativ de o putere uluitoare. O expunere de numai zece secunde a computerului la acest câmp ar distruge toate fişierele, aşa încât, chiar dacă s-ar mai fi putut salva ceva din incendiu, nu s-ar mai putea recupera nimic din acele date. Ar fi fost mai simplu să ia computerul cu ei, dar exista riscul să fie opriţi şi percheziţionaţi câtă vreme era în posesia lor. Aşa era mai bine.

Totuşi, se întrebă oare ce anume fusese descoperit în acea casă, încât ea şi verii ei fuseseră însărcinaţi să o şteargă din conştiinţa omenirii. Merse spre birou şi luă prima foaie din teanc. Citind-o, simţi o serie de emoţii amestecate. Cuvintele de pe foaie erau ciudat de familiare, le-ar fi putut spune pe de rost. Dar să le vadă acolo era foarte ciudat, de parcă ar fi deschis uşa unei case străine şi ar fi dat acolo peste propriul ei dormitor.

În acel moment de stranie suspendare a timpului, o mică rază de lumină pătrunse prin fereastră şi o atinse. Era o iluzie, desigur: chiar dacă era antrenată să încremenească pe loc, lumina dispăru şi apăru o alta, la fel ca prima. Sunetul motorului şi scrâşnetul cauciucurilor pe prundiş se auziră simultan. Faruri. Farurile unei maşini.

Era femeia, fără îndoială. Sau poate altcineva. Nu conta: indiferent cine era, trebuia să moară şi abia atunci misiunea ei va fi îndeplinită. Cum dispărură luminile, Mariam se duse să facă ce trebuia. Rapid, târî cadavrul pe podea, lângă o serie de cutii care fuseseră acoperite cu o folie din plastic. Îl aşeză în aşa fel încât să fie cât mai aproape şi apoi îl acoperi cu folia.

Unde erau Ezei şi Cephas? Probabil că deja se întorceau de la maşină. Probabil că văzuseră şi ei farurile şi ştiau că situaţia se

schimbase. Spera că nu se mişcaseră şi că o aşteptau pe ea pentru ordine. Din nefericire, nu putea pleca şi nici nu-i putea suna: nu încă. Trebuia să aştepte un moment şi să îşi dea seama cu cine are de-a face.

Se îndreptă spre fereastră şi depărtă uşor pânza de sac. Mai jos şi spre stânga, la o distanţă mică de casă, era parcat un tir. În timp ce se uita, văzu cum un bărbat şi o femeie ieşiră din cabină.

Erau nişte siluete în lumina asfinţitului, greu de distins chiar şi pentru ea, cu forţa ei fizică şi cu rapiditatea ei şi cu toată acurateţea vederii, sporite de *kelalit.*

Cele două siluete se îndreptară spre uşă. Retrăgându-se de la fereastră, Mariam se gândi ce variante are şi o alese pe cea mai directă şi mai evidentă. Avea să aştepte în cameră şi să îi omoare pe cei doi când urmau să intre. Poate că va trebui să rupă şi ceva oase, dar va încerca să nu o facă. Dacă trupurile lor aveau să prezinte semne de violenţă, pe care focul nu le-ar şterge, poate că ar trebui să aplice scenariul cu violul despre care îi vorbise lui Tannanu. Sau ar putea arunca trupurile pe fereastră, ca să pară că leziunile apăruseră din cauza faptului că cei doi încercaseră să se salveze din incendiu.

Se îndreptă în tăcere spre uşa camerei. Îi auzea pe cei doi, care erau în hol: le auzea vocile, auzi cum trecură pe lângă scări. Erau în bucătărie. Auzi că bărbatul a strigat-o pe femeie „Kennedy”, ceea ce nu o surprinse deloc. Dar răspunsul femeii o luă pe nepregătite:

— Simţi ce cald e aici, Tillman?

„Tillman!” Mariam îşi strânse involuntar pumnii. Ţinta pe care o rataseră de atâtea ori! Bărbatul care le scăpase lui Ezei şi Cephas, în cabinele din toaleta feribotului şi care îi suflase cuţitul din mână cu un glonţ. Cel care, în mod uimitor, simţise că îi întinseseră o capcană şi scăpase. Care i-a făcut să intre într-un canal de scurgere în căutarea mobilului lui. Era acolo! Şi era cu femeia!

Kelalit-ul era cunoscut pentru faptul că putea creşte intensitatea emoţiilor. În timpul cât se pregătise să devină Mesager, fusese învăţată să îşi reprime emoţiile într-o parte a creierului unde le putea stăpâni: te străduiai să nu le dai atenţie, refuzai să le accepţi, le negai, până când nu te mai puteau răni. Asta a făcut şi Mariam atunci: nici nu s-a uitat la emoţiile stârnite la auzul numelui lui Tillman şi de prezenţa lui. Îşi învălui trăirile în văluri adormitoare şi le împinse dincolo de graniţa percepţiei. În

acelaşi timp, încercă să gestioneze raţional situaţia. Tillman era un luptător de meserie şi supravieţuise atacului celor doi veri ai ei: exista posibilitatea că, dacă ar fi încercat aici să îl ucidă, chiar şi având avantajul surprizei, ar fi putut da greş.

Acum se auzeau paşi pe scări: Tillman şi femeia veneau sus. Mişcându-se pe cât de uşor putea, Mariam trecu holul şi intră în camera de vizavi. Era posibil ca duşmanii ei să intre mai întâi acolo, dar era puţin probabil. Computerele se vedeau din prag şi le vor atrage atenţia. Logic ar fi fost să le cerceteze imediat.

Trecură la câţiva metri de ea. Îi lăsă să treacă. Deşi mâinile şi picioarele ei ardeau de nerăbdare, rămase nemişcată.

Bărbatul şi femeia intrară în cameră vorbind.

— Servere, îi spuse Kennedy. Folosesc instalaţii cum sunt cele de la filmele 3D. Cineva avea nevoie de multă energie pentru procesat date.

Erau la trei metri de Mariam, apoi cinci. Dacă se mişca, dacă ei o vedeau mişcându-se, Tillman ar fi avut timp să se întoarcă: poate chiar să scoată arma şi să tragă. Dar distanţa era aşa de mică, încât nu putea rata dacă ar fi aruncat cuţitul. Îşi scoase o *sica* de la curea şi o balansă în mână. O ridică, gata să arunce, dar numai dacă apărea momentul favorabil.

Femeia trecu prin faţa lui Tillman, blocându-i vederea. Să o omoare era uşor, dar asta i-ar fi semnalat lui Tillman prezenţa lui Mariam. Dacă putea să se ascundă în cameră şi să o blocheze să intre, totul ar fi putut fi compromis.

Momentul trecu. Amândoi ieşiră din raza vederii ei, intrând în cameră şi evident îndreptându-se spre birou.

Mariam ieşi din ascunzătoare şi coborî scările. Vocile din spatele ei se auzeau destul de tare cât să mascheze zgomotele făcute de ea, dar totuşi călcă pe marginea treptelor, pentru a evita ca lemnul vechi să o dea de gol.

De-abia când a ajuns în hol şi-a dat seama de vagul tremurat al picioarelor şi al mâinilor ei: micul, aproape nesemnificativul component al emoţiei ei, care fusese teama.

Ieşi din casă şi o luă prin spate, ţinându-se aproape de zid. Odată ce nu mai putea fi văzută, nici din dormitor, nici de pe drum, păşi cu îndrăzneală pe iarbă. Ezei şi Cephas îi ieşiră în întâmpinare, dar nu înfruntând-o – o recunoscuseră şi pe întuneric – ci admiţându-i superioritatea şi venind să îi dea raportul.

— Tillman e aici şi la fel şi Kennedy, spuse ea.

Ezei clipi speriat.

— Ce să facem?

— Aşa cum am hotărât, spuse Mariam. Incendiem casa. Dacă încearcă să scape, îi împuşcăm. Dacă rămân înăuntru, le dăm foc. Noi suntem trei, iar casa asta are uşi şi ferestre. Dar dacă operăm destul de repede, îi surprindem la etaj, iar uşile şi ferestrele nu le vor servi la nimic. Haideţi.

Cephas dădu din cap şi, o secundă mai târziu şi Ezei. Mariam observă ezitarea de moment şi o citi pe loc: era o întrebare. „Dacă i-ai văzut, de ce mai sunt în viaţă?” Se întoarse cu spatele la verii ei şi îi conduse spre casă.

Substanţa care accelera arderea avea două calităţi. Era un compus chimic pur care nu conţinea nici un fel de compuşi detectabili şi era inodor – doar un vag miros de dezinfectant floral – şi totuşi ardea la fel de repede precum kerosenul. Începură din spatele casei şi se îndreptară spre uşă. Ezei şi Mariam turnau, udând teancurile de foi, pereţii şi podeaua. Cephas rămase de şase la capătul scărilor până în ultima clipă, cu arma ridicată şi gata să tragă.

Ezei ţinea flacăra – şi ea, tot de neidentificat după componente – care avea să provoace incendiul. I-o dădu lui Mariam, care recunoscu gestul de respect cu o scurtă aplecare a capului. Ezitările lui de mai devreme îi erau încă proaspete în minte.

Le indică lui Ezei şi lui Cephas poziţiile pe care trebuiau să le ocupe, iar ei dispărură în întuneric. Nu aveau nimic de câştigat aşteptând şi deja pierduseră prea mult timp.

Trase de banda care despărţea cele două componente ale flăcării. Se atinseră şi prinseră viaţă în mâna ei. O aruncă în hol, unde se rostogoli şi apoi se opri.

Se auzi un bufnet uşor. O flacără puternică apăru ca un înger pe holul îngust, fierbinte, iar aerul care se degajă îi atinse obrazul lui Mariam, precum mângâierea unui amant grăbit. Închise uşor uşa şi îşi ocupă poziţia.

35

Cineva dăduse foc la flori. Casa scării era un cazan cu abur clocotit care duhnea a flori distruse: un infern pe o pajişte văratică şi liniştită. Tillman nu era un om cu prea multă imaginaţie, dar în minte îi veniră brusc imagini cu sacrificii şi masacrele inocenţilor. Era un miros de care ţi-ai fi dorit să fii cruţat.

Lângă el, Kennedy înjură. O clipă, păru ţintuită locului. Apoi se lăsă în genunchi. Crezu că se roagă, dar apoi îşi dădu seama că de fapt căuta ceva: veni cu setul de CD-uri în mână.

— Nu mai e timp, îi spuse Tillman.

— La naiba, o să-mi fac timp, mârâi Kennedy, rupând ţipla din plastic.

Nici nu trebuiau să ţipe: focul încă nu făcea zgomot mare, deşi era foarte puternic. Poate că asta era şi mai neliniştitor decât mirosul: focul ăsta mistuia totul, cu zgomot minim şi maximum de efect.

Tillman se îndreptă spre uşă şi intră în aerul fierbinte, având senzaţia că împinge o prezenţă fizică ce umplea scara. Ajunse până unde scările coteau, dincolo de care o flacără dură, actinică, albă şi galbenă totodată, se zbătea ca o fiinţă vie. Aruncă o privire rapidă după acel colţ: a fost suficient cât să îşi dea seama că nu avea cum să treacă. Holul de jos era un cuptor încins, destul cât să desprindă carnea de pe os.

Ferestrele, se gândi el. Dar toate erau bătute în scânduri, mai puţin cea din camera unde se afla computerul.

Fugi din nou sus şi intră în cameră. Kennedy lucra la computer, meşterind ceva la tastatură şi introducând un disc în unitate.

— Kennedy! o strigă el. Heather!

Nu răspunse.

— Trebuie să plecăm!

— Dar numai la parter arde! îi strigă Kennedy peste umăr. Mai avem încă două minute.

Tillman o apucă de braţ, întorcând-o spre el.

— O să ne omoare fumul! îi aminti el. Ştii că am dreptate. Trebuie să plecăm!

Ea ezită o clipă, apoi dădu din cap nemulţumită.

— Sparge fereastra. Vin şi eu.

Merse repede spre fereastră, căutând din ochi ceva cu care să spargă geamul. Kennedy scoase discul din unitate, îl înşfăcă şi-l băgă în buzunar.

Tillman se duse spre servere şi îl luă pe cel de deasupra. Era legat de celelalte prin cabluri, dar el trase şi îl deconectă.

— Alea sunt probe! ţipă Kennedy înfricoşată.

— O să fie plastic topit în trei minute, zise Tillman scurt.

Lovi geamul o dată, de două ori, de trei ori. Se sparse din prima: celelalte două lovituri au fost necesare pentru a sparge şi bucăţile rămase pe la colţuri, ca să poată trece fără să-l mai şi deschidă. Tocmai se apleca să mai dea şi o a patra lovitură, când altceva izbi lemnul dinspre exterior, sfărâmând marginea pervazului în mii de aşchii, foarte aproape de faţa lui Tillman.

Urmă o nouă împuşcătură a unei arme semiautomate. Tillman deja se dăduse în spate, acţionând strict din reflex: a doua împuşcătură îi trecu pe lângă ureche, destul de aproape cât să simtă aerul şi se înfipse în tavan, făcând să le cadă var în cap.

Kennedy se uită la gaura din tavan şi înjură iar. Tillman se temu ca ea să nu o ia razna: unii oameni păţeau asta în momente de criză, chiar şi cei mai rezistenţi şi cel mai bun lucru pe care puteai să îl faci într-o astfel de situaţie, era să le tragi un pumn. Inconştienţi, cauzau mai puţine probleme decât pe picioare.

Dar se înşelase. Kennedy doar se gândea la ce are de făcut. Aruncă o privire prin cameră, ochi pătura care acoperea o altă grămadă de obiecte şi o înşfăcă. Dar rămase o clipă locului, pentru că dedesubt era un cadavru proaspăt întins pe podea, ascuns până acum sub pătură.

— Amărâtule! o auzi Tillman pe Kennedy murmurând. Ar fi trebuit… la naiba, la naiba, Combes!

Îşi pierdu vocea. Fugi din cameră, târând pătura după ea. Tillman o urmă, bănuind ce avea de gând. Nu avea să îi salveze, dar măcar mai puteau câştiga ceva timp.

O găsi în baie. Deja dăduse drumul la robinete în chiuvetă şi cadă şi încerca să sfâşie pătura. El îşi scoase cuţitul de vânătoare de la brâu şi i-l întinse în tăcere. Străpunse rapid pătura şi rupse dintr-un colţ un triunghi. Tillman îl luă şi îl udă în apa din chiuvetă, în timp ce Kennedy tăia o nouă bucată din pătură pentru ea.

După ce bucăţile de pătură au fost bine udate şi le-au legat în

jurul feţelor ca nişte bandane. Vor ţine fumul deoparte pentru câteva momente, oprind monoxidul toxic. Le dădea o cale de ieşire, dar o cale de ieşire spre ce?

Camera începea să fie cuprinsă de fum, în timp ce bucăţele de hârtie arsă pluteau prin aer ca nişte luminiţe pe un râu. Focul se auzea acum mult mai tare, urlând ca un demon în casa scărilor, recuperând timpul pierdut: având măştile pe faţă, nu puteau vorbi.

Scara ieşea din discuţie. Afară îi aştepta cineva să îi omoare dacă ar fi ieşit pe fereastră. Ce variante le rămâneau?

Kennedy îl bătu pe braţ, din spate. El o urmă, întorcându-se iar în camera cu computerul. Ea îi făcu semn în sus. În tavan era o trapă. Tillman dădu din cap, făcând semn cu degetele că e OK. „OK, facem asta."

Adunară cutiile nedesfăcute de hârtie, construind cu ele o scară. O împinse pe Kennedy ca să poată deschide trapa – slavă Domnului că nu era încuiată! – iar apoi ea se strecură prin deschizătură. El o urmă, urcând scara instabilă, apoi sări, prinzându-se de marginea trapei. Lemnul scârţâi destul de tare cât să se audă peste trosnetul flăcărilor, dar îl ţinu. Urcat pe jumătate, Kennedy îl trase după ea.

Spaţiul era aşa de plin de fum, că părea un corp solid, bine împachetat în sfori şi legături: dar când s-au mişcat, în locul lor au rămas găuri negre în fumul din spate, ca nişte tunele în trecut.

Lumina cerului era mai mult decât ar fi putut spera şi chiar şi-aşa, nu le trebuia. Ţiglele erau de dinainte de război, probabil din secolul al XIX-lea: fiecare era susţinută de un singur lemn, ca la casele vechi, într-un echilibru perfect. Dar lemnul era aşa de vechi şi de mâncat de carii, încât Tillman reuşi să îl desfacă uşor, cu mâna. Împreună reuşiră să facă o spărtură, prin care se strecurară pe acoperişul în pantă.

Era ca şi când ar ieşit dintr-o copcă pe gheaţa unui lac. Zona din jurul găurii pe care o făcuseră în acoperiş începuse să se lase înăuntru şi în mod sigur nu avea să le susţină greutatea. Se lăsară apoi spre burlan, care din nou nu părea prea sigur.

O secundă mai târziu însă, situaţia lor deveni şi mai complicată, pentru că una dintre ţiglele de pe marginea acoperişului le explodă în faţă. Tillman auzi zgomotul repetat al unor arme mici de foc: ştia şi ce armă era, cu destul de multă precizie. Micul, dar puternicul Sig-226, probabil varianta

Kellerman, cu dublă acţiune: genul de armă pe care un poliţist precum Kennedy ar fi folosit-o înainte ca armele de calibru 40 să facă legea.

Tillman se retrase pe vârful acoperişului, cât mai lipit de ţigle. Alături de el, Kennedy făcea la fel: de fapt, ea începuse să se mişte cu o clipă înaintea lui.

Dar pe vârful acoperişului nu aveau cum să se salveze. Aveau doar să se afle în cel mai înalt punct atunci când acoperişul avea să se prăbuşească, lucru care urma să se întâmple peste câteva minute. În cazul în care nu erau mai întâi împuşcaţi, ar fi căzut din nou de pe acoperiş în furnalul de dedesubt şi, dacă aveau noroc, puteau să-şi rupă gâtul în cădere.

Dar Kennedy nu se gândea deloc la asta. Se uita în stânga lui Tillman, spre spatele clădirii, iar în timp ce el îi urmărea privirea, îşi dădu seama la ce se uita: la cel mai apropiat dintre hambare, care era poate la vreo cinci metri distanţă de casă şi înalt cam de un metru. Era orientat cu faţa complet spre casă, iar în zidul din faţă era o spărtură pătrată, unde probabil fusese cândva o fereastră. Obloanele din lemn se înţepeniseră deschise, din cauza multelor vopsiri făcute prost, de ambele părţi ale fostei ferestre: erau numai bune să te orientezi după ele dacă voiai să te arunci cât mai uşor.

Era periculos, dar nu imposibil.

Kennedy începu să se caţere spre vârf. Cu coada ochiului, Tillman surprinse mişcarea de dedesubt. O trase din nou în jos, în timp ce gloanţele loveau ţiglele din jurul lor: o ploaie grea şi care bătea dintr-o parte venea de la un şrapnel. Îşi scoase pistolul şi trase, încercând să câştige ceva timp şi să îl împiedice pe trăgător să se depărteze prea mult de casă în căutarea unui loc mai bun de ţintit.

— La naiba! strigă Kennedy de furie şi enervare. Asta e sinucidere curată!

Tillman îşi goli pistolul în întunericul de dedesubt, apoi se rostogoli pe spate ca să reîncarce. Mai avea două încărcătoare rapide HKS 255 modificate, pe care le ataşă: după aceea, nu va mai avea nimic, nici măcar gloanţe separate. Goli cartuşele folosite, trase butoiaşul şi încărcă rapid, cu o singură mişcare a mâinii: toate acestea în doar câteva secunde, dar îndemânarea lui nu-l mai ajuta la nimic.

Trăgând în întuneric, luminat din spate de flăcările care începeau să danseze printre golurile dintre ţigle, ştia că şansa să

lovească vreo ţintă – în afară de faptul că avea să devină el însuşi o ţintă bună – era minimă. Poate reuşea să oprească focul asasinilor nevăzuţi câtă vreme Kennedy sărea.

Şi apoi aveau să dea fuga la hambar şi ar fi executat-o. Trebuia să găsească ceva mai bun decât asta: ceva care să le ofere măcar şanse de supravieţuire.

Privi spre tir. Oare să tragă în rezervorul de benzină? Era un semn al disperării sale dacă putea lua o asemenea variantă în calcul. Trecând peste legendele urbane, s-a dovedit în repetate rânduri că un rezervor de benzină nu face explozie dacă tragi în el: glonţul nu genera suficientă căldură, iar petrolul din care se obţinea benzina nu era destul de instabil.

Dacă ar fi reuşit să ţintească în metalul caroseriei, poate că s-ar fi aprins, dar asta era o şansă la un milion, iar în acel moment nu avea nici un sens să rişte atât.

Ceea ce îi lăsa o singură scamatorie stupidă: genul de lucru pentru care se inventase expresia „o şansă la un milion”.

Tillman se scotoci în buzunare şi găsi ce căuta: cutia cu Swan Vestas pe care o ţinea la el încă din Folkestone. Deschizând din nou Unica lui, o legă de mână şi lăsă să-i cadă un glonţ în palmă.

Kennedy îl urmărea uluită.

— Îndreaptă-te spre hambar, îi spuse el.

Nu îl auzi prin masca pe care o avea pe faţă, aşa că şi-o scoase: aerul era mai curat aici şi, într-un fel sau altul, probabil că nu mai exista posibilitatea să moară din cauza fumului.

— Du-te în direcţia hambarului, îi spuse din nou.

— Or să mă vadă, sublinie Kennedy.

— Nu contează. Mişcă-te mai încolo, cât poţi de aproape, dar nu sări până când… sari când se uită în altă parte.

— La ce? La ce să se uite?

— La toate luminiţele astea drăguţe, mormăi Tillman.

Îşi îndreptă atenţia spre glonţ. Un Casull 454, după modelul unui Colt 45 şi care transformase o armă deja clasică într-o capodoperă în miniatură. Casull şi Fullmer, designerii, au vrut să proiecteze o armă pentru vânatul de animale mari, aşa că au vrut să obţină putere maximă în momentul impactului, dacă se putea fără să îi rupă mâna trăgătorului. Soluţia era să combine o puşcă şi un cartuş de pistol, care putea trage de 60 000 de ori la teste şi care putea accelera un glonţ de 14,9 grame cu o viteză de 548 de metri pe secundă.

Pentru construcţia cu recul minim a revolverului Unica, era

perfect. Tillman folosea de obicei gloanţele standard pentru această armă, dar uneori şi le făcea singur, folosind carcasa din alamă Hornady şi un conţinut pe care îl prepara după o veche reţetă irlandeză. Aşadar, a ştiut atunci când a deschis cu dinţii capsula glonţului că nu va exploda şi a îndepărtat partea de jos a capsulei.

Kennedy se îndepărta de el, iar gloanţele se mişcară odată cu ea. Era lipită de ţigle şi nu era în bătaia gloanţelor, dar, mai devreme sau mai târziu, un glonţ rătăcit sigur avea să o nimerească. Chiar şi unul care ar trece razant ar fi putut să o facă să alunece şi să cadă până la marginea acoperişului, dându-i un mic impuls, cât să cadă.

Probabil că acum se întreba dacă Tillman o foloseşte pe post de momeală, vrând să tragă şi apoi să sară el însuşi din capătul opus al acoperişului şi să spere să aibă noroc că nu îşi va rupe un picior sau şira spinării în cădere.

Deschizând cutia Swan, Tillman muşcă numai capetele a 24 de chibrituri. Le mestecă, transformându-le într-o pastă groasă, apoi scoase amestecul amar dintre buze şi îl puse în capsula glonţului: un amestec de fosfor roşu şi salivă. Resigilă capsula tot cu dinţii.

Muşcă pe cât de tare putu, până când simţi că îşi rupe dinţii de la efort. Chiar şi atunci, era o şansă mai mare de 50% ca bazaconia asta de glonţ preparat în casă să îi explodeze în încărcător. Dar, la naiba, deja luase decizia asta.

Kennedy se deplasă cât de mult putu: stătea lipită de un coş de şemineu, situat la două treimi de vârful acoperişului. O acoperea cât de cât, dar o şi împiedica să avanseze, singurele variante fiind să se ridice în picioare sau în genunchi ca să îl ocolească. Tipii înarmaţi o urmăriseră şi acolo, iar acum erau liberi să îşi aleagă unghiul din care să tragă. Nu se vedea nimic în bezna de dedesubt, dar focurile de armă apăreau ori de câte ori trăgeau. Tillman ar fi putut trage când se vedeau focurile de armă, dar ştia şi el că numai un idiot ar fi stat liniştit când ei trăgeau.

Aşa că să rămânem la planul A – „A” de la „absurd”.

Numără în gând până la trei, apoi se ridică în picioare. Ţinti atent, deşi era conştient cât de bine putea fi văzut cu flăcările incendiului în spate. Un glonţ îi trecu razant pe lângă umăr, destul de aproape cât să îl simtă. Un al doilea ajunse între ţiglele pe care stătea.

Ţinându-şi respiraţia şi ochindu-şi ţinta, uită de lumea din jurul lui şi apăsă pe trăgaci.

Într-o clipă, noaptea se făcu zi: mai precis, *dies irae,* când Dumnezeu îşi pierde răbdarea şi hotărăşte că e de-ajuns şi prea de-ajuns.

36

Jocul se terminase.

Tillman şi femeia erau prinşi în casă, iar casa ardea din temelii.

Mariam se aştepta ca ei să încerce să scape pe fereastră şi era pregătită să îi împingă înăuntru dacă aveau de gând să facă asta. De fapt, era aproape sigură că îl nimerise pe Tillman când ieşise la geamul dormitorului, unde deja era pregătită să ţintească şi nu ar fi fost surprinsă dacă nu i-ar mai fi văzut deloc nici pe el, nici pe femeie.

Ezei a auzit primul zgomotele de pe acoperiş. Fluieră – scurt, de două ori, pentru a-i atrage atenţia lui Mariam – şi îi arătă în sus. Observă şi ea mişcarea, mai întâi vag, apoi mai clar, apărând capul şi umerii femeii. Trase, iar femeia se lăsă în jos.

Sigur, faptul că dispăruse din raza vederii ei era o simplă chestiune de geometrie. Mariam nu trebui să le spună lui Ezei şi lui Cephas ce au de făcut: odată cu ea, se depărtară de zidurile casei. Două siluete se mişcau acum pe acoperiş, dar se pierdeau în întuneric: de-abia când una dintre cele două apăru pe marginea acoperişului şi fu luminată din spate de flăcări, o putu zări. Mariam ridică arma şi aşteptă.

De două ori, ceva se mişcă scurt pe fundalul flăcărilor, iar ea trase. A doua oară, îi fură întoarse gloanţele şi se trase mai aproape de zid, pentru a ieşi din raza lui Tillman.

O clipă se gândi să lase lucrurile aşa: să îi lase pe cei doi să ardă de vii, fără alte complicaţii. Dar acoperişul nu era complet izolat, iar Tillman şi Kennedy părură să se tragă mai în spate, de unde probabil că s-ar fi putut sări pe unul dintre hambarele din apropiere.

Mariam fluieră, iar Ezei se uită din nou în direcţia ei. „În spate”, îi făcu ea semn, iar el plecă pe loc. Rapid, alergă spre partea din faţă a clădirii, până când îl zări pe Cephas pe partea cealaltă. Se uită la ea când apăru, iar ea îi dădu acelaşi ordin, în tăcere.

Ea însăşi, se hotărî Mariam, va rămâne în faţă. Acum părea imposibil ca Tillman şi Kennedy să mai intre în casă, unde probabil că totul ardea şi probabil că aveau să încerce din nou varianta cu fereastra. Dar dacă făceau asta, ba şi mai rău, dacă

ar fi vrut să iasă pe uşă, Mariam era acolo, gata să-i împuşte.

Privea aprobator cum Ezei şi Cephas dau ocol clădirii, trăgând din mers. O clipă, zări umărul femeii şi spatele: Kennedy se trăsese în partea dindărăt a acoperişului, unde se ascunsese după un coş de fum, care îi servea drept paravan dacă stătea nemişcată. Dar dacă rămânea pe loc, putea fi uşor văzută ori de câte ori îşi schimba poziţia, ieşind în evidenţă din cauza coşului vopsit în alb. Cephas ochi, dar brusc altcineva începuse să tragă – probabil Tillman. Trase de două ori.

A treia împuşcătură veni de pe acoperiş, iar Mariam o şi văzu, nu doar o auzi: o undă de lumină roşie apăru pe cer, urmând cea mai scurtă traiectorie posibilă între două puncte. Primul era Tillman, al doilea era tirul cu care venise.

Explozia fu spectaculos de bruscă şi agonizant de luminoasă. Aerul arzător o izbi în faţă pe Mariam şi o puse pe jos. Un sunet ca de tunet ajunse atât de întârziat, încât păru că făcea parte dintr-o cu totul altă explozie.

Ameţită, îşi înălţă capul şi clipi în fumul enervant, îi ţiuiau urechile, nu vedea nimic, iar aerul fierbinte pe care îl trase în piept îl simţi ca pe o supă fierbinte de petrol. Încercă să îl strige pe Cephas, dar scoase numai o tuse poticnită care îi zgâria gâtul, de parcă ar fi înghiţit sticlă pisată.

Apoi i se întâmplă un lucru straniu: avu o viziune. Lumea devenise alb-negru, iar un bărbat desenat cu cărbune pe un fundal de cretă dansa ca la un varieteu ridicol, mişcările sale fiind nearmonioase şi neconvingătoare. Căzu aşa cum făcea Charlie Chaplin, cu o asemenea energie, că aproape că ajunse din nou în picioare, după care se prăbuşi iar.

Era Cephas. Şi nu dansa şi nici nu juca un spectacol de comedie: era zbaterea de dinaintea morţii. Ardea tot, focul cuprinzându-l precum un amant, petrolul care ardea mistuindu-i pielea şi hainele, scoţându-i apa din corp şi transformând-o în vapori, care se înălţau la cer într-o violentă şi cumplită transsubstanţiere.

Mariam ţipă, iar ţipătul îi provocă aşa o durere, încât nu mai putu gândi. Trebuia să se lupte ca să rămână conştientă.

Cu ochii curgându-i, se ridică pe picioare. Îl văzu pe Ezei alergând în spatele casei, apoi oprindu-se brusc atunci când văzu şi el ce văzuse şi ea: Cephas se transformase într-o jertfă pentru Dumnezeu.

— Ezei! ţipă ea uitându-se ţintă la el.

Trebuia să rostească sunetul în ciuda băşicilor de pe buze.

— Ezei, nu…

„Nu te duce lângă el” voia să spună. „Nu te duce în lumină, o să devii o ţintă foarte uşoară!” Dar arma lui Tillman se auzi chiar în timp ce ea vorbea. Ezei se opri brusc şi, încă o dată, lumina fantastică îi permise lui Mariam să vadă soarta lui mult prea clar. Fumul care îi înconjura capul se roti şi se înroşi: o parte din acel fum era sângele şi creierul lui Ezei, scurgându-se dintr-o gaură făcută de un glonţ puternic de la o distanţă medie.

Mariam s-a trezit fugind: spre hambar, pentru că era clar că asta făcuseră. Săriseră, iar dacă săriseră, sigur erau vulnerabili în timpul căderii, la fel şi după. Încă putea să ducă asta la bun sfârşit: încă se putea răzbuna… răzbuna… încă putea încheia misiunea.

Uşile hambarului erau închise, atârnând din balamale. Trase până când se deschiseră, făcu un pas înapoi şi apoi păşi în întuneric, ca într-o coloană strâmtă. Încordată, păşi cu arma într-o mână şi *sica* în cealaltă. Dacă îl vedea înainte să o vadă el pe ea, va folosi cuţitul. Dacă se ajungea la împuşcături, avea să folosească mai întâi arma, apoi avea să se roage să nu moară imediat, nu înainte de a-i putea tăia gâtul.

De afară se auzi un bufnet, apoi un al doilea. Se căţăraseră pe hambar, nu erau în el!

Mariam ţipă din nou – o profanare pe care nici nu ar fi recunoscut că o ştia. Fugi afară, dar tirul şi clădirea în flăcări, precum şi aerul supraîncărcat de fum o împiedicau să vadă ceva, mai eficient chiar decât dacă ar fi fost legată la ochi. În întunericul de dincolo de lumina dureroasă, se auziră paşi fugind. Se luă după ei, trăgând în direcţia lor, până când rămase fără muniţie şi trăgaciul se blocă.

Apoi se împiedică de ceva în întuneric şi căzu pe pământ, zgâriindu-şi pielea de pe palme. Nu mai avea suflare: îşi simţea pieptul de parcă îi fusese deschis, iar pielea arsă de pe faţă îi era prea strâmtă peste craniu, întinzându-se ca o mască a morţii. Se rostogoli pe spate în iarba înaltă. O clipă, crezu că va muri: dar durerea, care sporea cu fiecare răsuflare, îi spunea că e încă în viaţă.

Agonizând, începu să zărească o vagă şi uşoară consolare. Dumnezeu încă nu îşi încheiase misiunea cu ea. Iar ea încă nu încheiase cu monştrii care le luaseră viaţa verilor ei iubiţi.

37

La un moment dat, în timp ce fugeau, Tillman se întrebă de ce anumea fugeau.

De tipii înarmaţi, evident. Dar îi doborâse pe doi: pe unul dintre ei cu un rezervor plin care a explodat, iar pe celălalt, într-un mod mai convenţional, cu un glonţ.

Când era pe acoperiş, încercase să îi numere şi era aproape sigur că nu mai puteau fi mai mult de unu-doi.

Dar asta însemna că numai unul sau doi trăseseră: poate că aveau întăriri prin apropiere şi ar fi putut veni foarte repede. Poate că ţipătul pe care l-au auzit atunci când au sărit de pe acoperiş, pe hambar, exact asta era: o chemare. Sunase ca o voce de femeie: se întrebă, fără nici un motiv, dacă nu cumva era femeia de pe feribot, care îi aruncase un cuţit în coapsă de la 30 de metri. Nu era o femeie pe care să vrei să o întâlneşti pe întuneric, cu o armă fără muniţie.

Aşa că era mai bine să se întoarcă şi să facă mai târziu inventarul, în loc să stea şi să mai dea o ultimă luptă prematură. Kennedy avea discul în buzunar: totuşi obţinuseră ceva din toată afacerea asta, ceva ce asasinii palizi se chinuiseră să ţină departe de ei. Aşa că merita să îl aibă: în mod sigur era ceva important.

La început, Kennedy ţinu pasul cu el, apoi însă, începu să meargă mai repede. Şoldul lui, încă sensibil de la rana provocată de cuţit, îl făcea să păşească mai încet. Se strădui să mărească viteza, în ciuda durerii şi o ajunse din urmă chiar când dădură peste un şanţ îngust, care probabil marca partea de sud a proprietăţii.

În timp ce se uita cât e de adânc şanţul, Tillman se împiedică de un gard din sârmă, dar cum era doar un sigur fir, nu se lovi. Păşi peste el şi se trezi pe o cărare care ducea jos, către şoseaua din depărtare, pe o pantă abruptă. O privi pe Kennedy, care se lupta şi ea cu sârma. Fie nu a văzut că el i-a întins mâna, fie s-a făcut că nu vede.

Acum erau pe un teritoriu neutru: nu mai era Dovecote. În cele din urmă, încetiniră, hotărând în tăcere că alergaseră suficient. Kennedy se aplecă din şale, cuprinzându-şi genunchii cu mâinile şi, treptat, începu să respire normal. Tillman rămase în picioare,

uitându-se în spate dacă nu sunt urmăriţi: dar ar fi auzit dacă cineva era pe urmele lor, numai dacă nu erau cumva luptători ninja.

— Şi acum? întrebă Kennedy, poticnindu-se. Suntem în mijlocul… în mijlocul pustietăţii, iar tu ai aruncat în aer camionul!

— Atunci mi s-a părut o idee bună, zise Tillman.

Kennedy râse – un sunet aspru, care părea să-i fi fost smuls.

— Ţi-a ieşit, observă ea sumbru, iar apoi: cum? Cum ai reuşit?

„A fost noroc chior” era răspunsul. „Printr-o pură întâmplare, pentru că nu am găsit cu ce să îmi cauterizez rănile când eram în Folkestone, aşa că m-am descurcat cu chibriturile. Şi datorită unei întâmplări amuzante de la o lecţie de chimie, de-acum zeci de ani.”

— Am transformat un glonţ obişnuit într-un incendiator, îi spuse el. Ingredientul miracol a fost confecţionat din capete de chibrit mestecate: sunt făcute din fosfor roşu cristalizat. Punctul de ardere este la două sute de grade, mai mult sau mai puţin, adică aproape aceeaşi temperatură la care se aprinde motorina în rezervor – dar trebuie să obţii temperatura asta doar o fracţiune de secundă, să zicem, în momentul impactului, după care vor ţâşni scântei nebune, pentru că e o formă inferioară de fosfor alb, care este un pirofor natural.

Se opri, asta fiind tot ce ştia. Când era copil, făcuse asta cu alicele, ungând vârfurile sferelor de metal cu acea pastă roşie şi granulată şi apoi aşteptând să se usuce: trăgând în cutii pline cu un lichid mai uşor de la zece metri, aşezate pe o ţintă improvizată şi minunându-se de îngerul de lumină şi căldură care îşi desfăcea aripile dintr-odată în curtea lor din spate.

Kennedy îl privi în tăcere pentru multă vreme, dând impresia că ar vrea să vorbească, dar fără să spună nimic. Tillman aşteptă totuşi, ştiind că avea să o facă la un moment dat.

— Asta înseamnă doi oameni morţi, zise Kennedy.

— Poftim?

— Doi oameni morţi. Intră la fapte împotriva legii. Tu i-ai ucis, Tillman.

El ridică din umeri – nu frivol, ci pur şi simplu pentru că nu ştia ce răspuns aştepta ea.

— Aşa; şi?

— Şi ar trebui să te arestez, la naiba! Toată povestea asta e… dată naibii! Nu sunt amanta ta, nu sunt tovarăşul tău şi nici altceva. Nu putem continua să ne vedem aşa!

El oftă uşor zdruncinat. Fusese o noapte nebună, chiar şi după cele mai murdare standarde, iar uciderile, acum, când şi le amintea, nu îi dădeau în nici un fel senzaţia de triumf.

— Nu, aprobă el. Nu putem. Nu pentru multă vreme. Dar înţelegerea noastră rămâne în picioare, Kennedy. După ce te uiţi pe discurile alea sau pe documente…

— Da? Orice găsesc?

— Păi, n-am omorât pentru asta? Aşa că e şi al meu.

Ea îl privi din nou în tăcere, iar el, din nou, o lăsă să vorbească. Dar de data asta nu se întâmplă nimic. Indiferent ce ar fi vrut ea să spună, Kennedy nu putea găsi cuvintele pentru asta. Trecu pe lângă el pe cărare, îndreptându-se către drum. Tillman îi respectă atitudinea şi o lăsă să o ia în faţă.

38

Ceea ce se întâmplase la ferma Dovecote nu putea fi ascuns.

Kennedy sună le secţie de la unul dintre telefoanele de urgenţă de pe şosea, raportând rezultatele căutărilor lor, moartea lui Combes şi întâlnirea ei cu asasinii. Nu trecu nimic sub tăcere, cu excepţia faptului că, în varianta ei, ajunsese singură la fermă după ce Combes o abandonase, iar apoi tot singură a scăpat din incendiu. Despre Tillman nu spuse o vorbă.

Maşinile şi ambulanţele secţiei de poliţie, pompieri şi dube cu sirene începură să sosească în următoarea jumătate de oră. Izolară zona, stinseră focul, care încă devora ce mai rămăsese din casă şi camion şi începu lunga şi complicata reconstituire a faptelor. Kennedy le ură distracţie plăcută.

Summerhill însuşi ajunse aproape ultimul. Ar fi avut multe motive să întârzie, dar unul era sigur acela că scotocise prin dosarele de la secţie să găsească datele care au condus la dezlănţuirea acelui iad şi să se asigure că el nu îşi dăduse binecuvântarea.

Schimbară câteva cuvinte. Kennedy susţinu că e epuizată şi se simte rău, pentru a-l ţine la distanţă pe Summerhill şi a-i lăsa pe paramedicii plini de solicitudine să îşi facă datoria. Îi dădu cele mai simple explicaţii, în mod clar cutremurată când i-a spus că unul dintre cadavrele neidentificate este al lui Combes: un alt om pierdut. Summerhill nici n-a întrebat-o dacă a reuşit să recupereze ceva dovezi, aşa că nu a trebuit să îl mintă.

Rănile şi arsurile i-au fost bandajate provizoriu, iar apoi a fost expediată la cel mai apropiat spital, la Urgenţă. Înainte de a pleca, i-a cerut lui Summerhill să trimită după ea un echipaj, pentru că mai întâi voia să îşi dea declaraţia. Nu se ştia ce ar fi putut uita odată anesteziată. Plin de ciudă, Summerhill aprobă, dar, pe lângă asta, dădu ordin să nu vorbească cu nimeni înainte.

— Cu nimeni, Kennedy. Nici măcar cu un preot.

— Nu cunosc nici unul, Jimmy. Nu mă mişc în cercuri din astea.

De fapt, rănile ei erau superficiale şi nimeni nu spusese că va fi sedată. I se dăduseră numai analgezice, pastile pentru durere şi un gel anesteziant. I-au sugerat o perfuzie intravenoasă, dar Kennedy a refuzat şi a semnat declaraţia formală prin care spunea că o face pe proprie răspundere.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, când ieşea pe uşile de la Urgenţă, zări echipajul aşteptând-o pe trotuar.

— Trebuie să mă întorc la secţie, îi spuse ea poliţistului care era cam speriat. La New Scotland Yard. Acum. Există nişte probe care trebuie înregistrate la dosar.

Poliţistul se întinse după staţie. Kennedy îi puse o mână pe braţ, iar el se opri.

— Intră sub incidenţa actului pentru securitatea transportului împotriva atacurilor teroriste. Nu e voie să foloseşti canalele deschise, îmi pare rău.

Poliţistul nu spuse nimic şi nici nu o întrebă nimic: sigur că era o minciună, dar prevederile Actului de Securitate Antiteroristă erau ca un atu folositor, ca o tolbă fermecată invocată ori de câte ori cineva din secţie trebuia să sară un gărduleţ fără să se oprească să dea explicaţii inutile.

Sau oare era doar o minciună? Era clar că lupta împotriva unei conspiraţii care avea mai multe resurse decât ea şi legături cu alte ţări.

Odată întorşi în Dacre Street, l-a pus pe liber pe poliţist. Probabil că va raporta imediat, dar numai superiorului său direct: nu se temea că vestea va ajunge la Summerhill prea curând.

La secţie, făcu o copie a discu-ului. Apoi puse originalul într-un plic şi îl strecură în corespondenţa internă a lui Summerhill. Adăugă şi un bileţel scurt, explicând cum durerea provocată de arsuri şi trauma confruntării cu moartea au făcut-o să uite pe moment că reuşise totuşi să ia o amintire din acel infern.

Simţi absurditatea acestei intrigi nesemnificative, dar mai ştia şi că următoarele zile nu vor fi uşoare. Ba chiar vor fi mai dificile decât ce fusese până atunci. Încă un om ucis şi încă o dată se va dovedi că ea plecase fără acoperire: dar, de data aceasta, nu ţinuse cont de superiori şi acţionase fără permisiunea celui care se ocupa de caz. Era foarte posibil ca de data asta să fie formulate împotriva ei toate acuzaţiile posibile, care rămăseseră suspendate de la evenimentele din Square Park. Dacă se întâmpla asta, dacă avea să fie înglodată în comisii şi ţinută în loc de interogatorii, voia cel puţin să aibă şansa să se ocupe în continuare de investigaţie, atât cât va putea. Măcar atât îi datora lui Harper şi ei înseşi.

Mai făcu o copie a discului pentru Tillman. În timp ce aştepta ca scârţâitorul şi anticul său computer să îşi termine treaba, îşi verifică e-mailurile. Printre ele, găsi un răspuns de la Quai

Charles de Gaulle, Lyon. Interpol.

Scană e-mailul. Cererea dumneavoastră de informaţii în cadrul înţelegerii reciproce stabilite prin Convenţia Naţiunilor Unite… rezultate pozitive destul de recente pentru a fi relevante pentru… documentele ataşate sunt exclusiv pentru uz intern şi cu permisiunea lui…

Avea şi un ataşament. Dădu clic pe el. Iar apoi se uită ţintă la computer fără să clipească.

Luă telefonul şi îl sună pe Tillman pe mobil, pe noul număr.

— Tillman.

— Kennedy.

Având în vedere prin ce trecuseră în ultimele două ore, părea destul de bine. Se întrebă unde era. Oare într-o cafenea pe A3? Într-un pub din Guilford? Din nou în ceaţă, într-o cameră închiriată, citind Guns and Ammo[14].

— Leo, începu ea şi nu continuă fraza.

— Kennedy? Eşti OK? Ce s-a întâmplat când ţi-au venit superiorii? M-am uitat şi eu la circul ăla de la vreo jumătate de kilometru: nu prea am vrut să mă apropii.

— Eu… ăăă, a fost bine, articulă ea. Până acum, bine. Dar nu pot folosi regulamentul împotriva mea până nu verifică textul în amănunt.

— Te rog să-mi spui dacă devine grav. Te voi ajuta cât pot.

— Leo, ascultă. Am primit un mesaj de la Interpol. Mi-au răspuns la C52.

— La ce?

— O cerere de rutină. Informaţii obţinute de către alte forţe de poliţie în cazuri nerezolvate. I-am întrebat despre… despre Michael Brand.

— Aşa şi vreun răspuns pozitiv? se auzi brusc schimbată vocea lui de tenor. Ceva nou?

— Au găsit o tonă de chestii din State. Documente în format PDF de la forţele locale din Arizona şi de la FBI.

Înghiţi cu greu şi încercă din nou.

— Leo, putem să abordăm şi altfel problema. Cu ceea ce am găsit în Dovecote, putem…

El o întrerupse, simţindu-i starea de tensiune şi aşteptând să-i spună, orice ar fi fost.

— Kennedy, în maximum zece cuvinte.

— Michael Brand…

---

[14] Revistă online despre armele de foc.

— Aşa? Continuă.

— Era într-un avion care s-a prăbuşit la marginea unui oraş numit Peason, din Arizona. A murit acum şase săptămâni.

PARTEA A TREIA

124

39

În prezent, râul Colorado era o forţă epuizată. Jefuit intens de California de Sud prin ceea ce se numea All-American Canal (ce patriot nu s-ar fi ridicat în picioare să salute un curs de apă care se numea aşa?), iar de canalele de irigaţie construite pentru a stinge setea fermelor din Arizona, aproape seca la sud de Yuma, se pierdea în secetoasele arroyo şi mai reuşea să-şi revină de-a lungul celor 150 de kilometri până la ocean.

Toate astea le află Kennedy de la şoferul taxiului, un tip vorbăreţ pe nume John-Bird, care susţinea că e pe trei sferturi indian Mojave. O luă pe Kennedy, aşa cum stabiliseră, din faţa terminalului principal de la Laughlin Bullhead, care îşi spunea aeroport internaţional, dar unde puteai ajunge din Londra numai cu escală la Washington Dulles. Zburase timp de 15 ore şi era ruptă încă înainte de a ajunge în taxi. Căldura contribuia la asta, ora locală era 11:50, iar soarele era la zenit, orbitor, deşi John-Bird o informase că e o căldură uscată, mult mai uşor de suportat decât cele umede de care aveai parte în zonele mai puţin civilizate ale lumii. Puse aerul condiţionat pe treapta întâi, ceea ce nu făcu temperatura să scadă, ci numai accentuă zgomotul.

O luară pe drumul 68 direct afară din oraş, mergând în lungul râului Colorado până când schimbară spre est, către Kingman şi îndepărtatul Flagstaff. Lui Kennedy, râul i se păru impresionant: un gigant plin de meandre de două ori cât Tamisa, strecurându-se printre două stânci imense din piatră portocalie. Era o zi însorită, fără urmă de nor, iar orizontul se vedea foarte clar.

— Giratoriu stânga, giratoriu curbă, viraj lateral, zise John-Bird. Ştii ce e asta? Aşa ţii minte toţi afluenţii râului Colorado: râul Gila, San Juan, râul Green, Colorado Apeduct şi… ce e cu „V”? A, da, râul Virgin şi râul Little. Drăguţ, nu? Ai zice că sunt indicaţii cum să ajungi într-un loc, dar nu e aşa. E doar ca să le ţii minte.

— Foarte util, aprobă indiferentă Kennedy.

Peason se afla la 45 de minute, iar John-Bird părea că de-abia îşi face încălzirea. Tocmai îi spunea că numele râului venea de la faptul că pe vremuri apa era colorată în roşu-aprins de la sedimente – dar astăzi, ea era filtrată la barajul de la Glen Canyon, aşa că avea aceeaşi culoare pe care o au toate râurile.

Drăguţ, nu?
Ca să îl scoată din subiectul la care era specialist, îl întrebă de accidentul aviatic. Da, era pe drum în acea zi, ducea pe cineva de la Grasshopper Junction şi a văzut chiar când s-a prăbuşit.
— Brusc, totul a luat-o razna. Aşa, dintr-odată. Nu am mai văzut aşa ceva. Dar era destul de departe cât să nu se audă nimic. Era linişte. Asta nu am putut uita – faptul că se prăbuşea şi ar fi trebuit să fie o explozie imensă, dar eu nu am auzit nimic, ca şi când te uiţi la televizor cu sonorul închis. Atâţia oameni morţi aşa, fără nici un sunet.
Medită la asta un minut, timp în care Kennedy avu vreme să se uite pe instrucţiunile şerifului: dar cum şoferul medită foarte puţin, se trezi din nou cadorisită cu chestii amuzante despre cel mai mare curs de apă din sud-vest. Nu că John-Bird se limita la Colorado: ştia tot felul de lucruri despre Lacul Mead şi Lacul Mohave. Dar nu vru să vorbească despre Golful Las Vegas.
— Nu e un loc bun, nu e pentru familişti.
Ruptă de oboseală şi aproape involuntar, Kennedy încercă să îşi imagineze cum ar fi un râu nefamilist şi neprietenos. Poate că avea şi aditivi ilegali.
Când, în sfârşit, ajunseră în Peason, îl puse pe John-Bird să o aştepte cât îşi lăsă bagajele la hotel, unul ieftin, construit într-un stil grosier imitând o hacienda, pentru a merge direct la biroul şerifului. Ştia că nu e în cea mai bună formă, dar voia cel puţin să îl cunoască şi să demareze lucrurile în acest sens. Probabil că nu avea prea mult timp la dispoziţie, aşa că putea cel puţin să îl folosească pe cel pe care îl avea la maximum.
Biroul şerifului era o clădire cu un singur etaj pe strada principală din Peason, lângă o companie de imobiliare care oferea „Apartamente de lux cu suprafaţă dublă decât cea obişnuită”. John-Bird îi dădu lui Kennedy cartea sa de vizită. O puse în geantă ca pe un dar preţios, dar îşi promise că o va folosi numai dacă nu mai avea altă soluţie.
Traversă strada şi intră în biroul şerifului, în timp ce John-Bird trecu pe lângă ea, făcându-i cu mâna.
Înăuntru, în biroul şerifului era un potpuriu de mirosuri – miere, glicin, poate petale de trandafir – iar aerul condiţionat era reglat perfect. Femeia impresionantă de la recepţie, cu pielea pătată, părul mare şi o faţă la fel de plată şi bătăuşă ca a unui buldog, arăta de parcă ea era răspunzătoare pentru păstrarea moralităţii acestui loc şi de parcă şi-ar fi luat foarte în serios

responsabilităţile. În spatele biroului ei, camera era împărţită în două de perete din lemn înalt până la talie, în care era croit un acces.

— Da, doamnă, îi zise buldogul lui Kennedy. Cu ce vă pot ajuta?

Kennedy se apropie şi îi întinse garantul ei bona fides: o scrisoare din partea Poliţiei Metropolitane din Londra şi un e-mail printat de ea, primit de la un anume Webster Gayle şi care o invita să vină oricând dorea, el fiind mai mult decât încântat să o ajute cu ce va putea.

— Sunt din Londra, îi explică ea. Trebuie să mă văd cu şeriful Gayle. Încă nu am fixată o întâlnire în sensul ăsta, dar m-am gândit să îl anunţ că am venit.

Buldogul cercetă ambele hârtii cu o concentrare imperturbabilă.

— Mda, zise ea într-un final, Web zicea că veniţi. Credea că mâine, dar văd că totuşi e azi. OK, ce-ar fi să luaţi un loc, iar eu îl anunţ pe şerif că aţi ajuns.

Kennedy acceptă în timp ce buldogul apăsă nişte butoane şi vorbi pe o voce mult prea joasă ca ea să poată auzi. Însă vocea şerifului era asurzitoare.

— Mersi, Connie. Zi-i să aştepte un minut, vrei? Trebuie să mă pieptăn puţin şi să-mi bag cămaşa în pantaloni ca să primesc o doamnă britanică. Ia zi, e măcar drăguţă? Sau arată ca regina?

Buldogul închise butonul de interfon şi se uită la Kennedy impenetrabil.

— O să vină imediat, spuse ea.

Kennedy rămase jos, aşteptând, încercând să nu moţăie. Bău două pahare cu apă de la dozator, care o ajutară mult. Când termină cel de-al doilea pahar, un bărbat mare cât un dulap se îndrepta către ea, dând la o parte portiţa cu nişte mâini imense şi ciudate, întinzând-o pe una pentru a o saluta, în timp ce parcurse spaţiul din doi paşi mari.

Kennedy se prinse imediat că Gayle era genul de om care învăţase să fie prudent şi delicat, fiind nevoie să interacţioneze cu o lume de două ori mai mică decât el. Nu îi cuprinse mâna cu totul, ci doar o atinse cu vârfurile degetelor, dând curtenitor din cap în loc să îi strângă mâna cum se cuvine.

— Webster Gayle, se recomandă el. Şeriful ţinutului. Mereu e o plăcere să întâlnesc un ofiţer care se ocupă de respectarea legii, sergent, iar forţa de poliţie pe care o reprezentaţi are o reputaţie

grozavă.

— Vă mulţumesc, domnule şerif. De-abia am ajuns şi sunt mai mult moartă decât vie. Probabil că în curând o să mă prăbuşesc, dar dacă mâine aţi avea timp, atunci aş fi foarte încântată să îmi povestiţi tot ce ştiţi şi poate să îmi spuneţi ce...

— Mâine? zise Gayle de parcă ar fi ronţăit cuvântul pe îndelete. Mda, am putea vorbi mâine. Dar eu am chiar acum ceva timp şi ştiu că nu staţi aici decât cinci zile. Sigur, dacă sunteţi foarte obosită, e OK, vă odihniţi şi ne vedem dimineaţă. Dar dacă mai rezistaţi încă vreo oră, am putea discuta chestiunile preliminare: ce anume vreţi să faceţi cât staţi aici şi cum vă putem ajuta.

— Sigur, zâmbi Kennedy şi dădu din cap.

Depindea în întregime de bunăvoinţa tipului şi ştia că nu trebuie să bată în retragere dacă el era gata să o ia din loc. În plus, Gayle avea dreptate când spunea că nu are prea mult timp la dispoziţie: ba poate chiar mai puţin decât credea el.

— Vă rog chiar, să-i dăm bătaie.

Kennedy ştia că urma acest interogatoriu şi avea pregătit şi un discurs pe care spera să-l poată spune cât mai convingător, în ciuda lungului drum cu avionul. Discursul ei, explica, suficient de amănunţit, exact ce crime investiga, cum a ajuns în jurisdicţia lui Gayle, ce protocoale internaţionale şi interagenţii puteau fi invocate pentru prezenţa ei acolo şi de ce fel de sprijin avea nevoie din partea biroului şerifului. Cu alte cuvinte, era gata să umple golurile lăsate de cererea oficială (sau, cel puţin, în aparenţă oficială) de ajutor între agenţii şi să traseze limite clare acolo unde ar fi putut fi bănuită că ar fi cerut un cec în alb.

Dar se dovedi că Webster Gayle, ca şi John-Bird, avea un subiect favorit despre care era foarte încântat să vorbească – şi, din fericire, nu era râul Colorado, ci soarta zborului 124 al companiei Coastal Airlines. În biroul său minuscul, care era, de fapt, doar un colţişor compartimentat cu placaje din lemn, începu să îi povestească încă înainte de a fi apucat să se aşeze.

— O eroare umană, îi zise el lui Kennedy. Asta a fost concluzia specialiştilor. O eroare umană.

Accentuă acest lucru aproape sarcastic.

— Cred că asta spun atunci când nu ştiu ce altceva să spună.

— Am crezut că a fost din cauza uşii, zise Kennedy. Uşa s-a deschis în timpul zborului şi s-a depresurizat cabina.

— Aşa e, confirmă Gayle. Dar au verificat mecanismul de

închidere a uşii şi n-avea nimic. Aşa că n-au cum să explice de ce s-a deschis. Dacă altceva nu s-a stricat, atunci probabil că a fost o greşeală de pilotaj. Asta e mai uşor de spus decât „Nu ştim” sau poate ţin la sol toată flota aeriană până verifică toate uşile, aşa cum au făcut australienii cu superavioanele lor. Ştii, atunci când au avut o explozie la motor? Şi, la naiba, n-au omorât pe nimeni.

Kennedy dădu politicos din cap.

— Dar totul e o formalitate, nu? Au închis investigaţiile când au găsit cutia neagră.

— Nu, doamnă, zise şeriful emfatic. Nu au găsit cutia aceea neagră. Au încetat să o caute când i-au pierdut semnalul – lucru care n-ar trebui să se întâmple, apropo. Am citit eu despre asta. Bateria ar trebui să ţină trei luni şi nu poate fi distrusă nici cu o bombă. Are logică, nu? Un avion se prăbuşeşte, iar asta e ca o bombă, aşa că ar trebui să reziste la….

Se opri brusc, pălind. Kennedy crezu că şi-a amintit ceva foarte real şi că încerca să şi-o reprime.

— Aţi văzut avionul prăbuşindu-se, şerif Gayle?

Bărbatul imens se adună.

— Nu, doamnă, nu l-am văzut. Dar am văzut cum arăta după. Resturile. Nu o să uit prea curând aşa ceva.

Bătu cu degetele în masă, mintea zburându-i în altă parte – fie din cauza întrebărilor ei, fie din cauza propriilor amintiri.

— Aşa că acea cutie neagră, spuse el, într-un final, nu avea cum să se strice şi nici să-şi piardă semnalul, doar dacă nu cade într-un vulcan sau ceva asemănător. Şi ultima oară când m-am uitat eu, nu prea era aşa ceva prin ţinutul Coconino. Aşa că două lucruri sunt aici ciudate. Cum de s-a deschis uşa şi ce s-a întâmplat cu acea cutie neagră. Şi ar mai fi un al treilea: câţi supravieţuitori au fost?

Kennedy clipi, pierzând firul şi întrebându-se când au ajuns la Dosarele X.

— Nici unul, eu aşa am auzit, spuse ea.

— Nici unul declarat, zise Gayle, cu un fel de bucurie. Dar apoi au început să se întâmple lucrurile astea.

Începu să îi povestească despre toate apariţiile acelea ale spiritelor, despre morţii vii din zborul 124, în vreme ce Kennedy, profund sceptică şi incapabilă să arate cel mai mic interes politicos pentru asta, s-a străduit să nu spună nimic. Când Gayle încetă, încercă să facă şi ea un comentariu inofensiv.

— Ei bine, eu cred că… e un mister de o altă natură, spuse ea. Vreau să spun că ce s-a întâmplat în timpul zborului şi apoi cu acea cutie neagră – e posibil chiar să existe un răspuns la aceste două întrebări. Dar ştiţi, fantomele sunt… niciodată nu se va găsi o explicaţie pentru asta. Oamenii vor crede că au văzut asta, dar nu o vor putea dovedi. Aşa că nu există nici un răspuns. Va rămâne ca un alt lucru straniu şi atât.

Se străduia pe cât posibil să nu îl jignească. Gayle însă nu se simţi jignit, dar îi respinse obiecţia cu un zâmbet uşor.

— Ei bine, doamnă, cred că în viaţă e cel mai bine să fii cu mintea deschisă. Uneori, dacă un lucru pare imposibil, e numai pentru că nu îl priveşti de unde trebuie.

„La naiba cu zborul ăsta.” Kennedy nu se simţea pregătită pentru astfel de poveşti.

— Ei bine, precum spuneam, eu mă voi concentra mai ales pe…

— … pe ceea ce ţine de investigaţia dumneavoastră. Ştiu asta. Dar, din nou, ceea ce e relevant nu e întotdeauna ceea ce duce în direcţia bună. Nu trebuie să-ţi spun asta, doar eşti detectiv!

Era vesel şi încrezător, iradiind un fel de nerăbdare de a-i da ceva, iar Kennedy înţelese de ce acceptase aşa de repede să o ajute cu investigaţia: aşteptase de nu ştiu când pe cineva căruia să-i paseze povestea asta. Se întrebă, cu un fatalism sumbru, oare cât trebuia să mai îndure subiectul lui favorit ca să primească răspunsul la întrebările ei.

— Aşa e, spuse ea precaut.

— Acum, eu nu zic să plecaţi urechea la toate teoriile trăsnite pe care cineva vi le bagă pe gât. Spun doar că îi apreciez pe cei cu mintea deschisă şi nu cred că trebuie să respingeţi din start o teorie numai pentru că vi se pare stupidă. Lucruri importante ajung să fie cercetate pornind de la întrebări stupide, mie aşa îmi pare. Ce se întâmplă dacă bagi otravă de şobolani în venă în loc de medicamente? E un anticoagulant şi îi ajută pe mulţi să nu facă atac de cord. Dar dacă închizi ochii şi încerci să vezi cu urechile? Acela se numeşte radar. Aşa că mi-am zis că trebuie să fie ceva la mijloc, fără să ştiu exact ce anume. Apoi am vorbit despre asta cu o bună prietenă, don'şoara Eileen Moggs, care scrie la ziarul nostru şi care e cea mai deşteaptă persoană pe care o cunosc. Iar ea a spus că aşa procedează de fiecare dată după o catastrofă. A inclus-o la categoria „Mersul ştirilor”: iar dacă nu se întâmplă nimic de la publicarea ştirii, încep să

inventeze. Pentru că oamenii vor să audă genul ăsta de ştiri, trebuie să se hrănească din aşa ceva şi e o hrană de care au nevoie. Aţi mai auzit de asta?

— Da, spuse Kennedy. Cred că prietena dumneavoastră are dreptate.

Gayle păru mulţumit de răspuns. Ridică un deget spre ea.

— Aşa, dar apoi i-am arătat ce am descoperit – toate fragmentele acelea găsite pe internet şi pe alte canale similare şi a început şi ea să se gândească la asta. Şi a zis că acum e ceva diferit.

— În ce sens diferit?

— Poate o să auzi asta de la Eileen însăşi, sergent Kennedy. Aş vrea să ţi-o prezint, dacă se iveşte ocazia.

Kennedy decise că era prea târziu ca să înceapă să-şi impună propria agendă.

— Ar fi grozav, concluzionă ea. Mi-ar plăcea să o cunosc pe domnişoara... Moggs? Dar, după cum ştiţi, sunt contracronometru aici. Iar principala mea preocupare este să aflu informaţii necesare investigaţiei acestor crime.

— Stuart Barlow şi restul. Da, am citit dosarele pe care le-aţi trimis. E cam complicat.

— E o modalitate foarte blândă de-a o spune, şerif Gayle.

— Şi spuneţi că investigaţia noastră privind accidentul v-ar putea cumva ajuta.

— Da, asta sper. Unul dintre pasagerii zborului CA 124 era un tip care călătorea sub numele de Michael Brand.

— Vreţi să spuneţi că nu aşa îl chema. Asta e ideea?

— Nu ştim sigur. Nu reuşeam să îl localizăm în Europa şi atunci am auzit că ar fi murit în accidentul ăsta. Nu ştim mare lucru despre el, afară de faptul că are o carieră care datează de mulţi ani, iar printre realizările sale se numără şi alte crime în afară de ucideri.

— Cum ar fi?

— Răpiri, de exemplu. Poate şi trafic de arme. Implicat în trafic de droguri.

— Toate sunt cu „poate”?

— O, da. Toate lucrurile astea sunt numai ce se spune despre el, iar sursa este strict secretă. Dar motivele pentru care mă aflu aici sunt legate numai de cazul Barlow. Credem că ceea ce apare în acel dosar e suficient ca să ne îngrijorăm şi de aceea v-am adresat această rugăminte.

Gayle îşi frecă bărbia – un gest care indica faptul că se gândeşte profund şi serios.

— Mda, aici trebuie să fiu de acord. Omuciderea multiplă e un motiv bun ca să bateţi la toate uşile posibile. Suntem cam înghesuiţi aici, dar vă pot oferi cel puţin două zile pentru asta.

Implicaţiile acestui lucru necesitară o clipă de meditaţie.

— Două zile? repetă Kennedy prostită.

— Mda, după asta am şi eu nişte lucruri aici la birou de care trebuie să mă ocup.

— Două zile din timpul dumneavoastră? Domnule şerif, e mult mai mult decât m-am aşteptat. Sunteţi sigur că…?

Îi zâmbi în tăcere, larg şi parcă scuzându-se.

— Suntem mai mult decât încântaţi să vă ajutăm, sergent. Aşa că spuneţi-mi la ce v-aţi gândit.

Kennedy avu nevoie de o clipă să-şi pună gândurile în ordine. Se aşteptase să fie întâmpinată cu indiferenţă, dacă nu chiar cu ostilitate: în schimb, găsise un obsedat prietenos care voia să se implice în investigaţia ei pentru că nu putuse să o ducă la capăt pe a sa proprie. Era aşa un dar picat din cer, încât îi venea să-l descoasă să vadă dacă e real.

— Ceea ce speram eu să fac, îi zise ea lui Gayle, înainte de toate, era să iau legătura cu oamenii dumneavoastră şi să încerc să aflu ce era cu acest Brand sau cu complicii lui, eventual. De exemplu, dacă s-au recuperat resturi din lucrurile sau hainele lui şi dacă ar putea fi puse la dispoziţia mea şi a colegilor mei pentru investigaţii. Şi, de asemenea, orice date despre autopsia lui, sau dacă a scris vreo adresă în baza de date a companiei aviatice atunci când a cumpărat biletul. Orice legat de asta.

Gayle o aproba, dând în continuu din cap.

— Nu văd de ce asta ar fi o problemă. Vă pot spune de pe acum că nu avem mare lucru, dar există o autopsie, nişte poze şi documente referitoare la asta. Hainele şi bunurile au fost clasate ca probe – şi cele pe care le-am putut atribui cu precizie cuiva şi cele cărora am renunţat să le găsim posesorul. Majoritatea probelor se află mai la nord, într-un spaţiu pentru depozitare pe care îl închiriem anual de la Moş Crăciun[15].

— De la Moş Crăciun?

Trebuia să fie atentă dacă voia să nu devină ecoul lui.

— De la municipalitatea din oraşul Santa Claus, clarifică Gayle. Scuze, sergent, asta nu provoacă pe-aici nici măcar un zâmbet.

---

[15] Santa Claus este şi numele unui oraş din Indiana, SUA.

Santa Claus se află la vreo 15 kilometri de aici, e în limitele ţinutului. Un oraş aproape gol acum. Au mult spaţiu de închiriat, iar cum noi avem o problemă cu spaţiul, folosim asta ca să ne mai eliberăm de lucrurile pe care nu avem unde le depozita. OK, altceva?

— În funcţie de ceea ce găsim, în cazul în care găsim ceva, poate aţi fi bun să îmi faceţi legătura cu oamenii. Mă refer la legătura cu cei de la agenţiile SUA, să le trimiteţi diverse informaţii şi cereri. Ştiu că vă cer multe şi, dacă vă convine mai mult, pot apela la Interpol. Problema e că eu nu am nici un fel de jurisdicţie aici şi ar fi grozav să pot prinde aici o pistă şi să o pot urma, asta dacă suntem destul de norocoşi cât să dăm de ceva.

— Asta va trebui făcut de fiecare dată individual, îi spuse Gayle, dar probabil că vă putem da un ajutor de şerif şi un laptop dacă e nevoie.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule şerif. Mulţumesc.

— E plăcerea mea. Ce-ar fi să vă conduc la hotel? Cred că aproape că v-am înnebunit cu vorba şi aveţi nevoie să vă odihniţi după zborul acela.

Kennedy încercă să refuze, dar el insistă. Şeriful Gayle se ridică să plece, iar ea îl urmă înspre recepţie, în timp ce el număra pe degete ce avea de făcut.

— Deci: rapoartele autopsiilor, efectele victimelor, documente de investigaţie. E suficient?

— E destul deocamdată, domnule şerif.

— De asta o să ne ocupăm dimineaţă. Connie, mă duc să o duc pe sergent Kennedy la hotel. Mă întorc în juma de oră.

Buldogul o privi pe Kennedy şi apoi pe el.

— OK, zise ea, după o pauză cam mare. Ce să îi spun lui Eileen Moggs dacă sună?

Era o vagă urmă de insinuare în tonul ei, de parcă era menită să îl ia prin surprindere pe şerif. Dacă asta intenţionase, nu îi reuşise. Gayle ridică din umeri.

— Spune-i că o sun eu, zise el. O să mă văd mai târziu cu ea oricum. Haideţi, sergent.

Kennedy încercă din nou să se împotrivească.

— Pot lua un taxi…

— Nu, nu. Vrem să mergeţi acasă cu amintiri frumoase despre Arizona.

Kennedy zâmbi şi dădu din cap în timp ce el o conducea spre

uşă. În sinea ei, se gândea că totuşi îi cerea cam mult.

La hotel, Kennedy se pregăti de culcare, dând pe gât o sticluţă de Dos Equis din minibarul hotelului în timp ce făcea o baie fierbinte. În mod ciudat, o agita şi o băga în priză în loc să îi accentueze oboseala, încât să poată să adoarmă.

Mai era mult până la venirea serii şi acolo nu cunoştea pe nimeni şi nici nu avea unde se duce. Chiar şi revistele aflate pe noptiera de la capul patului, având titluri precum *What's on în Peason?* – o făceau numai să ridice din umeri şi să scoată din buzunar acelaşi răspuns: nimic. Tocmai ratase expoziţia florală, iar următorul eveniment cultural erau zilele oraşului Hardyville din Bullhead, dar era de-abia în octombrie şi se baza pe conceptul de divertisment „bărbaţi urâţi travestiţi”. Dar plănuia să plece mult înainte.

Aşa că ce fel distracţie inocentă ar fi putut să îşi găsească în camera de hotel?

Îşi scoase laptopul, care era, de fapt, al surorii ei, Chrissie, se logă şi îşi deschise e-mailul. Avea trei e-mailuri de la şeful Jimmy Summerhill, pe un ton care creştea de la detaşarea profesională la stridenţa plină de spume. Ia să le şteargă: până la urmă, conexiunea la internet se taxa cu ora.

Mai avea un e-mail de la Izzy, care accepta să se ocupe de tatăl lui Kennedy până când avea Chrissie să vină să îl ia în weekend, asta dacă ea nu avea să se întoarcă până atunci.

„Ai plecat aşa de repede. O să-mi fie dor de tine cât o să fii plecată. Şi sper că totul e în regulă.”

Începu să îi scrie un e-mail de răspuns, dar îl şterse. Mai începu unul, însă făcu la fel.

„Multe lucruri nu sunt în regulă”, scrise ea până la urmă. „Dar încă lucrez la caz. Poate îţi povestesc odată când o să bem ceva?”

Apoi, fără să mai spere că va răspunde, îi trimise un e-mail lui Leo Tillman – ultimul dintr-o serie întreagă – spunându-i unde e şi cu ce se ocupă. Era sec, dar spunea esenţialul.

„Leo, aşa cum ţi-am scris, m-am dus în Arizona, pe urmele lui Michael Brand. Încă nu am noutăţi, dar am luat legătura cu poliţia locală şi sunt foarte cooperanţi. Sper ca mâine să am mai multe de spus. Între timp, ataşez DIN NOU analiza doctorului Gassan legată de fişierele de la Dovecote. Poate le-ai citit deja, dar dacă n-ai făcut-o, ar trebui. Toată povestea asta ar putea fi dezlegată dacă am găsi cheia potrivită. Şi totul îl indică pe

Brand, înţelegerea rămâne în picioare. Anunţă-mă dacă ai ceva nou. Kennedy.”

Ataşă fişierul şi apăsă pe „Send”. Nu mai avea nimic ce face legat de Tillman acum, în afară de faptul că încerca să menţină legătura cu el, sperând că, într-un final, va primi şi un răspuns.

Iar acum, pentru că tot era la acele fişiere, le deschise şi ea din nou. Simţea că le cunoaşte pe de rost, dar dacă le recitea, le avea proaspete în minte, ducând-o înapoi în timp la întâlnirea ei faţă în faţă cu Emil Gassan, din casa dărăpănată şi întunecată unde era ţinut în custodie, până când orice risc dispărea.

Era vorba despre momentul în care Gassan îi spusese despre tribul lui Iuda.

40

— Deci e vorba despre o evanghelie? întrebă Kennedy uimită.

— Da.

— Adică e o traducere a unei evanghelii? Barlow adună o echipă de nebuni, îşi dedică ani făcând asta, îşi sacrifică viaţa până la urmă, ca să traducă o evanghelie într-o altă evanghelie?

Emil Gassan ridică din umeri, uşor nerăbdător. Stăteau de vorbă într-o cameră întunecoasă şi goală: patru mese, opt scaune, pereţi vopsiţi în verde-închis cum există numai în camerele victoriene care au fost transformate în spitale, secţii de poliţie sau azile de nebuni. Un afiş promova sexul protejat, înfăţişând un unicorn cu un prezervativ pe corn. Gassan îşi ţinea mâna dreaptă pe un caiet negru, de parcă se pregătea să depună un jurământ.

Trecuseră zece zile de la evenimentele din Dovecote: zece zile de la incendiu, de la moartea lui Combes. Nouă zile şi nişte ore de când îi trimisese lui Gassan o copie a discului şi îi ceruse să îi spună ce înseamnă. Gassan se târguise ieftin: voia ciocolată – numai portocale trase în ciocolată de la Terry's – nişte sticle de French Meursault de calitate şi ultimele trei numere din *Private Eye.* Aminteşte-mi că lumea încă există, iar eu o să îţi rezolv puzzle-ul. Auzind tremurul de nerăbdare din vocea lui, avusese impresia că ar fi putut să-l şi refuze, iar el tot ar fi acceptat.

— Mda, sergent, zise Gassan cu iritare în voce. A tradus o evanghelie într-o altă evanghelie. Dar evident nu m-am făcut înţeles. Ceea ce Stuart a făcut este... remarcabil. Aproape incredibil aş spune. Şi dacă printre consecinţe nu s-ar fi numărat şi faptul că aş fi fost mort acum şi vesel la Crewe, mi-aş fi dorit din toată inima să fi acceptat propunerea lui atunci când m-a abordat. Şi la fel, dacă nu ar fi vorba despre consecinţe, aş alerga cu asta la toate revistele din agenda mea de birou, cerându-le să rezerve coperta pentru un număr viitor. Nu că aş avea agenda cu mine în locul ăsta uitat de lume. Sau vreun telefon.

Ca şi când faptul că se plângea de paza prea strictă îl făcea să uite de absenţa ei temporară, Gassan se ridică, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Un poliţist solid care stătea pe un scaun dădu din cap politicos către profesorul Gassan, care închise uşa la loc

fără să spună un cuvânt.

— Poate ar fi mai bine să fiu mort, murmură Gassan ca pentru sine. Mort şi celebru şi important. Nu e asta de preferat unei paranteze? Nu ştiu, nu ştiu.

— Profesore, spuse Kennedy, ştiu că v-a fost foarte greu. Dar după cum ştiţi, încă nu am rezolvat cazul. Cu cât îmi puteţi spune mai multe, cu atât cresc şansele să punem punct şi dumneavoastră să vă întoarceţi la viaţa pe care o aveaţi înainte.

Gassan îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Asta ar fi o mare consolare, zise el acid, dacă nu ar fi o pură tâmpenie. Oamenii ăştia apar şi dispar cum au chef şi omoară pe cine au chef. Singurul lucru care mă ţine în viaţă e faptul că l-am refuzat pe Barlow atunci când conta, iar acum m-au marcat pe tăbliţele lor din lut ca fiind bun de ignorat. Dumnezeu cu mila dacă se răzgândesc în privinţa asta.

— Nu sunt atotputernici, zise Kennedy.

Fatalismul profesorului o înfuria, ba chiar o dezgusta un pic, dar încercă să-şi păstreze o expresie şi un ton neutre.

— Ba mi se pare că sunt. A mai rămas cineva în viaţă dintre cei pe care îi voiau morţi?

— Eu. Cred că vor să mă omoare şi pe mine.

Şi pe Tillman, desigur, dar nu avea de gând să îl amestece în asta.

— Cu tot respectul, ei omoară savanţi. Pe oamenii care înţeleg povestea asta. Dumneavoastră îi incomodaţi pentru că le staţi în cale.

— Ceea ce am de gând să fac din nou, spuse Kennedy sumbru. Şi repet, cu cât îmi spuneţi mai multe, cu atât cresc şansele să-i găsim şi să formulăm împotriva lor toate capetele de acuzare.

Aproape că voi să se oprească acolo: dar cruzimea o împingea să continue. Era iritată de diferenţa pe care o făcuse Gassan între oamenii care înţelegeau şi poliţiştii prostovani şi împiedicaţi.

— Singura alternativă pentru dumneavoastră, profesore, este să vă petreceţi restul vieţii în locuri sordide de genul ăsta, ascunzându-vă de un pericol care s-ar putea nici să nu vă pască. La fel ca Salman Rushdie şi Roberto Saviano – numai că ei chiar au scris ceva care a avut un anumit impact asupra lumii. Dumneavoastră nu aţi avea nici măcar această consolare.

Se opri. Gassan se uita la ea, pe jumătate îngrozit, pe

jumătate surprins. O clipă, a crezut că va ieşi ca o furtună din cameră. Că se va retrage în vastele sale apartamente, la fel ca Tillman (dar care avea mai multe motive) şi că o va lăsa să îşi rezolve singură problema.

În schimb, profesorul dădu din cap aprobator. Iar apoi, cu un calm şi o umilinţă care o impresionară mai mult decât toanele sale, veni şi se aşeză în faţa ei din nou.

— Aveţi dreptate, spuse el. Dacă nu sunt important, e din vina mea. Nu ar trebui să mă plâng. Şi oricum, fac parte din proces, nu? Pot acţiona cel puţin ca traducător al lui Stuart, din moment ce am refuzat toate rolurile importante puse în joc. Haideţi, sergent Kennedy, haideţi, întrebaţi-mă. Interogaţi-mă. Bateţi-mă, dacă vreţi. Măcar asta ar face parte dintr-un roman. Da. Barlow a tradus o evanghelie printr-o altă evanghelie. După ce cinci sute de ani de cercetare nu au reuşit asta.

Kennedy răsuflă greu.

— Dar evanghelia asta nouă – cea pe care a găsit-o când a decodat Rotgut-ul – e una necunoscută?

— Exact. E unică. O evanghelie necunoscută, datând probabil din primul secol după Hristos.

— Cum vă puteţi da seama de asta? Rotgut-ul e medieval.

— Rotgut-ul era doar o traducere, aşa cum ştim deja. Când Stuart a început să caute documentul sursă, originalul după care fusese tradus, s-a dus direct la codicele şi la papirusurile cele mai vechi care le precedau – la Nag Hammadi şi la papirusul Rylands. Şi a aplicat cheia cifrului pe care o descoperise deja în fragmente minuscule pe Manuscrisele de la Marea Moartă. Şi avea destule. De fapt, problema lui a fost că a avut prea mult de unde să aleagă. Uitaţi. Aţi mai văzut asta?

Deschise caietul şi frunzări câteva pagini, apoi îl întoarse către ea. Kennedy se trezi citind o listă.

P52

P75

NH II-1, III-1, IV-1

Eg2

B66, 75

C45

— Da, zise ea. Le-am mai văzut. Erau trecute pe spatele unei fotografii pe care Stuart Barlow o ascunsese sub plăcile de gresie din biroul lui. Ce înseamnă?

Gassan întoarse din nou caietul, de parcă se simţea deranjat

să i se uite altcineva prin notiţe, deşi promisese că va spune totul.

— Toate aceste litere şi numere sunt prescurtări, zise el, care trimit la anumite pasaje din papirusuri şi codice. Prefixul „P” indică Papirusul Rylands. „B” e de la Bodmer, „C” de la Colecţia Chester. „NH”, desigur, de la „Nag Hammadi”. Bănuiesc că ştiţi ce au toate aceste documente în comun. Sau vă creditez când nu e cazul?

Kennedy se gândi la Rotgut.

— Toate sunt copii ale Evangheliei după Ioan, se hazardă.

— Exact. Evanghelia după Ioan sau, în unele cazuri, Apocrifele lui Ioan – un text înrudit. Unele sunt complete, altele parţiale, iar altele extrem de fragmentate, într-adevăr. Nu ştim care dintre ele a fost identificat de Barlow drept sursa Rotgut-ului, dar putem deduce că era vorba despre o copie a Evangheliei după Ioan – completă sau aproape completă – datând de la sfârşitul primului secol sau de la începutul secolului al doilea al erei noastre.

— Şi de aici nu prea mai ştiu, recunoscu Kennedy. Dar cum ajungem de la Evanghelia după Ioan la celălalt text?

— Printr-un cod, desigur.

Răspunsul fu scurt – doar era evident.

— Pe asta s-a bazat toată munca lui Barlow şi esenţa descoperirii lui.

Kennedy încerca să se gândească la un alt mod de a pune aceeaşi întrebare. Ştia că e un cod: dar voia să înţeleagă cum funcţiona, să ştie din start ce anume era codificat şi în ce fel. Gassan văzu ezitarea ei şi oftă.

— Prea bine, spuse el. *Ab initio.* Sergent Kennedy, cred că v-am explicat, prima oară când am vorbit, că un codice e un text în mai multe părţi.

— Aţi spus că două sau trei documente diferite pot fi legate într-un singur codice, zise ea.

— Exact. Lumea antică nu avea nici o idee despre integritatea textului sau despre intimitatea unui unic mesaj. Papirusul se găsea greu şi era costisitor, aşa că se folosea orice era la îndemână. Dacă asta însemna să faci asocieri ciudate – de exemplu, un dialog al lui Platon alături de un imn biblic – nu era nici o problemă. Probabil că nici măcar nu mai începeai pagină nouă: pur şi simplu treceai la următorul document, scriindu-l în continuare sau unul sub celălalt.

— Deci când cercetătorii au studiat Rotgut-ul, asta au văzut. Rotgut-ul era Evanghelia după Ioan integral, iar apoi încă şapte versete dintr-o altă evanghelie. A părut firesc să te gândeşti că cineva a avut un codice aramaic şi s-a apucat să îl traducă, începând cu începutul şi mergând până când, la un moment dat, s-au oprit.

— OK.

— Dar dacă cele două texte – sau textul complet şi micul fragment din final – au fost alăturate dintr-un cu totul alt motiv? Dacă aveai de rezolvat o anagramă, ai fi scris literele aşa cum erau ele, ca să le poţi tăia pe cele în plus, până când găseai soluţia. De exemplu, „preda seri" are ca dezlegare „disperare". Şi, similar, cineva confruntat cu un mesaj codat ar fi putut nota mai întâi cifrul şi apoi mesajul decodat.

— Deci Evanghelia după Ioan era cifrul?

— O anumită copie a Evangheliei după Ioan. Aşa cum am spus, nu mi-am dat seama care anume încă. Cel care a scris Rotgut-ul a găsit versiunea asta, copia asta a Evangheliei după Ioan şi i s-a spus cum funcţionează codul sau l-a descoperit singur. El – aproape sigur a fost un el – a scris semnificaţia de suprafaţă a textului şi apoi a început să decodeze mesajul, să scrie textul care era ascuns sub suprafaţă. Dar era anevoios: deşi ştia ce ştia, a reuşit să decodeze numai şapte versete, după care a renunţat. Sau, la fel de probabil, a trecut la altă foaie. Şi pentru că nu a notat şi cifrul, restul mesajului s-a pierdut.

— Acum înţeleg, zise Kennedy.

— Mă bucur mult. Şi, timp de secole, acest status-quo a rămas neschimbat. Până când a apărut Stuart Barlow şi, văzând vreun indiciu sau găsind o logică ori având vreo intuiţie, a început să studieze cu atenţie textele de la Nag Hammadi şi acele documente vechi. A găsit versiunea potrivită a Evangheliei după Ioan. A găsit – chiar pe papirus – vreun cod care depindea de variaţiile subtile, aproape de neperceput, ale formei standard de scriere. A găsit un al doilea mesaj încriptat în aceleaşi simboluri: o evanghelie îngropată dedesubtul celei evidente.

Gassan se opri brusc, se ridică şi iar se plimbă prin cameră, de data asta spre fereastră. Privi afară agitat, deşi nu era nimic de văzut: fereastra dădea înspre interiorul luminat al unei alte clădiri, o construcţie din cărămidă. Kennedy aşteptă două minute înainte de a i se alătura. Ştia cât îl frustra pe Gassan izolarea asta forţată – şi, dincolo de asta, cât de îngrozit a fost când şi-a

dat seama că, dacă s-ar fi implicat în proiectul Rotgut, ar fi fost atins de blestemul său. Kennedy ar fi vrut să îl linişească, dar singura consolare pe care i-o putea oferi era una lipsită de speranţă – că, după ce Dovecote a fost şters de pe faţa pământului, iar Josh Combes a devenit o jertfă arzândă, Michael Brand a dispărut în cine ştie ce vizuină unde locuia de obicei. Iar acum se puteau simţi cu toţii în siguranţă pentru că nu reprezentau pentru el nici o ameninţare reală.

Veni lângă Gassan, uitându-se cu el în gol.

— Deci fiecare literă, fiecare simbol de pe papirus erau două litere? îl întrebă ea.

— Da. În orice caz, fiecare literă avea un referent standard şi un referent codat.

Nu se uită spre ea, dar tonul lui, apatic la început, deveni uşor mai implicat când îi explică aspectele tehnice.

— Codul era o combinare de două elemente metatextuale. Primul e numărul de linii folosite pentru a scrie literele. De exemplu, aramaicul „heh” – îl desenă pe fereastra aburită – e făcut dintr-o singură linie, cu un unghi ascuţit şi o linie curbă, iar apoi o linie separată în jos. Deci două mişcări, înţelegeţi? Dar e posibil ca scribul să ridice de două ori instrumentul de scris de pe papirus atunci când face linia mai complicată. Sau o dată. Sau o putea face dintr-o singură linie continuă, complexă. Asta înseamnă că litera poate apărea în trei feluri diferite. Şi atunci, linia simplă devenea una din două mişcări: instrumentul ar fi putut zăbovi mai mult într-un punct, îngroşând linia. Asta înseamnă că există şase stadii – de două ori câte trei. Cealaltă trăsătură ţine de lungimea liniei într-o literă, unde există trei variante: scurtă, medie şi lungă. În cazul literei „heh”, linia simplă e mai scurtă decât cea buclată în ambele părţi. Dar se putea opri şi la acelaşi nivel sau putea să nu coboare aşa jos, rămânând la nivelul braţelor. Acum avem cel puţin optsprezece stadii ale literei, poate chiar mai multe, în sensul că încifrarea lungimii antrenează şi distanţa comparată dintre o trăsătură şi alta a aceleiaşi litere, sau poate între o literă şi cea alăturată.

Kennedy se gândi puţin la perspectiva asta ameţitoare, încercând din greu să urmărească firul.

— Şi fiecare dintre aceste stadii, cum le ziceţi…

— Corespund, conform codului, câte unui simbol. Aşa că acest „heh” poate deveni apoi „gamal”, „daleth” ori „zain”. Sigur că în textul de bază s-ar citi tot „heh”, dar, în textul decodat, s-ar citi

cu totul altfel.

— Dar de ce ar face cineva asta? întrebă Kennedy. O evanghelie n-ar trebui să răspândească oamenilor cuvântul lui Dumnezeu? Dacă îl ascunzi, nu îşi pierde tot rostul?

Gassan pufni.

— Există multe texte steganografice – mesaje ascunse – din perioada aceea, sergent. Sectele creştine timpurii se războiau între ele şi adesea şi cu autoritatea locală. Aveau toate motivele să îşi ascundă mesajele.

— Dar să ascunzi un mesaj creştin într-un alt mesaj creştin…

— … mai curând să sugerezi că publicul tău ţintă este reprezentat de creştini sau mai precis, de un anumit grup de creştini, nu? Cu un asemenea cod, ţi-ai putea răspândi evanghelia şi, în acelaşi timp, ai putea-o ascunde. Iar cititorii tăi ar putea răspândi cuvântul fără să trebuiască să se păzească mereu. Oricine ar citi textul nu ar vedea decât Evanghelia după Ioan. Canonică, ireproşabilă.

— În vreme ce mesajul e o erezie?

— Am putea spune, sergent, că mesajul e o erezie la cea mai înaltă scară.

— Şi-atunci ce naiba e?

— Aţi citit?

Gassan se întoarse dinspre fereastră, în cele din urmă, uitându-se îngrozit şi indignat la Kennedy.

— Am citit o parte dintre textele deja decodate. Nu păreau să spună nimic special – doar Iisus vorbind cu discipolii, în majoritatea timpului. Nu am reuşit să mă descurc printre texte – erau prea multe şi toate păreau să aibă sute de pagini.

Gassan ezită: lipsa lui de chef de a face un rezumat se lupta cu dorinţa de a se urca la tribună şi a declama, în final, nici unul dintre impulsuri nu câştigă.

— Ai de gând să îi prinzi? întrebă el. Pe cei care i-au ucis pe Barlow, pe Catherine Hurt şi pe ceilalţi?

— Da.

— Atunci ar trebui să ştii la ce să te aştepţi. Dar vei pierde. Cred că e bine să îţi spun de la început.

— Vă mulţumesc, profesore. Mă refer la votul de încredere.

— Crede-mă, sergent, mi-aş dori să fie altfel. Dacă i-ai putea învinge, m-aş putea întoarce să duc o viaţă demnă de numele ăsta. Dar, pe de altă parte, dacă i-ai putea învinge…

Se îndreptă spre mijlocul camerei, atinse coperta caietului

negru, apoi masa, ca şi când ar fi vrut să se asigure că şi cuvintele şi lumea erau acolo unde le lăsase.

— Da, dacă i-aş putea învinge…?

O privi dezolat.

— Păi, atunci n-ar mai exista, nu? Nu după atâtea secole. Dacă ar fi fost vulnerabili sub vreun aspect, cineva i-ar fi învins deja.

41

Şeriful Gayle o luă pe Kennedy din faţa hotelului a doua zi dimineaţa la 9. Seara trecută, când o dusese la hotel, mersese cu o maşină de poliţie. În această dimineaţă, conducea o maşină care era ceva mai mică decât un teren de fotbal: avea două culori, distribuite egal, albastrul cerului şi rugină. În anumite locuri, caroseria avea găuri.

Observându-i expresia neîncrezătoare, Gayle o asigură sincer că maşina îi putea duce acolo unde aveau nevoie.

— Nu m-a lăsat niciodată, sergent. Dacă ar fi destul loc la cimitir, cred că mi-ar plăcea să fiu îngropat în ea.

Aici, peisajul era mai puţin variat şi spectaculos decât de-a lungul râului Colorado, dar Kennedy avea aceeaşi senzaţie de spaţiu uriaş în timp ce ieşeau din Peason şi intrau pe Autostrada Interstatală 93. În dreapta lor, munţii îndepărtaţi erau aliniaţi strat peste strat: publicul de piatră dintr-un amfiteatru mare cât planeta. În stânga, orizontul se întindea într-un semicerc perfect. Autostrada 93 le despărţea, un act uman care îl repeta pe cel al lui Dumnezeu, care despărţise apele de deasupra de cele de dedesubt. În cea mai mare parte a călătoriei maşina lor a fost singura de pe şosea.

Totuşi, oraşul Santa Claus arăta cât de jos pot ajunge aspiraţiile umane. Când erau deasupra oraşului, Gayle îi spusese că are o populaţie de 10 000 de locuitori: acum arăta ca o grămăjoară de căsuţe drăgălaşe de la Disney, încet-încet înghiţite de deşert. Erau pictate ca să arate precum căsuţele din turtă dulce: pereţii cu dungi roşii şi albe, faţadele roz-bombon, obloanele verzi şi rotunde în vârf, deschise permanent. Totul era acum o ruină. Un Moş Crăciun jegos atârna de un balcon, a cărui balustradă era ca nişte coaste rupte. Două bare metalice lustruite, unite de câteva traverse, se vedeau ici şi colo printre căsuţele dărâmate: părea că serviseră o locomotivă pentru copii, care acum se sprijinea de peretele unei case – nu avea să mai vadă niciodată aburul, botul fiindu-i îngropat pe jumătate în nisip.

La fiecare dintre capetele străzii era câte un panou publicitar, perfect întreţinut. Cel dinspre sud făcea reclamă la computere, iar cel din nord, pe care îşi fixase privirea Moş Crăciunul cel

jegos, la scutece pentru adulţi. Chiar dincolo de al doilea panou, unde arăta acum şeriful, erau nişte hambare cu ramă de aluminiu, ca nişte hale pentru avioane, dar la scară redusă.

— Aici e, sergent, spuse el. Doar dacă nu vrei să te duci să-i spui lui Moşu' ce vrei de Crăciun.

— Ce vor toate fetele, zise Kennedy, răspunzând la gluma sa. Un ponei şi o păpuşă Bărbie. Pace pe Pământ.

— Poftim, zise Gayle, deschizându-i calea. Cred că bătrânul ţi-a făcut cu ochiul, aşa că s-ar putea ca dorinţa să ţi se împlinească. Bine, haide să vedem ce avem aici.

Scosese inelul cel greu de chei de la curea şi îl manevra foarte atent şi cu grijă. În sfârşit, alese o cheie mare de aramă cu formă rotundă şi o băgă într-o gaură de cheie circulară. Nu o răsuci şi apoi o scoase. Se auzi de două ori un sunet metalic: clinc-clanc. Gayle dădu uşile la o parte şi pătrunseră într-un spaţiu întunecat, cald ca un furnal.

— Avem aer condiţionat, zise Gayle, făcându-şi de lucru cu nişte întrerupătoare de pe peretele de lângă uşă. E bine să aştepţi câteva minute.

— E OK, zise Kennedy.

Când luminile se aprinseră, începu să se mişte în spaţiul mare şi impersonal. Era o singură magazie, despărţită în mai multe culoare de rafturi metalice. În capătul îndepărtat era un birou cu două dosare A4, unul albastru şi altul roşu.

Rafturile erau pline de cutii de la o companie al cărei logo era EZ-STACK. Fiecare cutie avea un număr, iar Gayle deschise dosarul de deasupra – cel albastru – pentru a-i arăta lista.

Dădu o pagină-două, găsi litera „B" şi îşi lăsă degetul să alunece pe marginea din stânga a paginii.

— Michael Brand, Michael Brand, Michael Brand, murmură el. Mda, ia uite, cutia numărul 161.

Cutiile erau în ordine crescătoare, fiecare la locul ei, aşa că a fost foarte uşor să meargă pe culoarul din dreapta şi să o ia de pe raft. Gayle o aduse înapoi şi dădu din cap spre Kennedy.

— Te rog, sergent.

Dădu capacul la o parte şi se uită înăuntru.

Fiecare dintre obiectele din cutie fusese pus într-o pungă separată. Majoritatea articole de îmbrăcăminte: cămaşă, pantaloni, haină, chiloţi şi şosete. Împachetate în plastic, arătau – la o primă vedere – de parcă abia fuseseră ridicate de la curăţătorie, care nu îşi făcuse treaba, lăsând pete de sânge din

loc în loc pe tot materialul.

Pe fundul cutiei, sub hainele distruse, erau câteva obiecte. O chitanţă, tot pătată pe colţ: cumpărase un ziar şi un pachet de gumă Big Red, plătind în numerar, la unul dintre standurile Walden Books din LAX. Un pieptene din plastic. Un portofel golit – şi o altă pungă ce conţinea alte chitanţe şi monede care fuseseră în portofel, în valoare totală de 89,67 dolari. Un pachet de şerveţele desfăcut, un blister cu gumă de mestecat cu scorţişoară consumat pe jumătate, probabil cel care apărea şi pe chitanţă. Şi asta era tot: toate bunurile lumeşti ale lui Michael Brand.

— Nu are paşaport, observă Kennedy.

Nu îşi făcuse speranţe prea mari, dar se simţea totuşi puţin dezumflată.

— Lucrurile celor din avion s-au împrăştiat peste tot, sergent, iar aici e deşert. Cel mai probabil că e pe undeva pe-acolo. Doar dacă nu l-a găsit cineva şi l-a dus la secţia de poliţie sau poate l-a păstrat ca amintire, ori l-a vândut. Dar paşaportul lui a fost scanat când s-a îmbarcat. Toate informaţiile astea sunt înregistrate.

— Ştiu, nu mă gândeam neapărat la paşaportul în sine, spuse Kennedy.

— La bagaje?

— Mda, la asta.

— Deja am verificat asta cu ce ne-au dat cei de la Compania Coastal. Brand n-a avut nici un bagaj de mână la bord. Nici măcar la cală.

Cu permisiunea lui Gayle, Kennedy îşi puse mănuşi şi studie grămada dezamăgitoare. Se uită pe spatele chitanţei, asigurându-se că e goală, că nu există vreun mesaj ascuns sau vreo listă misterioasă. Scotoci prin portofel, căutând bucăţele de hârtie care poate că scăpaseră, ascunzători secrete în material, unde ar fi putut exista inscripţii ori diverse semne pe piele. Nu era nimic.

Totuşi, una dintre bancnotele de dolari avea un semn: trei linii paralele trasate cu markerul roşu, din centru, partea de sus, până în partea de jos din dreapta. Cineva încercase să taie faţa lui Ben Franklin şi ratase cu vreun centimetru. Kennedy se întrebă ce-ar putea fi, apoi renunţă.

— Dar lucrurile care nu au putut fi atribuite nimănui? îl întrebă ea pe Gayle.

— A, sunt foarte multe, răspunse el. Cutii întregi – ocupă aproape tot raftul următor. E vorba de vreo şase-şapte mii de obiecte. Nu cred că ai destul timp să te uiţi la toate.

— Aveţi o listă?

— Sigur. E în al doilea dosar, cel roşu.

Kennedy se uită peste listă, căutând ceva neobişnuit. Multe lucruri îi reţinură atenţia: fragment dintr-un unicorn din sticlă, medalion cu craniu şi frunză de marijuana, vibrator decorat cu drapelul Statelor Unite. Cum ar fi putut şti ce obiecte erau ale lui Michael Brand sau ce or fi însemnat pentru el? Mai mult, erau vreo 36 de telefoane al căror proprietar nu fusese identificat – dar când a ajuns la acea pagină şi s-a uitat la şeriful Gayle, el scutură din cap înainte ca ea să pună întrebarea.

— Nu e voie să te uiţi la alea, sergent, zise el. Nu e legal dacă nu ai mandat, iar eu nu pot obţine mandat dacă nu justific, ceea ce nu pot, pentru nici unul dintre aceştia. Nici măcar pentru Michael Brand, dacă mă gândesc bine.

— Nu, zise Kennedy nemulţumită. Aici e vorba mai curând despre instinct.

— Iar instinctul e foarte bun. Nu spun nimic împotriva lui, dar mă limitează pe mine, dacă mă înţelegi. Unele lucruri le pot face, altele nu.

Kennedy aproape că izbucni în râs. Parcă ar fi vorbit ea: ea înainte de a-l cunoaşte pe Tillman şi de a ajunge în rahatul ăsta, din care nu vedea nici o ieşire.

— Vă înţeleg perfect, spuse ea.

Încă ţinea în mână punga cu banii lui Michael Brand. O ridică şi i-o arătă lui Gayle:

— Aş putea face o fotocopie după bancnota asta? Cea cu trei linii roşii?

— Sigur. Stai să notez şi o putem lua cu noi în oraş. Connie îţi face copia cât sunteţi la morgă. De ce, crezi că liniile astea înseamnă ceva?

— Poate un cod. Tipii ăştia de care ne ocupăm par foarte interesaţi de coduri. E posibil să nu fie nimic. Cel mai probabil. Dar aş vrea să mă mai gândesc.

Gayle completă un formular, pe care îl luă de pe sertarul de sus al biroului, îl perforă cu un perforator (din al doilea sertar) şi îl puse în dosarul cu probele inventariate. Apoi, chiar când aerul condiţionat începea să se simtă în hambarul supraîncălzit, ieşiră din nou în deşert.

42

— Şi unde credeţi că apar marii ticăloşi în Biblie? o întrebă profesorul Gassan.

Stătea la masă de parcă ar fi susţinut un curs, deşi erau numai ei doi în încăpere. Vechile obiceiuri nu se dezvaţă. Sau poate era doar o modalitate de a-şi afirma statutul. Kennedy avea chiar mai puţin chef să studieze Biblia decât prima dată când vorbiseră. Strălucirea din ochii profesorului o stresa de parcă ar fi fost privirea unui şarpe care paralizează un biet iepure. Dar probabil că numai aşa avea să afle de la Gassan ceea ce voia, singura modalitate în care el putea continua să funcţioneze în ciuda temerilor şi conflictelor sale interioare.

— Cain, încercă ea. Iuda. Pilat din Pont. Sau vă referiţi la triburi, precum cele care nu puteau rosti „shibboleth”?

— Nu, mă refeream la indivizi. Şi eram sigur că îi veţi numi pe Cain şi pe Iuda. Cred că majoritatea i-ar numi pe aceştia doi. Vreau să spun majoritatea celor care nu cunosc tradiţia gnostică. Aţi auzit de gnostici, nu?

O privi intens, un semn al faptului că, în ciuda nerăbdării ei, ajungea şi la subiect.

— Sectă creştină timpurie, spuse Kennedy. Cartea lui Stuart Barlow, cea care a condus la proiectul Rotgut, trebuia să se ocupe de ea.

— Exact, dar haideţi să folosim pluralul, pentru că erau mai multe. Multe dintre ele împărtăşeau unele idei. Gnosticii erau cei contra. Extremişti religioşi. Şi erau deja aşa cu mult înainte să apară Hristos: el doar le-a dat un nou ţel şi un nou avânt. I-au îmbrăţişat învăţăturile deoarece Iisus era pregătit să stârnească un cuib de viespi. Pesemne au simţit că şi-au găsit liderul spiritual aşa cum şi-l imaginaseră. Gnosticii porneau de la ideea că cea mai mare parte a Bibliei – de fapt toată Biblia, aşa cum s-a transmis ea – era un nonsens. Mâzgălelile unor oameni care nu înţeleseseră nimic din miracolele pe care le-au văzut. Cuvântul „gnostic” vine din grecescul „gnosis”, care înseamnă „cunoaştere”. Aceste secte credeau că în spatele a orice se află un sens ascuns: în spatele lumii, în spatele cuvântului. Când Dumnezeu i-a vorbit omului, a făcut-o cu Adam, cu Moise, iar apoi cu profeţii din Noul Testament, precum Ioan Botezătorul.

Dar nici acum nu le oferea un adevăr simplu şi univoc, pentru că universul nu e un spaţiu simplu, iar adevărul e unul complex, care trebuie să fie ascuns de ochii şi urechile vulgului.

— Când spuneţi „sensuri ascunse”, întrebă Kennedy, vă referiţi la coduri? Asta e ideea?

Gassan ridică din sprânceană: publicul îl întrerupea! O undă de furie se strecură în vocea lui:

— Ideea, sergent Kennedy, este că duşmanii dumneavoastră – cei care v-au ucis partenerul şi echipa lui Stuart Barlow – nu văd lumea la fel ca dumneavoastră. Încerc să vă fac să înţelegeţi cum sunt ei, fără să îi judecaţi greşit conform propriului dumneavoastră sistem de valori. Nu mă refer la coduri în sensul acela. Sau mai curând e şi asta, dar mult mai mult. Gnosticii foloseau cifruri şi în mod sigur cifrul găsit de Barlow trebuie citit în acel context. Dar aceşti oameni văd lumea creată ca pe un imens mesaj ascuns: voinţa şi cuvântul lui Dumnezeu, ascunse în alte lucruri. Şi cred că majoritatea textelor sfinte sunt doar… vagi aproximări ale unui mesaj pe care majoritatea nu îl pot înţelege. Vă spun asta pentru că ceea ce urmează să vă povestesc ar părea ciudat fără un preambul, în tradiţia gnostică, eroii şi ticăloşii din Biblie nu sunt cei pe care îi poţi recunoaşte uşor.

— Cred că Iisus era de fapt trimisul Forţei întunericului?

— Nu, tradiţia gnostică e foarte tolerantă cu Iisus. Cu Dumnezeu au o problemă.

Kennedy râse şi ridică din umeri.

— Vă ascult.

— Sectele gnostice cred că cel care a creat şi conduce lumea, venerat ca Dumnezeu suprem, este de fapt o entitate mai puţin importantă, una limitată, numită uneori Laldabaoth. Adevăratul Dumnezeu este în altă parte, dincolo de percepţia şi existenţa noastră.

— Staţi puţin, îl rugă Kennedy. Dacă gnosticii ăştia erau creştini renegaţi sau evrei renegaţi sau ce or fi fost, tot ar fi trebuit să creadă că Dumnezeu a creat lumea. E scris în Biblie – chiar dacă nu reuşeşti să treci de capitolul unu.

— Sigur, un Dumnezeu a creat lumea. Dar care? Nu uitaţi că oamenii ăştia cred că ştiu să citească printre rânduri, că pot găsi sensuri pe care vulgul nu le vede. În credinţele lor, Dumnezeul suprem este o fiinţă de o bunătate şi o puritate transcendentale, care nu locuieşte în universul lucrurilor create. În interiorul acelui univers – universul nostru – există fiinţe cu o mare putere: fiinţe

care sunt nişte furnici în comparaţie cu Dumnezeul suprem, dar care pentru noi sunt nişte Dumnezei. Una dintre aceste fiinţe, indiferent cum ai numi-o, a creat Pământul. Şi ne pretinde să o venerăm, deşi, conform gnosticilor, nu merită.

— De ce nu?

— De ce nu ce, sergent? Vă rog să vă formulaţi întrebările în enunţuri complete.

Kennedy scrâşni din dinţi, enervată. Un şir de bărbaţi şi femei ucişi nu ar trebui să te facă să te simţi din nou ca la şcoală: şi în nici un caz la o şcoală unde trebuie să ridici mâna pentru a întreba ceva.

— De ce Dumnezeul care a făcut lumea nu merită să fie venerat? întrebă ea rece.

— Pentru că a făcut o treabă proastă. Pentru că a făcut răul, boala, sărăcia, foamea, potopul şi focul şi duhoarea şi tot restul. Sincer, gnosticii cred că lumea e o treabă de mântuială şi nu aveau chef să îl bată pe umăr pe Creator şi să îl felicite. Ei se uitau şi mai în sus, dincolo de el, către perfecta sferă a unui dincolo, către ţinutul Barbelo. Citită în felul ăsta şi văzând în Iahve un alt nume pentru zeul lumii decăzute, un zeu imperfect, limitat şi limitant, Biblia se schimbă radical. Toate personajele biblice care par modele de ascultare devin nişte bieţi bufoni nebuni, care trebuie ocoliţi, nu respectaţi. Adam e un laş care acceptă imediat jugul: Eva e cea curajoasă care trage cu ochiul după cortină, care încalcă regulile.

— Şi este pedepsită pentru păcatele ei.

— Amândoi sunt pedepsiţi, sergent. Şi la fel şi copiii lor nevinovaţi şi copiii copiilor lor şi aşa mai departe. Dumnezeu – cel inferior, Laldabaoth – este un sadic şi un psihopat. A face ceea ce ţi se spune nu te apără de dreptatea sa plină de toane. Aşa că eroii Genezei sunt: neascultătoarea Eva, şarpele înţelept care a învăţat-o şi Cain, fiul rebel. Şi când ajungem la Iisus, perspectiva morală se schimbă radical.

— Aţi spus că Iisus e văzut ca un erou totuşi.

— O, da.

— Fiul lui Dumnezeu.

— Fiul cui?

Kennedy respiră greu.

— Fiul Dumnezeului celui mare şi bun. Nu al celui rău.

— Exact aşa, sergent. Iisus vine din Barbelo, aducând înţelepciunea sa nepreţuită lumii căzute. Şi deşi a murit pentru

asta şi asta făcea parte din plan. Sună destul de mult ca Noul Testament pe care îl ştii şi îl iubeşti, presupun.

— Sună cunoscut, admise Kennedy.

— Ei bine, nu te aşeza prea comod. În 1983, la Geneva, un intermediar – nu un hoţ la drept vorbind, ci doar cineva care îi cunoştea pe hoţii de obiecte şi texte vechi şi care avea o ocupaţie similară – a oferit spre vânzare celor interesaţi un document. Un codice. O antichitate nepreţuită. Era o evanghelie pierdută.

— Dar mi-aţi spus cândva că există sute de astfel de obiecte, profesore.

— Nu ca asta. Asta era Evanghelia după Iuda.

— A lui Iuda? A lui Iuda Iscariotul, cel care înfige cuţitul pe la spate? Cel care l-a trădat pe Mesia?

— Sau, zise Gassan, cu o emfază de bravadă, cel care a ajuns Mesia.

Făcu o pauză de efect, poate ceva mai lungă decât ar fi fost cazul. Kennedy îl aşteptă, sătulă de rolul corului pe care trebuia să îl joace. În cele din urmă, pufnind jignit, precum cineva care aruncă mărgăritare în faţa porcilor, profesorul rezumă:

— Aşa-numita Evanghelie după Iuda sau Codicele Tehacos, ca să îl denumim aşa cum e cunoscut oficial, este un document incredibil de deteriorat. Şi răul cel mare s-a produs când idiotul care săpa şi prietenii lui, agenţi şi satrapi, l-au tot purtat prin lume, încercând să ia o avere pe el. Au făcut tot ce nu trebuia făcut cu un papirus fragil, mai puţin probabil să se şteargă la fund cu el. E posibil să fii iertat dacă te gândeşti că unii dintre intermediarii care l-au ţinut au vrut să-l distrugă în loc să-l păstreze. Deci Evanghelia după Iuda, aşa cum s-a păstrat – în codicele Tehacos – este într-o formă foarte fragmentară. Din totalul de 31 de pagini, s-au păstrat doar 13, iar papirusul era aproape în întregime distrus. Totuşi, a rămas suficient cât să intuim că e vorba despre un document absolut senzaţional.

— Senzaţional în ce sens? întrebă Kennedy.

— Urmăreşte relaţia dintre Iuda şi Iisus, pe care o reprezintă ca unică şi intensă. De fapt, ceilalţi 11 discipoli apar numai pentru a da o notă comică textului. Nici unul dintre ei nu înţelege misiunea lui Iisus pe pământ, iar din cauza asta, Iisus e de multe ori cu ei sarcastic şi iritat. În schimb, Iuda înţelege – înţelege fără să i se fi spus. El este un gnostic: unul dintre multele feluri care existau. El aparţine unui cult deja vechi, care citeşte printre

rândurile Bibliei. Aşa că Iisus îi încredinţează lui Iuda partea cea mai delicată a planului său.

— Adică Iisus chiar a vrut să..?

— Da, sergent. Iisus i-a cerut lui Iuda să-l trădeze. Era esenţial pentru misiunea sa pe Pământ. Trebuia să sufere şi să moară, pentru ca mesajul lui să nu se piardă. Trebuia să fie vândut de cineva apropiat, în care să poată avea încredere: puterea acestei naraţiuni a fost mijlocul prin care învăţăturile s-au putut răspândi în lume. Iuda a fost un colaborator activ în planul bine pus la punct al lui Iisus.

— OK, spuse Kennedy. Recunosc, sună a roman. Ba chiar unul captivant. Dar nu e un motiv pentru crimă, nu?

— Cândva a fost. Irineu ne-a avertizat foarte clar în lucrarea *Adversus Haereses,* despre care am mai vorbit. Athanasius din Alexandria a vorbit şi mai dur, despre „cum să curăţăm biserica de profanare”, precum astfel de texte. Oamenii au murit pentru că au răspândit evanghelia după Iuda: au murit cu miile şi, în cele din urmă, au dispărut din istorie. Când spun „ei” mă refer la bisericile gnostice, la cei care au propovăduit credinţa în Şarpe, Eva, Cain şi Iuda. Deşi, în lumea modernă, Evanghelia după Iuda a intrat de mai mulţi ani în spaţiul public prin forma trunchiată din Codicele Tehacos. Traducerea care există – o traducere parţială, cu găuri prin care poate trece un autobuz, datează din 2006. Rodolphe Kasser şi oamenii săi au fost autorii, iar National Geographic le-a dat finanţarea. Nimeni din acel grup, din câte ştim, nu a fost împuşcat, înjunghiat în inimă sau aruncat pe trepte.

Gassan se opri din nou şi se aşeză cu resemnare, lăsând deoparte poantele. Poate că referinţa la moartea lui Stuart Barlow i-a mai întunecat plăcerea de a-şi asculta propria erudiţie.

— Şi ce anume s-a schimbat? întrebă Kennedy în timp ce Gassan îşi privea mâinile împreunate în poală.

— Documentul Rotgut, spuse profesorul pe un cu totul alt ton. E o versiune intactă a Evangheliei după Iuda. Mai mult, are şi note pe lângă text – instrucţiuni pentru cel care era în posesia textului despre ce trebuia şi ce nu trebuia să facă cu mesajul.

— Continuaţi, zise Kennedy, pentru că i se păruse că Gassan se apropia de punctul culminant, iar acum se îndepărta din nou de el, neputând sau nevrând să elucideze misterul.

— Ei bine, sergent, dacă planul lui Iisus era să moară pe cruce, atunci cel care i-a înţeles planul şi l-a ajutat era cel mai mare

dintre toţi şi făcea ceva de nepreţuit în slujba Dumnezeului suprem. Dacă Iisus ne-a răscumpărat şi ne-a izbăvit, datorită sacrificiului lui Iuda a putut face asta.

— Sacrificiul lui Iuda? repetă Kennedy uimită. Ce a sacrificat Iuda?

Gassan ridică din umeri, de parcă răspunsul era evident.

— Respectul egalilor săi. Părerea bună a lumii. Verdictul istoriei. Şi viaţa sa, desigur, dar probabil că asta e o cantitate neglijabilă în cadrul ecuaţiei. Şi totuşi, moartea lui Iuda poate fi comparată cu cea a lui Hristos. Iar în evanghelia completă – în versiunea Rotgut, aşa cum a tradus-o Barlow – lui Iuda i se oferă o răsplată în schimbul slujirii sale credincioase.

— Treizeci de arginţi?

Gassan zâmbi uşor.

— Nu. Aceea e o altă evanghelie. Cea după Matei mai precis. Dar e adevărat că numărul 30 apare şi încă într-un mod care ne facem să credem că Matei se referea la ceva mult mai specific atunci când a folosit-o. Vreţi să vă citesc textul?

Kennedy ridică din umeri.

— Daţi-i drumul.

Gassan îşi scoase din nou caietul.

— Există o versiune digitală, spuse el. Un text curat, pe care o să vi-l trimit. Presupun că vreţi să îl citiţi pe tot, înainte să porniţi la luptă din nou. Am făcut şi o copie după notiţele lui Barlow şi ale mele pe care am trimis-o avocatului meu, împreună cu un document prin care îl rog să le publice după moartea mea. Nu mai am nimic de pierdut, nu? Şi, după ce voi fi murit, îmi voi fi câştigat dreptul de a mă putea adăuga şi eu la lista descoperitorilor.

Se aşeză, în sfârşit şi citi cu voce tare, pe un ton din care aproape că dispăruse emfaza lui obişnuită.

— „Şi atunci Iuda îi spuse, totul va fi făcut aşa cum ai cerut, o, Doamne. Iar Iisus spuse, da, chiar şi aşa, totul va fi făcut cu înţelepciune. Iar tu vei fi ponegrit de cei care nu te cunosc, însă apoi vei fi înălţat mai presus decât toţi cei care te-au urât.” „Şi când voi fi înălţat, Doamne?” „Iisus spuse: din momentul morţii mele şi până la sfârşitul seminţiei lui Adam, numele tău va fi hulit.” „Dar Tatăl meu a dat seminţiei lui Adam stăpânirea pământului doar pentru o vreme. Iar apoi le-o va lua şi ţi-o va da ţie.” „Iar Iisus i-a dat lui Iuda treizeci de arginţi, spunându-i: câte monede din bronz ţi-am dat? Atâţia ani seminţia lui Adam se va

bucura de domnie. Tot atâţia ani vor stăpâni pământul. Dar apoi, vor fi răpuşi, iar pământul va fi al tău pentru totdeauna.”

Profesorul o privi pe Kennedy, probabil aşteptând o întrebare. Singura la care Kennedy se gândea era destul de banală.

— Care e răspunsul? Câte chestii din alea de bronz?

— Trei mii. Un şekel însemna o sută de monede. Trei mii de ani, apoi copiii lui Iuda aveau să primească domnia.

— Asta înseamnă că mai avem ceva de aşteptat.

Gassan se încruntă.

— De ce spuneţi asta, sergent?

— Dacă numărăm de la Hristos, spuse Kennedy ridicând din umeri. Chiar dacă evanghelia a fost scrisă imediat după ce a murit, tot au trecut doar două mii de ani.

— Adevărat. Din nefericire, nimeni din Iudeea nu număra pe atunci de la Hristos încoace. În Iudeea şi Samaria, unde probabil a fost scris textul, se obişnuia să se numere anii de la unificarea triburilor, din 1012 înaintea erei noastre. Asta înseamnă acum 3020 de ani, mai mult sau mai puţin. Nu vreau să vă stric distracţia, dar domnia noastră e pe cale să se încheie.

Kennedy închise ochii, frecându-i cu degetul mare şi cel arătător. Nu o durea capul încă, dar simţea că o va durea în curând, de parcă sub bolta ţestei ei se pregătea o furtună.

— OK, zise ea din nou. Deci avem o bucată din Biblia gnostică, lucru care era secret, cândva. Vă urmăresc atent, profesore. Dar încă există o piesă care lipseşte. Nimeni nu ucide pentru cuvinte. Sau cel puţin, nu pentru un cuvânt atât de vechi.

Deprimarea lui Gassan se schimbă brusc într-o stare de iritare – îşi aruncă mâinile într-un gest de furie:

— Pentru Dumnezeu, sergent! Toată lumea ucide pentru cuvinte! Pentru ce altceva ar trebui să ucizi? Pentru bani? Banii sunt cuvintele pe care ni le aruncă guvernul atunci când îţi promite aur. Legile sunt cuvintele judecătorilor, care hotărăsc cine trăieşte şi cine nu. Biblia – Biblia e cuvântul lui Dumnezeu, care spune să faci toate lucrurile groaznice pe care le vrei şi apoi vei fi iertat oricum. Totul se reduce la cuvinte. Şi, în orice caz, cei care ucid pentru ele sunt cei care cred că le stăpânesc.

Brusc, îşi dădu seama că vocea sa răsună prea tare în acel spaţiu gol, cu ecou – aproape ca un strigăt. Se întoarse cu faţa în altă parte, jenat şi încă supărat. Făcându-i semn cu mâna, îi arătă caietul.

— Citiţi-l, sugeră el. Citiţi-l pe tot. Nu doar evanghelia, ci şi

cuvintele însoţitoare – mesajele împreună cu care circula. Trebuie să vedeţi singură.

43

Morga era în Bullhead. Oraşul Peason nu păstra nimic în spaţiul său. Era un soi de oraş cu rădăcini în alte părţi.

Totuşi, Bullhead era foarte diferit de Santa Claus: era un centru mic, dar aglomerat, iar la morgă era şi mai aglomerat. Lui Kennedy mai că nu-i veni să creadă: erau atât de multe camere frigorifice acolo, atât de multe indicau pe uşă că sunt pline. Intrând în parcare, trecură pe lângă mai multe dube frigorifice, fără geamuri, iar Kennedy petrecuse în poliţie multe ore pentru a şti ce erau exact: unităţi frigorifice mobile care erau trimise în zonele unde se producea o catastrofă, pentru a pune repede cadavrele la gheaţă, evitându-se o epidemie.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă ea pe Gayle când păşiră pe asfalt, ieşind din aerul condiţionat al maşinii.

La început, şeriful nu înţelese la ce se referea: apoi, urmărindu-i privirea, mormăi. Era pe punctul de a vorbi, când un asistent în halat alb, care părea adolescent, se şi îndrepta spre ei, zâmbind profesional, precum văzuse la superiorii săi.

— Îţi spun mai târziu, murmură Gayle. Pe-aici e cam subiect tabu.

Cadavrul lui Brand nu mai era pe-aici, le spuse asistentul. Fusese scos în urmă cu trei săptămâni pentru înmormântare, deşi autorităţile statale hotărâseră să-l incinereze, împreună cu celelalte cadavre din accidentul aviatic, de care nimeni nu se interesase. Sigur, biroul şerifului, nu a fost deja informat…?

— Nu am venit să vedem cadavrul, fiule, ci numai dosarul, îl întrerupse Gayle.

— Dosarul e făcut public. Îl găsiţi prin…

— Mda, dar acolo e doar rezumatul. Eu mă refer la întregul dosar, cel cu surle şi trâmbiţe, cu poze, documente şi tot restul. Este sub autoritatea mea, iar autorităţile locale şi-au dat avizul, dar sigur că trebuie să te duci să verifici cu superiorul înainte să faci asta, iar noi suntem încântaţi să aşteptăm, atâta vreme cât nu îţi ia mai mult de două minute din ziua mea şi-aşa plină.

Cu avântul tăiat, puştiul o şterse fără un cuvânt. Kennedy era impresionată: stilul lui Gayle, marcat de căldură firească şi deloc intimidant, dar cu o oţelire în spate, care te avertiza că e bine să nu te pui cu el, părea să funcţioneze ca prin farmec. Se bucura

că nu îşi negocia singură drumul prin labirintul ăsta.

Asistentul reveni în cele două minute primite. Îi conduse într-un mic birou fără ferestre, care avea pe perete afişul motivaţional cu „Rezistă!”, reprezentând o pisică agăţată de o sfoară, cu un pistol îndreptat spre cap. În locul legendei originale, apăreau cuvintele „O pedeapsă prea blândă pentru micul ticălos”. Morgile poliţiei aveau dreptul la umorul poliţienesc, întotdeauna unul sănătos.

Asistentul se logă pe contul lui pentru a le arăta dosarele în format electronic, rugându-i – politicos şi fără a îndrăzni să îl privească pe Gayle în ochi – să se rezume numai la dosarul solicitat oficial şi i-a lăsat singuri.

— Vrei să stau şi eu? întrebă Gayle.

— Nu, spuse Kennedy. Vă mulţumesc mult, domnule şerif. Mă descurc.

— OK, eu am de dat un telefon şi cred că o să îmi iau şi o ceaşcă de cafea pe drum. Vrei şi tu una?

Kennedy ceru una cu lapte, fără zahăr, iar Gayle ieşi. Ea se întoarse la dosar şi se cufundă în informaţiile seci.

Cadavrul lui Brand, ca majoritatea celor care se aflau în avion, avea multe contuzii şi zgârieturi, rezultate ale fricţiunii şi ale traumelor survenite prin depresurizare. Lista lor se întindea pe o pagină şi jumătate şi putea fi rezumată în trei cuvinte: cadavrul era praf. Cu un corp distrus aşa de spectaculos, era aproape nesemnificativ să stabileşti cauza morţii, deşi concluziile obişnuite, cu clauzele standard, erau trecute. Sacii pulmonari se rupseseră în urma depresurizării la acea viteză. Concentraţiile de oxigen din ţesuturile venoase arătau că aerul rămas în plămâni fusese forţat să iasă prin cavitatea toracică, iar oxigenul formase bule şi în vasele superioare şi în cele inferioare. Inima s-ar fi oprit curând, iar oricum creierul ar fi rămas neirigat. Imediat, s-ar fi instalat starea de inconştienţă şi apoi moartea, aşa că era practic imposibil ca Brand să mai fie în viaţă în momentul impactului.

Cam asta era ideea. Detaliile mai mărunte erau trecute ca observaţii sau speculaţii, de obicei, fără o concluzie clară. Semnele de pe pumnii lui Brand puteau indica o altercaţie cu un alt pasager, probabil în momentul de panică de la începutul prăbuşirii. Unghiile rupte şi ţesutul ros de pe buricele degetelor la ambele mâini era mai greu de explicat: oare s-o fi căţărat spre o fereastră, încercând să scape? Părea probabil că Brand era în picioare în momentul depresurizării, pentru că cei care nu purtau

centura de siguranţă în momentul impactului sufereau mai multe traumatisme şi contuzii decât cei care stăteau într-o poziţie fixă.

Se putea afirma cu mai multă certitudine faptul că nu purta centură de siguranţă: fără excepţie, pasagerii care erau pe scaune, cu centura pusă, aveau o serie de vânătăi în zona şoldurilor, cauzată de forţa mare de acceleraţie care împinsese corpul în centura fixă. Brand nu prezenta aceste vânătăi.

Totuşi avea multe altele: cel care făcuse autopsia le notase cu multă meticulozitate. Răni de gloanţe, de înjunghieri, răni în urma unor impacturi puternice din alte confruntări cu moartea, toate destul de vechi cât să fi fost vindecate. Într-un loc, o rană de la o înjunghiere mai recentă tăiase ţesutul refăcut de la o rană mai veche: asta era însoţită de un semn de exclamare, cel care făcuse autopsia întrebându-se, probabil, ce fel de viaţă dusese Michael Brand. „Având în vedere vârsta sa, avea multe răni la activ. Trebuie să recunosc, nu am văzut nici un soldat la sfârşit de carieră care să aibă aşa o colecţie fascinantă şi variată.”

Având în vedere vârsta sa? Kennedy se întoarse la începutul documentului şi compară cu datele din paşaportul lui Brand. Apoi compară pozele. Erau mai multe poze din faţă, identice din câte vedea Kennedy. Ambele arătau o faţă umflată, cu pielea pătată şi cu multe vinişoare de la vasele de sânge sparte. Putea fi orice bărbat mort, la orice vârstă. Dar, dincolo de răni, cât era de bătrân?

Cât trăise Michael Brand înainte să cadă din cer ca Icar, murind în urma unei explozii din corp?

Nu îndeajuns de mult era răspunsul. Sau prea mult, depinde cum priveai lucrurile. Uşa a fost dată de perete. Kennedy se ridică în timp ce se întoarse spre uşă, cu mâinile în faţă, defensiv. Era Gayle: deschisese uşa cu piciorul pentru că avea în ambele mâini câte o ceaşcă de cafea.

— Scuză-mă, sergent, spuse el, privind-o uşor îngrijorat. Nu am vrut să te sperii. Uneori nu-mi dau seama cât de puternic sunt.

Cu inima bubuindu-i, Kennedy îşi coborî mâinile. Când luă cafeaua, observă pe faţa lui că simţise cum îi tremurau degetele, dar şeriful îşi păstră un ton relaxat şi o întrebă dacă a găsit ce căuta.

— Am găsit… ceva, recunoscu ea.

— Mă bucur să aud asta. Ceva bun?

— Cred că l-am prins pe Michael Brand cu o minciună. Una mare, poate. Aş mai putea sta câteva minute?

— Nu suntem contracronometru, răspunse relaxat Gayle. Vă rog. Mă duc să mă uit pe stradă.

Kennedy îşi termină de luat notiţele. Acum o făcea de amorul artei şi ca să îşi dea timp să îşi revină, însă privirea ei rămase fixată pe un anumit detaliu. „Afectarea gravă a neuronilor care produc serotonină nu poate fi explicată prin nici unul dintre aceste traumatisme, individual sau la un loc. Împreună cu pierderea de 5-HT din hipocamp, afectarea sistemului nervos indică probabil expunerea repetată şi prelungită la acţiunea unui drog simpatomimetic precum metamfetamina, în doze foarte mari."

Ce îi face pe oameni să plângă cu sânge? Stresul sau anumite medicamente, îi spusese Ralph Prentice. Înţelegea ce rost aveau drogurile astea în ecuaţie. Michael Brand – şi probabil şi asasinii palizi pe care îi întâlnise deja de două ori – foloseau o substanţă din familia metamfetaminei, poate pentru a-şi mări viteza de reacţie, puterea şi atenţia. Iar asta îi costa: le făcea rău. În calitate de poliţist şi chiar şi cu puţine cunoştinţe în zona narcoticelor, ştia bine ce efecte secundare negative aveau. Era un alt element pentru dosar, deocamdată inutil, dar poate relevant mai încolo.

Închise dosarul şi îşi ridică privirea. În ciuda glumei lui Gayle că se duce pe stradă să se uite la maşini, el o privea atent, cu o expresie gânditoare şi arătându-i că stă în expectativă.

Şeriful se dovedise a fi discreţia întruchipată, dar era firesc să aştepte să i se spună ce descoperise. Dar cum oare ar fi putut să îi spună la ce teorie se gândea: şi anume cum putea să îi explice bărbatului aceluia pontos, prietenos, cu o gândire simplă, care părea să aibă o curtoazie de modă veche despre care ea crezuse multă vreme că nu mai există?

— Mă gândesc aiurea, spuse ea, pe un ton de scuză.

Gayle ridică din sprâncene, acceptând ce spusese şi invitând-o să spună mai mult.

— Cred că Brand ar putea fi răspunsul la una dintre întrebările dumneavoastră. Cred că el a cauzat prăbuşirea avionului.

Gayle o privi uşor nedumerit.

— De ce crezi asta?

Kennedy îi arătă ce găsise în dosare: dovezile care indicau că Brand se luptase, precum şi rănile din buricele degetelor,

probabil făcute când încercase să deschidă uşa înainte ca sigiliul pentru presiune să se rupă. Aşa, când te gândeai, nu părea mare lucru, dar Gayle dădu din cap gânditor.

— Brand s-a îmbarcat ultimul, îi spuse el. Acolo am sunat acum – la Administraţia Aviaţiei Federale. Şi-a luat biletul în timp ce pasagerii se îmbarcau deja şi a ajuns la poartă în ultima clipă. Se grăbea să ajungă la New York, asta e clar.

— Sau poate nu, zise Kennedy. Poate că se grăbea să ajungă exact la bordul acestui avion.

— Ca să-l deturneze?

Kennedy ridică din umeri.

— Poate. Da. Cred că da.

— De ce?

— Venea din Mexic, nu?

— Mexico City.

— Cum au ajuns aici? Care era planul de zbor?

— Habar n-am, sergent. Majoritatea liniilor aeriene preferă să zboare peste apă dacă se poate, aşa că presupun că au zburat peste golf şi poate au trecut peste colţul de sud-vest al statului înainte să o ia spre vest.

— Acolo ce e?

— Deşertul. Deşertul Tucson. Şi apoi iar deşert.

Kennedy cântări lucrurile.

— Oare am putea afla, se aventură ea, în cele din urmă, dacă zborul 124 a avut vreo schimbare în planul de zbor?

— Cred că da. Administraţia Aviaţiei Federale păstrează toate informaţiile astea timp de douăzeci de ani, parcă aşa era. De ce? La ce te gândeşti?

Până şi ei i se părea ridicol la ce se gândea. Îşi scutură capul, ca şi când ar fi vrut să spună: „Nu ştiu” sau „Nu vă pot zice”.

În orice caz, Gayle părea să se mulţumească şi cu scuturarea din cap şi cu toate celelalte răspunsuri primite până acum.

— Sun după maşină, zise el, aruncându-şi paharul de cafea la coş. Să mergem.

În drum spre Peason, îşi aminti să îl întrebe despre dubele frigorifice.

Rămase tăcut o vreme, ca şi când se gândea cum să îi răspundă mai bine.

— Păi, asta se petrece în fiecare vară, îi spuse el, într-un târziu. Sunt mulţi care încearcă să treacă graniţa ilegal din Mexic. Asta era o problemă numai în partea de sud a statului.

Ştiţi, în zona Tucson. Dar acum sunt mult mai multe patrule, din moment ce legislaţia ne-a obligat să devenim mai vigilenţi. Astfel încât coioţii – traficanţii care transportă ilegal oameni – trebuie să se ţină departe de oraşe, de drumuri şi să meargă mai mult prin deşert înainte de a ajunge la destinaţie. Traversează drumul 8, apoi drumul 10 înainte să o ia spre est. Ori asta înseamnă foarte mult deşert. Aşa că în fiecare an, mai ales vara, mulţi dintre ei eşuează.

— Doamne! Kennedy era uimită. Dar dacă fiecare dintre dubele acelea transportă… ce? Zece? Douăsprezece cadavre? Asta înseamnă…

— Chiar şi aici, în nord, putem să avem uneori câte 20-30 într-o lună proastă. Plus că mai şi luăm ce nu mai încape în sud. E vorba de sute, sergent. Poate mii. Mii în fiecare an. În deşert, cadavrele se descompun foarte repede şi se acoperă cu nisip şi praf. Poate sunt şi mâncate. Aşa că nu poţi şti dacă oasele sunt de un an sau de două sute. Prin urmare, nimeni nu ştie exact câte sunt.

În loc să mai exclame o dată „Doamne!”, Kennedy nu mai spuse nimic. Îi veni ceva în minte: un citat dintr-o carte de istorie: „Bietul Mexic, aşa de departe de Dumnezeu, aşa de aproape de Statele Unite.”

— Singurul loc unde am văzut folosindu-se acele camioane… se aventură ea, în cele din urmă.

— Era după un cutremur sau ceva asemănător. Un dezastru. Sigur. Ei bine, cred că ăsta e dezastrul nostru. Armaghedonul din Arizona. Doar că acesta are loc cu încetinitorul.

Se lăsă o tăcere grea. Renunţând la conversaţia de convenienţă, Gayle mai dădu un telefon la Administraţia Aviaţiei Federale – sau, mai bine zis, a pus-o pe Connie să îi facă legătura. Evident curioasă, ea se oferi să sune din partea lui Gayle şi să pună întrebările al căror răspuns îl voia. Gayle îi mulţumi amabil, dar prefera să se ocupe el, după care Connie păstră o tăcere îmbufnată, făcând ce i se ceruse.

Dar telefonul s-a dovedit o pierdere de vreme. Nu fusese nimic ciudat în planul de zbor al CA 124 în ziua catastrofei. Venise pe linia golfului, aşa cum bănuise şi Gayle, iar apoi se menţinuse la vest de Tucson, zburând peste Puerto Penasco şi apoi nimic, până când a virat spre LA şi oraşul Lake Havasu.

Kennedy privi pe fereastră deşertul, prin care drumul se întindea ca un cablu electric: legând Arizona de lumea de

dincolo, a cărei existenţă altfel putea fi uşor uitată. Mirosul de salvie sălbatică venea pe fereastră, dulce şi puternic.

Dar de ce să faci un avion să se prăbuşească? De ce să treci de la crime individuale la munţi de morţi îndesaţi în lăzile frigorifice ale unor osuare deja supraaglomerate?

Dacă avea dreptate, ce avea zborul 124 atât de deosebit, încât să moară atâţia oameni?

44

Kennedy răsfoi caietul – ceea ce Gassan numea transcriere completă – cu un sentiment tot mai acut de irealitate.

— Aici e… zise ea, dar propoziţia pe care încerca să o spună nu avea nici o logică.

Trebui să renunţe şi să o ia de la capăt.

— Evanghelia, zise ea. Se… se opreşte când e vorba de spre Iuda şi devine…

— E un fel de metacomentariu, aprobă Gassan.

Se afla din nou la fereastră, de parcă era flămând după lumina slabă care pătrundea pe acolo.

Casa nu avea ferestre la parter, iar cele de la etaj erau cu obloanele trase atunci când se credea că e spre siguranţa celui din custodie.

— Există astfel de pasaje în Vechiul Testament. Şi în Coran la fel – instrucţiuni cu privire la felul în care trebuie tratat textul sacru. Pentru a fi complet, mesajul trebuia să prevadă şi cum să fie păstrat în timp. Nu e vorba doar despre această reţetă, ci e vorba şi de cum să prepari alte reţete.

— Dar…

Kennedy se lupta cu concepte nefamiliare pe care nici nu intenţiona să le înţeleagă.

— Pedepsele prevăzute acolo. Doar nu sugeraţi că…? Gassan râse – un sunet spart şi slab.

— Nu sugerez nimic. Însă gândiţi-vă ce s-a întâmplat când predicatorul acela american, Jones sau cum l-o fi chemat, a ameninţat că va arde un exemplar din Coran pe locul atacurilor din 11 septembrie. Islamiştii din Irak au bombardat bisericile: au murit cu zecile. Unii au afirmat că interpretarea inflexibilă a cuvântului lui Dumnezeu este esenţa fundamentalismului. Cuvântul divin este, pentru fanatic, reificat – e un lucru fizic, palpabil, un fapt de existenţă şi, din moment ce este şi cheia de boltă a existenţei, trebuie respectat. Nu există vreo limită raţională pentru cei care cred în asta atunci când vor să se răzbune pe cei în care văd duşmani ai cuvântului.

Profesorul privi spre foile din mâinile lui Kennedy.

— Presupun, zise el, că aţi ajuns la pasajul de la pagina 41, care începe cu „Acest testament nu va fi citit sau cunoscut”.

Kennedy dădu din cap şi citi cu voce tare.

— „Acest testament nu va fi citit sau cunoscut de nimeni din afara neamului şi nici nu va fi arătat nimănui altcuiva. Dar dacă se întâmplă să afle, vor trebui să piară…”

Gassan continuă să recite:

— „… iar gurile lor să fie închise şi zilele numărate. Pentru că târgul Lui nu fusese cu ei, ci cu noi, care ne tragem din Iuda, din Cain şi din tatăl lor, şarpele.”

Se opri. Colţurile gurii i se lăsară în jos, de parcă era pe punctul de a plânge.

— Asta a fost sentinţa lor de condamnare la moarte, murmură el. Barlow a aflat răspunsul şi l-au ucis pentru asta.

Kennedy conştientiza furia care se acumulase în ea, îndeajuns de puternică pentru a-i afecta respiraţia: se lupta cu asta de ceva vreme, dar fără efect, pentru că nu putea înţelege de unde venea. Acum înţelegea, dar vedea că nu o ajută cu nimic să îşi stăpânească emoţiile.

Era aceeaşi furie pe care trebuie s-o fi simţit şi Tillman. Primise răspunsul greşit: această explicaţie seacă a coşmarurilor prin care trecuse părea grotesc şi oribil de nepotrivită.

— Gnosticii, rosti ea, de parcă ar fi spus „Aiureli!”. Vreţi să cred că gnosticii ucid oameni pentru că le este ameninţată taina. Bazată pe un text vechi de două mii de ani.

Tonul ei exprima un sarcasm plin de furie, dar Gassan se mulţumi să dea din cap.

— Mă îndoiesc că îşi mai spun „gnostici”, sergent, observă el calm. Asta dacă şi-au zis aşa vreodată. Mai curând gândiţi-vă la ei ca la neamul lui Iuda. Deşi e evident că îşi reclamă o descendenţă care merge dincolo de Iuda, până la începuturile omenirii – şi trebuie să presupunem că existau protomesaje de-ale lor inscripţionate în Manuscrisele de la Marea Moartă, ceea ce l-a trimis pe Barlow pe această tangentă. M-am tot gândit la asta.

— V-aţi gândit la asta? Serios?

Kennedy râse, iar râsul ei era dur şi spart.

— V-aţi întrebat dacă nu cumva visaţi?

— M-am întrebat, reluă Gassan, când ei vorbesc despre Cain şi Iuda dacă au în minte o legătură de sânge între aceştia sau dacă e vorba despre ceva mai mult. Într-un fel, toţi cei care se revoltă împotriva lui Laldabaoth, zeul uzurpator oprimant şi tiranic, ar fi urmaşii spirituali ai lui Cain şi ai lui Iuda. Însă „ne tragem din”

sugerează o interpretare mai literală. Un trib al lui Iuda.

— Repet: un document de două mii de ani…

— Crimele de care vă ocupaţi, sergent, ţin foarte mult de aici şi acum, o întrerupse el.

— Exact, îşi aruncă ea mâinile în aer. De aceea nu cred că au fost comise de gnostici.

Gassan îşi lăsă uşor capul într-o parte – un gest de superioritate şi furie, sugerându-i că i-a ascultat argumentele foarte atent.

— Ştiţi ce însemna numele lui Iuda?

— Iuda? E o altă formă a lui „Iudah”, nu? „Leul”?

— „Iudah” nu însemna „leu”, ci „laudă”. Simbolul său era leul. Dar eu mă refeream la celălalt nume. Iscariotul.

— Habar n-am, recunoscu Kennedy.

— Există două teorii. Una este că se referă la un loc, un oraş. Iuda din Kerioth. Cealaltă însă spune că se referă la apartenenţa la un anumit grup. Iar acest grup, la rândul lui şi-a luat numele de la arma lor preferată.

În drum spre Londra, Kennedy se surprinse răsucind pe-o parte şi pe alta cuvintele lui Gassan, la nesfârşit. Undeva, printre toate acele repetiţii, i se formase ideea existenţei unui neam al lui Iuda sau – care era acel cuvânt folosit de profesor? – i se reificase: devenise ceva real, cu care acum trebuia să se confrunte.

— … arma lor preferată, care era un cuţit scurt – o sica. Iuda Iscariotul putea însemna „Iuda Sicarius”. Iudas cuţitarul. Şi ştiţi la ce cuţit mă refer, sergent Kennedy, pentru că şi dumneavoastră l-aţi simţit pe propria piele, ca şi bietul om care era partenerul dumneavoastră. Au un puternic simţ al tradiţiei, după cum vedeţi. Sau poate că văd în toate luptele astea etape ale aceleiaşi bătălii, care ţine de secole…

Aşadar, un trib pierdut. Sau nu, nu pierdut, ci ascuns. O întreagă rasă care s-a retras din lume şi şi-a acoperit urmele pentru ca nimeni să nu afle vreodată de existenţa lor. Dar au ieşit din ascunzătoare ori de câte ori au fost nevoiţi: nu toţi, doar unii. Ultima bombă lansată de Gassan, chiar înainte să plece, fusese foarte clară în privinţa asta.

— Pagina 53, sergent. Neamul lui Iuda a trimis în lume două feluri de emisari, care să ia contactul cu oamenii obişnuiţi: Elohim şi Kelim, Mesagerii şi Dăruiţii. Nu ştiu cu ce se ocupau Dăruiţii, dar cuvântul „Mesager” e destul de clar. „Trimite-l pe

Elohim acolo unde e nevoie de el, pentru ca nimeni să nu deranjeze sau să persecute neamul meu. Cei care fac rău neamului meu trebuie opriţi, iar ochii lor închişi. Cei care fac asta sunt sfinţi şi drepţi în faţa lui Dumnezeu.” Mesagerii erau asasini sfinţi, sergent. Şi cred că încă sunt. Cred că ei sunt cei cu care aveţi de-a face.

— Ticăloşii! zise ea.

Gassan încuviinţă sumbru din cap.

— Nu uitaţi că se trag, prin bunicul lor, Iuda, din stră-stră-străbunicul lor, Cain.

— Poate că de aceea le e atât de uşor să ucidă. O au în sânge.

45

Gayle o lăsă pe Kennedy la motel. Îi spuse că are nişte treburi de serviciu pe care trebuie să le rezolve, aşa că va trebui să o lase singură o vreme; dar va reveni mai pe seară şi îi va oferi serviciile sale de şofer, dacă va dori.

În cameră, Kennedy deschise laptopul şi îi scrise din nou lui Tillman. Apoi, ca măsură de precauţie, îl sună – ştiind că nu va răspunde – şi îi lăsă un mesaj în mesageria vocală.

— Leo, am ceva să îţi spun, ceva foarte important. Schimbă totul şi înseamnă că încă nu ai pierdut pista pe care o găsiseşi. Sună-mă. Sau răspunde la mail. Dar nu am de gând să vorbesc aici de una singură şi ştii bine de ce. Sună-mă. Te rog.

Avea de gând să facă cercetări serioase după asta, dar se plimbă prin cameră o jumătate de oră, neputând sta jos, negăsind cu ce să îşi ocupe timpul.

În sfârşit, încercă să îl sune din nou pe Tillman.

— Tot eu sunt, zise ea. Leo, Michael Brand, cel care a murit în accident, avea aproape 30 de ani, ceea ce ar înseamnă că era un copil când Rebecca a dispărut. E imposibil să se potrivească acelei descrieri pe care o ai tu de atunci. Probabil că nici nu a existat vreodată un Michael Brand. Cred că e doar numele pe care îl folosesc atunci când sunt într-o misiune. Lucrează cu oameni care îşi spun „Mesageri”. Poate că toţi Mesagerii îşi spun „Michael Brand”. Pentru Dumnezeu, de ce dracu’ nu mă suni? Şi dacă tot nu mă suni, citeşte-mi naibii e-mailurile! Am nevoie de tine!

Cel puţin s-a mai uşurat un pic. Se întoarse la laptop şi începu să lucreze. Mai întâi, se uită pe nişte hărţi ale Arizonei. Găsi multe site-uri care ofereau tot felul de hărţi şi planuri: topografice, economice, fizice şi politice. Mai găsi un site care îi permitea să schimbe o hartă schematică pentru imaginea reală luată din satelit, ceea ce o absorbi pentru următoarele două ore. Urmări ruta probabilă a zborului 124, încercând pe ambele laturi ale Golfului California şi apoi prin deşertul Mexicului şi al Arizonei, până în nord, la Lake Havasu.

Nu voia să recunoască faţă de sine ce căuta de fapt, dar oricum nu găsi nimic: cel puţin nimic ieşit din comun. Nimic misterios, fără nume sau controversat: nimic care să poată servi

drept ascunziş pentru nişte asasini demenţi, în mijlocul pustietăţii. Pentru că sigur nu era pustietatea care trebuia, nu? De ce un grup de oameni religioşi ai nimănui, din Iudeea antică ar trăi în Arizona modernă?

Poate le plăcea căldura uscată.

Sau poate că se aflau acolo unde era centrul puterii. Poate că trăiseră în Orientul Mijlociu până când Orientul Apropiat a părut a deveni noul centru, apoi s-au răspândit în vestul Europei când acolo era inima lucrurilor, iar apoi au imigrat în Lumea Nouă, la începuturile colonialismului.

Oare asta aş face eu, se întrebă Kennedy, dacă aş fi un asasin misterios care a încheiat un târg aparte cu Dumnezeu? Luând totul în considerare, era greu de spus.

Încercă o altă variantă, folosind mult motoarele şi metamotoarele de căutare pentru a afla totul despre sudul Arizonei. Care erau cele mai importante repere, centrele urbane, spaţiile cele mai îndepărtate şi microclimatele cele mai ciudate?

Află multe sau cel puţin trecu prin multe informaţii, însă fără vreo idee genială sau inspiraţie. Terenul era auster, multe zone inaccesibile şi nimeni nu putea spune că densitatea populaţiei era prea mare: cu vreo 40 de oameni pe kilometru pătrat, Arizona se situa pe locul 33 dintre cele 50 de state din SUA, iar majoritatea populaţiei era concentrată în anumite centre. Însă statul avea şosele bune, era înscris pe multe trasee de zbor, iar satelitul îl supraveghea 24 de ore din 24.

Kennedy îşi făcuse un scenariu. Zborul 124 pleacă din Mexic. Cineva se uită pe fereastră şi vede ceva ce nu ar fi trebuit să vadă – ceva care arată existenţa tribului lui Iuda. Undeva se trage un semnal de alarmă, iar Michael Brand – unul dintre cei care îşi spun Michael Brand – e trimis la faţa locului. Nu are ce face cât avionul e în zbor, aşa că tot ce poate face este să se ducă la Los Angeles şi să se îmbarce în timpul escalei, pe care o prinde la mustaţă. Apoi găseşte o modalitate de a deturna avionul, folosindu-se de o combinaţie unică de abilităţi de luptă şi nebunie acută, ceea ce pentru el e floare putredă la ureche.

Dar cu cât Kennedy se gândea mai mult la asta, cu atât îi plăcea mai puţin. Totul îi spunea că există acolo ceva care trebuie descoperit: ceva destul de mare pentru a fi vizibil din avion (o altitudine de 8 300 de metri, Gayle îi confirmase) şi nu doar vizibil, ci şi identificabil, dar, în acelaşi timp, ceva care era poate temporar şi care era acolo în această unică ocazie. Altfel,

culoarele de zbor din sudul Arizonei şi Mexic ar fi pline de avioane care cad ca ploaia de vară.

Nu îşi putu imagina cum ar fi aşa ceva. Şi nici nu putea găsi un alt scenariu. În cele din urmă, ajunse la concluzia că nu putea face asta din camera ei de motel.

Când Gayle apăru pe la 3 după-amiaza, îi spuse ce are de gând.

— Vreau să văd zona pe unde a zburat avionul. Cel puţin o parte.

Gayle era surprins şi precaut.

— E ceva de mers, sublinie el. De unde ai vrea să începi?

— Nu ştiu, de la graniţa statală cred. Partea din Arizona pe care a survolat-o e cea mai accesibilă de aici.

— Sigur, spuse Gayle deloc convins. Sigur, distanţa dintre Mexic şi LA e de aproximativ 2 200 de kilometri. Poate 2 400. Şi numai a zecea parte se află pe teritoriul Arizonei. Nu prea ştiu ce o să reuşeşti.

— Cel puţin îmi fac o idee despre întinderea pământului, zise Kennedy. Cât sunt de departe locurile astea şi cum se situează unul faţă de celălalt. S-ar putea să îmi dea vreo idee.

În timp ce vorbea, socoti în gând: putea cel puţin să încerce. 2 200 de kilometri şi o altitudine de 8 300 de metri – probabil că orizontul care s-ar deschide ar fi… Tot ce îşi putea imagina era un triunghi cu o latură de 8 300 de metri. Ai putea vedea – cât se poate de clar, dedesubt, o zonă care se întinde pe cel puţin un kilometru şi jumătate în ambele părţi. Aşa că, la o estimare ochiometrică, ar fi vorba de 7 770 de kilometri pătraţi. Ar dura zile întregi numai să mergi cu maşina: şi cât ar putea vedea din maşină?

— Nu ştiu, spuse ea sumbru. Numai că nu vreau să stau aici degeaba, cu braţele încrucişate.

Urmă o tăcere câtă vreme Gayle medită la asta.

— Luaţi avionul, spuse el.

46

Kuutma asculta muzică atunci când sună Mariam. Asta era ciudat, Kuutma ura muzica.

Nu, nu era adevărat. Muzica era pentru el un mediu de refracţie. Nu îi înţelegea structurile şi nici farmecul. Pe când era tânăr, ascultase uneori anumite melodii şi cântece cu un fel de plăcere. Ba chiar şi dansase odată. Toate astea însă înainte de a deveni Mesager şi de a pleca din Ginat'Dania. Apoi, cursul vieţii sale a fost stabilit în mod irevocabil: iar după aceea, treptat, muzica a încetat să mai însemne ceva pentru el.

Poate că era un efect al drogului. *Kelalit-ul* modifica percepţia sau, mai precis, ataca interfaţa dintre utilizator şi lume. Realitatea devenea un spectacol idiot, în lumină sepia şi mişcându-se cu lentoarea unui sirop gros. Mintea funcţiona mai repede, iar mişcările erau mai sigure: per ansamblu, atenţia era la cote maxime şi totuşi, paradoxal, lucrurile conştientizate îşi pierdeau mult din vioiciune şi specificitate. Imaginile, sunetele, texturile, gusturile – toate erau reduse la o singură dimensiune, deveneau – nu exista o modalitate mai clară de a denumi asta – comprimate până la minimal.

De aceea, sunetul telefonului păru o distragere bine-venită de la enigma deprimantă a muzicii.

— Da, spuse Kuutma.

— Şi-a luat bilet de avion, *Tannanu,* îl anunţă Mariam.

Vocea ei era perfect egală, fără nici o modulaţie.

— Cu ce destinaţie? întrebă Kuutma.

— Mexico City. Dar nu cred că aceea e destinaţia. A luat zborul 124.

— Aha.

Kuutma medită o vreme. Asta era bine din mai multe puncte de vedere. Şi oferea multe ocazii pentru a termina treaba începută în Anglia, încă neterminată. Şi totuşi. Şi totuşi. Povestea asta fusese prost abordată din start: să acţioneze acum din nou şi să lase lucruri nerezolvate era inacceptabil.

De aceea nu îi dăduse ordin lui Mariam să acţioneze împotriva lui Tillman. Era unicul motiv, îşi repetă el. Nu mai erau altele. În orice caz, imediat ce se întorsese în camera din vestul Londrei, pe care o reperase echipa lui Mariam, se băgase în gura lupului,

iar Kuutma putea ordona în orice moment să fie ucis.

Prin urmare, se gândi că asta făcea ca situaţia să nu mai fie aşa urgentă: mai mult, supravegherea era mai importantă şi mai folositoare decât acţiunea imediată. Dacă îl ucide pe Tillman acum, poate că cine ştie ce mecanism cu reacţie întârziată se va declanşa: informaţia transmisă altora şi un nou pericol la orizont.

Dar Kuutma nu credea asta.

Se dusese în Londra. Luase metroul, apoi autobuzul, până la gaura aceea de şobolan unde stătea Tillman. Închisese camera alăturată şi, cu o grijă infinită, făcuse o gaură invizibilă în perete, foarte aproape de podea, folosind un instrument foarte fin şi ascuţit, lucru care îi luase câteva ore. Prin gaură a introdus o microfibră cu o cameră în vârf.

Ceea ce a văzut i-a dat o satisfacţie maximă.

— Nu va înceta să mă caute. Într-o bună zi, Kuutma, se va uita în ochii tăi, iar unul dintre voi va clipi.

— Rebecca, nu cred că voi fi eu acela.

— Tu nu îl cunoşti, eu, da.

— Mi-aş dori, dragă verişoară, să nu-l fi întâlnit niciodată. Mă bucur enorm că nu trebuie să-l mai cunoşti.

— A, dar nu mai trebuie să cunosc nimic niciodată, Kuutma. De aceea te-au trimis pe tine.

Poate că ar fi trebuit să îl ucidă pe Tillman atunci. Sau poate că ar fi trebuit să îl lase în pace şi să nu se mai bage peste el. Dar nici nu îl ucisese, nici nu îl lăsase în pace: nu imediat, cel puţin. Mai făcuse un lucru care ar fi putut avea urmări.

— Ce să fac, *Tannanu*?

Întrebarea lui Mariam îl scoase pe Kuutma din reveria în care nu ar fi trebuit să cadă.

Înăbuşindu-şi amintirile, recente şi vechi, se gândi la mai multe variante, analizând dezavantajele pe care le avea fiecare.

— Deocamdată, spuse el, nu face nimic. Las-o în pace pe femeie, las-o să se întoarcă. Dacă părăseşte terminalul din Mexico City, urmăreşte-o. În funcţie de unde se duce şi cu cine se vede, e posibil să trebuiască să ne mişcăm repede împotriva a mai multe ţinte. Deocamdată, lasă-le să se adune. E bine dacă se adună. Asta ne face nouă misiunea mai uşoară. Ştii, Mariam, regula esenţială pe care o urmăm.

— Nu face nimic din ce nu e permis, cită Mariam. Fă tot ceea ce e necesar.

— Şi întotdeauna, trebuie să deducem de aici, ai grijă ca

acţiunile tale să fie ţintite pe aceeaşi linie.

— Înţeleg, *Tannanu.*

— Dar tu îţi jeleşti verii, Mariam. Durerea pe care o trăieşti… dacă te cunosc cât de cât, aş putea spune că e mai reală şi mai importantă pentru tine decât orice altceva pe lume.

— Nu este mai reală sau mai importantă decât Dumnezeu, *Tannanu.*

— Aşa că, răspunse blând Kuutma, eu ţi-am arătat cum e lumea. Tu i-ai iubit. Ai luptat alături de ei şi ai împărţit cu ei tot ce era dumnezeiesc în tine. Ceea ce ai pierdut… crede-mă, ştiu ce important e.

Cum Mariam nu spuse nimic, el continuă.

— Dacă vrei să te întorci acasă, nu e nici o ruşine. Poate să termine altcineva asta, iar tu te-ai putea vindeca alături de ceilalţi pe care îi iubeşti.

— *Tannanu,* iartă-mă.

Vocea lui Mariam părea mai dură acum.

— Dacă mă retrag din asta pentru că sufăr, pentru că am o rană închipuită în inimă, cum să nu-mi fie ruşine? Când Ezei şi Cephas au jertfit totul, cum să judec eu ce am oferit şi să hotărăsc că e îndeajuns? Tu m-ai trimis. Te rog, te implor: nu mă trimite acasă înainte să termin aici.

Kuutma îşi înclină capul, cu un gest de respect pe care Miriam nu-l văzu şi nici n-avea să afle de ce vreodată.

— *Barthi,* nu voi face asta.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ce e muzica aceea? întrebă Mariam pe un ton mai calm, de parcă faptul că reuşise să câştige în faţa lui o epuizase.

— Rolling Stones, spuse el. Un cântec numit „Paint it Black”.

— Şi îţi place cum sună, *Tannanu*?

Kuutma era jenat.

— Nu, sigur că nu. E o hărmălaie monstruoasă. O ascult numai ca să mă pun pe aceeaşi lungime de undă cu prada după care umblu. E Tillman. Muzica lui Tillman. A ascultat-o de mai multe ori de la incendiu şi voiam să ştiu ce emoţii poate stârni.

— Şi ai aflat, Tannanu?

Aici, Kuutma era mai sigur.

— Disperarea, *barthi.* Trăieşte un sentiment cumplit de disperare.

47

Kennedy se temuse că în cursa 124 s-ar putea simţi straniu şi fără vlagă, dar după cinci-zece minute, s-a simţit ca în orice avion. Se aşeză la fereastră, aşa cum ceruse de când rezervase biletul, refuză băuturile şi covrigeii pe care i le oferiră stewardesele şi începu să privească peisajul ce se întindea sub ochii ei.

Oraş, suburbie, deşert, deşert. O carieră de piatră, un orăşel, un dig şi iar deşert. În timp ce avionul continua să urce, nu mai putu distinge foarte clar ce era la sol. După o vreme, începu să deosebească numai după culoare zonele pe care se înălţau construcţii: pete de gri, maro-roşcat, maro-cafeniu, oliv verde-gălbui.

La 8 300 de metri altitudine, revelaţiile se produc greu.

Desigur, putea să vadă linia de coastă şi râurile erau destul de vizibile. Şoselele erau mai greu de distins, dar uneori putea ghici pe unde se află după linia muntoasă care se întrerupea sau după zonele defrişate din jurul lor. Oare exista un drum unde nu ar fi trebuit să fie unul? Un drum fără vreo destinaţie evidentă?

Dar asta era imposibil. Ceva permanent ar fi putut fi văzut de pasagerii oricărui zbor care mergea pe ruta asta. Ceea ce căuta ea – ce îi trebuia ei – era ceva temporar: ceva ce se întâmplă o singură dată. Prin urmare, în acel zbor putea doar să-şi facă o idee despre dimensiunea posibilă a acelui lucru, dar nu mai mult. Oare se juca de-a cele douăzeci de întrebări sau era încă în faza: „E mai mare decât o cutie de pâine?”

Drumurile, aşadar, nu traficul de pe acele drumuri. Structuri făcute de om, dacă erau destul de înalte sau de întinse. Alte avioane: văzu câteva trecând fără grabă undeva, în planul al doilea.

Şi lumini. Când se lăsă seara, peisajul deveni o tablă de şah: unele zone erau luminate, altele erau cufundate în întuneric. OK, asta ar fi o idee: o lumină acolo unde nu ar fi trebuit să fie? Dar, desigur, pe măsură ce se întuneca, era tot mai greu să distingă peisajul, aşa că avea din ce în ce mai puţine repere după care se putea orienta. Cum îţi puteai da seama că e o lumină acolo unde nu ar trebui să fie sau cum să o reperezi în spaţiu? Sigur, pilotul şi copilotul ar şti. Aveau şi aparatura necesară şi ochiul format.

Oare Brand a deturnat avionul pentru că a vrut să ucidă echipajul? Una dintre luminile de dedesubt clipea la intervale regulate: trei secunde era aprinsă, cinci, stinsă. Se afla în apropierea coastei, iar Kennedy îşi zise că o fi un far. Oare zborul 124 identificase un alt tip de semnal luminos, unul care era destinat numai seminţiei lui Iuda? Să nu uităm că oamenii ăştia erau înnebuniţi după coduri: poate că îşi trimiteau semnale luminoase cu torţe sau cu acele proiectoare masive pe care forţele RAF Bomber Command le foloseau în al Doilea Război Mondial.

În epoca telefonului mobil, ăsta ar fi un lucru tare prostesc, nu-i aşa?

Avionul începu să coboare spre Mexico City – după întinderea pustie a deşertului nesfârşit, îşi făcură apariţia o grămadă de lumini înghesuite precum galaxiile – iar Kennedy fu nevoită să renunţe, ştiind că era inutil să continue.

Mai avea vreo trei ore de pierdut până la avionul de întoarcere. Merse alene prin aglomeraţie ca o fantomă fioroasă, găsind majoritatea cafenelelor şi a magazinelor închise pe timp de noapte. În cele din urmă, intră într-un bar, se aşeză şi ceru o Mărgărită mare. Dacă tot te afli la Roma, trebuie să faci un mic efort să te comporţi ca romanii.

În celălalt capăt al barului, o femeie îi arunca din când în când priviri furişe. Era tânără, drăguţă, dar machiată prea strident. Nu era tocmai genul lui Kennedy, pentru că ei îi plăceau formele voluptuoase, dar, în acelaşi timp, interesante, care însoţesc un corp suplu şi zvelt. Avea nişte haine obişnuite, pământii: o bluză şi pantaloni largi în nuanţe nedefinite, care, dacă femeia ar fi fost un pic bronzată, nu ar fi arătat rău, dar în contrast cu pielea deschisă, albă, de pe braţe, păreau murdare.

Kennedy nu se simţea deloc excitată, dar era extrem de tensionată, îşi dădu ea seama, pentru prima dată după multă vreme, gândindu-se ce bine i-ar prinde o partidă scurtă. Pentru început, o privi îndelung pe femeie, astfel încât, data viitoare când aceasta îşi întoarse ochii spre ea, privirile li se întâlniră.

Efectul nu a fost cel scontat de Kennedy. Fără să se mişte, femeia se închise în ea însăşi: nu din timiditate, ci ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare. La naiba!

Era clar – Kennedy citise greşit semnalele: poate că femeia se prinsese că e poliţistă şi poate avea o problemă cu asta.

Tocmai voia să îşi termine băutura şi să plece din bar, dar

femeia i-o luă înainte. Îşi puse jos paharul, cu ceva mai multă forţă decât ar fi fost cazul, îi făcu semn barmanului, îi spuse ceva şi apoi îi îndesă în palmă un teanc de bancnote. Barmanul ridică din umeri, numără şi dădu din cap. Femeia plecă, iar Kennedy o privi cu o vagă urmă de regret.

Nu se grăbi să îşi termine băutura, lăsând alcoolul să o liniştească după ce i se trezise cheful, făcând-o mai calmă şi mai resemnată. Îi făcu semn barmanului să îi aducă nota, dar el scutură din cap.

— E în ordine, doamnă, spuse el.

— Cum adică?

— E în ordine. Doamna v-a plătit băutura. Şi mi-a zis să vă dau asta.

Aşeză ceva în faţa ei pe tejgheaua barului. Părea că e o monedă de 25 de cenţi, înainte să o ia în mână şi să îi simtă greutatea şi forma ciudată şi, în cele din urmă, literele parţial şterse de pe margine. Avea o monedă identică în portofel, cea pe care i-o dăduse Tillman la Crown and Anchor pe Surrey Street.

Şuierând „la naiba!” printre dinţi, aruncă moneda şi fugi afară din bar. Dădu o tură în zonă, sperând în zadar că o va întâlni pe femeie. Nu era prea multă lume în jur şi ar fi zărit-o imediat, dar era evident că femeia, după ce lăsase moneda, se grăbise să dispară. În cel din urmă, Kennedy încetini, fără suflare de la atâta alergătură, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Fusese… ce fusese? O păcăleală, o provocare, o promisiune. Femeia de la bar era dintre oamenii pe care îi căuta: tribul lui Iuda. Şi i se arătase lui Kennedy pentru a-i spune că nu conta cât de mult i se punea totul pe tavă, tot nu va ajunge la capăt, tot nu va putea să pună piesele cap la cap.

Sau poate că nici nu avea importanţă.

Furia o cuprinsese pe Kennedy ca un val fierbinte, dar acum, că se risipise, se trezi incredibil de calmă. Oricine era femeia aceea, era foarte necugetat că se expusese aşa: văzută în contextul a secole sau milenii de păstrare a tainei, era o greşeală inexplicabilă. Poate că pentru ea reprezenta o modalitate de a-şi arăta puterea, dar era imposibil să fie asta. Era vorba de o emoţie pe care nu o putea controla, care îi întuneca judecata. Dintr-odată, Kennedy îşi aminti vocea femeii care ţipase în noaptea incendiului de la Dovecote. Oare să fi fost aceeaşi femeie? Care a urmărit-o peste Atlantic? Greu de crezut: dacă au fost aşa de aproape de a o ucide în noaptea aceea de foc şi

sânge, de ce nu ar face-o acum?

Era altcineva atunci. Dar cineva care voia ca ea să ştie că este cunoscută: că e urmărită, chiar în timp ce ea însăşi îşi continua urmărirea.

Aşadar, adevărata confruntare nu era departe. Iar acum, Kennedy era avertizată, aşa că, dacă nu îşi lua măsuri de precauţie, n-avea nici o scuză.

Era două dimineaţa când avionul ei a aterizat în Bullhead, iar o oră mai târziu Kennedy a ajuns la motelul ei din Peason. Din nou, John-Bird fu acela care o duse cu maşina, dar se apără de anecdotele sale despre Colorado adormind instantaneu pe bancheta din spate. Însă el continuă să vorbească şi ea, trezindu-se din când în când, simţi forţa liniştitoare a cuvintelor: era bine să nu mai fie singură. Drept mulţumesc, bălmăji un „Serios?” la cine ştie ce amănunt despre viaţa tumultoasă cu a cărei descriere o cadorisea atunci şi adormi la loc.

Târându-se spre camera ei, intenţiona să se prăbuşească pe pat şi să doarmă în continuare, probabil chiar fără să se schimbe. Dar lumina roşie a telefonului de lângă pat clipea, aşa că avea un mesaj. Ridică receptorul şi formă „3” pentru mesagerie, ţinând receptorul sub bărbie, în timp ce se lupta să se descalţe, simţindu-şi picioarele cam umflate.

— Hei, sergent, se auzi vocea lui Webster Gayle, însufleţită, veselă şi un pic cam prea puternică. Sper că ai aflat ceva din călătoria asta până la graniţa de sud şi sper că e ceva mai mult decât tequilla ieftină. De-abia aştept să aud cum a mers. Nu mai putem amâna. Trebuie să vorbeşti cu Moggs şi să vă gândiţi împreună cum să rezolvaţi asta. Promit să mă ţin departe de raza exploziei. Ea se scoală cu noaptea-n cap, aşa că m-am gândit să ne vedem cu toţii la micul dejun. Vă aştept jos la 7:30. Somn uşor!

De la o singură Mărgărită, îşi spuse Kennedy şi se trânti în pat, ştiind că dimineaţă nu o aşteaptă decât un mic dejun cu fantome. Şi nici măcar nu era beată.

48

Kennedy s-a prins din prima că relaţia dintre Eileen Moggs şi Webster Gayle era mult mai mult decât una profesională. La fel de repede s-a prins că cei doi văd relaţia aceea în cu totul alţi termeni.

Şeriful Gayle i-o prezentase pe Moggs foarte relaxat, numind-o „o foarte bună prietenă" – o frază obişnuită la gazdele unor emisiuni TV – şi nu însemna practic nimic: dar zâmbetul lui Moggs păruse, în acel moment, un amestec de mândrie şi tristeţe. Asta spunea că era prietena cea mai bună a şerifului, dar, în acelaşi timp, că nu exista un cuvânt mai potrivit pentru a o descrie.

Cele două femei dădură mâna şi se măsurară reciproc.

— Clar eşti poliţistă, zise Moggs, chicotind.

— De ce? Aşa arăt? întrebă Kennedy cu tristeţe.

— Din cauza epoleţilor, draga mea şi ia-o ca pe un compliment. Tata a fost poliţist şi la fel şi cei doi fraţi ai mei. Oricine are însemnele acelea pe umeri îmi pare un văr pe care îmi vine să îl pup.

„Acum înţeleg de ce ieşi cu şeriful", se gândi Kennedy. O lăsă pe Moggs să o conducă în bucătărie, printr-o perdea de mărgele, unde îi aşteptau clătite, ouă şi şuncă. Erau incredibil de bune, la fel şi cafeaua şi sucul de portocale – acesta din urmă stors manual cu un robot vechi de bucătărie care stătea expus cu mândrie pe unul dintre blaturi. Kennedy se simţea fizic şi emoţional terminată, însă micul dejun o puse pe picioare, iar replicile ei la întrebările amabile ale lui Moggs trecură treptat de stadiul monosilabic.

Deci de câtă vreme lucra Kennedy în poliţie? De aproximativ şase ani.

Şi a vrut dintotdeauna să facă asta? Aşa s-ar zice. Era o tradiţie de familie. („De obicei e", aprobă Moggs).

Era prima dată în State? Nu, a doua. Petrecuse odată o săptămână la New York cu o prietenă – sau, mai curând, amică, una dintre multele mişcări greşite într-o relaţie care rămăsese, în mod misterios, platonică, în ciuda semnalelor că ar fi putut evolua în ceva mai profund. Kennedy nu pomeni nimic de fată: nu ştia ce părere aveau Moggs şi Gayle despre homosexualitate

şi nu voia să transforme o situaţie şi-aşa foarte ciudată într-una şi mai şi.

— Eu am fost o dată la Londra, mărturisi Moggs. Am petrecut trei zile oribile acolo. Era miezul verii, dar a plouat continuu. Mi-a luat o lună întreagă să mă usuc. Şi-a mai şi trebuit să arăt cu degetul pe meniuri la restaurant, pentru că mi-am dat seama că nu pot vorbi limba aia – deşi, cică era aceeaşi!

Râse din toată inima la propria glumă. Kennedy râse şi ea.

— Prin urmare, spuse Moggs, devenind brusc serioasă, crimele astea pe care le investighezi… Web nu vrea să îmi spună despre asta, pentru că nu vrea să facă abuz de poziţia pe care o are – eu fiind ziaristă, iar el reprezentant al legii – dar a zis că poate îmi povesteşti tu şi, dacă e aşa, el nu o să te poată opri. Aşa că m-am gândit: dacă îmi arăţi tu, îţi arăt şi eu. Ce zici?

Kennedy se hotărî să fie pe deplin sinceră.

— Nu pot spune nimic până nu ştiu ce ai tu să îmi arăţi.

„Şi dacă sunt numai poveşti cu fantome, s-ar putea să trebuiască să îţi răsplătesc urât ospitalitatea.”

Moggs acceptă cu un zâmbet.

— Ai dreptate. Ai mare dreptate. Totuşi, uite. Web e un om bun, nu-i aşa? Adică ştiu că abia l-ai cunoscut, dar pun pariu că asta crezi. Dacă el e bun, crede că toată lumea e la fel. Asta e o slăbiciune pentru un poliţist.

— Hei, sunt şi eu aici, protestă Gayle.

— Taci, Web, îi zise Moggs cu afecţiune.

Continuă să o privească pe Kennedy şi parcă avea o lumină în ochi.

— Dar eu sunt o ştiristă obosită, sergent şi ştiu că nu e nimeni curat. Cred că sunteţi de acord cu mine, nu?

— Eu aş zice juma-juma, acceptă Kennedy cu precauţie.

— Ei bine, începu Moggs, eu nu. Eu cred că procentajul e mult mai dezechilibrat. Aşa că, uite cum stau lucrurile. Web primeşte un mesaj de la cineva din afara oraşului, un alt poliţist, care îi cere ajutorul. Iar la început, Web s-a gândit cum să îl ajute. În vreme ce eu mi-am zis: ce naiba? Ce am eu de pierdut în situaţia asta? Ce pare că faci dacă te tot învârţi în jurul lui şi-l tot înţepi cu un băţ? Înţelegi ce vreau să zic?

Kennedy înţelese întrebarea din spatele întrebării şi ştiu fără nici o îndoială că rămăsese cu gura căscată.

— Da, zise ea. Înţeleg.

— Aşa că, în timp ce Web îţi aşterne covorul roşu şi îmi spune

mie lucrurile astea grozave despre tine – ce deşteaptă eşti, ce politicoasă şi ce accent minunat ai etc. – eu nu pot să nu mă întreb cine e sergentul Kennedy şi care e de fapt problema ei. Pentru că toată lumea are aşa ceva.

— Mda, zise Kennedy. Presupun că aşa e.

— Iar problema ta e că nu mai eşti poliţist. Ai fost scoasă pe tuşă sau ai renunţat de bunăvoie – depinde pe cine întreb. Dar ai uitat să îi spui asta lui Web când l-ai rugat să te ajute să investighezi cazul.

Kennedy se surprinse roşind. Ştia că era doar o chestiune de timp până când toată lumea avea să afle că referinţele ei că nu mai sunt valabile şi nu s-a aşteptat ca momentul în care se va întâmpla asta să fie atât de dureros.

Se întoarse spre Gayle.

— Îmi pare foarte rău, domnule şerif, zise ea cu sinceritate. Probabil credeţi că m-am folosit de dumneavoastră cu mult cinism şi poate aşa e. Dar nu ştiţi cât am muncit la cazul ăsta. Cât am pierdut. Şi nu am putut renunţa. Chiar şi când am fost eliminată, când am ieşit din poliţie, nu am putut renunţa.

Se ridică, gata să plece singură sau însoţită, dar Gayle izbucni într-un hohot de râs când îi văzu faţa solemnă şi încordată.

— Stai jos, sergent, spuse el. Eu nu cred că ai minţit aşa grav. Ştiu că unii sunt poliţişti înainte de a avea insigna şi continuă să fie poliţişti şi după ce o predau. Sau nu primesc niciodată o insignă, cum e şi cazul lui Moggs, dar au instinctul şi acel mod de a privi lumea.

— E în sânge, spuse Moggs, lipsită de modestie. Serios, domnişoară Kennedy – cred că n-ar trebui să-ţi spun „sergent” – nu am încercat să îţi dau peste nas. Voiam doar să ştii că am aflat. Ne-am prins. Dar oricum nu ai jurisdicţie aici şi ştiu sigur că ai lucrat la cazul ăsta până în ziua când ţi-ai pierdut slujba. Deşi toţi ceilalţi cred că ai greşit, nimic nu te poate opri. Şi mai e ceva: Web nu a încălcat nici o regulă ajutându-te. Toate astea sunt chestiuni publice. Şeriful ţinutului îţi poate spune orice vrea despre un caz în desfăşurare.

— Deşi, în general, nu face aşa, interveni Gayle. N-aş vrea să credeţi că sunt indiscret faţă de oricine trece pe stradă, sergent.

— La naiba, zise Moggs, adevărul gol-goluţ e că lucrezi pe teritoriul nostru şi de-aceea am vrut să mâncăm împreună, asta am avut eu să îţi spun. Ce părere ai?

Întinse mâna. Încă roşind, Kennedy i-o strânse, dar nu într-un

mod formal, ci bătând palma şi strângându-i degetul mare, gest mult mai intens şi mai liniştitor.

— Haide în sufragerie, spuse Moggs. Şi o să îţi arăt ce am eu.

O conduse din nou prin perdeaua de mărgele şi apoi printr-un hol îngust în sufragerie, care era un spaţiu primitor şi plăcut, cu mobilă uşoară şi culori calde. O sofa mare avea o cuvertură tricotată cu un vultur american stilizat, dar foarte frumos.

— De fapt, zise Moggs imediat ce Kennedy se aşeză pe canapea, s-ar putea ca exact ăsta să fie lucrul pentru care avem nevoie de mai multă cafea. Mă duc să mai fac o tură.

Se îndreptă din nou spre bucătărie, iar Gayle o urmă un minut mai târziu, mormăind ceva cum că vrea să o ajute cu tava. Rămasă singură, Kennedy se uită pe pereţi, până când pulsul ei redeveni normal: erau multe poze, dar Eileen Moggs nu apărea în nici una. Era un perete plin cu portrete: Webster Gayle (două), George Clooney, Jesse Jackson, Bill Clinton, Bono, Donald Rumsfeld, uitându-se urât cu toţii. Peretele din faţă avea poze cu locuri: Marele Canion, Route 66, cu simbolul specific şi motocicletele, ruinele de la Anasazi, cactuşi, legislaţia statului contestată de sute de protestatari; şi o poză – destul de tulburătoare – cu nişte poliţişti în uniformă sau poate soldaţi (Kennedy nu ştia atât de bine codul uniformelor) în deşert, pozând solemn lângă cadavrul unui negru.

Gayle veni cu trei căni pe o tavă, intrând cu spatele printre mărgele şi plecându-şi capul. Moggs îl urma, ducând o tavă cu prăjituri şi, cumva fără logică, o sticlă de Jim Beam. Moggs puse tava jos şi desfăcu sticla de whisky.

— De obicei, pun un strop în cafea, îi spuse ea lui Kennedy. Doar un pic. Simbolic, dar face ca lucrurile să pară puţin mai bune.

Turnă în ceaşca ei, apoi îi făcu semn lui Kennedy.

— O să vorbim despre lucrurile mai puţin bune?

Moggs zâmbi.

— Păi, n-am făcut asta deja?

— Bine, încuviinţă Kennedy, iar Moggs turnă.

— Eu spun pas, anunţă Gayle, trebuie să mă întorc la lucru.

— Şi eu sunt în timpul serviciului, bombăni Moggs.

— Sigur, dar toată lumea se aşteaptă ca un ziarist să fie beat!

Se tachinau cu aerul intim al unor iubiţi. Nu trebuiau să râdă la glumele celuilalt. Moggs se îndreptă către un birou mare în formă de „L”, într-un colţ al camerei şi se întoarse cu un dosar gros

verde, pe care îl puse pe masă între ele, împingând tava cu prăjituri pentru a-i face loc: *la piece de resistance.*

— OK, zise ea cu aerul cuiva care trece la subiect. Ăsta e dosarul cu morţii vii.

Kennedy nu simţea neapărat fiori de nerăbdare, dar tot avu o senzaţie de leşin.

— Fantomele din zborul 124? întrebă ea.

— Absolut, confirmă Moggs. Uită-te şi tu. Îţi promit dezvăluiri, semne şi minuni.

— Eu nu prea… cred în asta, protestă Kennedy, uşor scârbită.

— A, nici eu, sergent. Dar citeşte oricum. Apoi vorbim.

O jumătate de oră mai târziu, Kennedy încă era afundată în lectură, sub privirea gazdelor ei binevoitoare – dar semnele şi minunile tot întârziau să apară. De fapt, dosarul conţinea exact ce se aşteptase: o supă reîncălzită de legende urbane, scurte poveşti de groază şi autoiluzionări triste.

Toţi suspecţii erau acolo: cel care a trimis e-mailuri pline de vorbărie indescifrabilă de la biroul lui în timp ce corpul său era pe o masă într-o morgă din Arizona; femeia care simţise mâna bărbatului ei pe umăr şi sărutul lui pe obraz în timp ce avionul se prăbuşea, maşina care rămăsese cu motorul pornit pe autostradă în miez de noapte („Cheile soţiei mele erau în contact, iar ea le avea când a murit, vă jur!”), chipul mamei cu copilul desenate pe fereastra aburită de la maternitate şi bătrânica simpatică ce a recunoscut în ele, fără ezitare şi cu lacrimi în ochi, mâna nepoatei („întotdeauna se desena pe ea însăşi cu părul creţ, cu toate că şi-l tunsese acum un an!”).

Şi aşa mai departe, cu variaţii minore. Poveşti pe care şi le spun oamenii pentru a se convinge că moartea nu e sfârşitul definitiv.

Kennedy închise dosarul, citit abia pe jumătate, ca să arate că a terminat. Dacă ajunsese la vreo concluzie, aceea era că Gayle şi Moggs făceau parte dintr-o biserică americană mai suprarealistă şi se pregătea să le spună că sandvişurile pe care le adunaseră nu erau suficiente pentru a face un picnic.

— Aşa cum am spus, repetă ea pe un ton cât de neutru posibil, nu cred în povestea asta cu viaţa de după moarte. E interesant, dar nu e genul meu de…

— Interesant? făcu Moggs, neîncrezătoare. De ce spui asta, domnişoară Kennedy? Toate astea sunt exact aceleaşi mizerii ca

şi cele pe care ni le bagă pe gât zilnic pliantele de supermarket. E mai mult decât interesant, nu pot trece de şase pagini fără să-mi piară cheful de viaţă.

— Păi şi-atunci? întrebă nedumerită Kennedy. De ce mi le arăţi mie?

— Bună întrebare, spuse Moggs. Iar eu o să răspund cu o altă întrebare. Ce observi la toate prostiile astea? Ce tipar au?

În tonul ei era o undă de viclenie sau de înfumurare: tonul profesorului care ştie deja răspunsul şi aşteaptă să dai tu unul greşit.

Kennedy redeschise dosarul, scană din nou primele pagini fără mai mult entuziasm decât prima dată.

— Nu există repere clare. Nimic verificabil. Nimic care să nu poată fi fabricat sau imaginat. Exact stilul de tabloid: faptele şi numele cât mai sporadic pomenite, pentru ca restul să fie ocupat de speculaţii. Poveştile preluate de la o agenţie de ştiri şi prelucrate de o alta.

— Absolut, încuviinţă Moggs. Am mai văzut asta, domnişoară Kennedy – uite, pot să îţi spun Heather? Mersi. Am mai văzut toate astea, Heather şi se pare că şi tu la fel. Dar ştii cum se spune, excepţia e cea care confirmă regula, iar de data asta, excepţia e destul de vizibilă – sare în ochi.

Kennedy îşi ridică mâinile a nedumerire.

— Eu nu o văd.

Simţea că Gayle ardea de nerăbdare să intervină, dar se abţinea, probabil îşi dădea seama că Moggs era vedeta aici.

— Adevărul e, începu Moggs, dându-se uşor în spate, că şi mie mi-a luat ceva să mă prind. Web mă înnebunise cu poveştile astea. Şi chiar şi când nu vorbea despre asta, se vedea pe faţa lui că acolo se gândeşte. Aşa că am întocmit dosarul ăsta ca să-i pot da cu el în cap – să-i arăt în toate modurile că e doar praf în ochi. Şi apoi m-am prins: pentru că erau adunate toate la un loc, cred, iar Web a încercat să le aranjeze cronologic. Asta a fost cheia. Întoarce-te la început, Heather şi gândeşte-te că e în ordine cronologică.

Primul articol era despre Peter Bonville, funcţionarul atât de obişnuit cu rutina zilnică, încât moartea nu l-a împiedicat să apară la birou, să îşi facă o cană de cafea, să îşi deschidă calculatorul şi să se uite în căsuţa de e-mail. Ceva îi atrăgea atenţia lui Kennedy. Verifică data: 5 iulie. Trei zile după prăbuşirea avionului.

— Dar ăsta nu e primul, spuse ea. Mai era unul datat 4 iulie.

— Sylvia Gallos, confirmă Moggs. Aşa e. Asta m-a surprins şi pe mine la început, dar e o eroare de paralaxă. Gallos a sunat seara târziu la un post de radio, chiar în noaptea în care s-a întâmplat. Aşa că nu e nici un decalaj de timp. Se întâmplă pe 4 iulie şi tot pe 4 iulie e înregistrată. Povestea cu Bonville apare a doua zi, dar a avut loc cu două zile mai devreme. Doar că a apărut la ştiri abia când cineva a observat.

Acum se apropiau şi de miezul chestiunii. Moggs nu coborî vocea, dar se aplecă mai mult spre Kennedy, ca şi când ce avea de spus merita tot scenariul ăsta conspirativ.

— Au existat foarte multe versiuni ale poveştii lui Peter Bonville, cu o mulţime de detalii legate de ce a făcut când a apărut în acea zi la lucru. De exemplu, unii spun că a intrat cu actul de identitate. Fals. Nu există dovezi că a intrat sau a ieşit din clădire. Bonville şi-a făcut o cană de cafea pe care a băut-o pe jumătate. Fals. Din câte ştiu eu, numai zona biroului, care era deschisă, a avut un vizitator. Bucătăria era în altă parte şi nimeni nu a intrat acolo. Bonville a vorbit cu unii dintre colegi, care abia mai târziu au aflat că vorbeau cu o fantomă. Fals. Nimeni nu l-a văzut. Singurele dovezi sunt cele de pe calculatorul lui, care a fost deschis şi folosit.

— Folosit la ce? întrebă Kennedy.

Simţi un fior în ceafă şi pe braţe. Oare exista şi vreun sâmbure de adevăr în toate poveştile astea obosite şi sforăitoare?

— Ei bine, există şi aici mai multe versiuni, răspunse Moggs. Unele dintre ele spun că Bonville a intrat pe site-uri porno. Majoritatea spun că a trimis e-mailuri: fie e-mailuri pline de chestii ilizibile, fie cu plângeri cum că se află într-un deşert unde soarele nu mai răsare. Din nou, am verificat la Departamentul de Lucrări Publice din New York, unde lucra Bonville. Sigur că nu aveau de ce să vorbească cu mine, nici măcar cu Web, dacă ar fi sunat, pentru că jurisdicţia lui se termină la graniţa ţinutului. Dar au fost de acord să vorbească. Erau cam sătui de toate poveştile astea care circulau şi voiau să clarifice lucrurile. Au spus că e-mailul lui Bonville nu a fost accesat şi nici browserul. Tot ce a făcut el – sau mă rog, cine o fi fost – a fost să acceseze nişte fişiere şi să le şteargă. Aşa că au spus că o fi fost vreun hacker, nu o fantomă.

Sâmburele acela de adevăr devenise brusc mai important, drept care şi Kennedy se lăsă în faţă, de parcă era gata să se

aplece peste masă şi să o sărute pe Moggs – ceea ce probabil că l-ar fi făcut pe şerif să îşi schimbe buna părere despre ea.

— Ce fişiere? Ştim ce conţineau?

— Nu, nu ştim. Şi nici ei, pentru că serverul principal al departamentului s-a virusat în acea zi şi tot ce era stocat a dispărut, iar ei nu au putut face nimic. Tot ce a rămas a fost o listă cu numele fişierelor, dar nimic clar. Date 1, Date 2, Date 3 – nume de genul ăsta.

Kennedy se gândi evident la un singur lucru: Rotgut? Dar nu, era imposibil. Dacă cineva din echipa lui Stuart Barlow ar fi vorbit cu un funcţionar mărunt de la o agenţie publică din New York ar fi dat de mult de urma asta. Aici era altceva: nu era vorba de Rotgut. Dar asemănarea era destul de mare pentru ca soluţia să fie aceeaşi: trimiterea lui Michael Brand.

Moggs continuă:

— Aşa că nu prea ai pe ce să te bazezi, până la urmă. Dar iată ce m-a făcut să caut mai departe. Am spus că ăsta e primul dintre incidentele cu fantome. Doar că nu ţi-am spus cât de devreme s-a petrecut. Programul acela indică foarte clar când au fost modificate ultima dată fişierele şi când au fost şterse. Ei bine, orele sunt foarte apropiate, e vorba de cinci minute, începând cu ora 11:13 a.m. Pe data de 2 iulie. Cu alte cuvinte, fişierele au fost şterse când avionul CA 124 încă era în aer: cu vreo zece minute înainte ca Peter Bonville să devină fantomă.

Kennedy verifică şi ea orele şi apoi se gândi un minut la munca de detectiv făcută de Moggs: de fapt, vreo cinci secunde.

— Ai dreptate, îi spuse ea plină de admiraţie. Ai reuşit să… Ai dibuit-o perfect, domnişoară Moggs. Eileen. Intuiţie grozavă excelent urmată.

Moggs râse – îi plăcură şi formularea şi complimentul.

— Intuiţie grozavă excelent urmată, apoi două zile fără nimic şi apoi apar celelalte poveşti cu fantome. Aşa că, până să se prindă superiorul lui Bonville că lipsesc nişte documente şi să-l anunţe pe şeful de birou, toate celelalte poveşti încep să se ivească. Şi aşa a şi apărut ştirea – o altă fantomă din zborul 124.

Kennedy dădu uşor din cap, întorcând logica raţionamentului pe-o parte şi pe alta.

— Asta e o chestie foarte deşteaptă, murmură ea. Îţi acoperi urmele pe cât posibil, dar când îţi dai seama că ceva ţi-a scăpat, inventezi alte piste ca să arăţi că nu duc nicăieri.

— Invenţiile cuiva care nu ştie să mintă, spuse Moggs.

Părea un citat, dar Kennedy nu se prinse şi nici nu avu chef să întrebe. În schimb, se întoarse către Gayle.

— Deci credeţi că cineva a profitat de absenţa temporară a tipului ăstuia ca să-i umble în computer şi să-i şteargă ceva de acolo? Şi când, în loc să apară la serviciu, a venit vestea morţii sale, au inventat o poveste fantastică pentru a acoperi asta?

— Exact asta cred, aprobă Gayle.

— Eu cred că vă înşelaţi.

Gayle clipi de câteva ori, lovit de cuvintele dure. Cu o clipă în urmă, conspirau cu toţii şi îi descopereau pe conspiratori: acum Kennedy nu mai voia să joace jocul ăsta.

— Cum aşa? o întrebă el.

Kennedy se întoarse spre Moggs.

— Ai lista cu pasagerii zborului 124? întrebă ea.

Moggs dădu din cap.

— Am toate informaţiile pe care le-am obţinut pe cale legală despre povestea asta, ba chiar şi un pic mai mult.

— Poţi să mi-o arăţi?

Moggs se îndreptă spre birou şi îşi deschise calculatorul. Şeriful Gayle i se alătură şi rămase în spatele ei în timp ce acesta îşi tasta parola. Îşi lăsă mâinile pe umerii ei, un gest de protecţie şi solidaritate. Îi arătară comoara lui Kennedy. Oare avea de gând să le spună că e o prostie?

Moggs scrise ceva şi apoi deschise un document.

— OK, zise ea. L-am deschis.

— Găseşte-l pe Peter Bonville.

— Gata. E între primii, evident.

— Bine, o să vă spun ce loc a avut.

Moggs o privi uimită.

— Din memorie?

— Nu i-am auzit numele până acum.

— Şi-atunci cum ştii pe ce loc a stat?

— Poate nu ştiu. Din multe puncte de vedere, sper să mă înşel. E cumva 29E?

Amândoi s-au uitat la ecran şi apoi la ea.

— Cum ai ştiut? întrebă Gayle.

Kennedy căută în buzunarul interior şi scoase foaia împăturită pe care i-o dăduse Gayle cu o zi în urmă: fotocopia dolarului pe care îl avea Brand la el. I-o arătă: Gayle o luă şi o studie, dar Moggs se prinse prima.

— Cele trei linii de pe bancnotă, spuse ea. Sunt chiar peste

numărul seriei, jos.

— Nenorocitul! exclamă Gayle uimit, prinzându-se o secundă mai târziu.

Cele trei linii tăiau un „E”, un „2” şi un „9”.

— Prima dată când am văzut bancnota am crezut că e un mesaj codat, spuse Kennedy. Cei pe care i-am urmărit… sunt obsedaţi de coduri şi mesaje ascunse. Se cred cei mai tari din parcare şi au impresia că pot opera în văzul lumii dacă îşi acoperă mijloacele de comunicare. Iar asta e exact în genul lor.

— Şi de ce înseamnă că ne înşelăm? o întrebă Gayle.

— Fiindcă aţi crezut că cei care au umblat la calculatorul lui Bonville au făcut-o profitând de ocazie. Nu a fost aşa. Persoana care i-a dat bancnota asta lui Brand i-a spus de fapt cine e ţinta. Ceea ce înseamnă că Brand s-a urcat în avion cu intenţia de a-l ucide pe Bonville. Iar noi nu vom şti niciodată…

— O, Dumnezeule! murmură Moggs.

— El i-a ucis pe toţi. Pe toţi de la bord. Şi-a încheiat misiunea deturnând zborul CA 124.

49

Într-un anumit fel, după asta, totul a devenit mai uşor.

Bonville nu se îmbarcase la Los Angeles. Fusese în zborul 124 încă de la început: Aeroportul Internaţional „Benito Juarez International”, Mexico City. Kennedy îl rugă pe Gayle – în ciuda chestiunilor legate de jurisdicţie despre care vorbise deja Moggs – să îl sune pe superiorul lui Bonville, Lucy Miller-Molloy, de la Departamentul de Lucrări Publice din New York. Ce căutase Bonville în Mexico City? Şi dacă tot vorbeau despre asta, cu ce se ocupa, în general, Bonville? Ce slujbă avea, în ce departament? În ce era specializat?

Răspunsul scurt a fost rutarea interconexiunilor. Răspunsul ceva mai lung: Bonville era un profesionist respectat în domeniul din ce în ce mai extins al reglării raportului dintre închiderea şi deschiderea elementelor de comutaţie. Miller-Molloy ştia mult mai multe decât îi spunea unui outsider, dar îi povesti îndeajuns lui Gayle, încât acesta să le poată reproduce povestea în mare lui Kennedy şi Moggs, fără să se contrazică.

— Să zicem că te afli la conducerea unui oraş şi ai un generator care asigură energia oraşului. Uneori ai nevoie de o mare cantitate de energie, alteori, nu. Aşa că foloseşti momentele de repaus pentru a încărca generatoarele auxiliare – sau să zicem pentru a pompa apă în susul râului, peste un dig, folosindu-te de o instalaţie hidroenergetică. Şi apoi, când te apropii de un moment de consum maxim, poţi folosi surplusul acela de energie, ca atunci când ai nişte economii şi îţi plăteşti datoriile – îţi măreşti capacitatea de producţie pentru un moment de consum maxim.

Se pare că erau multe modalităţi de a regla raportul dintre închiderea şi deschiderea elementelor de comutaţie, unele atât de ieftine, încât puteau acoperi toate costurile. Ceea ce făcea Bonville era să se uite la sisteme şi să spună: „Aveţi loc pentru asta şi asta şi o să vă coste atâta pentru fiecare ergi[16]”.

Departamentul pentru Lucrări Publice din New York îl folosise

---

[16] Unitate de măsura a energiei, egală cu lucrul mecanic efectuat de o forţă de o dină care îşi deplasează punctul de aplicaţie cu un centimetru.

pe Bonville pe post de consultant extern o vreme şi-apoi l-a angajat – o consecinţă plăcută fiind faptul că îl puteau împrumuta o vreme altor municipalităţi, câştigând bani frumoşi din asta. Mexico City era cea mai recentă.

— Deci se afla acolo pentru a-i învăţa cum să economisească electricitatea, rezumă Gayle, când le povesti apoi lui Kennedy şi Moggs. Le analiza energia folosită, apoi le spunea unde anume au supracapacitate în sistem şi cum o puteau folosi.

Erau acum deja la a patra ceaşcă de cafea, era miezul zilei, iar Gayle renunţase la restricţiile legate de whisky, îşi turnă şi el o picătură într-un pahar mic, pe care scria cu litere roşii „Cadou din Tijuana”. Dovadă erau şi sombrero-ul şi cactusul stilizate.

— Nu prea înţeleg cum se leagă povestea asta de a ta, îi spuse Moggs lui Kennedy, frunzărind notiţele despre Bonville, pe care le completase în cursul dimineţii. Tribul ăsta al lui Iuda îi ucide pe toţi cei care află de Biblia lor secretă, da? Şi Bonville a dat cumva peste Manuscrisul Rotgut undeva în Mexico?

Kennedy medita exact la acelaşi lucru şi ajunsese la o concluzie.

— Cred că au o bătaie mult mai lungă, spuse ea, în timp ce Moggs termina de scris la calculator. Ideea ca nimeni să nu afle de Evanghelia după Iuda nu e o simplă credinţă oarbă. Dacă ar fi fost, i-ar fi ucis pe toţi cei care au citit versiunea codificată ce a apărut acum câţiva ani – Codicele Tehacos. Ideea e, cred, că nu vor să ştie nimeni de existenţa lor sau că au existat vreodată. Versiunea completă a evangheliei, cea obţinută de Barlow din studiul Rotgut-ului vorbeşte despre regulile şi despre organizarea lor. Era clar că venerarea lui Iuda era ceva ce le definea comunitatea. Tribul. Cred că asta nu vor să se afle.

— Un vechi trib al lui Iuda? Tot nu are nici un sens.

— Ei bine, spuse Kennedy, poate că are. Ştim că Bonville călătorea prin toată lumea dând sfaturi – celor din administraţia locală, agenţiilor publice – despre consumul de energie. Aşa că avea acces la tot felul de date: despre fluxul de energie, despre energia consumată în diferite momente şi locuri. Dacă a găsit nişte date care nu se potriveau cu nimic?

Moggs încremeni cu degetele pe tastatură. Se întoarse spre Kennedy.

— Consum de energie acolo unde nu ar fi trebuit să existe, spuse ea.

— Exact. Sau cel puţin mai mare decât ar fi trebuit să fie,

pentru un anumit spaţiu şi o anumită densitate a populaţiei. Ar fi putut afla unde s-a stabilit poporul lui Iuda, pornind de la nişte simple statistici. Nici n-ar fi fost necesar să ştie ce anume exact. Dar a început să pună întrebările interzise şi să caute unde nu ar fi trebuit. Şi s-au gândit să îl reducă la tăcere, înainte să se prindă de tot.

Gayle o privi din nou neliniştit pe Moggs. Kennedy ştia ce îi trecea prin cap.

— Trebuie să fim foarte atenţi cui spunem despre asta, aprobă ea. De fapt, cred că ar trebui să păstrăm lucrurile astea între noi. Eileen, ai un laptop?

Moggs dădu din cap.

— Atunci copiază datele astea pe un stick de memorie şi mută-le în laptop – şi nu accesa internetul de pe calculator. Dacă au reuşit să ajungă la computerul lui Bonville, pot ajunge şi la al tău.

— Poate ar trebui să îmi deconectez şi computerul, murmură Moggs. Pentru internet, îl pot folosi pe cel de la birou.

Kennedy scutură din cap.

— Nu, nu-l deconecta, poartă-te ca şi când nu s-a întâmplat nimic. Dacă ar fi să te verifice vreodată, nu trebuie să găsească nimic ieşit din comun. Totul trebuie să pară că merge ca de obicei. Dacă se prind că îi urmărim, vor veni ei înainte. Şi, crede-mă, nu vrei să se întâmple asta.

— Care e următorul pas? întrebă Moggs.

— Santa Claus, răspunse Gayle înaintea lui Kennedy. Mergem încă o dată la depozitul unde sunt probele ca să vedem dacă în cutia cu lucrurile lui Bonville sau în maldărul ăla de lucruri banale nu există ceva care să ne indice peste ce anume a dat.

— Sunt de acord, spuse Kennedy. Şi facem asta chiar acum. Dacă nu găsim nimic acolo, mergem la biroul lui din New York şi cerem o listă cu locurile unde a fost Bonville în ultimul an. Asta cel puţin mai restrânge aria căutărilor.

— Ba chiar mai mult, zise Moggs. Dacă ai confrunta lista aceea cu datele de pe serverul din New York, ai găsi o singură nepotrivire – acel loc din care au fost şterse datele.

La sfârşit, căzură de acord să încerce ambele variante. Moggs urma să rămână acasă şi să dea acel telefon.

Gayle şi Kennedy urmau să meargă la depozitul de probe din Santa Claus şi să caute arma crimei. Asta zisese Gayle, iar Kennedy se crispă.

— Faceţi-mi o favoare: am putea spune „să căutăm dovezi”?

50

Maşina lor era singura de pe autostrada 93: nu se vedea nimic în ambele direcţii. Totuşi, Kennedy se tot uita în oglinda retrovizoare din minut în minut: nu putea crede că deşertul e gol.

— Va trebui să dăm câteva explicaţii, medită Gayle. Şi odată ce vom da explicaţiile, totul va ajunge la nivel federal. Nu ştiu dacă e bine sau nu. Oamenii ăştia au multe resurse. Şi cred că, odată ce riscul e să se răspândească la scară largă, nu văd ce altă problemă ar mai fi. Nimeni nu ne va căuta dacă toată povestea se află. Dar agenţii federali au propriile reguli cu care e foarte greu să negociezi. S-ar putea ca vacanţa ta în Arizona să fie ceva mai lungă, sergent. Dacă vor crede că au nevoie de ceea ce ştii, s-ar putea să nu te lase să pleci. Şi ştiu că poliţia londoneză nu te sprijină. Dar să te ţinem la distanţă de ei… asta va fi cam greu dacă am ajuns în punctul ăsta.

— Nu va trebui să minţiţi pentru mine, domnule şerif, îi spuse Kennedy. Faceţi ceea ce credeţi de cuviinţă şi, dacă încălcăm vreo regulă în toată povestea asta, vă rog să daţi vina pe mine.

— Nu vreau să fac asta.

— OK. Dar eu am dat buzna aici minţindu-vă, iar minciuna asta e deja pe hârtie. Nimeni nu trebuie să ştie că aţi aflat. Dumneavoastră doar aţi ajutat un alt poliţist. Totul a pornit de aici.

— OK, zise Gayle, îmi place ideea.

Maşina model Biscayne dădu un rateu, care sună ca o tuse jenată.

Ieşiră de pe autostradă, parcară şi intrară în depozit. Era deja mijlocul după-amiezii, aşa că era şi mai cald decât prima dată. Gayle porni aerul condiţionat şi rămaseră în maşină până când începu să se simtă o schimbare.

— Sunteţi de multă vreme cu Moggs? întrebă Kennedy.

Gayle roşi puţin.

— A, zise el, genul acela de relaţie… ştiţi, ce se aude nu e întotdeauna ce…

Se opri, fără să mai poată articula nici un cuvânt, apoi puse şi el o întrebare.

— Dar tu? Există şi un domn sergent Kennedy, sergent Kennedy? Vreun bărbat special în viaţa ta?

Faptul că el era aşa de evaziv o făcu să vrea să fie directă.

— Sunt lesbiană, îi răspunse. Dar nu am pe nimeni acum. De multă vreme nu am mai avut o relaţie.

Gayle roşi şi mai tare.

— Aha, făcu el. Ei bine… lucruri diferite pentru…

Dar nici propoziţia asta nu avea să o ducă la capăt.

— Cred că putem merge acum, zise el, ieşind din nou din maşină.

Era adevărat că se mai răcorise în depozit. Merseră direct la rafturile din dreapta, luând în trecere dosarul roşu.

Ca un general, Gayle făcu planul campaniei. Aduse două perechi de mănuşi de protecţie, îi întinse ei una şi un spray dezinfectant.

— Avem de căutat de aici până aici, îi spuse, făcându-i semn cu capul, în timp ce se dădea pe sine şi pe ea cu dezinfectant. Ne-am străduit să grupăm obiectele similare, dar, sincer, totul a depins de cel care a notat ordinea. Anstruther a folosit propriile categorii, care mie nu mi s-au părut prea logice, iar Scuff e doar leneş, aşa că nu cred că e bine să trecem ceva cu vederea.

Îşi puse mănuşile.

— De la 138 la 197 sunt haine, cărora le-am întors buzunarele pe dos, aşa că pe acelea hai să le lăsăm la urmă. Mă tem că de aici nu o să scoatem mare lucru. 198 e acolo, aşa că ne rămân… cinci unităţi sau şaizeci de cutii, mai mult sau mai puţin. Eu o să încep dintr-un capăt, iar tu de la celălalt şi ne întâlnim la mijloc.

Kennedy dădu din cap şi se duse la locul ei, punându-şi mănuşile. Gayle o strigă.

— Sergent?

Se întoarse.

— Da?

— Nu mă interesează cu cine împărţi patul. Numai că am fost crescut să nu vorbesc despre asta. Să nu te superi.

Părea ridicol de sincer. Kennedy zâmbi.

— Deloc, zise ea.

— OK, spor.

— Şi dumneavoastră, şerifule.

Conţinuturile cutiilor erau un amestec tragicomic. Le zărise şi mai devreme, atunci când deschisese dosarul roşu. Acum trebuia să caute prin ele şi se dovedi o treabă plină de groază şi emoţii: ca şi când ar fi încercat să ghicească viitorul în organele interne ale unor copii sacrificaţi. Dar, de fapt, ea încerca să ghicească

trecutul şi nu îşi putea permite să fie atât de sensibilă.

Obiectele în sine erau banale. Ceea ce le făcea cumplite era faptul că erau atât de personale: un portofel cu poze în care râdeau doi copii, un băiat şi o fetiţă, fetiţa uşor saşie; un stilou din argint gravat cu „MG – la 40 de ani”; un breloc de care atârna un cristal cu o imagine 3D în el – portretul unei femei aristocrate în vârstă – gravată cu laser; un MP3-player într-o cutie cu imagini din benzi desenate, pe care era mâzgălit cu marker negru „Stu Pearce”. Bucăţi din nişte vieţi sfârtecate, încă sângerânde, după ce ţipetele au încetat, iar cadavrele au fost îngropate.

Se luptă să alunge emoţiile pe care le simţea: nu făceau decât să îi încetinească mişcările şi să o împiedice să gândească. Se uita după ceva ce i-ar fi putut aparţine lui Peter Bonville şi care poate ar fi conţinut un mesaj. Un CD, un stick de memorie, un reportofon, un walkman, un jurnal. În cele din urmă aveau să ajungă la căşti, iar Gayle avea să se lupte cu cel de-al patrulea amendament şi conştiinţa sa.

Dar Gayle a fost cel care a dat peste comoară şi probabil că nici nu trecuse atât de mult timp, după cum arăta ceasul. Subiectiv vorbind, fiecare minut pe care îl petreceau săpând după aceste oseminte de hârtie părea o zi.

— Sergent.

Se întoarse spre el. Gayle ţinea în mână un carnet A5 sau poate ceva mai mic, cu literele „WALMART VALUE” scrise în relief pe coperta roşie.

— Sigur? întrebă Kennedy. Sau doar poate?

Gayle întoarse paginile cu multă grijă.

— Chiar aici la început avem o listă cu adrese şi cuvintele „Schimbat trenuri”. Apoi mai e o listă cu „Centre de interes”. Multe coloane cu cifre şi apoi asta. „Sâmbătă vizită la generatorul Siemens, Poniente 116 590, Industrial Vallejo, staţia de metrou Azcapotzalco, Mexico City, Distrito Federal: chestiuni de discutat”. Pare ceva destul de solid, aş zice.

Şi Kennedy era de aceeaşi părere. Veni să citească peste umărul lui Gayle în timp ce el întorcea paginile. Nu prea se înţelegea mare lucru, dar în mod sigur era vorba despre electricitate. Măsurători în amperi şi volţi, referinţe la capacitatea de generare, media de vârf şi cea obişnuită, rezistenţe, fluctuaţii în funcţie de timp şi district, districtele fiind Azcapotzalco, Alvaro Obregon, Magdalena.

Cu trei pagini înainte de final, mai era un tabel, cu titlul scris

cu majuscule „ANOMALII XOCHIMILCO”. Liste cu cifre, unele cu multe semne de întrebare, ca şi când ar fi fost toate ilogice şi iraţionale.

— Ce părere ai? întrebă Gayle.

— Cred că e clar ca bună ziua, zise Kennedy.

Trebuiră să decidă dacă să se oprească aici sau să continue. Poate mai erau şi altele: date digitale care să coroboreze şi să lămurească toate acele notiţe. Dar ce aveau deja era suficient cât să facă vâlvă şi să-i aducă pe agenţii federali, care să completeze restul spaţiilor albe cu probele necesare. Michael Brand ducea din nou la Stuart Barlow, iar apoi la deturnarea zborului 124. Zborul 124 ducea la Bonville, iar Bonville la… asta. La un loc numit Xochimilco. Probabil un loc în Mexic. Un loc important pentru tribul lui Iuda şi care probabil ar dovedi existenţa lui.

Kennedy compară asta cu perspectiva sumbră de a scotoci mai departe prin cutiile cu lucrurile celor decedaţi. Ecuaţia părea să indice un singur răspuns posibil.

Îi întâlni privirea lui Gayle, iar el dădu din cap, părând să recunoască tot ceea ce ea credea, deşi nu spusese.

— E suficient, hotărî şeriful. Cel puţin aşa cred. Hai să-i lăsăm pe şefii cei mari să se ocupe de aici încolo.

Ca şi mai devreme, în legătură cu bancnota de un dolar a lui Michael Brand – pe care o puse acum la loc – Gayle insistă să respecte protocolul pentru probe, semnând în registru pentru că luase cu sine caietul. Kennedy îl aşteptă la uşă, simţind cum un calm ciudat pune stăpânire pe ea. Acum, că găsise ceva, o armă – indiferent cât de mică – pe care să o poată folosi împotriva nenorociţilor care îl uciseseră pe Chris Harper, i se părea că mai trebuia doar să îşi dea drumul şi forţa de gravitaţie ar fi ajutat-o să revină cu picioarele pe pământ. Ştia însă că nu era aşa, că, de fapt, avea să înfrunte o altă furtună la întoarcerea în Anglia, chiar foarte curând, dar era un sentiment plăcut să se lase în voia acelei emoţii, chiar şi pentru o clipă.

— OK, zise Gayle, închizând dosarul. Cred că am terminat.

Îl aşteptă să încuie, iar apoi se îndreptară spre maşină, Gayle rămânând cu câţiva paşi în urmă.

— S-o sunăm pe Eileen? îl întrebă Kennedy. Aş fi vrut să ştiu cum i-a mers cu tipii din New York.

— O sun din maşină, am hands-free, zise Gayle. O să mă simt mult mai bine când…

În timp ce vorbea, se auzi un sunet ascuţit ca un pocnet de bici – glonţul i se înfipse în umăr, foarte aproape de gât. Probabil că glonţul trecuse prin el, pentru că, deşi sângele şiroia din locul în care intrase în corp, Kennedy observă un inel roşu pe spatele lui Gayle, care tot creştea, ca un soare la răsărit, iar apoi se scurgea şi îşi pierdea forma simetrică, asemenea ceasurilor care se topesc din tablourile lui Dali. Luat prin surprindere, şeriful scoase un geamăt de durere. Apoi căzu grămadă pe-o parte, pe jos.

Kennedy era mult prea şocată şi mult prea uluită pentru a se ascunde. Dar chiar şi-aşa, nu avea unde să se ducă. Cel mai aproape era Biscayne-ul – la vreo zece metri, în aceeaşi direcţie din care venise glonţul. Reuşind să îşi ia privirea de la Gayle care zăcea pe jos, se uită pe deasupra maşinii, spre Moşul Crăciun cu privire răutăcioasă aflat pe veranda casei celei mari.

Totuşi, nu Moşul trăsese: cel care trăsese ieşi din spatele lui, cu arma în mână. Era femeia de la barul din aeroportul „Benito Juarez”: cea care îi lăsase moneda de argint. Acum nu era machiată deloc, aşa că pielea roşie, arsă, care îi umbrea frumuseţea, se vedea extrem de clar.

— Doar noi două, spuse femeia cu un accent impersonal, dar totuşi distinct. Aşa ar fi trebuit să fie şi ultima dată, târfă criminală. Dar cine ştie ce vrea Dumnezeu de la noi? El m-a lăsat să aştept. Iar acum, în sfârşit, te va face să suferi!

51

Stând aşa de aproape şi la lumina zilei, nu mai era nici o îndoială cine era femeia: sub arsuri, avea aceeaşi paloare cadaverică precum ceilalţi asasini şi cei din Luton şi cei pe care îi ucisese Tillman la Dovecote.

Neînarmată şi în câmp deschis, Kennedy ştia că nu are nici o şansă. Făcu un pas în spate şi într-o parte, îndepărtându-se de femeie, ezitantă, nesigură, de parcă ar fi putut fugi. De fapt, încerca să se apropie de maşină.

Femeia râse – un râs sănătos, de real amuzament. Ridică mâna şi flutură ceva argintiu: nu era o monedă, ci cheile de la Biscayne, pe care Gayle le lăsase în contact pentru că cine naiba i le-ar fi putut fura aici? Le flutură în aer, prefăcându-se că le prinde şi, în ultimul moment, le dădu drumul pe jos şi le strivi sub talpa bocancului.

— Nu ai unde să te duci, spuse femeia. N-am fost aşa de proastă. Dar acum voi face ceva prostesc.

Îşi lăsă arma în jos, o întoarse şi lovi cu pumnul în mâner. Acesta i se desfăcu în palmă. Îl scoase şi îl aruncă în nisip. Apoi aruncă şi arma în spate, cu un gest de nepăsare. O privi pe Kennedy şi ridică din umeri teatral: „Ei, acum e acum”.

Reacţia lui Kennedy a fost imediată şi instinctivă – şi greşită, ştiu asta chiar din clipa în care a făcut-o. Fugi drept către femeia cu chipul alb ca varul, care stătea cu mâinile în şolduri şi o privea. Scoţând un ţipăt, lovi cu pumnul în faţa aceea rece şi dispreţuitoare – care, dacă şi-ar fi atins ţinta, ar fi ajuns drept în gâtul femeii.

Femeia o prinse de încheietură, o răsuci şi o aruncă – o mişcare care păru aproape improvizată, dar executată cu viteza luminii. Kennedy zbură într-un arc de cerc scurt: ateriză pe Moş Crăciun, făcându-l arşice, se izbi de zidul din spate şi ateriză cu zgomot.

Încercă să se ridice, dar simţi cum ceva foarte greu o ţintuieşte la pământ. Femeia îngenunchease lângă ea, cu ambele mâini în jurul gâtului său, într-o strânsoare agonizantă, ridicându-i capul, în timp ce, cu genunchiul aşezat între omoplaţii lui Kennedy, o ţinea lipită de podea.

— O să te doară mai mult decât crezi, îi murmură femeia în

ureche. Şi va dura mult mai mult decât crezi. În timp ce îţi fac asta, amicul tău sângerează şi va muri: cealaltă amică a ta, ziarista, e deja moartă. Iar arma cu care au fost ucişi va fi în mâna ta – cuţitul care te va ucide pe tine, în mâna şerifului. Haide, luptă-te. Luptă-te cu mine, nenorocito. Hai să te mai chinui un pic. Iar durerea ta e jertfa mea pentru Dumnezeu – îi place mult.

O izbi pe Kennedy cu capul de podeaua din lemn a verandei. Ameţită, cu urechile ţiuindu-i, Kennedy încercă să se rostogolească, mişcare neaşteptat de reuşită, pentru că femeia dispăruse, ridicându-se şi îndepărtându-se de ea.

Kennedy se ridică ameţită pe picioare. Femeia o aşteptă şi apoi se întoarse pe jumătate să o lovească în abdomen, cu o forţă devastatoare. Kennedy se aplecă, văzu pumnul care urma să o lovească, dar nu se putu feri şi fu trimisă în spate, clătinându-se. De data asta ieşi fix prin uşa căsuţei, care se făcu praf şi pulbere.

Femeia veni în spatele ei şi o ţintui iar, în timp ce ea încerca să-şi revină după această nouă lovitură. Era aşa de rapidă în mişcări! Kennedy era captivă: mâinile femeii îi blocau braţul, una mai jos şi alta mai sus de cot, în timp ce ea se apleca, foarte uşor, din talie. O presiune insuportabilă se lăsă pe braţul lui Kennedy. Auzi când osul se rupse. Deschise gura să ţipe, dar mâna femeii îi astupă gura, aşa că tot ce se auzi fu un scrâşnet din dinţi şi o respiraţie pe jumătate înghiţită.

— Ai răbdare, spuse femeia cu asprime. Linişteşte-te.

O ploaie de pumni şi ghionturi o făcu pe Kennedy să se dea în spate, clătinându-se, până când se izbi de peretele interior. Era o lovitură puternică, văzu stele, iar fiecare os din corp o resimţea. Vedea ca prin ceaţă cum femeia se pregătea să o lovească din nou. Se aruncă într-o parte: izbitura laterală tăie aerul dintre ele. Grinda din lemn, lată de zece centimetri, se rupse ca o nuia.

Pentru Kennedy, asta însemna două lucruri: mai întâi, că nu gâtul ei se rupsese; apoi, că le căzuse acoperişul în cap.

Era un acoperiş din şindrilă şi, la început, nu s-a prăbuşit complet, atârnând în jos ca o paletă imensă de prins muşte. Întâi a lovit-o pe femeie pentru că ea stătea în picioare: dar nu îndeajuns de tare cât să o doboare, însă destul cât să o rănească şi să îi distragă atenţia. Kennedy avu o secundă-două să prevadă ce urma şi să se rostogolească într-o parte – agonia se răspândea în braţul ei stâng în timp ce simţea apăsarea trupului

– dar acoperişul cădea oricum, precum un gheţar care se scufundă, stârnind o ploaie de lemn şi praf asupra lor.

Kennedy o împinse cu cotul şi cu genunchiul în stânga – cu ambii genunchi şi cu un singur cot, neputându-şi-l folosi pe cel stâng – până la peretele lateral, apoi se ridică într-o rână şi fugi spre uşă, pe care o putea zări prin tot acel talmeş-balmeş de aşchii, praf şi mizerie.

Aproape că reuşi.

Cuţitul o lovi în spate, în dreapta, pătrunzând foarte adânc. La început simţi ca o lovitură de pumn, iar apoi un fior se răspândi în tot corpul din punctul dureros. Nu era durere: era ceea ce preceda durerea şi aduse durerea cu tot urletul ei tăcut.

Doar elanul o făcu pe Kennedy să se mişte. Făcu un pas, apoi un altul, ieşi pe uşă în aerul clar şi fierbinte, dar se prăbuşi în genunchi şi se rostogoli de pe verandă, în nisip.

O auzi pe femeie în spate, iar apoi umbra acesteia o acoperi.

— Nu are otravă, spuse femeia pe un ton dur şi spart.

Tuşi o dată, de două ori. Bine! Măcar nenorocitul de praf i-a venit de hac.

— Lama nu are otravă. Nimic care ar putea lega moartea ta de celelalte crime. Şi aşa va fi o moarte mai lentă. O să stăm împreună noi două. Poate o să-ţi cânt până mori.

Kennedy încercă să se târască, folosindu-se de o singură mână, râcâind nisipul cu călcâiele, fără să se poată ajuta de mâna dreaptă sau de picioare. Încercă iar, se aplecă uşor în faţă, căzând din nou pe burtă şi înghiţind cu greu. Partea lovită nu era rece, ci simţea un fel de fierbinţeală pulsând neregulat. Nu îndrăzni să se uite: nici nu voia să ştie cât sânge pierdea.

Femeia începu să îşi strângă lucrurile, luându-şi arma şi rezerva de gloanţe. Cheile erau la cinci metri mai încolo, iar când se întinse după ele, se întoarse o clipă cu spatele la Kennedy.

Kennedy se mişcă şi începu să se târască şi mai repede, acoperind repede distanţa care o despărţea de trupul lui Gayle. Femeia se întoarse şi o văzu, zâmbi rece şi se prinse imediat ce voia Kennedy să facă. Când Kennedy ajunse lângă şerif, îşi încărcă arma şi ţinti rapid. Prea rapid: cartuşul nu intrase în locaş, iar arma scoase doar un clic.

Femeia aruncă arma şi fugi spre Kennedy.

Kennedy desfăcu arma de la cureaua şerifului şi scoase pistolul FN 5-7: nici nu avu timp să vadă dacă era încă în viaţă. Trase piedica şi se rostogoli pe spate. Oare aia era piedica? Era

acolo unde ar fi trebuit să fie, pe spatele mânerului, în stânga, dar poate că de fapt scosese cartuşul.

Arma era prea uşoară şi părea din plastic, ca o jucărie. Soarele o orbea, iar corpul femeii care fugea spre ea o umbri. Asta, plus distanţa, compensară faptul că apucase arma cu o singură mână şi că soarele o orbea. Întinse braţul şi trase.

Cei cărora le plac pistoalele cu calibrul de 5.7 milimetri sunt impresionaţi de capacitatea lor de 20 de focuri. Cei cărora nu le plac, sunt surprinşi de flashurile pe care le aruncă din când în când, ca raza unui proiector ce te loveşte drept în ochi. Luptându-se cu petele de lumină şi umbră care îi întunecau vederea, Kennedy apăsă iar şi iar pe trăgaci, cu un ritm regulat şi mecanic, mişcându-şi uşor încheietura mâinii la dreapta şi la stânga la fiecare patru focuri.

În sfârşit, arma rămase fără muniţie, iar trăgaciul mergea în gol. Lăsă să-i cadă arma.

Când reuşi din nou să se mişte, primul lucru pe care îl făcu – chiar înainte de a-şi sfâşia cămaşa cu mâna dreaptă şi cu dinţii ca să-şi facă feşe – a fost să verifice dacă femeia a murit. După cum observă, doar două dintre cele 20 de gloanţe o nimeriseră, iar unul o lovise în coapsă.

Celălalt pătrunsese prin partea din stânga a pieptului, iar după sunetele pe care le scotea femeia, probabil că ajunsese în plămân.

Kennedy nu putea face prea multe pentru ea. În orice caz, Gayle avea prioritate. Bandajându-i umărul şerifului numai cu dreapta, pentru că oasele braţului stâng se loveau unele de altele la fiecare mişcare, avu senzaţia că ţine în mână un ferăstrău cu lanţ şi poartă mănuşi. Îi luă multă vreme să facă asta, iar când termină, sângele din rana ei curgea tot mai tare, începând însă să se închege. Nu îndrăzni să scoată cuţitul din rană şi nici nu îşi putea bandaja rana aşa, prin urmare, îl lăsă acolo pur şi simplu.

Anunţă incidentul folosind staţia radio din maşină – probabil nu fu prea coerentă, fiindcă simţea că îşi pierde cunoştinţa. Connie – buldogul de la recepţie – ţipă de mai multe ori: „Web e OK? Web e OK?” Apoi „Anstruther. Vine Anstruther”. Şi pe urmă, tăcere.

În liniştea din jur, vocea femeii: sunete sugrumate şi bălmăjite. Kennedy se duse împleticindu-se până la ea, observă că faţa ei lividă era acum roşie ca a unui indian de la Hollywood, din pricina

arsurilor şi a propriului sânge.

Gayle îşi lăsase haina pe scaunul din maşină. Kennedy reuşi să o împăturească şi să o aşeze sub capul şi umerii femeii, sperând să poată respira mai bine. Nu păru să aibă vreun efect.

Femeia se străduia în continuare să vorbească: la început, într-o limbă străină, plină de labiale lichide (mult mai puţin plăcută auzului când lichidul însemna sânge) şi, din când în când, o cascadă de sunete glotale; apoi în engleză şi, în cele din urmă, un fel de ţipete slabe.

Înainte să moară, privirea ei întunecată o fixă pe Kennedy cu o intensitate sălbatică, şoptindu-i un secret.

Păru să o bucure faptul că aceasta o auzise şi că plângea.

PARTEA A PATRA

Ginat'Dania

52

Disperarea te paralizează. Te ţintuieşte locului, ca un tren abandonat pe o linie secundară scoasă din uz.

Tillman încercase să nu dispere timp de treisprezece ani, numai datorită faptului că avea un plan de urmat. Erau lucruri care trebuiau făcute, iar el le făcuse, de la A şi B, apoi C, cu o concentrare încrâncenată şi cu răbdare infinită. Dar toate astea erau doar un refugiu, o salvare.

Acum, dintr-odată, nu mai avea nimic de făcut. Michael Brand era mort, iar urma pierdută. Poate Kennedy avea să reuşească să continue investigaţia cazului Rotgut, încercând să scoată ceva de pe CD-urile şi din foile alea, dar acum i se părea imposibil ca această pistă să îl ducă la Rebecca şi la copii.

Nici măcar nu mai erau copii. Grace, cea mai mică, ar fi acum la liceu, descoperind machiajul, rockul şi băieţii. De fapt, probabil că le şi descoperise: cu fiecare deceniu, lucrurile astea se decalau, aşa că fetele şi băieţii deveneau femei şi bărbaţi mult mai devreme.

Rebecca îmbătrânise. Sau murise. Copiii erau adulţi. Sau morţi. Nu mai era nici o punte. Cazul era închis. Capătul său de linie.

Iar la acest capăt de linie, exact în locul unde fusese dintotdeauna, se afla trenul fără ferestre. În toţi acei ani, rămăsese tot acolo: pe acea linie secundară, scoasă din uz, aşteptându-l să se urce.

Într-o cameră închiriată, cu iz de umezeală şi băutură dintr-un motel aflat într-o suburbie murdară din vestul Londrei, Tillman stătea pe pat cu arma în poală. Erau şase gloanţe în cartuş, dar asta numai în virtutea obişnuinţei. Se gândea să folosească unul singur.

Îi luase ceva să ajungă în punctul acela. Kennedy îl sunase des în primele zile; iar pe-atunci – căci îi părea că se întâmplase cu multă vreme în urmă – ridicase receptorul şi vorbise. I-a spus că fusese suspendată, iar apoi, aproape imediat, că îşi dăduse demisia. După cum prezenta ea lucrurile, povestea era cusută perfect. Dacă ar fi rămas în poliţie, investigarea morţii lui Combes ar fi scos la suprafaţă destule erori de procedură cât să se deschidă un dosar penal împotriva lui Kennedy, prin care să

se ceară judecarea ei pentru omor din culpă şi chiar omucidere. Dacă era de acord să semneze un acord de confidenţialitate, îi spusese şeful poliţiei, nu avea să fie dată în judecată. Voiau mai mult să plece decât să îi facă rău. Voiau să pună capăt speculaţiilor din presă şi puţin spaţiu să respire.

Aşa că ea acceptase şi semnase, iar apoi mai lucrase câteva zile în bârlogul secţiei, închizând şi predând investigaţiile până în acel moment, strângându-şi lucrurile şi îngropându-şi cariera moartă. Chiar şi pentru această concesie trebuise să se lupte: superiorii săi voiau să dispară imediat şi să îşi rezolve toate treburile stând acasă, dar Kennedy insistă cu încăpăţânare să îşi poarte crucea întregul drum.

Cel puţin, aşa vedeau ceilalţi detectivi prezenţa ei continuă în secţie, iar unii dintre ei o respectau pentru asta, dar de la distanţă, aşa cum se cuvenea faţă de cineva care băgase doi parteneri în mormânt în două săptămâni. Nimeni nu voia să o ajute pe Kennedy să facă acea scamatorie.

Kennedy îi lăsă să creadă ce voiau, în timp ce se folosea de favoruri, protocoale încălcate abuziv şi scotocind prin dosarele altora cu o viteză care ar fi fost sinucigaşă în cazul în care s-ar mai fi aflat prin preajmă când apele aveau să se retragă în albie. Dacă o întreba cineva, îşi strângea lucrurile: şi a făcut asta suficient cât povestea să fie credibilă.

Dar cel mai important – şi ilegal – lucru pe care îl făcuse a fost să afle unde era ţinut profesorul Gassan şi să-i dea copia după CD-ul din Dovecote. Îi trimisese şi o scrisoare, prin care îi cerea lui Gassan să solicite o întrevedere cu ea, în cazul în care ar fi descoperit ce însemnau documentele de pe CD. Solicitarea trebuia să vină din partea lui şi asta cât ea încă mai era poliţistă cu numele. În plus, era necesar să vină şi prin departamentul care asigura paza şi siguranţa lui Gassan. Spre deosebire de cei de la comandamentul central, cei de la pază nu aveau de unde să ştie ce secure atârnă deasupra capului lui Kennedy şi deci nu aveau de ce să o verifice. Spera cel puţin că îi vor transmite personal cererea şi nu prin biroul şefului.

Toate acestea Tillman le află de la Kennedy în primele trei săptămâni după incendiul de la Dovecote. Nici el nu îşi amintea ce făcuse în acele două săptămâni: nu îşi amintea cum fusese vremea, ce mâncase, unde fusese sau ce lucruri făcuse. Se prăbuşea, folosindu-se de ultimul strop de energie rămas, care îl adusese până aici.

După a doua săptămână, nu mai răspunse la telefon. Kennedy continua să sune şi să lase mesaje. Îşi puse telefonul pe silenţios şi îl ascunse, probabil în vreun sertar. Se auziră zgomote afară, lângă uşa camerei sale şi apoi în camera de alături. Apoi un perete care era zgâriat, însă sunetul abia era perceptibil. Nu putea fi Kennedy care voia să vadă ce face, pentru că nu îi dăduse, nici ei şi nimănui altcuiva, adresa la care putea fi găsit. Pe de altă parte, era detectiv, aşa că poate dăduse de vreo urmă care să o ducă la el. Asta însemna că ar fi trebuit s-o ia din loc. În cazul în care Kennedy reuşise s-o facă, puteau reuşi şi duşmanii săi.

Rămase pe poziţii, aşteptând. Nu voia să recunoască ce aştepta, până când deveni evident ce avea să se întâmple.

Îşi aştepta moartea: aştepta ca asasinii palizi să dărâme uşa şi să-i taie gâtul sau să-l împuşte, sau ce-or mai fi avut chef să facă pentru a-l elimina. Asta ar fi fost frumos şi logic şi l-ar fi scutit de efortul de a gândi şi a acţiona. A gândi şi a acţiona păreau acum atât de îndepărtate de el. Sau poate că luptase prea mult şi prea din greu împotriva evidenţei şi anume că încăpăţânarea sa, ca un cancer care îl măcinase, încremenise într-o atitudine de negare şi sfidare, iar acum, când tot ce mai voia era să închidă ochii pentru totdeauna, nu putea să se ridice şi să facă paşii necesari.

Timpul trecea şi nimic nu se întâmpla. Un nimic tot mai mare, care îl împresura şi îl topea pe dinăuntru, de parcă încăperea ar fi fost însăşi mintea lui, iar restul un şir care mergea la nesfârşit, prin el, dincolo de el, pas cu pas. Bărbatul de pe pat: zoom în şi veţi vedea în retina sa un bărbat care stă pe pat.

Şase gloanţe în revolver. Cartuşul gol în stânga. Încărcătorul gol în mâna stângă. Obositor, pentru că era greu să le introduci în ceva care avea configuraţia revolverului Unica. Se întinse să pună încărcătorul pe noptieră. Nu aprecie bine distanţa şi arma căzu la picioarele sale, se rostogoli sub pat şi se opri acolo.

O ridică şi privi în ochiul negru al ţevii.

Dar nu mai vedea încărcătorul. Avea să-i ducă dorul. Se pierduse. Probabil niciodată nu se va mai întâlni cu revolverul Unica. Dar de ce îi păsa lui de asta? Oare tărăgăna lucrurile? Căuta o scuză ca să trăiască?

Încet, fără grabă, de parcă îşi amintea cum să se mişte, se ridică de pe pat şi se aplecă să îl caute. Mâna ţinea telefonul, nu revolverul. Aşadar nu îl pusese în sertar; se uita la el, uimit că nu

se descărcase.
Pe micul ecran de pe clapetă dansa o figurină: un unicorn din desene animate, trăgând după el un banner pe care scria „Aveţi mesaje noi”.
Brusc, vederea i se înceţoşă. Tillman era orbit de lacrimi, cuprins de o mâhnire bruscă şi definitivă, care îl sfâşia şi-l rupea în bucăţi. Domnul Snow se înecase. La fel şi fetiţa care, cândva, se ţinuse cu toate puterile de domnul Snow, atunci când adormea, ridicându-l ca pe un bastion împotriva grijilor şi temerilor lumii. Până la urmă, o dezamăgise. Totul o dezamăgise. Rebecca. Jud. Seth. Grace. Dacă se aflau undeva în lumea largă, i-ar fi găsit. Fugise timp de treisprezece ani de această unică şi simplă realitate. Iar acum se răspândea în corpul său ca cerneala în apă şi, în timp ce se ridica ţinând telefonul în mână, mişcarea îi răspândi cumplita stare în fiecare colţişor al corpului său.
Îşi lipi arma de frunte.
Dar obişnuindu-se cu întunericul, văzu camera cu totul altfel. Văzu, la momentul oportun, ceva ciudat în cameră: un bileţel strecurat pe sub uşă. Merse şi îl ridică.
Nu era un bilet, ci o fotografie. Rebecca. Spre 20 de ani. A ştiut din prima, deşi nu o cunoştea la acea vârstă. Stătea la o masă într-o cafenea sau poate pe terasa unei cafenele, pentru că treceau oameni prin spatele ei, pe o stradă lată. Lumina era ciudată, de parcă stătea să vină o furtună. Rebecca îşi ţinea timid capul plecat şi zâmbea, ascunzându-se de obiectiv, dar ştiind că oricum avea să fie fotografiată.
Poza aceea. Sincronizarea îl ameţea.
Era ca şi când ar fi auzit aparatul declanşându-se, chicotind sugestiv în timp ce capta o bucăţică de timp, din nesfârşitul flux, transformând ce e trecător în ceva etern şi imuabil.
Totuşi, nu voia să audă glonţul: nu dacă era conştient de asta. Eternitatea îl aştepta şi aproape că îşi pierduse răbdarea.
Tillman întoarse fotografia. Pe spate, şapte cuvinte scrise cu un scris mic şi îngrijit:
„A spus că nu te vei potoli”.

Exista o perioadă intermediară. Din ce anume era formată, Tillman nu ştia. Lovi în ceva: în perete, într-o mobilă. Lovi de mai multe ori, până când se auziră de deasupra, de dedesubt şi de pe coridor bătăi şi proteste.
Nu era îndeajuns. Durerea din mâini începea să pătrundă prin

ceaţă, prin cerneală şi epuizare. Trebuia să se reconecteze la lume înainte ca lumea să dispară din nou.

Lovi în televizor şi luă o bucată de sticlă pe care o putea ţine în mână. Cu ea, se tăie pe piept şi braţe, cu atenţie, pentru a nu atinge arterele principale sau nervii.

Tot era un progres.

Pe hol, în faţa camerei sale, se auzeau ţipete şi cineva bătu îndelung la uşă, dar, în cele din urmă, renunţă şi plecă.

Tillman ridică sticla în dreptul ochilor, îşi privi sângele cum curge de pe marginea îngustă. Folosi acea hartă însângerată pentru a se găsi pe sine: în mijlocul acelui roşu şi al acelor simozităţi periculoase, nu certitudinea nimicului.

Poza. Şi telefonul. „Aveţi mesaje noi”, spunea domnul Snow. „Aveţi mesaje noi de la soţia dumneavoastră moartă.”

Găsi telefonul şi îşi ascultă mesajele.

Vocea lui Kennedy. „Leo, am ceva să îţi spun.”

După ce ascultă toate mesajele, Tillman rămase tăcut pe pat, uitându-se la tăieturile roşii furioase de pe braţe.

Mesajul lui Kennedy şi zâmbetul Rebeccăi îi stăteau dinaintea ochilor: nu cerneală, ci ulei şi apă. Uleiul şi apa nu se amestecă.

Kennedy spunea că Michael Brand simboliza ceva ce a rezistat în timp.

Cuvintele de pe poză erau „Vino să mă găseşti”.

Tillman se ridică, iar picioarele încă îi tremurau şi el începu, încet şi metodic, să facă o serie de lucruri care trebuiau făcute.

Găsi încărcătorul şi îl puse din nou în geanta în care îşi ducea toate armele şi muniţia pe care nu le avea asupra lui în acelaşi timp.

Verifică să fie într-adevăr şase gloanţe în revolver: avea de atâta vreme mintea rătăcită, încât trebui să verifice ca să fie sigur. Se gândi că poate totuşi avea să trăiască, aşa că era important ca arma să funcţioneze cum trebuie.

Făcu un duş – mirosea ca un mort – şi dădu jos ceea ce părea a fi o barbă de o lună.

Părăsi camera (nu mai ştia de când făcuse asta ultima oară), intră într-un restaurant ieftin şi mâncă până îşi potoli foamea. Nu dură mult: foamea de lup cu care se aşezase la masă se potoli foarte curând, după câteva înghiţituri. Mâna îi tremura uşor în timp ce mânca. Va trebui să îşi redobândească forţele, dar asta era o problemă practică şi ştia cum să o abordeze.

Înapoi în cameră, citi fişierele lui Gassan trimise de Kennedy şi

se familiariză cu ce aflase şi ea despre tribul lui Iuda.

În cele din urmă, luă telefonul şi sună.

— Leo!

— *Hoe gaat het met jou,* Benny?

— Se putea şi mai bine, se putea şi mai rău. Nu prea e genul tău să stai cu acelaşi număr de telefon de atâta vreme, Leo. Mai eşti în Anglia? Cum merg lucrurile? Ai reuşit să dai nas în nas cu Michael Brand?

— Încă nu, Benny. Dar poate curând. Poate foarte curând.

— Atunci asta e o veste bună, spuse Vermeulens prudent.

— Între timp, speram să mă ajuţi cu ceva.

— Bănuiam eu, Leo.

Tillman se simţi ruşinat.

— Dacă se termină toate astea, zise el şi o să fiu în viaţă, o să mă revanşez, Benny. Sunt foarte aproape de ceva. Ceva mare. Dar trebuie să mai călătoresc, iar Suzie, tipa de la Asigurări, nu vrea să îmi vândă. Cred că, dacă iei tu în numele meu, s-ar putea să facă o excepţie.

— Ce anume voiai?

— Pachetul obişnuit. Paşaport cu aceleaşi particularităţi. Carte de credit pe acelaşi nume şi două mii pe care să-i pot retrage. Documentele necesare care să pară cât mai veridice.

— Nu îmi ceri puţin, Leo.

— Ştii că am bani. Pot face transfer bancar din contul pe care îl am în Republica Dominicană.

— Nu mă gândesc la bani, ci la slujba mea.

— Nimeni nu va afla.

— Nu de la tine, dar nu poţi garanta şi pentru ceilalţi.

Se lăsă tăcerea. Tillman nu forţă nota. N-avea cum să-l facă pe Vermeulens să se răzgândească şi nici nu voia să-i forţeze mâna mai mult decât o făcuse cerându-i acel lucru.

— Ceva mare, spuse în cele din urmă Vermeulens. Destul de mare cât să se termine odată, nu? Sau e doar o altă etapă către ceva şi mai mare?

Tillman se gândi la armă şi la primul glonţ din ea.

— Se va termina, spuse el. Într-un fel sau altul, se va termina.

— Atunci voi face tot ce pot. Rămâi la telefon, Leo.

— Mersi, Benny.

— Ţine minte că nu îmi datorezi nimic. Dar ăsta… poate că ăsta e ultimul „nimic”.

53

În Ginat'Dania nu existau anotimpuri. Fiecare zi era la fel, fără furtuni, la fel de statornică precum chipul lui Dumnezeu: o bucată de veşnicie, căzută în această lume decăzută, dar încă perfectă şi miraculoasă.

Trecuseră cinci ani de când Kuutma plecase de-acasă. Iar acum era ca un străin, în timp ce mergea pe strada largă, spre Em Hadderek, cu toţi ochii aţintiţi către el. Primul semn era pielea sa cumplit de neagră, dar ceea ce vedeau cei din jur erau mersul lui, mişcările şi expresiile care i se schimbau pe chip. Cu toţii se înşelau, mai mult sau mai puţin şi, cum nu era femeie, asta spunea un singur lucru despre el. Se înclinau în faţa lui sau îl salutau, ori murmurau „Ha ana mashadr" – „Te-am trimis în lume" – în timp ce treceau pe lângă el, atingându-l uşor pe umeri cu degetele de la mâna dreaptă. Kuutma primi aceste saluturi ca pe ceva cuvenit şi continuă să meargă.

Dar la fel cum ei îi percepeau aerul straniu şi el simţea la fel faţă de ei: era o tensiune în aer, o aşteptare, pe jumătate speriată, pe jumătate fermecată. Lui Kuutma nu îi plăcea. Arăta o schimbare, în acest loc imun la schimbare. Îl deranja şi îl făcea să se ruşineze.

De la Em Hadderek o luă la stânga, trecu de magaziile caselor şi de ţarcurile animalelor, de magazinele din Talitha, apoi ajunse la locul în care se adunau cu toţii. Dincolo era Sima, locul unde se întâlneau bătrânii. Kuutma se duse direct spre uşă, unde stăteau de pază patru bărbaţi imenşi şi musculoşi. Îi salută folosind cuvintele rituale:

— „Ashna reb nim t'khupand am at pen ahwar": M-am întors în casa de unde am plecat.

Ei îi răspunseră conform obiceiului, în cor, protocolar şi solemn.

— *Besiyata Dishmaya* – cu ajutorul Cerului.

— Trebuie să le vorbesc, spuse Kuutma, trecând la engleză.

Schimbarea de limbă era o mişcare subtilă, reamintindu-le gardienilor locul de unde venea şi ce făcuse. Din cauza asta le era foarte greu să îl refuze. Totuşi, nu îl puteau lăsa să dea buzna peste bătrâni fără să fie anunţat mai întâi, aşa că unul dintre ei intră în Sima, iar ceilalţi rămaseră tăcuţi, până la

întoarcerea tovarăşului lor. Bărbatul îi făcu semn lui Kuutma să intre.

Nici unul dintre gardieni nu îl urmă, însă doi care stăteau în faţa uşii de la Sima îl flancară. Kuutma intră în Kad Sima, camera de dezbateri: spaţiul mare era gol, cu excepţia a trei bătrâni care stăteau pe podium, chiar în centru.

Garda de onoare a lui Kuutma aşteptă la intrarea în încăpere. Încă nu fuseseră chemaţi. Kuutma se plecă, făcând semnul ştreangului, apoi coborî treptele către centrul încăperii.

Cei trei bărbaţi cu expresii severe, doi bătrâni şi unul mai tânăr, se uitară către el. Nu îi zâmbiră, dar acceptară plecăciunea smerită înclinând scurt capul. Prin tradiţie, ei se numeau Ruakh, Sheh şi Yedimah: în limba care preceda chiar şi limba lor maternă, aceste nume însemnau „Stejar”, „Cenuşă” şi „Sământa a ceea ce va fi”. Doar cel din urmă rol, al lui Yedimah, putea fi jucat de un bărbat sub 60 de ani.

Ruakh-ul vorbi cel dintâi, conform tradiţiei.

— Kuutma, spuse el pe tonul ridicat şi uşor plângăreţ al unui om bătrân. Te-ai luptat cu multe dificultăţi. Cu dificultăţi foarte mari.

Părea că doar atât avusese de spus. Se uită în stânga şi în dreapta la cei doi companioni ai lui, invitându-i să ia cuvântul.

— Dificultăţi nemaiîntâlnite, aprobă Sheh, sec şi caustic. Niciodată de când suntem nu au existat două ameninţări atât de mari, care să fie simultane. Poate că de aceea, Kuutma, nu ai reuşit să te achiţi de sarcina asta cu perspicacitatea şi meticulozitatea obişnuite. Lucrurile s-au făcut foarte prost. Altele nu s-au făcut deloc şi trebuie rezolvate.

Nu putea face altceva decât să se plece în faţa lor şi să le îndure mustrarea. Simţind un tremur într-o parte a corpului unde nu ar fi fost posibil – sufletul – Kuutma îngenunche.

— Preaveneraţilor, spuse el cu ochii în pământ, mi-am îndeplinit sarcinile cum am putut. Nu a fost deajuns. Umilul vostru servitor vă cere iertare.

— Cu cercetătorii, aprobă Sheh, s-a rezolvat repede. Şi totuşi, se pare că nici acolo nu au fost şterse toate urmele. Bărbatul acela, Tillman, a fost lăsat în pace până când a devenit o adevărată plagă. Şi, lucru inadmisibil, femeia aceea – sergentul de poliţie din Londra – a fost lăsată să pună toate lucrurile cap la cap. Când a plecat în SUA, ar fi trebuit să îţi fie foarte clar că moartea ei venea înaintea tuturor celorlalte îndatoriri. Ar fi

trebuit tu însuţi s-o ucizi şi să nu te încrezi în cea mai tânără şi mai neexperimentată dintre Elohimi.

Încă în genunchi, Kuutma îşi privi acuzatorul în faţă.

— Am propus acum treisprezece ani ca Tillman să fie ucis, sublinie el. Dar mi-a fost respinsă sugestia, o, Venerabililor, pentru că predecesorii voştri nu l-au considerat o ameninţare. Faptul că el a supravieţuit a devenit factorul care a zădărnicit atâtea dintre acţiunile noastre. De exemplu, poliţista ar fi murit dacă Tillman nu era cu ea. Iar agentului pe care l-am trimis să se ocupe de american i-am spus să îl ucidă înainte de îmbarcare. În schimb, a ales să deturneze avionul în care era şi el. A fost o nebunie.

Yedimah vorbi pentru prima dată:

— Poate că agentul nu a primit instrucţiunile cum trebuie, spuse el blând, dar în spatele tonului calm se simţea o undă de nemulţumire.

— Nehor, spuse Kuutma. Nehor Bar-Talmai. Vă amintiţi, o, Venerabililor, că v-am cerut să îl chemaţi în Ginat'Dania acum cinci luni. V-am spus că nu se descurcă în lume şi că ar trebui să reevaluăm cât e de potrivit pentru poziţia de Mesager.

— Ne amintim, spuse Yedimah. Dar am hotărât că, sub păstorirea bună, cu îndrumarea potrivită, va putea juca rolul pentru care l-am desemnat. E clar că îndrumarea a fost ceea ce i-a lipsit. Dacă i-ai fi dat instrucţiuni mai explicite şi mai practice despre cum să se ocupe de funcţionarul american, nu ar fi improvizat din disperare şi nu ar fi judecat lucrurile într-un mod atât de dezastruos. În final, credem că totul se reduce la Kuutma – acest Brand. Pentru că asta înseamnă numele ăsta. Voinţa lui Kuutma e foc, iar semnul pe care îl lasă în amintirea celorlalţi este scris cu fier înroşit.

Kuutma ştia la fel de bine ca şi Yedimah că asta era o falsă etimologie. Şi mai ştia şi că nu va putea ieşi învingător din discuţia aceea.

— Servitorul vostru vă cere iertare, spuse el din nou.

Sheh făcu un semn vag şi neconvingător de binecuvântare.

— Eşti iertat, zise el. Ridică-te, Kuutma, nu vrem să te canoneşti.

La aceste cuvinte, Yedimah ridică o sprânceană, de parcă Sheh şi-ar fi depăşit atribuţiile.

— Totuşi, murmură el, am hotărât că e ultima dată când acţionezi în calitate de Kuutma. De acum înainte, vei fi folosit

mai aproape de casă.

Kuutma nu lăsă să i se citească pe faţă vreo emoţie. Nici măcar nu se crispă. Dar, în acelaşi timp, un fior fierbinte şi ascuţit îi cuprinse creierul. Se simţea de parcă devenise imponderabil.

— Aici, la Ginat'Dania? întrebă el, voind să fie sigur că nu e vreo greşeală.

— În Ginat'Dania, spuse Sheh. Dar nu aici. Ne pregătim de *mapkanah.*

Aşadar, era adevărat. Kuutma înţelesese asta din clipa în care păşise pe poartă şi simţise tensiunea din aer: oamenii se pregăteau să părăsească acel loc care era casa lor şi să găsească un alt loc, undeva cât mai departe. Ultima dată când se întâmplase asta fusese cu două secole în urmă şi atunci, ca şi acum, mutarea avusese loc pentru că siguranţa comunităţii Ginat'Dania era ameninţată. Dincolo de durere, de ruşinea care îl copleşea, era un sentiment ciudat de bucurie: bucuria că lucrurile încep să se lege, aşa cum ar fi trebuit să se întâmple de la început.

— Asta nu este decizia mea, murmură el, cu ochii în pământ din nou.

Yedimah răsuflă zgomotos: aproape ca şi când ar fi pufnit de indignare.

— Nu, zise el. Nu este. Kuutma, cei care sunt în viaţă ar putea şti cine eşti tu, cine suntem noi şi unde ne aflăm. Sigur că vor trebui ucişi, dar deocamdată nici măcar asta nu e o prioritate. Trebuie să lăsăm aceste griji. Înainte de toate, trebuie să ne salvăm poporul.

Kuutma scrâşni din dinţi, dar rămase cu capul plecat, pentru ca nimeni să nu observe.

— Dintotdeauna au fost grija mea, Yedimah.

— Ştim asta. Şi ştim că resimţi asta ca pe un reproş. Totuşi, aşa trebuie procedat şi e necesar să ducem lucrul ăsta până la capăt. Aşteptăm să ne sprijini ca în toate celelalte.

Kuutma se ridică. De fapt, ar fi trebuit să i se permită să se ridice, dar în acel moment, protocolul dispăru între gânduri şi cuvinte, cuvinte şi fapte. Îl privi îndelung, în tăcere, pe Yedimah, iar acesta aştepta ca el să vorbească.

— Cu *mapkanah* vine şi *maasat,* răscumpărarea datoriilor, spuse Kuutma, dând glas unui fapt ce era evident.

Ruakh aprobă din cap o singură dată.

— Când? întrebă Kuutma.
— Peste două zile, spuse Ruakh.
— Atât de repede?
— Atât de târziu, zise sumbru Yedimah.
Kuutma făcu semnul ştreangului, depunând armele.
— Vreau să rămân, spuse el. Să îmi repar greşelile, lăsaţi-mă pe mine să ţin balanţa şi să mă asigur că va fi răscumpărată. O, Venerabililor, permiteţi-mi asta, iar eu voi înceta să fiu Kuutma cu inima uşoară.
Îi susţinea privirea lui Yedimah. Atât de multe lucruri nerostite se ascundeau în hăţişurile acelei fraze: atât de multe înţelesuri timide, speriate. Ce s-ar întâmpla dacă nu mi-aş ceda locul? Sau dacă aş face-o împotriva voinţei mele? Nu rosti nici un cuvânt de ameninţare, dar ochii săi vesteau multe.
— Sistemele funcţionează automat, zise Yedimah. Nimeni nu trebuie să fie aici.
— Dar o maşină poate să îi facă dreptate unui om? întrebă Kuutma plin de înverşunare. Un întrerupător sau o pârghie poate să răspundă în faţa lui Dumnezeu şi să spună: „Aşa se echilibrează lucrurile, aşa trebuie făcută dreptatea?” O, Venerabililor, când un lucru devine posibil, el nu este şi inevitabil. Vă rog, permiteţi-mi să rămân.
Aşteptă răspunsul lor. Unul câte unul, toţi se plecară, iar Yedimah ultimul dintre toţi.
— Tu vei ţine cântarul, Kuutma. Tu vei plăti răscumpărarea.
Le mulţumi grav. Ei acceptară gestul cu respect.
Iar apoi plecă, în pieptul lui luptându-se cu o rană cumplită şi o speranţă cumplită. Avea să fie Kuutma: până când Ginat’Dania se va sfârşi, iar apoi va renaşte, avea să îşi păstreze numele.
Numele şi încă ceva.

54

Lui Tillman îi luă mai mult decât oricui să ajungă în Arizona. Avea multe lucruri de făcut înainte să pornească în acea călătorie şi nici unul nu putea fi omis sau comprimat.

Mai înainte de toate, trebuia să îşi ia documentele pe care Benny Vermeulens le cumpărase pentru el. Cei de la Asigurări ceruseră o sumă exorbitantă – de zece-douăzeci de ori mai mare decât ar fi luat oricine pentru aşa ceva – şi au cerut plata înainte. Asta nu era o soluţie bună: Tillman îşi lichidase conturile şi trimisese banii, însă aranjamentele pentru preluarea documentelor erau mai problematice.

Benny înţelese că Tillman nu avea să îi dea vreo adresă şi că nici nu va apărea la un oficiu poştal ca să îşi ia chitanţa pentru paşaport, cartea de credit şi documentele însoţitoare. Mai ştia şi că Tillman era îngrijorat în privinţa calităţii acelor documente, având în vedere că pierduse bunăvoinţa celor de la Asigurări.

Benny rezolvă aceste probleme venind personal în Londra cu un paşaport fals şi se întâlni cu Tillman pe Heathrow. Tillman îl aşteptă la Cafe Rouge în zona plecărilor, pe Terminalul 5. Comandă două espresso duble şi rămase cu mâinile împreunate în poală, adâncit în gânduri. Când scaunul din faţa sa scârţâi, îşi ridică privirea.

Benny împinse un plic gros pe masă. Purta un costum care se vedea clar că era scump: asta îl făcea să pară mai respectabil şi mai periculos decât atunci când lupta ca mercenar.

— Bună, Leo! Crăciun fericit!

Leo luă pachetul fără să se uite înăuntru. Vermeulens îşi câştigase de mult această încredere.

— E iulie, sublinie el.

Benny scutură din cap. Avea o expresie solemnă.

— E decembrie, zise el. Spre sfârşitul lui decembrie. Noaptea dintre ani, când noaptea e mai lungă decât ziua şi nimeni nu ştie dacă va mai răsări sau nu soarele.

Tillman îi zâmbi ciudat.

— Nu ştiam că eşti poet, Benny.

— Sunt omul cel mai puţin poetic, Leo. Îţi spun ceea ce ştii deja. Te duci să te lupţi cu forţele întunericului şi nu ştii dacă ai să te întorci. E singurul motiv pentru care ţi-ai lichidat toate

conturile.

— Banii? Oricând mai pot face rost.

— Mă refer la tonul pe care l-ai avut când m-ai sunat. Leo, am fost pe lista celor de la compania de securitate mult mai multă vreme decât tine. Am văzut mulţi care s-au lăsat ucişi în schimburi de focuri pentru că au crezut că le-a venit vremea să moară. Oameni ăştia se comportă… neconvingător. Uită să-şi acopere spatele sau să-şi asigure ieşirea. Lasă garda jos pentru că au impresia că nu mai contează.

— Am văzut şi eu asemenea oameni, spuse Tillman. Dar nu e şi cazul meu, Benny. Intru, rezolv şi apoi ies. Ca întotdeauna.

Benny rânji macabru.

— Şi care e treaba?

Tillman nu răspunse.

— Nu e la fel, spuse Benny. Nu e cum a mai fost. Nu te deranja să mă minţi, Leo. Asta e o misiune pe viaţă şi pe moarte, Leo, iar tu vei muri ultimul. Sper că merită.

Leo răsuci plicul în mână, simţindu-i greutatea şi duritatea.

— Va merita, spuse el, într-un final.

Apoi mai era aprovizionarea, găsirea echipamentului – dar nu aici, în Londra, ci în Los Angeles. Nu se putea încrede pentru asta în cei de la Asigurări. Avea propriile contacte în State şi, deşi trecuseră ani buni de când nu mai vorbise cu ei, erau încă acolo atunci când a sunat. Arme? Se puteau obţine orice fel de arme şi cu orice fel de caracteristici. Explozibile? La fel. Sistemele electronice de ascultare, chiar la standarde profesioniste, se găseau astăzi pe toate drumurile, la fel şi mijloacele de controlare a mulţimilor, precum spray-ul cu piper sau gazul lacrimogen. Tillman făcu o listă lungă, cu plata la livrare.

Apoi urmă călătoria. De obicei, Tillman avea o răbdare inepuizabilă când venea vorba despre stat şi aşteptat: mintea sa se lupta cu puzzle-uri logistice care trebuiau rezolvate. Dar de data asta era diferit. Acum era preocupat de un singur gând, acela al răzbunării pe Michael Brand, iar în timpul zborului nu făcu altceva decât să mediteze la acea unică ambiţie, precum un credincios îngenuncheat în faţa unui altar pe care nimeni altcineva nu îl putea vedea.

Plăti pentru recunoaşterea zonei, pentru arme şi muniţii, aşadar, află că Heather Kennedy – fost sergent – era ţinută în custodia poliţiei la Spitalul Kingman-Butler din Kingsman,

Arizona, acuzată de crimă de gradul I, că se dăduse drept ofiţer de poliţie, că folosise acte false şi pentru o serie de alte infracţiuni mai mici. Aflase condiţiile în care era deţinută şi ce răni avea şi se gândea să rămână treaz la orice oră din zi şi din noapte.

Plecă din Los Angeles cu o maşină închiriată, sub un nume provizoriu primit de la Asigurări. Îi ocupă aproape toată ziua, cu opriri pe drum, dar avea avantajul că făcea ca destinaţia lui foarte precisă să fie greu de ghicit, chiar dacă cei de la Asigurări ar fi vândut numele lui şi datele cărţii lui de credit unei terţe persoane.

Din Bullhead, sună la spital şi ceru cu Heather.

Kennedy. Era un risc calculat. Asistenta merse să îi întrebe pe ofiţerii de poliţie, apoi se întoarse şi îl întrebă despre ce era vorba.

— E vorba despre un deces în familie, spuse Tillman. Mama ei. Doamne fereşte să îi ascundeţi aşa ceva, domnişoară. Trebuie să afle, e dreptul ei.

Un poliţist intră pe fir şi îi puse mai multe întrebări.

Cu gândul în altă parte, răspunse mecanic, inventând o boală lungă a mamei lui Kennedy, care trecuse prin multe stadii, dar care îi permisese să îi transmită un ultim mesaj unicei sale fiice.

— Fiică unică? mormăi poliţistul. Noi ştim că are o soră. Despre ce e vorba?

— E soră vitregă, zise Tillman. Acelaşi tată, dar mame diferite.

— Iar dumneavoastră sunteţi…?

— Fratele vitreg. Aceeaşi mamă, taţi diferiţi. Constituţia vă dă dreptul să îi refuzaţi lui Heather accesul la informaţie? Pentru că, dacă nu vi-l dă, atunci ar trebui să încetaţi să mai puneţi întrebări idioate şi să mi-o daţi la telefon. Şi înregistrez această convorbire, domnul poliţist…? Cum spuneaţi că vă numiţi?

Se dovedi că îl chema „Aşteptaţi o secundă”. Tillman aşteptă, iar vocea pe care o auzi apoi a fost a lui Kennedy. Părea ameţită şi foarte obosită, dar nu drogată cât să nu poată vorbi.

— Cine e la telefon? întrebă ea.

Vocea ei se auzea cu ecou. Poate că linia telefonică nu funcţiona bine sau poate conexiunea o fi fost făcută în pripă, fără să se verifice şi calitatea.

— Leo.

Urmă o tăcere lungă.

— Tillman.

Din nou tăcere.
— Slavă Domnului.
— Deci? Crimă? Complice la crimă? Zău aşa, fato, nu prea te recunosc.
— Ţii minte Dovecote?
— Sigur.
— Ţii minte că era o femeie care ţipa?
— Da, îmi amintesc.
— Ea a comis crima şi a pus la cale complotul. Şeriful de aici poate depune mărturie pentru mine, doar că acum e sub sedative ţepene. Rană de glonţ în partea superioară a corpului. S-ar putea să nu supravieţuiască. Dacă nu supravieţuieşte, s-a dus alibiul meu. Ar mai fi fost o femeie care ar fi putut depune mărturie pentru mine, dar a murit şi ea.
— Se pare că ai cam încurcat-o.
— Nu-i aşa?
— Ascultă, a murit mama. Ştiu că nu e un şoc pentru tine, după cât a fost de bolnavă. Cu toţii ne-am fi dorit să fii aici.
— Cu toţii? întrebă ea precautǎ.
Tillman se întrebă dacă ea ştia că sunt ascultaţi. Spera că da.
Nu avea timp de prea multe fineţuri.
— Eu, Freddie, Jake, micuţa Wendy care e saşie. Tuturor ne e dor de tine, Heather.
— Ăăă şi mie mi-e dor de voi.
— Eşti tu drăguţă, zise Tillman. Nu e un secret că nu am fost prea apropiaţi în ultima vreme, dar o să schimb asta.
— Mda, mereu zici asta.
— Vorbesc serios, Heather. O să ne vedem din nou, îţi promit.
— OK, cum zici tu.
— Crezi că eşti pregătită? Să mă vezi din nou?
— Oricând, Tillman. Spune ziua şi ora. Sau fă-mi o surpriză.
— Cred că o să îţi fac o surpriză. Tu, ăăă…. Ai mulţi vizitatori pe-acolo, Heather?
— Nu prea, nu. Am numai doi poliţişti solizi la uşă să îmi ţină companie şi încă doi pe coridorul principal, acolo unde sunt lifturile.
— Nu cumva să te rătăceşti.
— Evident. Dar în caz că mă rătăcesc, am dispozitivul cu GPS legat de gleznă.
— Înţeleg. Hm, cel puţin eşti printre colegii tăi poliţişti. Puteţi sta la taclale oricând despre munca voastră.

— Munca mea e într-un magazinaş de pe colţ în Dagenham. A lor într-un mall din Monumental Valley. Ai fi surprins ce puţin…

Vocea i se stinse şi poliţistul interveni.

— Vă limitez la cinci minute, îi spuse lui Tillman. Puteţi suna şi mâine dacă vreţi.

— Ascultaţi, e un telefon transatlantic, zise Tillman. Diferenţa de fus orar e de opt ore. Lăsaţi-mă cel puţin să…

— Mâine.

Se auzi tonul.

Tillman puse receptorul în furcă şi conduse mai departe, mintea începând, în sfârşit, să-i funcţioneze. Era o uşurare să ai un lucru practic la care să te gândeşti. Şi ştia că va fi o şi mai mare uşurare dacă ar fi ceva cu care să trebuiască să se lupte.

55

Fetiţa pe nume Tabe locuia singură, deşi era prea mică, teoretic vorbind, ca să i se permită. Înainte locuise la orfelinat, cu îngrijitorii. Dintotdeauna fusese un copil foarte ascultător şi bine-crescut, dar, aşa cum spuneau îngrijitorii, *beiena ke ha einanu,* sufletul ei trăia în tăcere. Părea să trăiască singură într-o lume numai a ei: nu prea conştientiza că mai sunt şi alţi oameni în jur.

Asta nu însemna că era egoistă. Tabe avea un suflet cald, era bună şi săritoare, aşa cum se dovedea atunci când ieşea din propriile gânduri şi interacţiona cu cei din jur. Dar ea era artistă: culorile, tonurile şi texturile erau dimensiunile lumii ei. Picta în general natură moartă: rareori oameni, dar îi scandalizase pe îngrijitori când întrebase dacă ar putea desena un băiat, pe Aram, fără haine. Atunci s-a încheiat cariera de portretistă a lui Tabe.

Acum locuia într-o cameră de la etajul patru, în Dar Kuomet, singură. Dar picturile ei erau la fel de stranii, precum e Tethem faţă de zori şi Va Ineinu faţă de noapte. Părea fericită singură. Băiatul, Aram, era acum logodit, dar Tabe nu îl invidia pentru asta: o interesase doar din punct de vedere estetic.

Acolo, în camera ei din Dar Kuomet, o găsi Kuutma. Desena cu un creion negru pe un cearşaf prins în cuie de perete (ceilalţi pereţi erau pictaţi direct, suprafeţe întregi cu căpşune şi coacăze în boluri din ceramică) şi îi luă ceva vreme să-şi dea seama că nu e singură. Când, în sfârşit, înregistră prezenţa lui Kuutma, îşi lăsă capul în jos şi şopti „Ha ana mashadr”, roşind ceva mai tare decât fructele pictate pe pereţi.

Kuutma îi făcu semn să se aşeze.

— Ai recunoscut în mine pe unul dintre Elohimi, îi spuse el. Din cauza tenului?

Tabe îşi frecă nervoasă degetele unul de altul: erau negre şi uleioase de la creion. Dar îl privi pe Kuutma drept în ochi.

— Nu doar din cauza asta, spuse ea. Îmi amintesc de chipul tău. Ai venit odată la orfelinat, iar eu l-am întrebat pe un îngrijitor cine eşti. Mi-a spus că tu eşti Kuutma. Acel Brand.

Kuutma dădu din cap.

— Aşa e. Cel puţin până la *mapkanah.*

Auzind acel cuvânt, îi sticliră ochii, lucru care îl surprinse: dar

pentru cei tineri, orice este nou pare interesant tocmai pentru că e nou. Şi, în plus, ea era şi artistă. Oriunde s-ar fi mutat Ginat'Dania, lumina avea să cadă altfel şi mereu va avea altceva de pictat. Pentru Tabe, *mapkanah* ar fi putut fi o adevărată renaştere.

— Când am venit la orfelinat, îi zise el, am venit să te văd pe tine – pe tine şi pe cei doi fraţi ai tăi. Am vrut să ştiu că sunteţi mulţumiţi acolo. Am cunoscut-o pe mama voastră.

Chipul fetei se întunecă o clipă.

— Mama mea, începu ea, dar nu termină fraza.

Tonul îi era amar, iar Kuutma se încruntă.

— Ştii că şi ea a fost trimisă, ca şi mine, îi zise el.

Tabe îl privea ţintă: nu îi oferea nici un sprijin, nu îl cruţa deloc.

— Nu ca tine, spuse ea.

— Munca unui Kelim e la fel de importantă ca aceea a unui Elohim. Ba mai mult chiar. Amândoi lucrăm pentru supravieţuirea Poporului: dar munca noastră e acoperită de glorie, pe când a lor e plină de amărăciune şi degradantă. Noi suntem veneraţi, iar ei ponegriţi.

Tabe ridică din umeri fără să spună nimic.

— Aş vrea să gândeşti frumos despre ea, zise Kuutma înţepat. Despre mama ta. Aş vrea să îi cinsteşti amintirea. Gândeşte-te ce a însemnat sacrificiul ei pentru tine şi pentru noi toţi.

Tabe îşi privi degetele înnegrite. Kuutma îşi dădea seama că fata voia ca el să plece pentru a se întoarce la lucru.

— Îl cunosc şi pe tatăl tău, spuse el.

Tabe îşi ridică din nou privirea, iar în timp ce îl privea, avea ochii măriţi de spaimă, ca două răni întunecate pe chipul ei alb imaculat. Dar Elohimilor totul le părea o rană. Kuutma făcuse dragoste doar de câteva ori în viaţa lui, otrăvit de fiecare dată de gândul cumplit că sexul unei femei e ca o rană veche, vindecată doar în parte.

Aşteptă o vreme, lăsându-i loc să vorbească. Ea se mulţumi să îl privească.

— Nu mă întrebi cum e… la tatăl tău mă refer, spuse el, în cele din urmă.

— Nu, veni răspunsul foarte categoric al lui Tabe. Cu ce m-ar ajuta să ştiu?

— Este… un bărbat curajos, după sistemul lui de valori. Un soldat, ca şi mine. Dar e un soldat care luptă împotriva mea. E

duşmanul nostru.

Tabe se gândi câteva clipe.

— Atunci va trebui să îl omori? întrebă ea.

Kuutma zâmbi încurcat.

— De-asta am venit azi la tine, recunoscu el, deşi, când venise, nu avusese nici o intenţie să-i spună asta. Cred că ultimul lucru pe care îl voi face fiind Kuutma va fi să îl ucid pe tatăl tău. Am… ezită el, alegându-şi cuvintele cu atenţie. Văd o cale care ne aduce împreună. Iar când se va întâmpla asta, sigur va trebui să-l omor. Am binecuvântarea ta dacă fac asta?

Privirea întunecată a lui Tabe rămase neclintită.

— O, da! zise ea. Desigur. *Ha ana mashadr,* Kuutma. Tot ce faci, faci în numele tău. Sigur că ai binecuvântarea mea, nu a spiritului meu. Dar dacă e aşa curajos cum spui, sper să nu te rănească. Sper să moară repede, fără să te atingă.

Chipul ei emana inocenţă şi sinceritate. Kuutma se simţi umilit de simplitatea ei, el care, trăind în lume, devenise complex şi subtil ca un şarpe. Dar şi şerpii erau sfinţi, desigur: şerpii erau cei mai sfinţi dintre toţi.

Îngenunche în faţa ei.

— *Touveyhoun,* fiica mea, murmură el, cu vocea gâtuită de o emoţie pe care nu îndrăznea să o analizeze.

— *Touveyhoun, Tannanu,* spuse ea, dar se simţi derutată de faptul că el îngenunchease în faţa ei.

El îşi dădu seama că îi tulburase liniştea şi probabil că îi stricase desenul. Murmurând o scuză, ieşi.

Tabe măsură podeaua după plecarea lui, îşi frământa pielea de pe braţe, acoperind-o de urme negre. Dar se obişnuise să transforme emoţiile în forme mai puţin efemere: în scurt timp, luă din nou creionul, străduindu-se să surprindă burta însărcinată şi mare a unui nor de furtună.

56

Tillman nu se grăbi. Planul pe care şi-l făcuse era rezonabil, dar implica multe variabile şi trebuia să pornească de la ideea că se află pe teritoriul inamic. Să o scoată pe Kennedy din spital nu era greu în sine, dar poliţia din Arizona avea să se mobilizeze repede odată ce ea le va ieşi din raza de acţiune: în acel moment, Tillman va trebui să dispară cu ea rapid şi fără drept de apel. Altfel, toată operaţiunea era sortită eşecului.

Parcă la următoarea intersecţie după spital şi merse pe jos înapoi – se duse în recunoaştere prin zonă, în pas vioi, ca să nu fie observat. Avea un plan de bază, dar planurile de bază nu făceau doi bani dacă nu erau conectate la realitate: pentru început, trebuia să studieze clădirea din toate unghiurile, cu intrările şi ieşirile fixate clar în planurile din mintea sa.

Vestea bună era acoperişul plat, cu trei etaje mai jos de fereastra camerei lui Kennedy: sau cel puţin sub spaţiul destinat căsuţei cu numărul 20. Vestea proastă era că... veştile proaste erau multe. Calculase distanţa de la cea mai apropiată secţie de poliţie şi era de exact trei minute dacă se acţiona cu viteză maximă. Acoperişul plat se afla în partea cealaltă a clădirii faţă de parcare şi exista posibilitatea să se apropie mai mult. Şi Bullhead City şi Seligman avea heliporturi pentru poliţie şi erau numai două drumuri principale pentru a ieşi din oraş: autostrada statală 40 şi cea interstatală 93. Să închidă ambele drumuri era o treabă de un minut, odată ce se dădea alarma.

Se gândi cum să-şi adapteze planul, având în vedere aşezarea geografică. Nici una dintre soluţiile care îi veniră în minte nu era prea elegantă sau fără erori: dar una părea să le surclaseze pe celelalte pentru că era extrem de confuză şi haotică. Dacă nu ai cărţi bune, trebuie să blufezi.

Se întoarse la maşină şi conduse spre spital, parcând cât mai departe de maşina poliţiei care era în faţă, dar nici prea departe de stradă: un detaliu fin, de care aveau să depindă multe.

Deja îşi alesese şi îşi împachetase echipamentul într-o pungă din plastic cu numele şi logoul unul florar local, care reprezenta o floare într-un ghiveci. Intră pe uşa principală, nu se opri la recepţie şi continuă să meargă cu aerul cuiva care ştie unde trebuie să ajungă.

În toaleta pentru bărbaţi de la etajul 1 al clădirii principale, îşi desfăcu punga şi se costumă într-un om de serviciu, punându-şi un halat alb şi o insignă pe care numele era parţial şters. Insigna era un fals şi încă unul prost, dar ar fi putut păcăli pe cineva care nu stă toată ziua să se uite la asta: de exemplu, un poliţist care asigură paza temporar.

Într-un hol mare, de lângă liftul de serviciu, găsi, aşa cum sperase, un scaun cu rotile. Fusese pregătit să cutreiere saloanele ca să dea de unul, dar cu cât petrecea mai puţin timp îmbrăcat în alb, cu atât risca mai puţin să fie asaltat de cineva care ar fi ghicit ce era în spatele costumului său.

Merse cu liftul până la etajul patru şi ieşi, împingând căruciorul. Cei doi poliţişti despre care îi spusese Kennedy – primii doi – aşteptau chiar unde coridorul se despărţea. Păreau duri, lipsiţi de umor şi în stare de alertă. Tillman merse spre ei şi dădu din cap, în semn că vrea să treacă.

— Transfer de la salonul 22, zise el.

Cel mai apropiat dintre poliţişti îi verifică ecusonul. Tillman ţinea în mâna dreaptă un revolver, ascuns sub mânerul căruciorului, pe care spera să nu îl folosească: să improvizeze în stadiul ăsta era un semn rău pentru toată acţiunea asta nenorocită.

Poliţistul îi făcu semn să intre. Tillman împinse căruciorul pe culoarul lateral care ducea şi la salonul lui Kennedy.

La salonul 22, abandonă căruciorul şi halatul alb. Haina lungă avea să îl încurce, iar de acolo va trebui să se mişte repede. Din locul pentru bagaje de sub cărucior îşi recuperă punga, dar aruncă ghiveciul cu floarea.

Salonul lui Kennedy, cu numărul 20, era în unghi drept, cam la trei metri mai încolo. Tillman coti pe culoar cât putu de repede – în faţă erau încă doi poliţişti, care arătau la fel de solizi şi serioşi ca primii doi.

Aruncă punga şi ridică mâinile pregătit să tragă. În ambele mâini avea câte un spray paralizant, iar degetele erau deja pe pulverizator. De fapt, nu era un spray cu piper obişnuit: era un produs rusesc, un derivat din acid pelargonic şi era cel mai nasol dintre toate tipurile din care putuse alege, având o concentraţie de 4 500 000 de unităţi.

Cei doi căzură în agonie, acoperindu-şi feţele. Tillman îşi puse o mască chirurgicală şi, cu grijă şi fără grabă, îi adormi cu o batistă muiată în desfluran. Îi unse pe faţă şi cu un amestec de

detergent şi lapte, care avea să producă cele mai urâte efecte ale spray-ului. Nu voia să-i omoare la petrecerea asta, chiar şi neintenţionat.

Îi lăsă şi se îndreptă spre uşile batante, intrând în salon. Era împărţit în mai multe rezerve, dar avu noroc: Kennedy era în cea de-a doua. O văzu tocmai când o asistentă ieşi dintr-un alt spaţiu compartimentat. Femeia îl observă.

O secundă mai târziu observă şi arma din mâna lui: nu era îndreptată spre ea, dar nu avea cum să nu o vadă.

— Du-te înapoi, îi spuse Tillman. Nu spune nimic şi nu face nimic. Aşteaptă.

Cu un scâncet imperceptibil de panică, asistenta se retrase.

— Tillman, ce bine să te văd!

Kennedy nu arăta prea bine – avea braţul stâng în ghips, legat de corp, care era şi el bandajat bine. Însă era întreagă şi, mai bine, se putea mişca. Se ridică din pat cu un geamăt de durere, ca să-l întâmpine. El scoase cleştele pentru tăiat bolţuri din sac.

— Banderola pentru GPS. Unde e?

I-o arătă, iar el se aplecă să o taie. Era aşa de strânsă, că reuşi să vâre lama numai până la jumătate, dar banda cedă imediat sub presiune.

— Deschide fereastra, îi spuse el lui Kennedy.

Azvârli cleştele şi căută în pungă coardele pentru coborâre, pe care le desfăşură dintr-o mişcare.

Chipul lui Kennedy se alarmă când le văzu.

— Tillman, zise ea scurt, în nici un caz nu fac alpinism pe fereastra aia. Uită-te la mine, am un singur braţ funcţional!

— Nu va trebui să te sprijini tu, îi zise el. Te duc eu.

Desfăcu ancora, trecând frânghia prin verigă şi verificând legătura cu propria curea.

Kennedy nu mai comentă. Deschise fereastra. O închizătoare de siguranţă o împiedică să deschidă mai mult de câţiva centimetri. Kennedy întinse mâna după pistolul lui Tillman, pe care acesta i-l dădu nu foarte încântat şi sparse cu mânerul siguranţa. Tillman trecuse deja frânghia de două ori prin inel şi înfipsese ancora în cadrul metalic al patului lui Kennedy. Împinse patul aproape de fereastră ca să nu alunece când ei urmau să coboare.

— Eşti gata? o întrebă el.

Kennedy dădu din cap fără să spună nimic.

Tillman o ajută să iasă pe fereastră, apoi se sui după ea,

prinzând-o de talie cu stânga, iar cu dreapta se ţinea de frânghie, controlându-i mişcarea. Îi luă câteva secunde să o apuce bine, dar nu o ţinu prea strâns de braţul rănit. Se lăsă pe spate ca să verifice balansul, iar Kennedy înjură – nu-i plăcea deloc să se legene în gol.

În salon, o alarmă începu să sune: fie asistenta dăduse alarma, fie cineva care îi găsise pe cei doi poliţişti. De-acum, totul era contracronometru, iar Tillman trebuia să calculeze fiecare secundă în raport cu versiunea perfectă a ideilor lui Platon din capul lui.

Se lansă de pe fereastră şi coborî în salturi stângace. Dacă ar fi fost o stâncă sau un turn de căţărat, ar fi parcurs cele trei etaje din trei salturi, dar aici era aproape numai sticlă şi, în cazul în care s-ar fi spart, era doar o chestiune de noroc dacă aveau să moară înainte ca paza spitalului sau poliţiştii de jos să îi găsească şi să le pună cătuşele.

Aşa cum stăteau lucrurile, când ajunseră la sol, deja începuseră să apară capete la ferestrele de deasupra. Unul dintre ele avea alături şi o armă.

— Rămâneţi pe loc! se auzi o voce. În genunchi şi cu braţele după cap!

Tillman ţinti cu revolverul şi trase. Capul se retrase repede şi nu ripostă cu un foc de armă. Cel puţin, nu încă.

O luă pe Kennedy în braţe şi alergă cu ea în celălalt capăt al acoperişului, de unde sări. Kennedy, care nu scosese un sunet când coborâseră de la etajul patru, nu îşi putu stăpâni un ţipăt: dar Tillman ateriză cu picioarele pe capacul metalic al unui container de gunoi pe care îl lăsase mai devreme lângă zid, iar de acolo atinseră solul în trei paşi: de pe container pe un coş de gunoi obişnuit şi apoi pe unul din plastic plin cu seringi folosite şi, în sfârşit, pe asfalt.

— Poţi să fugi? o întrebă pe Kennedy.

— Da.

— Atunci haide.

57

Prima împuşcătură se auzi în timp ce alergau pe partea laterală a clădirii, prin gangul pentru ambulanţe, către parcare. Încetinind puţin, Tillman o conduse către al treilea rând de maşini, unde îi aştepta un Noble M15 roşu strălucitor. Kennedy făcu ochii mari când văzu maşina ţipătoare: apărătoarele laterale îi aminteau de aripioarele unui rechin.

— Doamne! exclamă ea. O să ieşim în evidenţă ca o călugăriţă într-un bordel! Tillman, or să ne salte înainte să apucăm să facem doi kilometri!

— Urcă-te, îi spuse scurt Tillman.

Aruncă o privire spre intrarea spitalului. Deocamdată nu se vedea nimeni. Poate că, dacă ar ieşi din parcare mai repede, ar mai avea o şansă.

Kennedy deschise uşa pasagerului, se strecură înăuntru şi se luptă să-şi pună centura cu o singură mână. Se uită nerăbdătoare la scaunul şoferului.

Trecură exact 20 de secunde până să se deschidă portiera şi Tillman să se urce fără grabă.

— Haide, ţipă Kennedy. Mişcă-te!

Tillman răsuci cheia în contact şi porni motorul, dar rămase pe loc.

— Tillman! urlă Kennedy. Pentru Dumnezeu!

— Aşteaptă! murmură el.

Se uita în spate spre uşa spitalului, de unde apărură două siluete în uniforme maro-închis. Tillman îi lăsă să parcurgă jumătate din distanţa până la maşina lor înainte să vireze fix spre ei, forţându-i să se despartă. Kennedy şi Tillman erau deja la capătul şirului de maşini când indivizii scoaseră armele şi traseră. Dar împuşcăturile lor erau mai mult de formă.

— Ne-au văzut! scânci Kennedy. I-ai lăsat să ne vadă!

— Dar nu ne-au împuşcat, mormăi Tillman. Asta ne dă un avans mare la joc. Deschide torpedoul.

Kennedy făcu întocmai. Înăuntru găsi o cutie neagră de plastic cu leduri verzi şi galbene pe faţă, iar pe colţul din dreapta, cuvintele „UNIDEN BEARCAT BC 355C”. Nişte fire încâlcite la spate indicau că fusese conectată la bateria maşinii. Kennedy ştia cum arată un scanner pentru radio şi, deşi ăsta era un model

nou, ştia ce are de făcut cu el. Căută tunerul şi îl găsi setat pe banda VHF, pe frecvenţa de 155 de megaherţi. Plimbând puţin acul în stânga şi-n dreapta reuşi să prindă frecvenţa poliţiei, unde, nimic surprinzător, se vorbea despre ei.

— ... urmărit şi îi vedem, zise o voce de bărbat. Sunt pe Oak, la nord de 93 şi se îndreaptă către est. Repet, la est de Oak.

— Recepţionat, 4-7, spuse o voce de femeie. Avem maşini care vin pe Maple şi Topeka şi o a treia pe Andy Devine. Trebuie să se îndrepte spre 1-93. O să blocăm drumul la Canionul Powderhouse, încheiat.

— Transmiteţi mai departe.

Acelaşi bărbat de mai devreme, probabil şoferul maşinii de poliţie din spate pe care o vedeau în oglinda retrovizoare, la o distanţă confortabilă pentru ei, dar ţinându-se tare.

Tillman viră la dreapta pe două roţi şi o luă pe un drum mai îngust cu viteză maximă. O clipă crezu că maşina de poliţie va ieşi de pe carosabil sau că cel puţin va pierde teren, dar şi ei luară curba la fel de bine ca Tillman.

— Au virat la dreapta, se auzi vocea bărbatului. Suntem pe 4th Street.

— Transmiteţi mai departe, spuse femeia. OK, văd unde sunteţi. Probabil că or să facă la stânga pe…

Ajunseră la o intersecţie mare, aproape intrând în spatele unei decapotabile verzi care le apăru în cale. Claxonul unei maşini îi urmă către sud.

— Fiţi atenţi, murmură femeia. Cred că nu se îndreaptă către 1-93. Maşina 5, aţi luat-o prost. Tocmai au… au traversat Topeka şi se îndreaptă iar spre sud.

Cum naiba au ştiut asta?

— Dar nu ies din oraş, ci se întorc.

Se auzi o altă voce de bărbat, mai slabă şi laconică.

— N-ar fi rău să închidem şi pe 40 atunci şi pe 66. Pe-altundeva n-au pe unde se duce, doar dacă nu vor să se oprească să mănânce la Mr. D’z înainte să o şteargă de-aici.

— Înţeles, zise femeia şi apoi: avem un elicopter care vine acum din Bullhead. Aproximativ şase minute.

Kennedy înjură amar şi urât. Maşina de poliţie încă se ţinea bine pe urmele lor, chiar dacă la distanţă, femeia de la centru îi urmărea şi ea, iar acum aveau să mai aibă şi deasupra un elicopter.

— Ar trebui să renunţăm, murmură ea. Dacă dăm de unul

dintre blocajele astea de pe drum, or să tragă în noi mai mult ca sigur. Or să moară oameni, Tillman, iar noi vom fi probabil primii.

— Nimeni n-o să moară, spuse Tillman cu atâta siguranţă de sine, încât Kennedy îl privi uimită şi rămase tăcută un moment.

Tăcerea a fost întreruptă de trăncăneala de la radio.

— Maşina 5, unde sunteţi acum?

— Ne-au păcălit că merg spre sud, iar acum întoarcem spre Hoover. Unde sunt?

— Încă la nord în faţă. Grozav. Dacă ajungi pe 4th Street înaintea lor, le poţi tăia calea. Repet, la sud pe 4th Street şi trebuie să-i blocaţi.

Tillman călcă acceleraţia până la capăt: motorul de trei litri al maşinii Noble scoase un sunet ciudat în surdină, ca un uriaş care vrea să scoată un sunet de ameninţare fără să trezească un copil mic care doarme şi ţâşni ca o barcă cu motor, părând să-şi ia zborul.

Următoarea intersecţie o traversară cu viteza luminii. O a doua maşină de poliţie se îndrepta spre ei dinspre vest destul de ameninţător, dar îi trecură chiar pe sub nas, iar ei fură nevoiţi să frâneze ca să nu intre în cealaltă maşină de poliţie.

— Au trecut de noi! ţipă şoferul maşinii 5.

— Rahat! Scuze, 5-0, cred că nu am apreciat bine distanţa. 4-7, mai eşti după ei?

— Nu-i pierd din ochi.

— 5-0, întoarce şi ieşi pe Old Trails Road. Se îndreaptă către o fundătură, iar singura ieşire e aia, din câte văd aici. 4-7, ţine-te de ei, dar nu te băga la nimic fără întăriri. Bărbatul e înarmat.

— Ştiu că e înarmat, Caroline. A tras în mine la spital, ce mă-sa!

— Nu trebuie să vorbeşti urât, Leroy.

— Ba da, dacă vrei să transmiţi ceva. Uite, îl pierd. Barca aia are viteză prea mare. Cât mai e până vine elicopterul?

— Două minute. Acum sunt pe 68.

Tillman se uită în oglinda retrovizoare, dar maşina de poliţie era mult prea departe ca să o mai poată vedea, încetini un pic, viră brusc la stânga, apoi la dreapta pe un dram paralel cu cel pe care merseseră până atunci. La două intersecţii spre sud era un pod care se întâlnea cu un drum mai mic. Din nou privi în oglinda retrovizoare. Apoi, Tillman ieşi de pe drum şi conduse direct spre mal. Câteva secunde au derapat pe solul nisipos, pe pietriş şi ierburi. Iar acolo, Tillman trase sub pod şi opri. O altă maşină era

parcată în faţă, aproape de drum: un Lincoln Sedan albastru-închis, uşor ruginit în zona roţilor.

— Cu asta mergem, spuse Tillman. Nu ai bagaje, nu?

Ieşi fără să aştepte un răspuns, străbătu distanţa din doi paşi şi se aşeză iar la volan înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze. Tillman deschise uşa pasagerului şi o zori.

Când Kennedy îl urmă, văzu că umblă la un alt radio, tot în torpedoul maşinii.

— I-am pierdut! se auzi panicat şoferul maşinii 4-7.

— Ba nu, 4-7. Sunt chiar în faţă.

— Ce? Unde?

— Spre sud, pe 5 th Street, 4-7. Mergi tot înainte.

Podul era o construcţie din oţel şi beton. Auziră maşina de poliţie trecând pe deasupra ca un tunet surd.

Tillman le lăsă un avans mare, apoi ieşi pe drum şi o luă spre est. După o vreme, auziră elicopterul venind dinspre vest: o luară la stânga, ţinându-se pe lângă un şir de clădiri înalte – blocuri de apartamente de 3-4 etaje – între ei şi urmăritorii lor din aer.

— Nu îi văd, Caroline, iar drumul se termină!

— Eşti fix deasupra lor, 4-7! Poate că s-au şi dat jos. Caută o femeie desculţă.

Atunci se prinse şi Kennedy de planul lui Tillman.

— Nenorocitule! exclamă ea, încântată de soluţia ingenioasă pe care o găsise acesta. Ei urmăresc banderola mea prin GPS, nu? Unde-ai pus-o?

— Legată sub propria lor maşină, zise Tillman, în parcarea spitalului. De-aia am vrut să ne urmărească – îndeajuns de aproape cât să nu se prindă ce le arată semnalul digital. Chestiile astea nu au o acurateţe aşa mare, se pot înşela cu vreo zece metri.

Kennedy se lăsă în scaun, aproape incapabilă să se mişte după toate efectele prelungite ale adrenalinei din corpul ei.

— Nenorocitule, zise ea din nou.

Tillman îşi puse nişte ochelari negri de soare, o mustaţă, o şapcă de baseball cu echipa Yankees, toate scoase din torpedoul maşinii, unde fuseseră îndesate peste scannerul-radio.

— Tot trebuie să ieşim din buşonul ăsta şi să ajungem pe autostrada interstatală, murmură el. Dar cu siguranţă e bine că ne caută în direcţia greşită.

Două maşini de poliţie trecură înspre sud spre intersecţie, în timp ce ei se îndreptau către nord.

— Apropo, unde mergem? o întrebă Tillman în cele din urmă.

— Mexico City. Xochimilco.

Tillman respiră adânc.

— Poftim?

— Trecem graniţa. Se complică lucrurile.

Kennedy râse.

— Vrei să spui că faptul că m-ai scos din spital şi că i-ai bătut la fundul gol pe poliţiştii din Arizona nu intra la lucrurile complicate? Ai ridicat ştacheta foarte sus, Leo. Ai ridicat-o al naibii de sus.

58

Privită cu detaşare, întreaga *mapkanah* se deosebea cu mult de direcţionarea apei către un canal de scurgere. Strângerea apelor într-un singur flux, găsirea unei noi albii, înlocuirea treptată a turbulenţelor cu un flux puternic şi direcţionat, care sfârşeşte prin a-l cuprinde pe cel iniţial.

Kuutma se simţea ca un dop care plutea pe acel flux, mult prea uşor pentru a fi atins de el. Se uita cum poporul îşi strângea nu bunurile personale – deja împachetate şi depozitate de mult – ci întreaga infrastructură a lumii lor. Cuvele în care îşi cultivau plantele, spălate şi încă şiroind de apă, erau coborâte pe ferestrele de la etaj şi puse în spaţiile pentru depozitare. Războaiele de ţesut de la fabrica lor de textile erau aşezate în căruţele trase de un singur bou. Păstorul îl asigura, şoptindu-i la ureche: „Încă trei, băiete şi apoi mai avem uneltele pentru dărăcit, care sunt mult mai uşoare”. Şi, lucrul cel mai uimitor, un bărbat vânjos căra pe umeri strana din lemn sculptat din Kad Sima. Pe chipul său transpirat se vedea o mândrie fără margini: era ca şi când ar fi dus o bucată din capul lui Dumnezeu.

Oraşul întreg împacheta. Se împăturea ca o hârtie, suprafaţă după suprafaţă, dispărând într-un spaţiu profetic.

Între timp, Kuutma trebuia să fie instruit pentru noile sale responsabilităţi. Merse la staţia de pompare şi raportă celui care se ocupa de distribuţia apei, o femeie pe nume Selaa, care era cu zece ani mai tânără decât Kuutma. Avea părul *suoma’ka,* roşcat: era o genă regresivă a poporului, iar cei care o aveau trăiau o viaţă plină de surprize. Din punctul de vedere al lui Kuutma, care încă purta haina lumii de afară, nici nu merita să se gândească la asta.

— Eu sunt Kuutma, îi zise, ştiind că ea cunoştea deja asta.

Era o femeie de afaceri, foarte ocupată cu demontarea staţiei de pompare de care nu mai aveau nevoie aici: epuratoarele, aparatele de măsurat, cele două pompe principale. Totuşi, făcu o plecăciune respectuoasă şi îl atinse pe umăr pe Kuutma.

— *Ha ana mashadr,* zise ea. Cunoşti deja echipamentele, Kuutma. Ştiu mulţi oameni care au petrecut un sezon întreg la staţia de pompare pe când erau adolescenţi ca să se obişnuiască.

— Asta s-a făcut după ce eu trecusem de adolescenţă, spuse Kuutma. Dar mă pricep în general la aparate şi cunosc teoretic ce am de făcut.

— Sigur, dădu ea din cap. Şi cred că singurele aparate pe care va trebui să le foloseşti mâine vor fi ecluzele.

Îi arătă unde se găseau şi cum operau. Erau patru, două pornind de la rezervoarele din Cutzamala şi două direct de la acviferul de sub oraş, care era tot ce mai rămăsese din Lacul Texcoco. Selaa era foarte mândră de sistem şi avea şi de ce.

— În ultimele decenii, se lăudă ea, oraşul de lângă noi a suferit mereu de lipsa apei. Se scufundă în pânza freatică a lacului cu 7,5 centimetri anual, Kuutma. Ştii de ce? E viteza cu care Ciudad de Mexico consumă rezervele de apă. Dar la noi nu a lipsit niciodată apa. Nici măcar presiunea nu a scăzut. Oamenii îşi iau ceea ce au nevoie, după voia lui Dumnezeu.

Kuutma o readuse la chestiunile tehnice.

— Una dintre ecluzele astea a fost modificată, cred, spuse el. Care anume şi cum funcţionează?

— Nu e o ecluză, zise ea. Aici e doar un bazin – unul dintre bazinele de purificare – care va colecta acum apa prin ecluză atunci când ajunge la a treia staţie de pompare. Aici e pupitrul de comandă. Apa intră la staţia unu, trece prin apeductul de sub Em Hadderek şi iese prin canalele astea laterale. Dar toate canalele laterale se vor închide după ce plecăm. Apa va trece direct şi se va vărsa în Cutzamala, înapoi în rezervele de apă pe care le are Ciudad de Mexico. Tot ce ai de făcut e să deschizi ecluza de la maneta asta, iar apoi să deversezi minereurile preparate din bazin în apă.

Făcu semnul ştreangului. Kuutma ridică o sprânceană.

— Îmi pare rău, zise Selaa uşor timid. Îmi pare rău că vor muri atâtea animale.

— Dar nu îi vei cere lui Dumnezeu să le binecuvânteze trupurile.

— Nu, cred că nu.

— Mulţumesc. Cred că va fi destul de uşor. Dar nu există aici şi un mecanism de control, numit *tsa'ot khep?*

Selaa îl privi uimită.

— Vocea potopului? Acela e un mecanism de apărare, Kuutma. Aici nu vom mai avea nimic de apărat.

— Ştiu, doar eram curios. Te rog, arată-mi-l şi mie.

— Dacă pompele mari sunt scoase, oricum nu funcţionează.

Cel puţin, nu aşa cum ar trebui. Aici e mecanismul: ecluzele ridicate până la pârghia asta, iar canalele redirecţionate pe glisiera asta – zece în total – şi-apoi pe aici.

— Şi toate vor funcţiona şi mâine?

Selaa dădu din cap.

— Electricitatea are acoperire totală, spuse ea. Nu pot să o închid parţial: nimeni nu a avut niciodată nevoie de aşa ceva.

— Nu, sigur. Încă o dată, îţi mulţumesc pentru timpul acordat. Cred că eşti foarte ocupată. Poţi să îmi dai şi un rând de chei?

I le dădu pe ale ei, scoase de la curea.

— Există o dublură în biroul meu. Dar trebuie să încui cu astea ultima dată: le-am primit de la Chanina, care era responsabilă cu apa înaintea mea. Te rog să le păstrezi după ce termini cu ele, Kuutma. M-aş bucura să ştiu că sunt la tine. Dar dacă ţi se pare că nu ai ce face cu o asemenea amintire…

— Le voi păstra până la moarte, îi promise el.

Făcu o plecăciune formală şi plecă.

„Îmi pare rău şi pentru moartea atâtor animale.” Era un gând sentimental, iar sentimentalitatea nu prea exista în Ginat'Dania. Era un semn de slăbiciune – o slăbiciune în rândul Poporului, din cauza numărului lor mic, aşa că nu şi-o puteau permite. Dar cum rămânea cu propria lui slăbiciune? Cu găurile din armura sa, făcute de emoţii de acest fel, de necontrolat?

Avea să ucidă douăzeci de milioane. Iar lui îi păsa de unul singur.

Nethqadash shmakh, Doamne. Ajută-mă să respir o singură dată numai Duhul Tău.

59

Trecerea graniţei se dovedise mai uşoară decât crezuse Tillman: dar, meditând la asta în timp ce cutreiera drumurile unui ţinut anonim la sud de Chihuahua, înţelegea de ce mersese aşa.

Arizona îşi folosea resursele pentru a-i opri pe mexicani să treacă graniţa. Patrulele care erau – şi ştia că sunt multe – urmăreau traficul numai din direcţia aceea şi nu aveau să suspecteze un alb care se îndrepta către sud.

Un bărbat alb, pentru că Kennedy îşi petrecuse toată noaptea pe bancheta din spate a Lincoln-ului sub o pătură, perfect ascunsă şi dormind tot timpul. Încă se simţea destul de rău din pricina rănilor, iar el nu prea avea ce analgezice să-i dea, dar îi rămăsese puţin desfloran, iar când durerea deveni insuportabilă, trase puţin pe nas şi căzu într-un somn profund, aproape fără să se mişte.

Când au trecut graniţa, cu scuzele de rigoare, a pus-o în spaţiul din portbagaj destinat roţii de rezervă. Ea se temu ca spaţiul strâmt să nu îi provoace deschiderea rănii laterale, dar Tillman insistă: nu puteau să rişte ca, în urma unui control de rutină, să o descopere. Se dovedi că avusese dreptate când grănicerii de la nord de Nogales i-au umblat prin portbagaj – cel puţin prin părţile inofensive, din moment ce armele şi explozibilele erau vârâte sub scaunele din spate – înainte de a-i da drumul.

Se opri de îndată ce i se păru că pericolul trecuse, după aproximativ trei kilometri şi o scoase pe Kennedy din ascunzătoare. Bandajele pline de sânge arătau că temerile ei fuseseră întemeiate. Îi spuse să se dezbrace până la talie şi îi schimbă bandajele repede şi eficient. În acest timp, îi admiră sânii, pentru că ofereau o privelişte minunată de aproape, dar se strădui apoi să şi-i şteargă din minte sau cel puţin să se gândească la altceva. În general, când doftoricea un soldat, nu conta că e bărbat sau femeie: era o detaşare necesară dacă voiai să ajuţi pe cineva rănit cu care făceai poante cu o oră-două în urmă.

Acum era momentul să îi dea hainele pe care i le adusese: o pereche de blugi, un tricou negru, o jachetă neagră, largă şi tenişi. Kennedy se chinui să şi le pună, Tillman ajutând-o să îşi

îmbrace tricoul şi jacheta. Nimic nu îi venea prea bine, dar era cât de cât OK şi nu avea cum să nege că arăta mult mai comun acum: ca un turist de la nord de graniţă, încercând să pară stilată, dar fără pretenţii – ambele încercări eşuate.

— Nu cred că o să rezist, se văită Kennedy. Mai avem de mers aproape 1 200 de kilometri. O zi întreagă în maşină – şi o noapte probabil – şi de câte ori trecem peste o groapă, am senzaţia că îmi intră mii de ace în rinichi.

— Mai ia nişte desfloran, îi sugeră Tillman. Poţi dormi tot drumul. Apoi o să ne odihnim două ore când ajungem acolo, să ne punem gândurile în ordine.

Kennedy clătină din cap.

— Trebuie să fiu trează pentru asta, spuse ea.

— O zi şi o noapte, îi aminti el. Doar nu o să stai trează tot timpul ăsta, Kennedy. Iar dacă durerea se acutizează, ai să intri în stare de şoc. Apoi va trebui să te duc la spital, unde sigur ne vor identifica după descrierea pe care ne-au făcut-o cei de la poliţie şi poţi fi sigură că ne-am ars complet.

Kennedy medită la asta.

— Mda, zise ea sumbru. OK.

Se întinse pe bancheta din spate şi mai luă o doză: una mai puternică de data asta, dar tot mult sub doza recomandată a medicamentului. Desfloran era un anestezic general, iar să adoarmă profund – şi să cadă într-o stare în care ar fi avut nevoie de aparate ca să respire – era un pericol real.

Tillman o privi şi simţi o puternică mustrare de conştiinţă. O târâse după el în nebunia lui sau pur şi simplu se întâlniseră într-un moment în care ea era destul de nebună cât să rezoneze cu el? O acoperi cu o pătură, o prinse la umeri şi talie cu centurile de siguranţă şi se bucură că nu îi spusese că doarme pe explozibili.

Trebuia să meargă pe drumurile lăturalnice, chiar dacă erau mai proaste şi mai înşelătoare. La căderea nopţii, aprinse faza mare şi încetini la 60 de kilometri la oră, un compromis între faptul că trebuiau să se îndepărteze cât mai mult înainte ca vestea urmăririi lor să treacă graniţa şi faptul că încerca să facă slalom printre gropi în loc să le ia în plin.

Noaptea în deşert era întinsă ca marea, iar ei erau singurele fiinţe vii: o omidă luminoasă, cu faruri drept ochi şi cu Lincoln-ul drept corp. Tillman căzu într-o reverie: Rebecca şi copiii îi vorbeau, sau cel puţin le vedea chipurile şi auzea sunete care

păreau voci. Nu erau cuvinte propriu-zise, iar el nu trebuia să le răspundă. Ceea ce spuneau ei îl împovăra: *curând.*

Ieşind din Zacatecas, de unde mai aveau cam cinci sute de kilometri, se uită după un indicator. Când găsi unul, opri în spatele lui, pentru a fi la adăpost în caz că îi căuta cineva.

Nu se deranjă să se întindă. Se lăsă puţin pe spate cu scaunul, închise ochii şi adormi.

Visele sale erau ciudate şi nedefinite, dar chipul Rebeccăi plutea deasupra lor, chemându-l.

60

Kennedy începu să se trezească pe la ora 7 dimineaţa, când soarele era sus pe cer. Mormăi şi se întoarse, dar nu reuşi să se ferească de lumina care o orbea. Avea gâtul uscat şi nu putea înghiţi, atât de uscat, încât o durea cumplit, iar capul îi zvâcnea în ritmul bătăilor inimii.

— Dumnezeule, gemu ea. Unde… unde suntem?

— Lopez Mateos, spuse Tillman. Tot trecem prin oraşe de vreo 50 de kilometri, dar încă nu am ajuns propriu-zis în oraş, iar Xochimilco e în sud. Mai avem aproximativ o oră de mers.

Îi întinse o sticlă cu apă, iar ea se ridică ameţită să bea. Prima gură de apă o ţinu pe limbă, apoi o înghiţi uşor. Chiar şi aşa, îi venea să vomite, iar capul i se învârtea. Repetă acţiunea, iar Tillman continuă să conducă în tăcere. Odată ce membranele ei din gât se mai decongestionară, reuşi să bea şi înghiţituri mai mari. În cele din urmă, goli sticla. Asta însă nu îi potoli durerea de cap, însă acum putea gândi cât de cât.

Privi suburbiile şi satele care îi treceau prin faţă şi reuşi brusc să se concentreze. Când Tillman trase pe dreapta, pe la mijlocul unui şir nesfârşit de clădiri cu un singur etaj, nu se prinse de ce se opriseră. Apoi îi ajunse la nas mirosul de mâncare gătită: ouă, pâine şi ceva condimentat. Stomacul ei mai făcu nişte piruete dureroase, dar, dincolo de greaţă, simţi că îi e foame.

În colţul îndepărtat al cantinei aglomerate, mâncară ouă ţărăneşti şi nişte chifle mici, proaspăt scoase din cuptor. Kennedy purta un şal pe umeri care să îi acopere bandajul de pe braţ şi mâncă folosindu-se de o singură mână. Mâncarea era neaşteptat de bună, iar Tillman o lăsă să îşi devoreze în linişte micul dejun. Apoi, trecură la lucruri serioase.

— Trebuie să ştiu unde mergem, îi spuse el. Ai spus Xochimilco şi aproape că am ajuns. Dar odată ajunşi acolo, avem şi o adresă? Vreun loc anume unde care mergem?

— Nu există nici o adresă, zise Kennedy, împingând la o parte farfuria goală.

Luase şi două pastile cu Tylenol şi începea să se simtă şi ea mai om.

— Dar ştiu că e în zona deservită de un anume generator de curent – şi cred că se va dovedi ceva foarte mare. Ceva ca un

întreg bloc de birouri sau un întreg şir de blocuri de birouri.

Îi spuse lui Tillman de Peter Bonville şi despre pierderile inexplicabile de curent, care l-au condus la tribul lui Iuda. Tillman se încrunta concentrându-se să absoarbă informaţia. Aşteptă să termine înainte să pună întrebări.

— Asta a fost recent?

— Acum vreo două luni. Se întorcea din Mexic cu zborul 124 – de aceea fusese acolo. Iar avionul s-a prăbuşit în aceeaşi zi în care Stuart Barlow a fost ucis.

— Dar tu nu crezi că sunt legate între ele?

Kennedy ridică din umeri.

— Nu prea pare. Din câte ştim, Barlow şi Bonville nu se cunoşteau şi nu comunicaseră niciodată. Nu se învârteau tocmai în aceleaşi cercuri. Singura legătură era că amândoi erau o ameninţare pentru Michael Brand şi pentru… poporul lui, cred. Cei care l-au trimis în lume.

Tăcu, gândindu-se la cuvintele din Evanghelia după Iuda: Elohim şi Kelim, cele două tipuri de emisari pe care acest grup de sectanţi antici ninja, maniaci, le trimisese în lume. Brusc, făcu o legătură – poate pentru că şi creierul ei funcţiona într-un mod uşor diferit faţă de cum funcţiona de obicei.

— Soţia ta, îi zise ea lui Tillman. Cum o chema înainte de căsătorie?

— Kelly. De ce?

— A mai fost o Kelly care a dispărut. Tamara? Talulah? Ceva de genul ăsta. Era unul dintre cazurile pe care Chris îl legase de numele lui Brand înainte de a muri.

Tillman o privi fix, aşteptând-o să îi spună la ce se gândise.

— Ai venit aici cu avionul, zise ea. Vreau să spun, în State. De la Londra.

— Da.

— Dar nu pe numele tău.

Tillman puse jos furculiţa, lăsându-şi ouăle mâncate pe jumătate.

— De obicei, cumpăr documente de călătorie de la o femeie care e specializată în creare de identităţi false. A lucrat la CIA, are prieteni în comunitatea de mercenari corporatişti şi lucrează în general pentru ei. Spionaj, dar un tip de spionaj care se face la un nivel sub cel susţinut de guvern. Heather, unde vrei să ajungi?

— Brand foloseşte mereu acelaşi nume, spuse ea. Asta îi

îngreunează sarcinile şi îl expune mai mult riscului de a i se lua urma de către cineva ca tine. Şi niciodată nu foloseşte un alt nume. De ce?

— Zi-mi tu.

— Poate pentru că nu vrea să mintă. Şi dacă e aşa, poate că…

Se simţea din nou ameţită, iar apoi ouăle, care fuseseră aşa de bune, ameninţau să-i vină înapoi. Tillman citi pe chipul ei că nu se simte bine şi o atinse pe braţ.

— Vrei să plecăm?

— Sunt bine, minţi ea. Tillman, Emil Gassan a spus că în aramaică, Elohim înseamnă „Mesageri”. În Biblia pe care o ştim noi, aşa se numesc îngerii. Mă întreb dacă nu cumva ucigaşii lui Brand – echipa lui de asasini – se cred îngeri păzitori ai poporului lor, iar ăsta e numele pe care îl folosesc.

— Aşa, continuă.

— Păi, dacă am dreptate, Kelim ar trebui să fie altceva.

Spera ca el să fi făcut deja legăturile, însă el nu se prinse. Ea voia să spună: dar dacă şi Kelim, ca şi Michael Brand, umblă printre oamenii obişnuiţi fără să se jeneze să mintă referitor la identitatea lor? Dacă au ales un nume care face aluzie la origine, la scopul, la natura lor?

Rebecca Kelly.

Tamara Kelly.

Poate că mai sunt şi alţi Kelly. Oare de ce nu o fi căutat femeile dispărute care poartă acest nume de familie?

Dacă ele erau, de fapt, Kelim?

Poate că erau exact ca Brand şi echipa lui, veniţi în lume să îndeplinească cine ştie ce misiune, iar apoi, misiunea odată îndeplinită, dispăreau? Iar dacă, între timp, îşi făceau o familie, ea avea să meargă cu ei.

— Poate că e vorba doar despre grade sau roluri diferite în organizaţie, spuse Tillman. Poate că toţi lucrează pentru Brand. Dar cred că ai dreptate când spui că el nu vrea să mintă. De aceea lasă monedele în urma lui. Cred că e ceva legat de Iuda, iar tu ai spus că, în evanghelie, se vorbeşte despre arginţi ca despre un soi de târg încheiat cu Dumnezeu. Atunci monedele sunt un semn al faptului că cineva din poporul lui Iuda a trecut pe-acolo.

Râse, iar sunetul acesta era aşa de nepotrivit cu starea ei de spirit, că o sperie.

— Dar e un fel de handicap pentru un criminal de profesie să

nu poată minţi. Nu înţeleg de ce se expun singuri.

Kennedy însă înţelegea.

— De ce catolicii renunţă la un trai confortabil şi luxos în timpul Postului Paştelui? îl întrebă ea. Probabil că e acelaşi lucru. Fac asta în semn de penitenţă oferită lui Dumnezeu, iar oamenii lui Iuda îi oferă… nu ştiu, o viaţă fără minciună.

Chiar în timp ce spunea asta, îi veni o explicaţie şi mai bună.

— Sau poate că primesc iertarea înainte de a face păcatele, zise ea, poate e vorba despre anumite păcate. Aşa cum episcopii îi binecuvântau pe soldaţi înainte de a se duce la război. Dar asta îi ierta numai de păcatul de a ucide, nu şi de toate celelalte. Aşa că, în unele aspecte, trebuiau să îşi păstreze o anumită moralitate, printre care aceea de a nu spune minciuni.

— E o nebunie, sublinie Tillman.

— Dar tu ai crezut că avem de-a face cu oameni sănătoşi, Leo? După câte s-au întâmplat?

Nu îi răspunse. În schimb, îi făcu semn chelnerului să aducă nota.

— Au trăit ca o societate secretă în ultimele două milenii, murmură Kennedy. Dar, de fapt, asta e doar o slabă comparaţie pentru ceea ce sunt ei. Pentru că sunt şi o rasă. O rasă secretă. Aproape o specie secretă. Nu se consideră ca noi, probabil cum nici noi nu ne considerăm maimuţe. Se ţin departe de restul lumii. Ar trebui să aibă şi o ţară a lor pe undeva, dar ceea ce au în schimb e…

— O clădire de birouri în Mexico City.

— Sau altceva. Nu te aştepta la nimic normal, Leo. Indiferent ce găsim la capătul călătoriei ăsteia, aproape că bag mâna în foc că nu va fi deloc normal.

Merseră spre sud, traversând un oraş care părea să fie construit în valuri. Cartiere sărăcăcioase, nesfârşite, din beton şi chirpici – cele vechi şi cele noi creând un contrast foarte sumbru – lăsau locul unor cartiere comerciale cu fortăreţe din oţel şi sticlă care străpungeau cerul: dar funcţiona şi invers, iar turnurile şi bastioanele strălucitoare dispăreau, lăsând iar locul altor străzi prăfuite, blocurilor din cărămizi cenuşii şi disperării.

În cele din urmă, Tillman scoase din buzunar o hartă, pe care probabil o cumpărase de la o benzinărie în timp ce Kennedy dormea sau pe care o ceruse sau şutise de la cantină şi îi spuse că au intrat în Xochimilco.

Nu era cum se aşteptase Kennedy. Ştiind ce resurse avea Michael Brand – suficient de mari pentru a mobiliza echipe întregi de asasini pe toate continentele şi pentru a deturna avioane – credea că se îndrepta spre un mare centru de putere. Unul dintre zgârie-norii din jur ar fi putut părea un loc potrivit sau un complex de clădiri într-un campus propriu, ca o fortăreaţă modernă izolată de oraşul care se întindea în jur.

Xochimilco nu era nici pe departe aşa. Era un district industrial care părea în totalitate părăsit. Străzile erau mari, dar asfaltul era străpuns din loc în loc de buruieni, iar singurele maşini parcate pe marginea drumului erau nişte rable terminate. Era ca şi când se aflau într-un oraş unde se producea o apocalipsă privată. Clădirile de-o parte şi de alta a drumului erau imense, dar aveau numai faţada: ferestrele sparte, uşile deschise spre beznă şi goale precum gura unui mort.

Ceva se produse în mintea lui Kennedy: ceva care suna a moarte şi dezastru.

Tillman mergea la întâmplare.

— O să dureze mult din moment ce nu avem nici o adresă, spuse Tillman. Nu avem nici un plan şi nici măcar nu ştim ce căutăm.

— Generatorul de curent de la numărul 73, sud, spuse Kennedy. Acolo a găsit Bonville pierderile ciudate de curent. Acolo mergem.

Tillman dădu din cap, dar fără convingere. Formă un număr de telefon, apoi ezită.

— Un prieten, spuse el. Dar nu te cunoaşte şi e foarte strict în privinţa celor care află cu ce se ocupă. Te superi?

— Te rog, zise Kennedy. Aş putea să îmi mai dezmorţesc picioarele un pic.

Ieşi din maşină, surprinsă că afară era destul de răcoare. O briză sufla de nicăieri, iar cerul era acoperit cu un strat jos de nori, făcând ca lumina să fie supranaturală şi argintie. În depărtare tuna. Ploaia începuse, împrospătând atmosfera. Kennedy se simţea mâhnită în adâncul sufletului şi îşi dorea să se spele în orice fel de apă, fierbinte, rece sau caldă, până când avea să fie din nou ea însăşi.

Merse încet către capătul străzii. Aici era o tăcere mormântală, în acest oraş unde trăiau peste 20 de milioane de suflete. Nici unul dintre cei 20 de milioane însă nu părea să locuiască în Xochimilco sau, cel puţin, nu pe strada asta. Era o cafenea sau

cel puţin faţada unei cafenele care se numea, cu un hybris eroic, „El Paraiso”. Ferestrele avea ramă de oţel ondulat, iar bunătăţile scrise pe meniu (TORTILLA CU CARNE! CHILAQUILES! BISTEK![17]) nu păreau să se materializeze.

Restaurantul era ca un pitic pe o stradă plină cu mulţi Behemoth[18], dar era ca şi mort: criza capitalismului târziu, ca un înger al morţii ce nu cruţă pe nimeni care nu are semnul magic al lui Dumnezeu pe poartă.

Kennedy ajunse la colţ şi se opri. Peste drum, o stradă cu două sensuri, destul de lată cât să aibă la mijloc un şir de copaci, dar pustie şi un complex de hale unite într-o singură structură cu nenumărate clădiri, toate făcute din acelaşi beton şi vopsite într-o culoare verzuie. Câteva ferestre minuscule erau încastrate în ziduri aşa de adânc, încât sigur nu lăsau să pătrundă nici un fel de lumină. Gardul era solid, iar porţile aveau un lacăt imens. Deasupra, camere de luat vederi supravegheau strada din ambele părţi.

Kennedy râse tare – un râs de neîncredere pură. Îl auzi pe Tillman în spate şi se întoarse.

— Generatorul 73 sud deserveşte totul pe o rază de aproape trei kilometri spuse el, arătând de jur împrejur. Va trebui să încercăm altceva, Kennedy. Poate dacă Bonville a vorbit cu cineva de pe-aici despre ce anume făcea sau dacă a întocmit vreun raport, am putea porni de acolo. Altfel, cred că ar trebui să încercăm să…

Se opri, văzând că ea îi arată ceva: peste drum, depozitul gri imens.

— Am ajuns, Leo. Ăsta e.

Era locul din fotografia ascunsă sub podeaua lui Stuart Barlow – fotografia ce avea pe spate listele cu sulurile şi codicele care conţineau Evanghelia după Iuda. Sfârşitul călătoriei lor fusese scris încă de la început.

---

[17] *Chilaquiles* – fel de mâncare mexican, cu *tortilla* prăjită la bază, cu sos verde sau roşu şi bucăţi de pui, peste care se presară brânză. *Bistek* – fel de mâncare filipinez cu ceapă şi bucăţi de carne de vită, gătită în sos de soia şi suc *calamansi* (n.t.).

[18] Monstru biblic.

61

Îi luă zece minute lui Tillman ca să se asigure că acele camere de luat vederi nu erau funcţionale.

Observă de la început că erau fixate pe suporturi mobile, proiectate să aibă o acoperire cât mai bună, prin rotire, dar erau fixate pe o singură poziţie şi nu era cea mai practică şi nici avantajoasă. Cea din stânga era îndreptată în faţă, dar cea din dreapta era întoarsă către cealaltă. Amândouă erau îndreptate în acelaşi unghi, lăsând descoperită partea din dreapta.

Poate că era o problemă de setare, camerele fiind totuşi funcţionale. Tillman trecu strada prin partea neacoperită de cameră, ca să o verifice pe cea mai apropiată. Cu un multimetru digital, cercetă firele şi observă că nu există curent.

Din moment ce nu mai trebuiau să se ascundă, trecu strada direct spre Kennedy, făcându-i semn că totul e tăiat.

— Nimic, zise el. Nu e curent. Fie au fost închise de la panoul central, fie toată zona nu are curent.

Kennedy îi arătă ceva. Lămpile stradale clipeau la câteva clădiri distanţă. Cea mai apropiată era spartă, dar în cazul în care căzuse curentul, era doar o problemă locală. Tillman medită la asta.

— Cred că aici ne despărţim, îi spuse el lui Kennedy.

— Ce? spuse Kennedy şocată. Ce naiba vrei să zici, Tillman? Suntem împreună în asta. Ştiu că nu mă pot lupta, dar nu am bătut 1 500 de kilometri ca să îţi fac semn cu mâna şi să te sărut de rămas-bun. Merg cu tine, poţi fi sigur de asta.

Nu părea să o fi auzit. În timp ce ea vorbea, se îndreptă în direcţia maşinii. Kennedy alergă să-l prindă din urmă.

— Vorbesc serios, spuse ea. Poţi fugi de mine, dar nu mă poţi opri să vin cu tine decât dacă mă legi şi îmi pui un căluş, iar dacă încerci măcar aşa ceva, o să opun rezistenţă şi o să fac un tărăboi de-o să ne audă toată lumea. Repet, Leo, suntem împreună în asta. Până la nenorocitul de final.

Ajunseseră la maşină. Tillman deschise uşa, apoi se uită spre ea.

— Eşti poliţistă, Heather, zise el. Reprezinţi legea.

— Nu mai sunt poliţistă de când m-au făcut să demisionez, îţi aminteşti?

— Dar tot de asta te afli aici. Pentru că au fost ucişi oameni şi e treaba ta ca ei să plătească pentru asta.

— Nu mă asculţi, Leo.

Se străduia să nu-şi iasă din fire.

— Nu mai e treaba mea. Tot ce fac aici e ilegal cap-coadă. Nu sunt în jurisdicţia mea, nu mai fac parte din poliţie şi sunt un fugar dat în urmărire. Povestea asta a încetat să mai aibă legătură cu legea de mult, e vorba de justiţie.

Leo o privea ţintă în continuare, aşteptând, cântărind, căutând un semn.

— Ce fel de justiţie?

— Poftim?

— Despre ce justiţie vorbeşti, Heather?

Ea îl privi uimită şi gesticulă furioasă cu singurul braţ funcţional.

— Sunt mai multe feluri?

— Sigur. Iar cel care mă interesează pe mine e cel mai rău dintre toate. Cel mai murdar. Ochi pentru ochi. Mi-au ucis soţia, mi-au ucis copiii. Mi-au luat totul – totul. Dar n-au avut decenţa să mă omoare. Acum treisprezece ani. Treisprezece ani de când lumea e pentru mine un loc pustiu. Iar tot ce îmi mai rămâne mie de făcut este să le dau ceea ce li se cuvine.

Intră în maşină şi scoase husa de pe bancheta din spate. Ceea ce era acolo era la fel de şocant precum cuvintele lui: două mitraliere, cel puţin patru pistoale, curele cu muniţie şi multe pungi negre, de mărimea şi forma unor cărămizi, pe care scria „M112 EXPLOZIBIL PENTRU DEMOLARE C4”.

Kennedy rămase cu gura căscată. Îi era greu să articuleze cuvintele, iar când reuşi, ştia că nu putea schimba nimic.

— Leo, te înşeli. Te înşeli în legătură cu toată povestea asta!

Nu se supără pe ea, ci doar zâmbi trist.

— Poftim? Crezi că mai e vreo şansă ca familia mea să fie în viaţă, Heather? După treisprezece ani?

Şi, ca un asasin sfânt, Kennedy nu putu minţi. Minciuna i se opri în gât.

— Nu, spuse ea. Nu… nu cred că mai sunt în viaţă.

Se agăţă de ultimul fir.

— Dar dacă avem dreptate, atunci clădirea aceea e plină de oameni care nu au nici o legătură cu uciderea lor. E vorba despre familiile altor oameni, Leo! Eşti aşa dornic să i-o plăteşti lui Michael Brand, încât eşti dispus să te transformi în el? Fiindcă

dacă eşti, scoate şmecheria aia de pistol şi trage-mi un glonţ în cap, pentru că, jur, o să începi cu mine!

Rămaseră unul în faţa celuilalt pe stradă mult timp. Tillman se trase un pas înapoi, de parcă îl durea să se gândească la asta.

— Nu am venit aici să omor copii, zise el.

— Asta-i bine.

— Explozibilul ăsta…

— Da, Leo? Ce e cu explozibilul?

— Nu ştiam peste ce vom da aici. Sau cum aveam să intrăm. Am vrut să fiu pregătit pentru tot.

Kennedy dădu din cap.

— Deci e OK, zise ea. Suntem gata.

— Da.

— Dar suntem aici pentru Michael Brand, nu? Pentru toţi cei care sunt Michael Brand.

— Nu.

— Nu?

Tillman clătină uşor din cap.

— Cineva i-a trimis. Cineva i-a ales, i-a antrenat şi i-a echipat. Cineva le-a spus ce să-mi facă mie şi alor mei. Şi tânărului tău coleg, Harper. Şi Dumnezeu mai ştie cui. Ne apropiem de ei, Heather. Nu doar de Brand. Ci şi de oamenii din spatele lui. O să-i doborâm până la unul.

— Dă-mi şi mie o puşcă din aia.

Tillman îi dădu. Kennedy avu o senzaţie de deja-vu când o luă: era un G22, exact la fel ca aceea cu care îl doborâse pe Marcus Dell. Dar asta se întâmplase într-o altă ţară, iar Heather Kennedy era oficial moartă.

Ridică arma cu mânerul în sus ca să i se vadă baza magnetică. Tillman pricepu mesajul, scoase o rezervă de muniţie din grămada de sub banchetă şi i-o încărcă.

— Mai dă-mi, te rog, încă două, ceru ea.

Tillman luă câte una în fiecare mână şi i le strecură cu atenţie în buzunarele jachetei.

— Făcând apel la autoritatea cu care am fost investită ca fost poliţist, te numesc adjunctul meu. Ştii ce înseamnă asta, Leo?

Lui Tillman părea să îi fie teamă să se gândească ce însemna asta: cât de mult din puterea sa de decizie îi încredinţa ei. Dar adevărul era că păşeau pe o sârmă aşa de subţire că amândurora le era teamă să se uite în jos: în acel moment, Heather ştia mult mai bine decât el ce era acolo jos, pentru că

auzise cuvintele femeii înainte să moară în Santa Claus – cuvintele pe care Tillman nu avea să le audă.

— Nu, Heather. Ce înseamnă?

Îşi vârî arma în blugi şi trase jacheta peste.

— Înseamnă că suntem o unitate pentru intervenţie armată. Haide să acţionăm.

Cea mai simplă cale de acces în depozit se dovedi a fi cea laterală, unde o anexă – o magazie cu un singur nivel care dusese cândva un depozit de lucruri personale – era foarte aproape de gard şi reuşiră să sară peste el.

Tillman sări primul, iar când Kennedy îl urmă, o prinse în braţe să nu cadă. Nu îşi dăduse seama până acum cât era de slăbită, deşi dormise şi mâncase bine. Partea laterală a corpului îi era înţepenită şi o durea, braţul rupt o durea mai rău decât capul, iar anestezicul încă îşi făcea efectul: îi încetinea gândirea, fără să îi potolească deloc durerea.

Tillman încărcă armament greu şi uşor într-o geantă pe care şi-o puse în spate. În mână, în locul revolverului Unica, avea un Clairon FA-MAS, cu configuraţia folosită în armata franceză, cu tot cu baionetă şi lansator de grenade. Asta o îngrozi pe Kennedy: părea un cuţit elveţian aducător de moarte rapidă.

Merseră pe lângă zidul depozitului principal, căutând o intrare. Singura uşă pe care o găsiră se dovedi închisă. Toate ferestrele erau mult prea sus, iar cum Kennedy nu se putea căţăra, coardele şi ancorele erau ultima soluţie.

De-a lungul gardului erau şi mai multe camere de supraveghere şi toate se dovediră a fi fără curent când Tillman le probă cu multimetrul.

Ajunşi în faţa clădirii, priviră prudenţi spre spaţiul deschis asfaltat. Era spart şi plin de gropi şi de buruieni, dar se aflau acolo şi tot felul de lucruri ciudate, pe care şi le arătară în şoaptă. Gardul era în stare bună, iar lanţurile şi lacătele solide şi neruginite. Buruienile era culcate la pământ, ca şi cum pe acolo ar fi fost un trafic puternic.

Tillman nu voi să iasă în spaţiul deschis, deşi ştiau deja că acele camere de supraveghere nu erau un pericol. Dar erau prea multe locuri din care ar fi putut fi urmăriţi. Merseră în spatele depozitului, unde asfaltul era înlocuit de praf şi pământ gol, iar spaţii înguste separau clădirile auxiliare de structura cea mare din centru.

Cercetând şi clădirile auxiliare, observară că şi aici uşile erau încuiate şi în mod evident, nu mai erau folosite. Totuşi, într-un final, Kennedy găsi nişte urme de cauciucuri în noroi, foarte clare şi proaspete şi merse de-a lungul lor până ajunse la uşa unui hambar sau garaj. Locul arăta murdar şi scos din uz, dar urmele de cauciucuri sugerau altceva.

Uşa era închisă cu un lacăt. Tillman scoase un cleşte din geantă şi îl tăie dintr-o singură mişcare, icnind din pricina efortului. Dădu uşa de perete şi intrară.

Lui Kennedy îi luă un minut ca să proceseze ce vedea. Se aflau în vârful unei rampe care se întindea în jos într-un întuneric desăvârşit. Hăul era mare cât întreaga clădire, cam de zece metri, iar înclinaţia pantei era de 10%. Nu se auzea şi nu se vedea nimic. Clădirea adăpostea numai acea rampă: sau dacă mai era ceva, era acolo unde rampa se termina.

— Ai vreo lanternă? murmură Kennedy, făcând semn spre geanta lui Tillman.

Ecoul vocii ei rămase multă vreme în aer.

Tillman scoase două lanterne cilindrice cu suporturi din cauciuc, cam de o jumătate de metru lungime. Păreau să fi fost proiectate pentru a fi folosite drept bastoane pentru poliţişti sau drept surse de iluminat.

Le aprinseră şi îndreptară lumina în întunericul din faţă. Reuşiră să vadă numai că rampa se continua mult în jos, iar lumina nu reuşea să atingă fundul.

Tillman o privi pe Kennedy, care dădu din cap. Nu aveau unde să meargă decât în jos. Teama ei creştea cu fiecare pas. Nici unul dintre scenariile pe care şi le făcuse nu se potrivea cu un asemenea sistem de securitate, care se dovedea apoi atât de lax. Şi cine ar fi putut trăi în pustietatea asta? Probabil că dăduseră peste vreun depozit de provizii şi nu, aşa cum crezuse, peste cartierul general al inamicului.

Rampa cobora cam o sută de metri şi apoi ajunseră la aproximativ zece metri distanţă de suprafaţă. La capătul rampei era o uşă glisantă din oţel ondulat, care se întindea de la un capăt la altul al rampei, blocându-le trecerea. Kennedy îndreptă lanterna ei către perete, căutând vreo manetă care să deschidă uşa, dar nu era nimic. Probabil că era în partea cealaltă. Tocmai voia să îi spună lui Tillman să caute în altă parte, când Tillman descoperi că de fapt calea lor nu era blocată: se vedea o rază de lumină între partea de jos a uşii şi podea.

Fără să spună un cuvânt, se aşezară în patru labe, Kennedy gemând de durere din cauza muşchilor suprasolicitaţi şi reuşiră să dea la o parte uşa glisantă.

Se ridicară. Împrejur era tot beznă, dar, după cum se simţea aerul pe faţă, Kennedy îşi dădu seama că e vorba despre un spaţiu foarte mare. Lanterna ei, îndreptată la întâmplare, nu reuşi să pătrundă prin întuneric.

Tillman se ţinu cu o mână de uşa din oţel ondulat şi o urmări să vadă unde duce. Kennedy îi lumina calea şi, când reuşi să ajungă la capăt, găsi un întreg panou de comutatoare. O lumină roşie din stânga arăta că cel puţin aici era curent.

Ea i se alătură şi se uitară împreună la panoul de comandă. Erau trei întrerupătoare laterale şi zece mai mici. Pe nici unul nu scria nimic.

— Dacă le deschidem, şopti Kennedy, e ca şi cum am ridica mâinile şi am striga „Aici suntem!”

— Ascultă, îi spuse Tillman.

Ea ascultă. Nu se auzea nimic de nicăieri: nici măcar sunetele traficului din depărtare care trec neobservate în majoritatea oraşelor. Tillman avea dreptate. Zgomotul pe care îl făcuseră când se strecuraseră prin uşa glisantă, chiar şi când călcaseră pe rampă, deşi fuseseră cât mai silenţioşi cu putinţă, s-ar fi auzit până foarte departe în tăcerea aceea. Dacă era cineva aici, venirea lor ar fi fost deja remarcată. Dar dacă mai era cineva aici, de ce nu fuseseră încă atacaţi?

Tillman nu se deranj a să îi ceară aprobarea de data asta. Apăsă glisoarele până la capăt şi deschise întrerupătoarele din şirul de deasupra, pe toate deodată.

Glisoarele nu produseră nici un efect, dar când apăsă întrerupătoarele, Tillman părea că dirijează o orchestră de lumini: nu becuri, tuburi de neon sau spoturi, ci panouri uriaşe încastrate în pereţi şi întinzându-se din podea până-n tavan se treziră la viaţă ca un şir nesfârşit de răsărituri.

Kennedy icni.

Se aflau într-un spaţiu mare cât o catedrală, dar mult mai întins: un bulevard subteran cu pereţi care iradiau o lumină diafană şi totodată dureroasă. Kennedy îşi acoperi ochii cu braţul drept, orbită, cu ochii lăcrimând.

— Aşteaptă o clipă, murmură Tillman. OK. Am nimerit-o.

Se întâmplase asta pentru că dăduse la maximum intensitatea. O reduse la două treimi, iar lumina deveni mai

suportabilă.

Începură să se uite de jur împrejur şi Kennedy îşi dădu seama că ajunseseră unde trebuia.

Era chiar o stradă: un bulevard larg de zece metri şi înalt de 25 de metri, care se întindea în faţa lor în ambele direcţii. Barăci din lemn mici ca tarabele la piaţă se întindeau pe ambele margini, iar în spate se vedeau alte construcţii, cu uşi şi ferestre: arterele principale dintr-o metropolă subterană.

Brusc, o izbiră două gânduri. Primul: că toate barăcile erau goale, vreo două chiar golite în grabă. Al doilea: că spaţiul nu putea fi atât de înalt, având în vedere că nu coborâseră chiar atât de mult sub pământ. Privi tavanul, scrutându-l cu atenţie. Pe el erau pictaţi nori şi avea forma unei arcade ample. Probabil că era – trebuia să fie – interiorul acoperişului depozitului. Ei se aflau sub construcţia principală, care era goală pe dinăuntru şi constituia cerul acestei lumi subterane.

— Ăsta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut, spuse Kennedy cu gâtul uscat.

Tillman nu-i răspunse, ci mergea mai departe pe stradă, făcându-i semn lui Kennedy să-l urmeze. În mână strângea tare arma ei G22.

Barăcile se întindeau numai pe primii 20 de metri, dar clădirile din spate continuau. Unele aveau ferestre largi, precum cele de magazine, cu rafturi şi galantare pentru expunerea mărfurilor: toate erau goale, cu excepţia unor cutii, a unor pungi din plastic şi, într-o vitrină, o eşarfă galbenă atârnând de un raft gol din lemn şlefuit. Deasupra uşilor erau inscripţii care i se părură lui Kennedy a fi în ebraică. Misterul o izbi iar: de ce ai lăsa Pământul Sfânt ca să vii tocmai până în fundul lumii, în Mexic?

Probabil că nu avea s-o afle niciodată, dar cu siguranţă nu avea nici o legătură cu fluctuaţiile de curent. Douăzeci de milioane de oameni şi o aşezare urbană care acoperea o suprafaţă de 1 553 de kilometri pătraţi – au făcut un deşert imens ca să ascundă în el un singur fir de nisip. Poate că asta făceau des: poate că tribul lui Iuda era un popor nomad, mergând acolo unde se puteau ascunde mai bine sau acolo unde puteau găsi noi resurse.

Şi, împreună cu acel gând, veni un altul, o posibilitate cumplită, pe care nu îndrăznea să o rostească: poate că tocmai îi rataseră.

Deja se apropiau de limita de nord a acelei magazii: acoperişul

susţinut de peretele vertical înalt şi norii în trompe l'oeil care făceau unghiuri ascuţite dispăreau într-un fel de barieră invizibilă.

Kennedy se aştepta ca spaţiul mare să se termine aici, dar spaţiul care se deschidea deasupra era înlocuit, în mod neaşteptat, de un alt spaţiu. Acesta se deschidea la picioarele lor într-un şir nesfârşit de trepte care coborau: acolo unde spaţiul magaziei se termina, marele bulevard se deschidea spre alte trepte, care apoi se despărţeau spre stânga, dreapta şi în faţă. De aici, alte străzi, care mergeau şi mai în adânc.

Tillman coborî un şir de trepte la întâmplare şi ajunseră pe alte artere, la fel de largi ca şi cea dintâi. Aici nu mai erau magazine, ci case: şiruri de ferestre de-a lungul zidurilor, terase pe care erau scaune şi mese, urne ornamentale şi sculpturi în colţuri şi pe balustrade. Dar câteva urne erau răsturnate şi sparte, iar unele uşi deschise spre spaţii întunecate. Cineva se străduise foarte mult să facă din acest spaţiu imens un loc intim, iar apoi îl distrusese.

Tillman se încruntă. Se opri brusc, uitându-se în dreapta şi-n stânga înainte de a o privi pe Kennedy.

— Oamenii nu pot trăi aşa, murmură el cu o undă de furie în voce.

I se făcuse şi lui frică, la fel ca şi ei: frică de faptul că ajunseseră prea târziu şi că rezolvarea acestei enigme nu însemna nimic.

— Mda, zise ea tristă. Cred că ai dreptate. Luminile astea albe probabil că au frecvenţe UV ca să n-o ia razna pentru că sunt închişi. Poate că, din când în când, mai ies la suprafaţă, deşi nu cred că o fac prea des: au trăit sub pământ destul de mult cât să îşi piardă toată melanina din piele şi probabil că de aceea şi agenţii lor pe care îi trimit au tenul ca al unui negru albinos.

Tillman nu părea să o asculte, aşa că ea tăcu. Tillman găsise un soi de decoraţie atârnând de marginea unui balcon. Era o foaie albă pe care cineva pictase o imagine splendidă. Înfăţişa momentul în care soarele iese printre norii de furtună, anunţând fie că furtuna s-a încheiat, fie că nu va fi deloc. Norii de furtună reveniseră, cu pântecele încovoiate ameninţător: lumina soarelui care pătrundea printre ei era un filigran de aur, care nu se vedea dacă priveai pictura dintr-un anumit unghi.

Tillman trase de foaie şi o rupse în două.

— La naiba! urlă el.

Cuvintele sale dure reverberară în toţi pereţii din jur şi în toate cornişele, dublate şi trunchiate, un cor întreg de „La naiba” care i se spărgeau la picioare.

— Leo, începu Kennedy, dar el o privi ameninţător.

Nu voia să-l compătimească sau să-l consoleze şi, oricum, nu prea avea ce să-i ofere în sensul ăsta. Se simţi golită pe dinăuntru, obosită dincolo de cuvinte. Să se fi luptat atât de mult numai ca să ajungă la mausoleul ăsta era un lucru mult prea crud.

În cele din urmă, negăsind nimic de spus, îl lăsă acolo şi urcă din nou treptele. Întregul complex imens era ca o instalaţie de sunet, iar zgomotele mişcărilor ei îi erau întoarse, suprapunându-se în disonanţe complexe. Se gândi la nudul pictat de Duchamps care era expus pe scară, reflectând fragmente stroboscopice în diverse unghiuri ale corpului ei în mişcare. Oare cât din fiinţa sa avea să lase în acest loc? Părea o întrebare rezonabilă, ţinând cont de câte sacrificase pentru a ajunge acolo.

Nu reuşi să urce toate scările fără să se oprească. Pe la jumătatea lor, se sprijini de balustradă ca să se odihnească. O dureau din nou partea laterală a corpului şi braţul. Ar fi trebuit să-l roage pe Tillman să ia în geantă şi sticla de Tylenol, alături de rangă, arme, muniţie şi chiuveta de bucătărie.

Îl văzu mai jos, mergând. Se uita prin case, probabil pentru a vedea dacă se ascunde cineva. Una dintre uşi era încuiată, iar el o deschise lovind cu piciorul, făcând ca spaţiul nesfârşit să răsune ca de un tunet.

Dar tunetul crescu în loc să se diminueze. Iar acum părea să vină de undeva de deasupra ei şi nu de dedesubt. Parcurse şi restul de trepte şi se uită în direcţia de unde veniseră.

O clipă, nu îşi putu da seama ce vede. Coridorul părea că se topeşte ca lumânarea. Şi abia apoi văzu că masa mişcătoare cu valuri era diferită de pereţi, de podea şi de tavanul pictat ca un cer. Era un şuvoi imens de apă care umplea întregul spaţiu.

Pe Kennedy o izbi precum pumnul lui Dumnezeu şi o înghiţi.

62

Kuutma ţinu ecluzele deschise timp de şapte minute. Primele 30 de secunde aduseră apa la volumul necesar pentru a prepara concentratul: apoi singura utilitate a apei era pe post de armă.

Deşi închisese camerele exterioare, păstrase sistemele de securitate interioare din Ginat'Dania la capacitate obişnuită, aşa că putu vedea cum mai întâi femeia, iar apoi Tillman erau înghiţiţi de şuvoi. Femeia era oricum rănită, cu un braţ rupt şi bandajat, dar nu ar fi contat prea mult dacă ar fi fost în totalitatea capacităţilor sale fizice. Apa venea pe aleea imensă către Em Hadderek la o presiune enormă şi cu o viteză uriaşă. Şi cel mai bun înotător ar fi fost în mare pericol.

Femeia a fost cuprinsă de ape şi se scufundă, căzând înapoi pe treptele din Em Hadderek. Apa avea să umple spaţiul de dedesubt, mare cum era, în doar un minut şi nu avea unde să iasă la suprafaţă decât dacă înota tot drumul înapoi până la Em Hadderek, găsind acolo din nou nivelul superior – sau să meargă înainte şi să găsească Em Sh'dur. Dar să înoate numai cu un singur braţ ar fi fost chiar o performanţă.

Paradoxal, deşi era deja la nivelul de jos, Tillman avea o mult mai mare şansă de supravieţuire. Văzu când veni şuvoiul, urlând cu mii de tentacule. Avu timp să se prindă de balcon. Apa îl izbi, dar el se ţinu ferm – cel puţin timp de un minut.

Apoi, când apa cuprinse totul într-o clipă şi presiunea se mai domoli, Tillman începu să se împingă în sus. Îşi pierduse arma, dar mai avea sacul în spate. Se uită în jur, probabil după femeie, după Kennedy, dar în acea clipă se stinseră luminile când apa ajunse la firele electrice. Aşadar, Kuutma nu îi mai putea urmări mişcările lui Tillman, dar însemna şi că şansele lui Tillman de a o găsi pe femeie înainte să se înece erau extrem de reduse, practic erau zero.

Kuutma opri şuvoiul de apă, apoi se duse să îşi ia propriile arme şi să se echipeze pentru întrevederea care urma. Şase lame sica, trei pe fiecare parte a curelei, pe umăr Sig-Sauer-ul, cu o rezervă plină şi alte două în buzunarele hainei. Mişcările sale erau metodice şi relaxate: ştia dincolo de orice raţiune că aşa trebuia să fie. De aceea şi supravieţuise Tillman atâta vreme. De aceea şi el îl împiedicase pe Tillman, cu o milă întunecată şi

cumplită, să se sinucidă.

Tillman nu avea acel drept şi mai era ceva ce trebuia să audă înainte să moară: să audă şi să înţeleagă. Era un echilibru care trebuia restabilit, iar Kuutma fusese binecuvântat: era nevoie ca el să restabilească acel echilibru.

Închise uşile staţiei de pompare şi coborî treptele la nivelul de jos. Va trebui să se mai întoarcă o dată, pentru a direcţiona apa spre bazinul Kutzamala. Ăsta era ultimul lucru pe care îl mai avea de făcut înainte să plece şi să închidă uşile întregii sale vieţi de până acum.

Merse spre bulevardul cel mare. Masa impresionantă de apă se scursese la nivelurile inferioare, dar încă rămăseseră băltoace imense. Kuutma ştia asta după zgomotul pe care îl făceau tălpile sale în timp ce trecea prin ele, pentru că totul era într-o beznă desăvârşită. Exista un sistem manual care asigura curentul în cazul unei pene de curent şi ştia unde era panoul de control. Se duse la cel mai apropiat, deschise panoul din perete şi roti o manetă.

Sus, deasupra, traversele acoperişului din oţel – cupola care adăpostea Ginat'Dania – alunecară din poziţiile pe diagonală ajungând aproape la verticală. Afară era o zi mohorâtă. Pătrundea doar o lumină gri, dar era suficientă.

La capătul îndepărtat al bulevardului, pleoscăitul apei anunţa că Tillman reuşise să se salveze precum o balenă. Uitându-se în acea direcţie, Kuutma nu văzu nimic la început: dar apoi apăru în capul treptelor de la Em Hadderek, acolo unde erau mai largi şi mai frumoase: ieşi la suprafaţă, căzu iar şi se târî cu mişcări necoordonate spre uscatul marelui bulevard.

Precum eroul unui western care ajunge la duelul final, Kuutma se îndreptă spre adversarul lui. Dar în ambele mâini, în loc de pistoale, avea cunoscutele şi perfect controlatele lame sica.

63

Când apele o cuprinseră pe Kennedy, a făcut tot ce nu ar fi trebuit să facă.

Mai întâi, a uitat să tragă aer în piept. Căzând pe spate în haosul învolburat, îşi ţinu gura bine închisă, în loc să ia o gură bună de aer care să o ţină până la următoarea oară când ar fi putut să respire.

Apoi, se luptă cu valul uriaş care o cuprinsese şi o ducea dintr-o parte într-alta, irosindu-şi forţele într-o luptă inutilă pentru a ajunge la suprafaţă. Greutatea corpului ei avea oricum să o ridice la suprafaţă: trebuia să îşi folosească toată puterea şi agilitatea pentru a nu se lovi de clădirile şi construcţiile către care era aruncată, precum o jucărie în mâna unui copil care aleargă.

O izbi de un perete şi aproape că o făcu să deschidă gura ca să strige de şoc şi durere. Dar asta ar fi însemnat să fie şi ultima dată când respiră. Recăpătându-şi instinctele, se suci şi se răsuci până reuşi să înainteze în aceeaşi direcţie ca şi apa şi îşi folosi picioarele pentru a înainta la stânga, apoi la dreapta, evitând de două ori să se lovească la mustaţă.

Era ca şi când ar fi zburat, se gândi Kennedy năucită. Vedea pardoseala de la nivelul inferior, străzile şi casele subterane care treceau în stânga şi-n dreapta ei, ca o ceaţă albastră mişcătoare prin care lumina sclipea şi strălucea răsfrângându-se sălbatic.

Apoi se stinseră luminile, iar ea ştiu că a dat de necaz.

Plămânii ei deja se revoltau în lipsa aerului şi îşi cereau drepturile imediat. Avea la dispoziţie poate o jumătate de minut ca să ajungă într-un loc unde să poată respira şi habar n-avea unde ar putea găsi un asemenea loc.

Firişoare de lumină dansau în faţa ochilor ei, în bezna din jur. Sclipeau în apă, iar Kennedy era ameţită de ele, chiar şi când îşi dădu seama că erau numai în imaginaţia ei. Începea să piardă controlul. Lipsa oxigenului îi afecta toate sinapsele creierului.

Încercă să gândească. Oare în case ar mai fi putut fi goluri de aer? Din ce îşi amintea de la lecţiile de fizică, părea posibil – dar acum nu avea timp să caute în toate casele şi oricum nu avea nici o insignă de poliţie la ea.

Heather, concentrează-te. Concentrează-te.

Te opui apei sau îi foloseşti forţa?

Mergi în sus, în jos sau în lateral?

Nu prea avea importanţă, dar era important să se decidă. Tatăl ei i-a spus mereu să fie stăpână pe situaţie. Iar a te lăsa dus de val era cel mai rău lucru pe care-l puteai face.

64

Tillman se strădui să se ridice în picioare. Îşi auzea pulsul în urechi, dar nimic altceva şi în jur era beznă. Capul i se învârtea şi, în acelaşi timp, se mărea şi se contracta odată cu bătăile inimii sale: era ca şi când inima sa orchestra şi coordona însăşi inima pulsândă a universului.

Râse, nevenindu-i să creadă. „Ce lume mică, totuşi”, se gândi el. „Iar eu sunt chiar în centrul ei.”

Dar stomacul i se strânse şi brusc se simţi rău: încântarea megalomană persista, iar greaţa îl făcu să se lase în genunchi. Vomită în ultimul val de apă: un flux otrăvitor cu gust de chili şi coriandru, care probabil conţinea resturile de la mâncarea mexicană pe care o mâncase cu Kennedy când veneau de… undeva.

Era frig şi întuneric. Frig şi întuneric ca într-un mormânt. Tillman se cutremură. Dar lumina coborî brusc de deasupra, blândă şi diafană ca o ploaie de puf gri. Tillman încercă să-şi controleze galopul inimii, capul care îi pulsa şi mâinile tremurânde. Nu ar fi trebuit să-i fie aşa de rău. Ceva era în neregulă cu el.

Şi Kennedy. Trebuia să o găsească pe Kennedy şi să se asigure că e bine.

Scrâşni din dinţi, închise ochii şi numără până la zece. Sau cel puţin încercă. Ideea de a număra până la zece se învârtea în capul lui, dar nu îi reuşea.

— Iar acum, spuse o voce blândă şi educată de deasupra, iată-ne.

O lovitură dură în obrazul lui Tillman îl aruncă pe-o parte, răsturnându-l în apa murdară. Icni, se izbi şi încercă să se ridice. O a doua lovitură, în coaste, îl făcu să se strângă de durere, o minge dureroasă centrată direct în durerea violentă şi bruscă.

— Te rog, spuse vocea, orientează-te. Sper că n-ai înghiţit prea multă apă: n-aş vrea să mori înainte să stăm de vorbă.

Tillman rămase jos. Dacă rămânea jos, atâta vreme cât nu era lovit din nou, putea să se gândească, indiferent cât de strâmb şi greoi ar fi gândit. O fi fost ceva în apă? Foarte probabil. Nu îşi amintea să fi înghiţit, dar sigur nu reuşise să evite asta complet. Şi poate că acel ceva, indiferent ce-o fi fost, nu trebuia înghiţit:

poate se lua prin contactul cu pielea. Poate se evapora din apă, iar el respira acum.

— Ridică-te, spuse vocea.

Tillman se întinse uşor, se ridică sprijinindu-se pe mâini şi genunchi, întorcându-se cu faţa.

Bărbatul din faţa lui era de aceeaşi vârstă cu el, probabil. Era foarte înalt, dar cu umerii nu foarte laţi: bine făcut, dar subţire – un fizic de dansator sau alergător. Era ras în cap, iar în lumina slabă, chipul său întunecat era despărţit de linia verticală a unui nas acvilin. Faţa sa fină avea solemnitatea unei statui sau a unui preot care oficiază o slujbă.

— Michael… Brand, spuse Tillman, articulând greu cuvintele.

— Da, spuse străinul. Până la un punct. Michael e un nume ebraic: înseamnă „Cine este ca Dumnezeu?” „Brand”, în limba noastră „ku’utma”, este semnul pe care Laldabaoth, Dumnezeul lumii decăzute, l-a înscris pe fruntea tatălui nostru, Cain. Încerc să fiu cinstit, domnule Tillman. Nu am minţit niciodată. O minciună îl dezonorează pe cel care o rosteşte, indiferent cât de nobil ar fi motivul. Eu sunt Kuutma, eu sunt Brand.

Cu un efort uriaş, Tillman se ridică. Se repezi la bărbatul din faţa lui, cu pumnii încleştaţi.

Mâinile bărbatului se mişcară aproape imperceptibil. Tillman simţi fiori reci în partea inferioară a abdomenului, dar când şi-a dus mâna în acel loc, simţi că pulsează cald.

Îşi privi mâna. Era plină de sânge şi continua să se umple, sângele curgându-i printre degetele sale neîndemânatice.

— Iar acum, spuse Michael Brand, trebuie să vorbim repede. Tu încă mai ai timp şi sunt multe lucruri care trebuie spuse.

65

Simetria, îşi spuse Kennedy. Nu era mare lucru, dar măcar era ceva.

Tot ce văzuseră acolo, toate lucrurile pe lângă care trecuseră, fuseseră construite pornind de la o schemă foarte simplă şi elegantă. Bulevardul mare principal, construcţia sa sub depozit, şirurile nesfârşite de trepte care ducea dinspre piaţă spre capătul bulevardului: toate erau simetrice, oferindu-le locuitorilor acestei lumi sihastre un peisaj ordonat şi plăcut.

Aşa că poate la capătul îndepărtat al nivelului inferior mai era o serie de trepte, care duceau spre o altă piaţă.

Kennedy înotă odată cu fluxul de apă, folosindu-şi mai mult picioarele decât unicul braţ funcţional, pentru că nu îşi putea controla prea bine mişcările braţului. Îşi ţinea ochii închişi, dar oricum nu ar fi avut ce să vadă în bezna aceea, aşa că nu pierdea nimic.

Presiunea din plămânii ei, bezna din capul ei creşteau tot mai mult. Tavanul coridorului imens îi atingea capul: se împinse în el cu picioarele şi îşi contorsionă corpul în jos, îngrozită că s-ar fi putut încurca în vreo armătură sau că s-ar fi putut izbi cu capul de o cornişă. Dacă făcea asta, se termina totul.

Oricum se terminase totul. Nu mai avea nici oxigen, nici timp. Sus sau jos, tot sortită pieirii era: renunţă şi se lăsă să plutească, aşteptându-se din nou să se lovească de tavan; când se întâmplă asta, deschise gura – probabil ca să spună „La naiba!” – şi apoi se scufundă.

Ieşi la suprafaţă pleoscăind apa, care şiroia în întuneric din toate părţile. Era ca şi când ar fi pătruns prin bolta cerului. O lumină gri pătrundea de undeva şi putu vedea lacul subteran pe care plutea.

Pentru o clipă, Kennedy nu îşi putu aminti unde se află. În Arizona, ştia asta. Ba nu, asta a fost înainte: merseseră spre sud, în Mexic. Aici era Mexico City. Oraşul Mexico City era un lac întunecat, în care nimeni nu pescuia şi nici nu înota. Nimeni cu excepţia ei.

Se roti uşor în apă, respirând profund şi neregulat, de parcă ar fi făcut bucăţi aerul şi le-ar fi mestecat, străduindu-se să le înghită. În spatele ei se ridica un perete plin de arcadele

întunecate ale ferestrelor: ieşise de acolo, unde străzile nivelului inferior nu se mai vedeau, fiind inundate până în tavan.

În stânga şi-n dreapta, dar şi în faţă mai erau alte trepte, precum cele care se deschideau dinspre piaţă. Nu ştia unde duceau. Distanţele se micşorau şi se măreau simultan într-un mod straniu. Creierul ei era acum neputincios, moale, un spaţiu în care gândurile ei se încăpăţânau să circule.

Dar, din depărtare, auzi voci.

66

— A murit, spuse Kuutma. Acum multă vreme.

Apele se mai retrăseseră şi se aşezase în capul scărilor centrale. Tillman era în genunchi ceva mai departe, ţinându-şi strâns cu mâinile rana. În ciuda a ceea ce îi spusese Kuutma, rana fusese făcută gândit şi mai avea ceva vreme de trăit. Lama nu fusese unsă cu nimic: sângele avea să se închege uşor şi poate chiar să se oprească dacă nu s-ar mai fi mişcat. Dar chiar atunci, Tillman nu prea părea în stare să se mişte.

— Rebecca, murmură el.

— Exact, aprobă Kuutma. Rebecca ta. Eu am ucis-o. Cu un cuţit exact ca ăsta.

Îi arătă lui Tillman sica, făcând ca lama să reflecte lumina. Dar în acel întuneric nimic nu strălucea: în mâna sa, lama părea lipsită de viaţă. Lumea aceea era o lume care apunea, aproape lipsită de oameni.

— Dar nu m-am jucat cu ea şi nici nu am chinuit-o aşa cum fac cu tine. Am înjunghiat-o în piept, între a patra şi a cincea coastă şi i-am sfâşiat inima. A murit foarte repede.

Kuutma nici măcar nu îl privea pe Tillman în timp ce îi vorbea, dar văzu cu coada ochiului mişcarea lui Tillman atunci când se ridică şi se îndreptă spre el. Se aşteptase la asta, voia asta.

Se ridică şi el în picioare atunci când Tillman apăru lângă el. Avea în mâna dreaptă sica, dar se folosi de stânga pentru a para lovitura stângace a lui Tillman, apoi îl prinse cu braţul stâng şi îl aruncă în capul scărilor cu o forţă care ar fi putut foarte bine să îi rupă coloana. De-abia atunci se aplecă şi îl tăie pe faţă pe Tillman cu lama cuţitului sica: o singură tăietură, de la sprânceană la bărbie.

— Bun, spuse el mulţumit. Urăşte-mă, aşa cum şi eu te urăsc. Urăşte-mă şi sufocă-te. Asta am aşteptat.

Se duse în partea cealaltă a treptelor şi se aşeză iar. Violenţa îl eliberase întru câtva, dar îi şi făcuse pulsul să crească. Trebuia să găsească liniştea violenţei şi să se cuibărească în ea, aşa cum făcea atunci când ucidea pe cineva. Dar aici nu era în lumea de-afară, ci era Ginat'Dania. Iar asta nu era o crimă ca toate celelalte. Era restabilirea echilibrului.

Kuutma îl privi pe Tillman până când îl văzu frământându-se,

semn că era viu şi conştient. Apoi îşi încheie povestea.

— A avut dreptul la moarte, spuse el. Este dreptul tuturor Kelimilor. Dar nu cred că ar fi fost şi alegerea ei. Era o nebunie. Când a venit la mine, i-am spus că nu era necesar. Pentru ceilalţi, da, poate, dar nu şi pentru ea…

Se opri. Nu aşa voise să înceapă: voia să îşi urmărească scopul şi să îşi construiască discursul în aşa fel încât dezvăluirea să îl distrugă pe Tillman.

Să ucidă sufletul duşmanului lui şi apoi să scape de cadavru.

Începu iar, deşi nu reuşi să fie calm.

— Trăim separat, e una dintre regulile noastre. Ne păstrăm sângele pur. Şi nu de la Iuda, ci încă din Eden, noi trăim separat. Dar puritatea are preţul ei. Poporul numără mai puţin de 100 000 de oameni, iar într-o comunitate atât de mică, anumite boli – iar boala vine odată cu naşterea – se răspândesc repede. La fel ca tine, domnule Tillman, cunoaştem genetica. Într-o comunitate restrânsă, genele recesive se pot împerechea cu o frecvenţă devastatoare, iar anomaliile congenitale, slăbiciunea inimii, a minţii şi a trupului se răspândesc repede. Fără un aport periodic de material genetic nou, comunitatea nu poate supravieţui.

— Înaintaşii noştri s-au consultat în această privinţă acum multe secole şi au ajuns la o concluzie înţeleaptă. Nu ne puteam da sângele nostru preţios masei decăzute de animale pe care tu o numeşti umanitate. Dar ne puteam întări prin intermediul lor atunci când era nevoie. Ne puteam întări cu cel mai bun material al lor. Femeile pe care le-am trimis în lume se numesc Kelim – „Dăruitele”. În vreme ce Mesagerii sunt aducătorii morţii în lumea din afara Ginat'Dania, Kelimii se duc în lume şi aduc viaţa. Acesta e jurământul lor. Gloria lor.

Tillman se ridicase din nou parţial, sprijinindu-se într-un cot. Îl privea pe Kuutma sălbatic. Kuutma lăsă sica din mână şi luă arma. La următorul atac al lui Tillman, îl va împuşca în genunchi. Probabil în cel drept.

— Apa, articulă Tillman.

— Apa? se încruntă Kuutma la auzul acelui comentariu irelevant. Apa e otrăvită. *Kelalit.* Aceeaşi otravă pe care noi, Mesagerii, o luăm ca să fim mai puternici. Într-o concentraţie mai mare de cinci părţi la un milion, paralizează şi ucide. Tu ai primit o doză foarte mică, pentru că atunci când apa te-a izbit, ecluza abia începuse să se ridice. Şi a continuat să se golească până când concentraţia a ajuns la o doză letală. Un nivel la care o

singură înghiţitură te ucide într-un minut. Ciudad de Mexico va fi un cimitir imens. Când poporul îşi mută casa, nimic nu rămâne în urmă. Umplem pământul de sare şi cerul de cenuşă. Dar vorbeam despre Rebecca. Rebecca Beit Evrom.

Tillman se încordă şi se adună. Se va mişca în curând, Kuutma era sigur de asta: dar în starea în care era, ameţit de *ketalit-ul* din apă şi slăbit de răni, nu reprezenta nici o ameninţare.

— Kelimii sunt aleşi prin tragere la sorţi, spuse Kuutma.

Se simţea ca şi când ar fi construit un eşafod pentru Tillman, un ştreang pentru gât şi un scaun pe care să îşi pună picioarele.

— Pleacă în lume, cu identităţi false făcute de Elohim-i şi se căsătoresc. Ne uităm peste analizele medicale ale viitorilor soţi şi căutăm pe unii care să nu aibă boli pe care le-ar putea transmite. Dacă nu prezintă risc, căsătoria este aprobată, dar numai pentru procreere. Sigur că, în sens religios, nu este o căsătorie. Kelimii fac trei copii şi apoi se întorc. Soţul se întoarce la o casă goală, iar femeia la casa ei adevărată şi în sânul poporului ei. Exilul ei a luat sfârşit. Aşa cum îţi dai seama, e o misiune dificilă: o solicitare maximă pentru a te preface că iubeşti pe cineva timp de trei, patru sau cinci ani. Să trăieşti atâta vreme în minciună.

— Nu! urlă Tillman.

Se ridică şi făcu un pas spre Kuutma. Kuutma ridică arma şi Tillman se opri.

— A fost o mare neşansă, zise Kuutma cu mai mare vehemenţă decât intenţionase. Şansele… două-trei mii la una. Nu am crezut că va scoate bila roşie din sacul pentru tras la sorţi. Şi totuşi a fost aleasă. Iar pentru că eu eram Kuutma, m-am gândit, nu va fi şi pentru mine la fel de greu ca pentru ceilalţi. Eu aveam să o supraveghez. Într-un fel, aveam să fiu cu ea în continuare, chiar dacă nu îi puteam vorbi. Am trimis-o în Anglia. Acolo te-a cunoscut pe tine. S-a culcat cu tine şi a făcut trei copii. Iuda, pe care, de faţă cu tine, îl numea „Jud”. Seth. Grace. I-am privit cum cresc şi am aşteptat să vină timpul. Până în ultima clipă, am aşteptat să se apropie ceasul. Până când avea să vină ziua în care îi puteam chema acasă. Dumnezeule, Tillman, ce grele au fost acele timpuri!

Kuutma se trezi vorbind cu dinţii încleştaţi, cu o voce aspră şi împleticită.

— Nu a făcut nici un păcat, înţelegi? Nu a avut nici o vină. Şi totuşi, se odihnea în braţele tale în fiecare noapte, dar nimic nu o atingea din toată… ruşinea asta. Ţineam la ea. Ţineam la ea aşa

de mult. Uneori…

De ce îi spunea toate astea? De ce se îndepărtase atât de mult de discursul pe care şi-l pregătise?

— Uneori, oamenii uită asta. Nu se gândesc la ce sacrificiu face pentru ei un Kelim – sacrificiul propriului trup. Uneori, la întoarcere, femeile nu mai sunt vrute de nimeni. În scriptură spune „iar vasul este curat”, dar cum poate fii ceva curat dacă, nopţi la rândul, a fost scufundat în rahat, iară şi iară? Înţelegi? E un mister. Un mister sfânt. Dar eu m-am oferit, m-am oferit pe mine.

Kuutma clipi ca să îndepărteze lacrimile. O forţă uriaşă îl atrăgea: cu siguranţă şi pe Tillman, trăgându-l spre căderea totală.

— I-am spus că nimic nu s-a schimbat între noi. I-am spus că o iau eu, că mă însor cu ea şi că îi voi creşte copiii. Dar ea a preferat să moară. Se simţea aşa de murdară de atingerea ta, atât de iremediabil ponegrită, încât nu s-a mai putut uita vreodată în ochii unui om cinstit sau să îi accepte iubirea. Mă asculţi, Tillman?

— Te ascult, bălmăji Tillman. Nenorocit mic şi idiot. Te-a refuzat. Te-a refuzat pentru că încă mă iubea.

Kuutma urlă. Nu se mai putu stăpâni. Sunetul venea dintr-o zonă mult mai profundă decât cea în care ajungea raţiunea. Din trei paşi a fost lângă Tillman şi îi sparse nasul cu patul armei. Tillman se clătină şi începu să se chircească, dar Kuutma se întoarse ca un derviş şi îl lovi direct în abdomen înainte să apuce să se prăbuşească. În timp ce stătea să se ridice, Kuutma îl lovi din nou cu patul armei, în laterala capului, iar Tillman căzu.

— NU te-a iubit! urlă Kuutma. Nu te-a iubit niciodată! Nu te sinucizi din dragoste pentru cineva!

Clătinându-se şi lipsit de orice vlagă, Tillman căzu în patru labe la picioarele sale. Kuutma puse un glonţ în Sig-Sauer-ul lui şi trase piedica. Îndreptă arma spre ceafa lui Tillman.

Dar îşi recăpătă controlul înainte de a apuca să apese pe trăgaci. Era aproape gata: aproape. Dar nu îl putea trimite pe Tillman în noaptea nesfârşită cu tonul acela de sfidare absurdă şi insultătoare. Trebuia să îi spună adevărul până la capăt şi să-l vadă cum îşi scuipă sufletul în noroi.

— Fiica ta, spuse el. Acum nu o mai cheamă Grace, ci Tabe. A fost crescută de nişte străini şi a învăţat să te urască. E aşa fericită aici, Tillman. Aşa de fericită cu noi. E artistă. Pictează. E

atâta frumuseţe aici, încât îi curge prin degete. Mă asculţi? Fiica ta *iubeşte* viaţa pe care i-am oferit-o! Înainte să vin aici, am fost să o vizitez. I-am spus că urmează să te ucid şi i-am cerut binecuvântarea. Mi-a dat-o cu bucurie. „De ce să-mi pese de ce se întâmplă cu tatăl meu natural?” a zis ea. Iar când termin cu tine, Tillman, mă întorc la ea. O să îi spun cum ai murit, iar ea îmi va săruta mâna şi mă va binecuvânta din nou.

Tillman tremura. O clipă, Kuutma crezu că tremură de teamă, dar apoi observă că chipul omului altădată puternic se umple de lacrimi.

— E în viaţă! suspină Tillman. Grace e în viaţă! Grace e în viaţă!

Într-un acces de furie, Kuutma lovi iară şi iară pe omul distrus din faţa sa cu patul puştii.

— Te urăşte! urlă el. Nu m-ai auzit? Te urăşte!

Mâinile lui Kuutma tremurau şi loviturile sale erau slabe.

Ghemuit ca un şobolan într-o furtună, Tillman stătea să le primească.

Kuutma îndreptă încă o dată arma spre ceafa lui Tillman: încă mai avea argumentul final şi care nu admitea nici un răspuns. Fusese o inspiraţie divină faptul că începuse cu Rebecca şi păstrase ce era mai rău pentru final.

— Iar băieţii tăi… începu el.

O mişcare de deasupra îi atrase atenţia. Ceva cădea. Kuutma sări într-o parte, iar urna decorativă se sparse exact în locul în care stătuse el. Fragmente de piatră îi loviră faţa şi corpul.

— Cât de mult te iubeşte Dumnezeu, Kuutma? spuse o voce de deasupra.

Era vocea lui Heather.

67

Şase luni la narcotice: cea mai scurtă slujbă pe care ţi-o puteai lua şi totuşi să o poţi trece la CV. Ce nu ştia Kennedy despre droguri ar fi putut umple biblioteci întregi.

Ironic, ceea ce ştia despre metamfetamină era dintr-un caz de omucidere. O femeie care îşi ucisese cei doi colegi de apartament şi de droguri în somn cu vârful ascuţit al unui satâr folosit la frăgezirea cărnii. Îi frăgezise bine, nu încăpea îndoială. Şi fusese încântată să le explice şi de ce: încercaseră să o ucidă cu microunde şi cu otravă îmbibată în faţa de pernă.

Unul din cinci consumatori de metamfetamină cădea pradă unei boli mentale cunoscute de medici drept psihoză amfetaminică. Iar Brand folosise cu regularitate în ultimii treisprezece ani. Trebuia să fie cel puţin nebun, chiar şi după standardele maniacilor religioşi. Se îndreptă uşor pe trepte spre Brand – sau Kuutma, după cum părea să îşi spună – şi Tillman. Pierduse arma pe care i-o dăduse Tillman, dar avea un picior de la un scaun pe care îl culesese pe drum. Îl ţinea strâns pe lângă corp, sperând că nu se va vedea.

Improviza cu disperare: tot ce voise să facă era să-l oprească pe dobitocul ăla nenorocit să îşi termine propoziţia. Dar se pare că reuşise să-i atragă atenţia: acum mai trebuia să i-o şi păstreze.

— Cât de mult te iubeşte Dumnezeu? repetă ea pe acelaşi ton rece şi aspru.

Kuutma nu răspunse: o clipă a părut că nu poate vorbi. O privea cum coboară spre el şi făcu un pas înapoi.

— Mi se pare, zise Kennedy, că îi protejează pe cei pe care-i iubeşte. Le dă credincioşilor răsplata pe pământ şi îi ucide pe păcătoşi. Parcă aşa funcţionează, nu? Iar tu eşti braţul care ucide, aşa că presupun că tu ştii cel mai bine.

Kuutma râse, o reacţie la care ea nu se aşteptase sau pe care nu o spera.

— Tocmai tu! zise el. O clipă am crezut că…

Se adună precipitat, iar trupul i se cutremură.

— Dumnezeu iubeşte Poporul, *rhaka.* E pactul său cu noi. Numai dumnezeului decăzut îi pasă de voi.

Kennedy era la picioarele scărilor acum, la vreo trei metri de

el. Se uită la ceas, apoi la Kuutma şi ridică din umeri.

— Cam târziu, nu? întrebă ea uşor.

Kuutma îşi îngustă ochii.

— Vei muri rostind o blasfemie, îi spuse el.

Kennedy continuă ca şi când nu l-ar fi auzit.

— Ai întârziat cu mai mult de douăzeci de ani. Trebuia să aşteptaţi 30 de secole ca să vă primiţi tronul râvnit. Dar 30 de secole au trecut deja, iar voi locuiţi tot în întuneric, ca nişte gândaci. Vă ascundeţi de restul lumii. Vă băgaţi tot mai multe degete în tot mai multe găuri subterane, pentru că lumea se face tot mai mică. Supraveghere din satelit, monitorizare de date, paşapoarte biometrice, amprentare genetică. Până şi factura de la curent vă dă de gol, Kuutma. Voi aşteptaţi şi aşteptaţi, Dumnezeu nu mai vine, iar voi probabil că vă simţiţi ca fata timidă din colţ care nu e invitată niciodată la dans. Şi, până la urmă, ce sens au crimele voastre dacă nu sunteţi sfinţi? Dacă nu Dumnezeu v-a binecuvântat şi v-a trimis să luptaţi, atunci de ce vă pătaţi cu atâta sânge?

— Nu sunt pătat de sânge, sări Kuutma.

Kennedy se oprise acum, iar el făcu un pas spre ea.

Cu arma încă în mână şi îndreptată spre inima ei, scoase unul dintre teribilele cuţite de la curea.

— Sunt iertat.

— Dar numai pentru crime, îi aminti Kennedy. Nu şi pentru minciuni. Aşa că, înainte să mă ucizi, spune-mi adevărul despre un lucru, Kuutma.

Ţinându-şi cuţitul la nivelul pieptului, între index şi degetul mijlociu, întoarse lama la 60 de grade şi se pregăti să arunce.

— Întreabă-mă, o invită el.

— Tot spectacolul ăsta trist a fost pentru că n-ai reuşit s-o încaleci pe Rebecca Beit cum o fi chemând-o? Pentru că am mai auzit eu de ce coaie pot avea îndrăgostiţii, dar îţi spun sincer, că tu eşti de-a dreptul jalnic.

Kuutma aruncă spre ea cuţitul.

Kennedy se gândi şi se aruncă în stânga. Nu era direcţia bună, dar cel puţin o salvă: bandajul ei din ghips fusese pus într-un cadru de oţel care era acum la vedere, în urma recentului ei botez în apă, iar cuţitul se lovi de el. Şuieră pe lângă urechea lui Kennedy şi se pierdu în întuneric.

Kuutma scoase un al doilea cuţit: cu o lovitură puternică dată cu piciorul scaunului, reuşi să i-l zboare din mână, iar cuţitul

căzu. Acum rămânea Sig-Sauer-ul, care se ridica deja când ea încă nu îşi recăpătase echilibrul, iar degetul lui Kuutma se îndrepta spre trăgaci, când zgomotul asurzitor al unei explozii îl făcu să privească în jos, spre piept. O supernovă de sânge se extindea acolo, acoperindu-i întregul tors în două clipe.

Tillman ştiuse că nu va putea trage bine: îi era prea rău, mâinile îi tremurau prea tare. Chiar şi să scoată revolverul Unica de la curea şi să tragă piedica îi luase fiecare picătură de concentrare.

Se strădui din răsputeri să se ridice, în vreme ce Kuutma dezbătea chestiuni teologice cu Kennedy şi merse spre el în patru labe, cât mai încet. Kuutma nu îl văzuse, dar Kennedy da: rămase pe loc, continuând să vorbească, făcând din el cea mai uşoară ţintă din lume.

Iar Tillman îşi ridicase pistolul, la doi centimetri distanţă de spatele lui Kuutma, îmbrăcat în jacheta din în făcută manual.

Ţinti drept.

Apăsă pe trăgaci.

Apăsă mai tare, pentru că trăgaciul nu reacţionă la mişcarea sa vlăguită.

Arma se descărcă, iar el o scăpă din mână din cauza reculului pe care altădată l-ar fi suportat.

Dar o singură împuşcătură a fost îndeajuns. Kuutma se lăsă în genunchi, continuând să o privească pe Kennedy cu ochii mari de uimire.

— Dumnezeu crede, izbucni ea, cu pieptul în flăcări şi cu privirea înceţoşată, că eşti un nenorocit mincinos şi criminal.

Kuutma vru să răspundă, dar moartea i-o luă înainte.

68

REZUMATUL INTERVIULUI CU OFIŢERUL DE POLIŢIE FELIPE JUAREZ, CIUDAD DE MEXICO, LUAT DE LOCOTENENTUL JESUS-ERNESTO PENA, POLIŢIA FEDERALĂ, ÎNCEPUT LA ORA 3:30 P.M.

LT. PENA: Telefonul prin care se cerea ajutor a fost dat de la faţa locului?

OFIŢERUL JUAREZ: Atunci aşa am crezut, locotenent.

PENA: Dar, după cum ştiţi, nu am putut identifica exact locul, iar într-o zonă cu aşa o densitate a populaţiei, să îi întrebăm pe cei de la companiile de telefonie mobilă s-a dovedit a nu fi de mare ajutor.

PENA: Era un bărbat? O voce de bărbat?

JUAREZ: Da.

PENA: Şi a spus clar de unde anume sună din Xochimilco?

JUAREZ: Da. Un depozit al unei companii numite United Fruit. Nu se ştie exact cine e acum proprietarul. Există mai multe companii, majoritatea cu sediul în Africa sau în Orientul Mijlociu totul e foarte confuz.

PENA: Spuneţi-mi ce aţi găsit când aţi ajuns acolo.

JUAREZ: Locotenent, e aproape de nedescris. Era un întreg complex subteran, un mic oraş. Fusese inundat, dar rămăsese aproape intact. Ceva incredibil. Dacă mi-ar fi spus cineva că există un asemenea loc, aş fi râs.

PENA: Am văzut poze, ofiţer Juarez. Sunt de acord că e impresionant. Acolo aţi găsit două persoane, nu?

JUAREZ: Un bărbat şi o femeie. Amândoi răniţi, mai ales el, grav. Avea o rană la nivelul abdomenului şi o alta pe faţă. Femeia fusese bătută şi e posibil să fi fost rănită şi în laterală. Avea o jachetă peste braţul stâng, aşa că nu am văzut bine.

PENA: Şi mai era un cadavru.

JUAREZ: Da, aşa e. Mai era un bărbat mort. Avea o rană în piept, făcută foarte de-aproape. Am crezut că fie cei doi l-au ucis, fie unul dintre ei şi am în cercat să îi arestez. Dar nu am putut face asta. Bărbatul m-a ameninţat cu arma şi mi-a cerut să i-o dau pe a mea.

PENA: Te-a ameninţat cu arma. Deşi era rănit?

JUAREZ: Locotenent, se mişca rapid ca un şarpe. Acest bărbat a fost soldat – nu am nici o îndoială. Doar aţi văzut ce muniţie a

rămas în urma lui – un arsenal întreg! Şi nu părea prea întreg la minte. Dacă aş fi venit cu întăriri, poate aş fi avut o şansă, chiar împotriva amândurora. Dar singur, în nici un caz.

PENA: Aşadar, stăteai cu arma la centură şi cu scula în mână.

JUAREZ: Masturbarea v-o las vouă, agenţilor federali. Nu aş îndrăzni să mă pun cu un expert.

PENA: Vreau ca asta să se consemneze.

TAQUIGRAFO: Cum doriţi, locotenent.

PENA: Povesteşte ce s-a întâmplat mai departe.

JUAREZ: M-au dus la o scară şi mi-au arătat că nivelurile inferioare erau inundate. Mi-au spus că apa e otrăvită cu o neurotoxină şi că sub nici o formă nu trebuie să ajungă în bazinul oraşului. Trebuia să rămână acolo, supravegheată, până când avea să fie pompată şi eliminată. Oare era adevărul?

PENA: Asta rămâne de văzut, ofiţer Juarez. Iar tu nu eşti pe listă.

JUAREZ: Nu, sigur că nu. Dar ştiu că locul a fost izolat 19 zile, în timp ce camioanele pentru transportat materiale periculoase s-au tot perindat pe-acolo. Iar o suprafaţă care acoperea trei intersecţii a fost izolată.

PENA: Şi asta e o informaţie clasată.

JUAREZ: Dar sateliţii? Am auzit un zvon că, în urmă cu două zile, sute de camioane au tot venit la depozitul ăsta, dar nimeni nu ştia ce transportau. Tot informaţie clasată.

PENA: Şi am auzit că mai erau şi alte tuneluri, care duceau în alte locuri, tot în Xochimilco. Că erau acolo case, grânare, magazii, bazine de înot şi săli de gimnastică.

PENA: Povesteşte mai departe.

JUAREZ: Ce s-a mai întâmplat? Mi-au spus o poveste incredibilă. Vreau să spun, care ar fi fost incredibilă în oricare alt loc. Dar în locul unde eram, nu părea aşa de greu de crezut. Bărbatul îşi pierduse soţia şi copiii. Femeia era partenerul lui. Bărbatul pe care l-au ucis a vrut să îmi omoare oraşul. Familia. Prietenii. Pe toată lumea pe care o cunosc. M-au legat de mâini, nu foarte strâns, iar bărbatul mi-a spus că n-ar fi o idee bună să-i urmăresc.

PENA: Ai încercat măcar?

JUAREZ: Până la urmă, da. Dar deja plecaseră. Nu mai era nici urmă de ei.

PENA: Cât de mult timp trecuse?

JUAREZ: 15-20 de minute.

PENA: Ţi-a luat 15-20 de minute să îţi eliberezi mâinile când aveai la dispoziţie cuţitul ăsta – proba 21 – chiar la picioare?

JUAREZ: Era întuneric. Nu am văzut cuţitul.

PENA: Până când ai fost în siguranţă.

JUAREZ: Era întuneric. Nu am văzut cuţitul.

PENA: Şi nici celelalte cuţite de la brâul bărbatului mort, din geanta clasată ca proba 16?

JUAREZ: Era întuneric, nu am văzut…

PENA: Mda, mulţumesc, ofiţer Juarez. Hai de să ne întoarcem la buletinul AMC 1217. E vorba despre o femeie care a evadat dintr-un spital din Kingman, Arizona, unde era păzită de poliţie, cu ajutorul unui bărbat care a coborât-o cu frânghii de alpinism pe fereastră.

JUAREZ: Da, l-am citit..

PENA: Uită-te la poză: ăştia sunt bărbatul şi femeia pe care i-ai văzut?

JUAREZ: Eu am înţeles că acuzaţiile formulate împotriva ei au fost retrase în urma declaraţiei şerifului ţinutului, care a depus mărturie că femeia de fapt l-a salvat de atacator.

PENA: Bărbatul e încă dat în urmărire. Uită-te la poze.

JUAREZ: Eu cred că, dacă apa era într-adevăr otrăvită, tipul care a murit în acel depozit era un nenorocit criminal care merita să moară cu un glonţ tras de la mică distanţă drept în inimă.

PENA: Iar mie mi se pare că dacă aş vrut să-ţi ştiu tâmpită de părere ţi-aş fi cerut-o. Uită-te la nenorocitele de poze.

JUAREZ: Nu sunt ei. Aş vrea să vă pot fi de folos, locotenent.

PENA: Aş vrea să-ţi pot prinde coaiele în menghină.

JUAREZ: Foarte puţini sunt fericiţi pe lumea asta.

69

Ea plecă acasă.

Avea o casă la care să se întoarcă.

Era o cameră acolo, unde o aştepta tatăl ei. Îi spuse pe unde umblase şi ce făcuse, deşi el nu înţelese nimic. Nici ea de altfel nu înţelegea. Singurul lucru pe care îl puteai face era să depui mărturie şi să-i asculţi pe alţii când se ivea ocazia.

În cealaltă cameră o mai aştepta cineva. Se auzeau cuvinte perverse şi apoi ceva la care nu era nevoie de cuvinte.

— Dintotdeauna am crezut că eşti hetero, murmură Kennedy în urechea lui Izzy.

— La naiba, nu! chicoti Izzy. Nu mai sunt de la 15 ani!

— Dar vorbeşti aşa de bine…

Izzy o încălecă şi zâmbi – numai pentru Kennedy – într-un fel în care ar fi putut topi şi platina şi ar fi deschis picioarele şi unui înger.

— Hm, vorbitul e universal, scumpo. Acţiunea contează.

70

El se duse acasă, dar acolo nu era nimeni.

Însă golul îl resimţea altfel acum. Ştia că soţia sa murise iubindu-l pe el, gândindu-se la el: că nu voise să îl părăsească şi că nu îşi putuse imagina o viaţă fără el, cum nici el nu îşi putuse imagina o viaţă fără ea.

Ştia că măcar copiii sunt în viaţă, undeva prin lume şi că erau fericiţi.

Simţea că singurătatea sa e un chivot în care păstra cele mai sfinte lucruri: amintirile sale din scurtul timp petrecut cu familia sa, de care nimeni altcineva nu îşi mai amintea acum.

Pentru că era în viaţă, totul era real. Pentru că îşi amintea, ei erau cu el.

Şi apoi, mai conta ceva în afară de asta?

— Ai o scrisoare, Web. Are capul Reginei pe ea. Cred că e din Anglia. Pe cine cunoşti în Anglia?

71

Connie îi întinse peste birou şerifului Gayle scrisoarea, iar apoi continuă să îşi facă de lucru prin jurul lui, ca şi când ar mai fi avut treburi.

— Îţi mulţumesc, Connie, zise el.

— A, cu plăcere, spuse ea.

Dar nu făcu nici un gest că ar deschide scrisoarea, ba chiar o puse alături cu un aer nepăsător, aşa că, în cele din urmă, Connie se dădu bătută şi se retrase.

Imediat ce ieşi, luă plicul, îl deschise cu degetul şi scoase scrisoarea. Era de la Heather Kennedy şi ştia asta deja, fiind singurul cetăţean britanic pe care îl întâlnise vreodată.

Dragă Web,

Îmi pare rău că nu am putut veni la înmormântarea lui Eileen. Adevărul e că am ieşit din Mexic la mustaţă şi mi-a fost teamă că, dacă trec prin Arizona, n-or să-mi mai dea drumul. Ştiu că acuzaţiile iniţiale au fost retrase, dar apoi a urmat tot ce a făcut Tillman când m-a eliberat, plus o situaţie scăpată de sub control în Mexic.

De fapt, de asta îţi şi scriu. Cred că ai dreptul să ştii cum s-a terminat. Tu ai pierdut mult mai mult decât mine şi nu e o pierdere care să poată fi compensată vreodată, aşa că povestea asta e tot ce îţi pot oferi.

Asta şi mulţumirile mele pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

Gayle continuă să citească aproape o oră. Se opri numai când Connie îi aduse cafeaua şi iar s-a prefăcut a da cu aspiratorul: după ce plecă, luă iar scrisoarea.

Era o nebunie, aşa cum spusese şi Kennedy. Era un secret uşor de păstrat, pentru că nimeni nu l-ar fi crezut. Poate că asta era tot ce li se putea întâmpla mai bun tipilor ăstora cu tribul lui Iuda: erau aşa de ridicoli încât te-ai fi putut împiedica de ei şi să treci mai departe, convingându-te că nimic nu s-a întâmplat. Era imposibil! Prea stupid, prea violent, prea ridicol pentru a fi real!

Dar ce poveste ar fi fost asta pentru Moggs! Cum ar fi vopsit-o cu auriu şi crom strălucitor şi i-ar fi pus aripi şi nervuri şi

înflorituri!

De-abia când a ajuns la final, la ultima pagină, înţelese totul. În acea clipă se schimbară multe dintre lucrurile pe care le credea. Nu era deloc un secret uşor de păstrat. Cel puţin nu pentru Kennedy, care îl cunoştea pe tipul ăsta, Tillman şi îi datora viaţa. Iar Moggs niciodată nu ar fi putut spune povestea aşa cum a fost, pentru că nu era nici pe departe îndeajuns de crudă pentru asta.

M-am întors la traducerea lui Gassan, scria Kennedy şi *m-am prins de un detaliu foarte fin. Totul a căpătat mult mai mult sens când chiar am văzut locul acela. Copiii Kelimilor păstrează numele primite la naştere, atâta vreme cât ele au fost alese de mamă. Dacă alege tatăl, copiii sunt botezaţi din nou de către Poporul lor.*

Cred că în cazul copiilor Rebeccăi, Brand a vrut doar să şteargă cât mai mult trecutul. Numele lor nu aveau nimic în neregulă şi totuşi i-a rebotezat. Iar eu ştiam cum îi cheamă. Femeia care era cât pe ce să ne ucidă pe amândoi în Santa Claus mi-a spus asta înainte să moară.

Fetiţa, Grace, a devenit Tabe.

Iar băieţii – Ezei şi Cephas – au murit la Dovecote.

Gayle împături scrisoarea şi o puse în sertarul biroului. Apoi se gândi mai bine şi o puse în tocătorul de hârtie. Iar după aceea şi mai bine, folosi bricheta lui Anstruther ca să ardă fâşiile de hârtie, până nu mai rămase nimic.

Privind prin geamul biroului din exterior, Connie se uita cu jind după o bârfă bună pe care nu o va cunoaşte niciodată.

CUPRINS

O comunitate secretă este descoperită de niște savanți care decriptează un text misterios. Comunitatea este urmașa lui Iuda, apostolul hulit al lui Isus. Conform noilor descoperiri, Iuda ar fi cel mai iubit discipol, căruia i s-a promis că va conduce întreg pământul. Așteptând momentul în care va domina lumea, poporul lui Iuda locuiește sub pământ, bine camuflat într-un hangar uriaș din Mexic, fără legături cu exteriorul. Ce se va întâmpla cu acest popor în clipa în care secretul amenință să-i fie demascat?

3
FICTION CONNECTION

ADAM BLAKE

AFLĂ SECRETUL CARE VA SCHIMBA LUMEA. AFLĂ SECRETUL MANUSCRISELOR DE LA MAREA MOARTĂ

Celebrele manuscrise de la Marea Moartă ascund teribilul adevăr despre moartea lui Hristos, păstrat secret vreme de secole întregi. În timp ce investighează o serie de crime dubioase, un fost mercenar și o polițistă ambițioasă ajung la faimoasele documente descoperite abia recent. Săpând tot mai adânc în căutarea firului misterios care unește toate acele crime bizare, cei doi se trezesc hăituiți de un grup de asasini periculoși care plâng cu lacrimi de sânge și se cred urmașii lui Iuda Iscariotul, apostolul hulit al lui Hristos. Dar cuplul aventurier va face tot posibilul pentru a demasca acest secret care va schimba destinul umanității... A murit, într-adevăr, Hristos pe cruce?

De la inexplicabila prăbușire a unui avion în Arizona, fără supraviețuitori, la o crimă sângeroasă petrecută la o universitate londoneză, de la un oraș-fantomă aflat lângă Ciudad de Mexico până la o vendeta ce are loc în Rusia – *Evanghelia după Iuda* spune povestea plină de suspans a Poporului Ales, a mesajului pe care acesta ajunge să-l dezvăluie omenirii și a adevărului istoric despre moartea Mântuitorului.

Cel mai bine scris și mai captivant thriller religios de la *Codul lui Da Vinci* încoace.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-515-4

